

2. KASIK

DANIELLE STEEL

BURUK
ANILAR

Buruk Antlar

Tom'a sevgilerimle

bütün burukluklar ve tatlılıklar için

d.s.

Danielle Steel

Asla hayal ettiklerinden azına razı olma. Bir gün,
bir zaman, bir yerde ve bir şekilde mutlaka hayallerini
bulacağından emin ol.

Birinci Bölüm

tNDIA TAYLOR fotoğraf makinesini heyecanlı bir futbol maçı X yapmakta olan, ele avuca sığmaz

dokuz yaş grubu oğlan çocuklarına doğru ayarladı. Çocuklardan dördü koşarken yere yuvarlandı,
India

oğlu Şam'ın arap saçına dönmüş bu kol ve bacak yığınının arasında bir yerde olduğunu biliyordu,
ama peşi

peşine deklanşöre basarken doğrusu onu seçebilmesi mümkün olmadı. Her zaman olduğu gibi takımın

fotoğrafını çekeceğine söz vermişti ve Westport'un o sıcak mayıs öğleden sonrasında orada
bulunmaktan

memnundu. Çocukları seyretmekten hoşlanıyordu.

Futbol maçları, beysbol antrenmanları, yüzme yarışları, bale ve tenis derslerine çocukları hep kendisi

götürüyordu. Bunu mecbur olduğu için değil, hoşlandığı için yapıyordu. Servis şoförü gibiydi. Okul
sonrası

faaliyetler, veteriner, dişçi ve doktor randevuları arasında mekik dokuyordu. Yaşları dokuzla on dört

arasında değişen dört çocukla, sanki hep arabanın içinde yaşamıştı. Tüm yaşamı garajın önündeki ve

araba yolundaki karları küreyerek geçmiş gibi geliyordu.

India Taylor çocuklarını, yaşamını ve kocasını seviyordu. Yaşam onlara cömert davranmıştı.
Gençliğinde

böylesini hiç düşlemediği halde, şimdiki yaşamına hiç tahmin etmediği kadar çabuk uyum sağlamıştı.
Oysa

yirmi yıl önce, Costa Rica Peace Corp'ta Doug'la ilk tanıştıkları sıralarda, kurdukları gençlik
hayallerinin,

şimdi oluşturdukları kişiliklerle, sürüklendikleri hayatla hiç ilgisi yoktu.

Danielle Steel

Şimdi paylaştıkları Doug'un istediği, onlar için uygun gördüğü ve kendi hedeflerine yönelik bir hayattı.

Connecticut'da büyük ve konforlu bir ev, güvence, bir ev dolusu çocuk ve Labrador cinsi bir av köpeği

onun kafasındaki mükemmel uyuyordu. Her gün, hiç şaşmadan, 7:05'te Westport istasyonundan kalkan

trenle New York'a giderdi. Aynı yüzleri görür, aynı insanlarla konuşur, bürosunda hep aynı işleri yapardı.

Ülkenin en büyük pazarlama şirketlerinden birinde çalışıyordu ve oldukça iyi para kazanıyordu. India için

paranın pek fazla önemi yoktu, eskiden de olmamıştı. Nikaragua'da , Peru ve Costa Rica'da çadırda yaşayıp, toprağı kazmak onu mutlu etmeye yetmişti.

O günler çok güzeldi. O heyecan, o mücadele, insanlık için bir şeyler yapmak bambaşka bir duyguydu.

Arada sırada karşılaştığı tehlikeler onu yıldırmarııı, tersine içindeki ateşi körüklemişti.

O günler çok güzeldi. O heyecan, o mücadele, insanlık için bir şeyler yapmak bambaşka bir duyguydu.

Arada sırada karşılaştığı tehlikeler onu yıldırmarııı, tersine içindeki ateşi körüklemişti.

İşi gereği dağlara çıktı, haydutlarla, gerillalarla burun burna geldi. Yaptığı işin teklisesini asla düşünmedi.

Tehlikeden korkmuyor, hatta hoşlanıyordu. İnsanları, manzaraları, tabiatın kokusunu, yaptığı işi seviyordu.

İşinin ona sağladığı özgürlükten hoşlanıyordu. Doug, Peace Corps'taki işlerini bitirip USA'ya döndükten

sonra India, birkaç ay daha orta ve güney

Buruk Anılar

Amerika'da kaldı, Afrika ve Asya'da yeni haberler yapmaya gitti. En zor işlerin üstesinden geldi. Nerede

bir olay olsa, India orada resim çekerdi. Doug'un aksine, tehlike ruhuna, kanına işlemişti ama onun bunu

anlaması mümkün değildi. Doug için bunlar "gerçek yaşamını" kuruncaya kadar yaşadığı küçük heyecanlardı. Oysa India için bu heyecan "gerçek yaşam" di ve yapmak istediği şeydi.

Aylarca Guatemala'da isyancı orduyla kalmış ve babası gibi şahane fotoğraflar çekmişti. Bunlar ona sadece uluslararası bir şöhret kazandırmakla kalmamış, mesleğine, anlayışına ve cesaretine sonsuz katkısı

olmuştu.

O günleri hatırladığında, o zamanlar farklı bir insan olduğunu düşünüyordu. Arada sırada aklına gelen o

insana şimdi ne olduğunu merak ediyordu. O kadın, o tutkulu ruh nereye gitmişti? O kadını hâlâ hatırlıyor,

ama artık tanıyamıyordu. Hayatı o kadar değişmişti ki, o kadın değildi artık. Bazen gece geç saatlerde,

karanlık odasında çalışırken, bir zamanlar âşık olduğu yaşam tarzının tamamen aksine bir yaşamda nasıl

mutlu olabildiğine şaşırıyordu. Yine de Doug'la ve çocuklarıyla Westport'ta paylaştığı yaşamı çok

seviyordu. Şimdi yaptığı işler de, eski yaşamında yaptığı işler kadar önemliydi. Fedakârlık yaptığını asla

düşünmüyordu, sadece sevdiği ve zevk aldığı şeyler değişmişti, o kadar. Avantajları bütün bunlara

değiyor-du. Yaptıklarının Doug ve çocuklar için çok önemli olduğunu düşünüyordu. Hatta bundan emindi.

Çektiği eski fotoğraflara bakarken, bir zamanlar bu konuda ne kadar tutkulu olduğunu inkar edemiyordu

doğrusu. Bazı anlar hâlâ çok canlıydı. O tatlı heyecanı unutamıyordu. Tehlikede olduğunu bilmenin heyecanı, en güzel anı yakalayabilmenin heyecanıyla birleşir, bu muhteşem duygu objektiften gördüğü görüntüye yansırđı. Bundan daha güzel bir şey

Danielle Steel

olamazdı. Bu güzellikleri sisteminden çıkarmıştı, ama hiç değilse böyle bir güzelliği yaşayabildiği için

mutluydu. Bu duygular ona hiç şüphesiz babasından miras kalmıştı. India on beş yaşındayken, babası Da

Nang'da ölmüştü, ölmeden bir yıl önce de Pulitzer dln kazanmıştı. Onun çizdiği yoldan yürümek,

India için çok kolay olmuştu. O zamanlar bu rotayı değiştirmesi mümkün değildi, zaten o da değiştirmek

istememişti. Yapmak ihtiyai hissetmişti. Değişiklikler daha sonra olmuştu.

New York'a Doug'dan bir buçuk yıl sonra döndü. Doug sonunda dayanamamış ve ültimatomu çekmişti.

Eğer onunla birlikte bir yaşam düşünüyorsa, Pakistan'da ya da Kenya'da hayatını tehlikeye atmayı

bırakıp, "bir an evvel kıını kaldırmasını ve New York'a dönmesini" söylemişti. India karar vermekte çok

zorlanmıştı. Babasıninki gibi bir yaşam sürerse, belki sonunda onun gibi bir Pulitzer dl alabileceğini

bildiği gibi, kendisini bekleyen tehlikeleri de çok iyi biliyordu. Bu yaşam tarzı sonunda babasının hayatına

hatta bir bakıma da evliliğine mal olmuştu. Hayatında hiçbir şey, etrafında bombalar patlarken

objektifinden yakaladığı o muhteşem anlar kadar ona zevk vermemişti. Ve Doug sürekli, onu ve normal

insanlar gibi bir yaşamı olmasını istiyorsa bir an önce karar vermesi ve yaptığı işi terk etmesi gerektiğini

hatırlatıyordu.

zorlanmıştı. Babasıninki gibi bir yaşam sürerse, belki sonunda onun gibi bir Pulitzer dl alabileceğini

bildiği gibi, kendisini bekleyen tehlikeleri de çok iyi biliyordu. Bu yaşam tarzı sonunda babasının

hayatına

hatta bir bakıma da evliliğine mal olmuştu. Hayatında hiçbir şey, etrafında bombalar patlarken

objektifinden yakaladığı o muhteşem anlar kadar ona zevk vermemişti. Ve Doug sürekli, onu ve normal

insanlar gibi bir yaşamı olmasını istiyorsa bir an önce karar vermesi ve yaptığı işi terk etmesi gerektiğini

hatırlatıyordu.

Buruk Antlar

katini tamamiyle anneliğe verdiği zaman bunun sandığı kadar kolay olmadığını anlamakta gecikmedi. İlk

başlarda çalışmayı gerçekten özlüyordu. Sonraları eski günleri zaman zaman hatırlamaya başladı ve giderek hatırlamaya zamanı bile olmadı. Beş yılda dört çocuk doğurduktan sonra kafasını kaldırıp fotoğraf

makinesine film takacak fırsatı bile bulamaz oldu. Araba kullanmak, çocuk bezleri, diş çıkarmalar, çocuk

bakımı, yüksek ateş, oyun grupları ve peşpeşe hamilelikler hayatını doldurdu. En sık gördüğü kişiler

jinekolog, çocuk doktoru ve tabii dünyaları sadece çocuklarının etrafında dönen ve yaşamları tıpkı

kendisinkine benzeyen diğer kadınlardı. Bazıları onun gibi mesleklerini bırakmışlar eski yaşamlarına

dönebilmek için çocukların büyümesini bekliyorlardı. Çocuklarını yetiştirmek için mesleklerini feda eden

bu kadınların çoğu doktor, avukat, hemşire, ressam, mimar gibi kariyer sahibi insanlardı. India işini çok

özlüyordu, ama diğerleri gibi her dakika şikayet etmiyordu. Yeni bebeğine hamile olduğu zamanlar bile,

akşama kadar yorgunluktan canı çıkmasına rağmen, çocuklarıyla birlikte olmayı seviyordu. Doug, geceleri

eve çok geç geliyor ve ona hiç yardımcı olamıyordu. Fakat bu kendi seçtiği yaşam, kendi verdiği karar ve

kendi kabul ettiği bir anlaşmaydı. İşine devam edebilmek için çocuklarını bırakmayı kendisi de

istemiyordu aslında. Arada sırada vakit buldukça, evine yakın yerlerde ufak tefek işler yaptığı oluyordu,

ama daha fazlasına gerçekten vakti yoktu bunu bağlı olduğu ajansa da bildirmişti.

Jessica doğmadan önce bir bebeğin onu .eski yaşamından böylesine uzaklaştırabileceğini asla tahmin

edemezdi. Bir zamanlar Nikaragua'da gerillaların, Bangladeş'te ölümle yüz yüze gelen çocukların,

Tanzanya'daki sellerin fotoğraflarını çekerken sürdürdüğü yaşamla kıyaslayınca, bu kadar farklı bir

yaşamı olabileceğini ve kendisinin de bu kadar değişebileceğini düşünemiyordu bile.

Hayatının o eski bölümlerine bir sünger çekmesi gerektiğini biliyordu, çekmişti de. Ne kadar ödül

kazanmış olursa olsun, o yaşam ne kadar heyecan verici ve kendisi ne kadar yetenekli olursa olsun, Indiaseçimini yapmıştı. Bütün bu fedakârlıklarına karşılık en büyük ödül çocuklarıydı. Özellikle Doug böyle

düşünüyordu. Başka yolu yoktu zaten. Tanıdığı bazı kadınlar işlerini evlerinde yürütmek için

hokkabazlıklar yapıyorlardı. Bazı arkadaşları hâlâ avukatlıklarını yapıyor, meslekten uzak kalmamak için

haftada üç gün şehire iniyor-‘lardı. Bazıları ressamdı ve işlerini evlerinde sürdürüyorlardı. Yazar olanlar

gece yarısı ile sabaha karşı saat 4’teki mama saatleri arasında hikayelerini yazabilmek için savaş

veriyorlardı, ama hepsi zamanla çok fazla yoruldukları için işlerini bırakmak zorunda kalmışlardı. Oysa

India’nın işini evinde sürdürmesi imkansızdı. Hiçbir şekilde mesleğini devam ettirmesi mümkün değildi ve

bunu başından beri biliyordu. Ajansı ile temasını koparmamış, zaman zaman yerel bazı hikayeler üzerinde

çalışmıştı, ama Greenwich’de bahçe gösterilerinin fotoğraflarını çekmekten hiç zevk almamıştı. Zaten

Doug’un da hoşuna gitmiyordu. Sonunda India, fotoğraf makinesini bir annelik aleti olarak kullanmaya

karar verdi ve bebekliklerinden itibaren çocuklarının, arkadaş çocuklarının, okul faaliyetlerinin sürekli

fotoğraflarını çekmeye ve şimdi yaptığı gibi objektiften oğlu Sam ve arkadaşlarının futbol maçını

seyrederek eğlenmeye başladı. Artık kurtuluşu yoktu. Büyülenmiş ve zincirlenmiş gibiydi, sanki

ayaklarından betona çakılmış, görünür görünmez pek çok şekilde yaşamına kök salmıştı. Zaten Doug’la

böyle bir yaşam için anlaşmışlardı. Böyle bir yaşam istediklerini konuşmuşlardı. India verdiği söze

sonuna

kadar sadık kah

10

Buruk Anılar

yor, ama fotoğraf makinesini asla elinden bırakmıyordu. Dünyaya objektiften bakmaktan vazgeçemiyordu. Fotoğraf makinesiz bir yaşam düşünemiyordu.

Arada sırada, çocuklar büyüdükten sonra çalışmayı düşünmüyor değildi. Bu düşünce onu eğlendiriyordu.

Beş yıl. sonra Sam da koleje başlayacaktı. Ama şimdilik bunu hayal etmek bile ona olanaksız görünüyordu. Sam daha dokuz yaşındaydı. Aimee on bir, Jason on iki ve Jessica on dördtü. India'nın hayatı çocukların arasında gidip gelen bir atlı karıncada geçiyordu. Okul sonrası spor faaliyetleri, minikler

ligi turnuvaları, piyano resitalleri tüm zamanını dolduruyordu. Bütün bunlarla ancak durup dinlenmeksizin

çalışarak başa çıkabiliyordu. Beş dakika bile düşünmeye fırsatı kalmıyordu. Yalnızca yazın Cape Town'a

gidiş imdadına yetişiyordu. Doug her yıl üç hafta Cape Town'da onlarla birlikte oluyordu, geri kalan zamanda da sadece hafta sonları geliyordu. Ailece Cape Town'daki yaz tatilini seviyorlardı. India orada

her yıl muhteşem fotoğraflar çekiyor ve az da olsa kendine zaman ayırabiliyordu. Westport'ta olduğu gibi,

Cape Town'da da kendine ait küçük bir karanlık odası vardı. Cape'de, çocuklar arkadaşları ile birlikteyken, India da karanlık odasında birkaç saat geçirebiliyor, plajda kalabiliyor ya da voleybol ve

tenis oynayacak zaman bulabiliyordu. Cape'ye geldikleri zaman şoförlük yapması da gerekmiyordu,

çocuklar her yere bisikletleriyle gittikleri için India'nın kendine ayıracak zamanı kalıyordu. Özellikle son iki

yıldır, Sam da biraz daha büyüdüğünden beri, çok daha rahatlamıştı. O da büyüyordu. Zaman zaman

India acaba ben büyüyebildim mi diye düşünmekten kendini alamıyordu. Bazen hayatı boyunca okumaya

fırsat bulamadığı kitaplar konusunda kendini suçlu hissediyordu. Politikaya hiç ilgi duymuyordu. Bazen

kendini dünyadan çok uzakta hissediyordu.

Dantelle Steel

Artık büyüme, evrim kavramı da kalmamıştı. Tekdüze bir yaşam sürüyor, hayatı yemek pişirmek, çocukları arabayla ordan oraya taşımakla geçiyordu. Ve son yıllarda hayatında ona büyüdüğünü hissettirecek hiçbir şey yaşamamıştı.

India'nın yaşamı, Jessica doğduğundan beri yaklaşık on dört yıldır hemen hemen aynı geçiyordu. Hizmet,

özveri ve sorumluluktan başka bir şey yoktu. Ama sonuç mutluluk vericiydi. Çocukları sağlıklı ve mutluydular. Sadece kendi etraflarında dönen, küçük fakat tehlikeden uzak dünyalarında yaşıyorlardı.

Çirkin, güvensiz, tatsız hiçbir şey onları rahatsız etmiyordu, yaşadıkları en kötü olay komşu çocuklarıyla

arada sırada yaptıkları kavgalar ve kayıp bir ödevin yarattığı keşmekeşten öteye gitmiyordu. India'nın çocukluğunda olduğu gibi anne ve babalarından uzakta da yaşamıyorlardı. Sürekli bakılıyor ve ilgileniliyorlardı. Babalan her akşam yemeğinde evde oluyordu. Bunun ne kadar önemli olduğunu India'dan başka kimse bilemezdi.

India'nın çocukları, yirmi yıl önce Afrika'da fotoğraflarını çektiği, inanılmaz işkence gören, hayatta kalmaları düşmanlardan kaçabilmelerine veya hastalık, sel ve kıtlık gibi doğal afetlerden korunmalarına

bağlı çocuklardan çok farklı bir dünyada yaşıyorlardı. Onun çocukları böyle bir hayatı asla tanımayacaklardı ve India bunun için çok seviniyordu.

India'nın çocukları, yirmi yıl önce Afrika'da fotoğraflarını çektiği, inanılmaz işkence gören, hayatta kalmaları düşmanlardan kaçabilmelerine veya hastalık, sel ve kıtlık gibi doğal afetlerden korunmalarına

bağlı çocuklardan çok farklı bir dünyada yaşıyorlardı. Onun çocukları böyle bir hayatı asla tanımayacaklardı ve India bunun için çok seviniyordu.

Deklanşöre bastıkça yüzüne bir gülümseme yayılıyordu. Yavaş yavaş diğer annelerin oturup sohbet ettikleri banka doğru yaklaştı. Hiçbirinin oyunu seyrettiği yoktu, hepsi konuşmaya dalmışlardı. Okul maçları artık o kadar sıradan bir olay haline gelmişti ki, pek seyrettikleri olmuyor, çocuklarının yaptıklarını

nadiren görebiliyorlardı. O kadınlar orada, tıpkı

Buruk Antlar

üzerinde oturdukları bank gibi, dekorun bir parçası, bir alet gibi bulunuyorlardı.

India'nın yaklaştığını görünce aralarından Gail Jones başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Eski arkadaşları.

India cebinden yeni bir rulo film çıkartırken, Gail kenara çekilip ona oturacak yer açtı. Ağaçlar nihayet

yapraklanmaya başlamıştı, herkesin keyfi yerindeydi. Gail gülümseyerek bir karton bardak dolusucappuccino uzattı. Bunu adet haline getirmişti. Özellikle karlı kış günlerinde çocukların maçını seyrederken, ayaklarını yere vurarak ve dolaşarak ısınmaya çalıştıkları zaman iyi geliyordu.

“Okulların kapanmasına üç hafta kaldı,” dedi Gail. Mutlu bir ifadeyle, dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı. “Tanrım, bu maçlardan nefret ediyorum, keşke kızım olsaydı diyorum, hiç değilse bir tanesi

kız olsaydı. Kaleci eldivenleri ve suspansuarlar arasında geçen bu yaşam bir gün beni deli edecek.” India

filmi fotoğraf makinesine takarken gülümsüyordu. Gail'in bu yakınışlarını dinlemeye alışkındı. Dokuz yıldır

Gail, avukatlık mesleğini bırakmak zorunda kaldığı için yakınıp duruyordu.

“İnan o zaman da baleden nefret edecektin. Hepsi aynı, sadece formalar değişiyor.” Jessica sekiz yıl bale

yaptıktan sonra ilkbaharda bırakmıştı. India buna sevinip sevinmediğini de bilmiyordu. Belki resitalleri

özleyecekti ama haftada üç gün Jessica'yı baleye taşımayı özleyeceğini sanmıyordu. Jessica şimdi de aynı

azimle tenis oynamaya başlamıştı, ama hiç değilse bisikletiyle gidip geliyor, India onu arabayla götürmek

zorunda kalmıyordu.

“Bale pabuçları daha sevimlidir,” dedi Gail futbol sahasının etrafında yürürken. India değişik açılardan

takımın birkaç fotoğrafını çekerken Gail de yanında yürümeye başlamıştı.

Taylor ailesi Westport'a taşındığından beri Gail'le iyi arkadaşlıklar. Gail'in büyük oğlu Jessica ile aynı

yaşıyordu ve Şam'la akraba bir de ikizleri vardı. Yeniden işine dönmek için çocukların arasında beş yaş fark

bırakmıştı. Avukatlık yapıyordu ama ikizleri doğurduktan sonra işini bırakmak zorunda kalmıştı ve artık

eskiden çalıştığı hukuk firmasına dönmek için çok geç olduğunu düşünüyordu. Kariyerini kaybettiğini düşünüyordu, India'dan beş yaş büyük, yani kırk sekiz yaşındaydı ve artık mahkeme salonlarında

sürünmek istemediğini söylüyordu. Sadece kültürlü sohbetleri özlediğini söylüyordu. Bütün bu yakınmalarına rağmen burada mutlu olduğunu ve kendisi çalışacağına kocasının Wall Street'te savaş

vermesinden memnun olduğunu da arada sırada itiraf ediyordu. India gibi onun da yaşamı futbol maçları

ve servis taşımacılığı ile geçiyordu. Fakat India'nın aksine bu yaşamdan bıktığını itiraf etmekten kaçınıyordu. Sürekli huzursuzdu ve arayış içindeydi.

vermesinden memnun olduğunu da arada sırada itiraf ediyordu. India gibi onun da yaşamı futbol maçları

ve servis taşımacılığı ile geçiyordu. Fakat India'nın aksine bu yaşamdan bıktığını itiraf etmekten kaçınıyordu. Sürekli huzursuzdu ve arayış içindeydi.

“Her zamanki gibi. Yoğun.” Gail dalgın dalgın söylediklerini dinlerken India bir seri fotoğraf çekti. Şam'ın

çok güzel bir pozunu, bir de rakip takımın attığı çok güzel bir gol pozisyonunu yakaladı. “Birkaç hafta sonra okul kapanınca Cape'ye gidiyoruz. Doug bu yıl tatilini Ağustos'ta alabilecek ve ancak o zaman bize

katılacak.” Oysa genelde tatilini Ağustos'tan önce almaya çalışırdı.

“Biz de Temmuz’da Avrupa’ya gidiyoruz,” dedi Gail. Sesinde en küçük bir heyecan olmamasına rağmen

India onu kıskanmaktan kendini alamadı. Yıllardır bu konuda Doug’a ısrar ediyor, o da çocuklar büyüünceye kadar beklemeleri gerektiğini söylüyordu. India da biraz daha bekleyecek olurlarsa çocukların koleje başlayacaklarını ve seyahate onlarsız çıkmak

Buruk Antlar

zorunda kalacaklarını hatırlatıyordu. Ama hâlâ Doug'u ikna etmeyi başaramamıştı. India'nın aksine yaşadıkları yerden uzaklara seyahat etmekten hoşlanmıyordu. Macera yaşının çoktan geçtiğini düşünüyordu.

“Ne güzel,” dedi India Gail'e dönüp. İki kadın ilginç bir tezat teşkil ediyorlardı. Gail ufak tefek ve koyu

renk kısa saçlıydı, çikolata rengi gözleri kor gibi parlıyordu. India ise ince uzun, klasik hatlı, koyu mavi

gözlüydü, arkasında bir örgü ile topladığı san saçları omuzlarına dökülüyordu. Tarayacak zaman

bulanmadığı için saçlarını örgü yaptığını söylerdi. Yanyana yürüyen bu iki çekici kadın, kırklarını yaklaşık

beşer yıl geride bıraktıkları halde, kesinlikle yaşlanı göstermiyorlardı. “Avrupa'da nereye gitmeyi planlıyorsunuz?” diye sordu India merakla.

“İtalya, Fransa ve birkaç gün de Londra'da kalacağız. Öyle macera sayılacak türden bir yolculuk değil

aslında. Teklike-siz ve çocuklarla birlikte zorlanmayacağımız bir tatil olacak. Jeff Londra'da tiyatroya

gitmeye bayılıyor. Temmuz'da birkaç haftalığına Provence'de bir ev kiraladık. Oradan İtalya'ya araba ile

gececeğiz ve çocukları Venedik'e götüreceğiz.” India için Cape Cod'da geçirecekleri sıradan tatile kıyasla

bu yolculuk oldukça heyecan vericiydi. “Altı hafta kalacağız,” diye devam etti Gail. “Çocukları bir yana

bırak, Jeff'le ben birbirimize o kadar uzun süre katlanabilecek miyiz bilmiyorum.” Gail kocasından hep

böyle nefret ettiği bir yatakhane arkadaşımı gibi bahsederdi. Oysa bütün dırdırlarına rağmen India, onun

kocasını çok sevdiğini biliyordu. Sadece bilmiyor buna inanıyordu.

“Çok güzel olacağından eminim,” dedi India. “Görüp gezecek bir çok yer olacak.” Oysa dokuz yaşındaki

ikizler ve on dört yaşındaki ağabeyleri ile küçük bir arabaya uzun süre tıklmanın hiç de hoş olmayacağını çok iyi biliyordu.

“Yanımda oğlanlar ve sürekli peşimde dolaşıp ona tercümanlık yapmamı isteyen Jeff’le, yakışıklı bir İtalyan’la tanışma fırsatım bile olmayacak.” Gail’in çizdiği mizansenin düşününce India gülmekten kendini

alamadı ve başını iki yana salladı. Başka erkeklerden bahsetmek, hatta sadece bahsetmekten de öteye gitmek Gail’in garip huylarından biriydi. Jeff’le olan yirmi iki yıllık evliliği süresince başka erkeklerle sık sık

yaşadığı maceraları India’ya anlatmaktan hiç çekinmezdi. Ve bu tür ilişkilerin evliliğini güçlendirdiğini

söylemesi de India’ya garip geliyordu. Bu tür bir “güçlendirme” India’nın aklına bile getirmediği ve onaylamadığı bir şeydi. Oysa bu patavatsızlıkları hariç, Gail’i çok seviyordu.

alamadı ve başını iki yana salladı. Başka erkeklerden bahsetmek, hatta sadece bahsetmekten de öteye gitmek Gail’in garip huylarından biriydi. Jeff’le olan yirmi iki yıllık evliliği süresince başka erkeklerle sık sık

yaşadığı maceraları India’ya anlatmaktan hiç çekinmezdi. Ve bu tür ilişkilerin evliliğini güçlendirdiğini

söylemesi de India’ya garip geliyordu. Bu tür bir “güçlendirme” India’nın aklına bile getirmediği ve onaylamadığı bir şeydi. Oysa bu patavatsızlıkları hariç, Gail’i çok seviyordu.

“Venedik’li gondolcunun vereceği taze kanın bile Jeff Jo-nes’u romantik bir adam yapacağını

sanmıyorum. Hele çocukların yirmi dört saat yanımızda olacaklarını düşünecek olursan, hiç. Aklıma gelmişken sorayım. Lewison’ların ayrıldığını duydun mu?” India başı ile evet işareti yaptı. Dedikodulara

pek kulak aşmazdı. Kendi hayatı, çocukları ve kocası onu yeterince meşgul ediyordu. Bir elin

parmaklarıyla sayılacak kadar sevdiği arkadaşları da ona yetiyordu. Başka insanların hayatlarındaki acayıplıkları merakla izlemek ona hiç cazip gelmiyordu. “Dan beni öğle yemeğine davet etti,” dedi

Gail.

India'nın sert bakışlarına muzip bir gülümseme ile karşılık verdi.

16

“Bana öyle bakma. Sadece bedava tarafından hukuki danışmanlık ve başını koyup ağlayacak bir omuz istiyor, o kadar.”

“Bunu bari bana söyleme,” dedi India. Dedikodulara karışmıyordu ama habersiz de değildi. Gail’in başka

kadınların kocalarıyla flört etmekten hoşlandığını da çok iyi biliyordu. “Dan seni hep beğenirdi.”

“Ben de onu beğenirim. Ne olmuş yani? Çok sıkılıyorum. O da yalnız, terk edilmiş ve mutsuz. Bu sadece

bir öğle yemeği India, ateşli bir aşk macerasının başlangıcı değil. İnan bana, adamın karşıma geçip,

çocukları ihmal ettiği ve pazar günleri futbol maçı seyrettiği için Rosalie’nin ona nasıl bağırdığını anlatması

hiç de seksi bir şey değil. Başka bir niyeti yok ve hâlâ Rosalie ile konuşup uzlaşmayı umuyor. Benim için

bile oldukça karışık bir durum.” India, Gail’in huzursuz olduğunu farkettiler. Söylediklerine bakılacak olursa

kocasını Jeff yıllardır ona heyecan vermiyordu. India buna şaşırıyordu. Jeff’in heyecan verecek bir tip

olmadığını biliyordu ama yine de bu durum onu düşündürüyordu. Heyecan verici kavramının ne ifade

ettiğini Gail’e hiçbir zaman sormamıştı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, Gail? Bir öğle yemeği için bile olsa neden bir başka adamı başına dert

alıyorsun? Sana ne kazandıracak?” İkisinin de kocaları, dopdolu bir yaşamları, kendilerine ihtiyacı olan

çocukları ve başlarını belaya sokmaya fırsat vermeyecek kadar çok meşguliyetleri vardı. Fakat India hep

Gail’in elle tutulmaz, yakalanması zor bir şeyler aradığı hissine kapılıyordu.

“Neden olmasın? Zaman zaman birileriyle öğle yemeğine çıkmak hayatıma bir parçacık renk katıyor.

Sonunda başka şeye dönüşecek olsa bile bu da hayatın sonu demek değil herhalde. Beni neşelendiriyor,

yaşadığımı hissediyorum. Sadece

Buruk Anılar—F.2

“Bilmiyorum,” dedi India. “Hiç düşünmedim.”

“Bence düşünmelisin. Belki bir gün bu yaşamadığın ve yapamadığın, oysa yaşaman ve yapman gereken

şeyler için kendini sorgulayacaksın.” Gail’in söyledikleri doğru olabilirdi. Ama basit bir öğle yemeğine

çıkılmak bile olsa, kocasını kandırmak India’ya doğru cevap gibi gelmiyordu. “Dürüst konuş. Evlenmeden

önceki hayatını hiç özlediğin olmuyor mu?” Gail’in gözlerindeki ifade yalanını yutmayacağını söylüyordu.

“Eskiden yaptığım şeyleri düşünüyorum, eski yaşantımı... çalışmayı... Bolivya’yı...Peru’yu ve Kenya’yı

düşünüyorum. Oralarda yaptığım şeyleri ve benim için ne anlam taşıdığını düşünüyorum. Tabii bazen özledim. Çok güzeldi ve çok seviyordum. Ama o yaşamdaki erkekleri özlemiyorum.” Özellikle

Doug’un bütün bunları kendisi için bırakmasından hoşlandığını bildikten sonra.

“Belki de sen çok şanslısın. Neden artık eski işine dönmüyorsun? Kazandığın onca başarıdan sonra istediğin zaman bıraktığın yerden başlayabilirsin. Hukuk öyle değil, ben artık halkadan koştum. Tarih oldum. Ama sen, bir fotoğraf makinen olduğu sürece, hemen yarın kavgana dönebilirsin. Bunu boşa harcamakla enayilik ediyorsun.”

India öyle düşünmüyordu. Babasının hayatının nasıl olduğunu biliyordu. Annesiyle birlikte hayatları hep

onu beklemekle geçmişti. Gail’in düşündüğünden çok farklıydı. Bütün bunların bir bedeli vardı. Hem de

çok büyük bir bedeli.

“Düşündüğün kadar basit değil. Biliyorsun. Ne yapmamı bekliyorsun? Ajansıma telefon edip beni bu gece uçağa koyup yarın sabah Bosna’ya göndermesini mi söyleyeyim? Doug ve

Buruk Anılar

çocuklar gerçekten buna çok sevinirlerdi.” Düşüncesi bile imkansız geliyordu, India gülüp geçti. Gail gibi

kendisi de o günlerin artık çok geride kaldığını biliyordu. Ama Gail’in aksine özgürlüğünü ispat etmeye ve

bunun için ailesini bırakmaya ihtiyacı yoktu. Kocasını, çocuklarını çok seviyordu, Doug’un da onu aynı

şekilde sevdiğinden emindi.

“Sonunda bezgin ve huysuz bir kadın olacağına, işine dönmeni tercih ederler.” Gail’in söylediklerine hayret etti ve şaşkın şaşkın arkadaşının yüzüne bakakaldı.

“Ben öyle miyim? Huysuz yani?” Arada sırada kendini yalnız hissettiği, hatta eski günleri özlediği oluyordu, ama yapmakta olduğu şeylerden tatminsizlik duyduğu hiç olmamıştı. Gail’in aksine, yaşamını bu

haliyle de kabulleniyordu. Hatta seviyordu. Çocuklar hep böyle küçük kalmayacaklardı. Zeten hızla büyüyorlardı. Eylül’de Jessica koleje başlamıştı. Belki de artık yavaş yavaş işine dönmeyi düşünmenin

zamanı geliyordu. Tabii Doug izin verirse.

“Sanırım sen de benim gibi arada sırada bun alıyor olmalısın,” dedi Gail. Bir an için çocuklar unutulmuştu.

“Mesleğinde çok iyisin. Bu konuda yapmış olduğun fedakârlık benimkinden çok fazla. Bırakmasaydın şimdiye kadar çoktan Pulitzer ödülünü almıştın.”

“Sanmıyorum,” dedi India alçakgönüllülükle. “Benim de sonum babam gibi olurdu. Babam o hain

saldırıda öldürüldüğünde kırk iki yaşındaydı. Ben şimdi ondan bir yaş büyüğüm. Ama o benden çok daha

akıllıydı, çok daha yetenekliydi. İnsan ömrünün sonuna kadar o tür bir yaşam süremez. Biliyorsun, şans

her zaman yüzümüze gülmeyebilir.”

“Sanmıyorum,” dedi India alçakgönüllülükle. “Benim de sonum babam gibi olurdu. Babam o hain

saldırıda öldürüldüğünde kırk iki yaşındaydı. Ben şimdi ondan bir yaş büyüğüm. Ama o benden çok daha

akıllıydı, çok daha yetenekliydi. İnsan ömrünün sonuna kadar o tür bir yaşam süremez. Biliyorsun, şans

her zaman yüzümüze gülmeyebilir.”

Danielle Steel

“O da yeter,” dedi India. Gail hep düşünmek bile istemediği şeyleri soruyordu. Aslında mesleğini bıraktığından bu yana, son yıllarda kayda değer bir şeyler yapmadığını kendisi de zaman zaman

düşünmüyor değildi. Bu konuyu birkaç kere Doug’la konuşmaya çalışmış, ama her seferinde Doug, Peace

Corps’da birlikte yaptıkları şeyleri düşündükçe titrediğini söylemişti. Doug şimdi çok daha mutluydu. “Ben

senin gibi dünyayı değiştirebileceğimi düşünmüyorum,” demişti. “Etopya’da, Bosna’da ya da Allah bilir

hangi dağın tepesinde isyan başladığı an çekilen o fotoğrafları kimin çektiğini bilmek o kadar önemli mi

bilmiyorum. Kimsenin de merak ettiğini sanmıyorum. Belki benim burada yaptığım iş çok daha önemlidir.”

Gail düşünmüyor olabilirdi, ama India da artık öyle düşünüyordu.

“Belki de önemlidir,” dedi Gail. “Belki de orada o resimleri çekenin sen değil de başka birisi olması önemlidir.”

“Kim çekerse çeksin,” dedi India aldırmamış görünmeye çalışarak.

“Neden? Neden bu zevkleri başkaları tatsın? Neden biz bu Allanın belası kenar mahallede tıklıp, sabahtan akşama kadar çocukların pisliklerini temizlemek zorunda olalım? Bırak da bunu başkaları yapsın. Ne farkedecek ki?”

“Ailelerimiz için çok şey farkedir. Ben şimdi uzak bir yerlerde, kötü hava şartlarında sürünüyor olsam ya

da kimsenin bilmediği bir savaşta vurulup ölsem onların hayatı ne olurdu? Benim çocuklarım için çok şey

farkedirdi. Hem de çok.”

“Bilmiyorum.” Tekrar yürümeye başladıklarında Gail yine mutsuz bir ifade takınmıştı. “Son zamanlarda bu

konuyu çok fazla düşünmeye başladım. Neden buradayım ve ne yapıyorum? Belki yaşam tarzım değişmiştir. Belki de bir daha asla âşık olamamaktan, karşıdan gelen bir adamı gördüğümde yü

reğimin göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmamasından korkuyorum. Belki de, ‘hoşlansam da hoşlanmasam da hayatımın bundan sonraki bölümünü kocam olduğu için Jeff’le geçirmek zorunda olmam beni deli ediyordur.’ Yirmi iki yıllık evliliği bu şekilde özetlemesi çok üzücüydü. India arkadaşının düşüncelerine üzüldü.

“Söylediğin kadar kötü olmadığını sen de biliyorsun,” dedi. Gail’in iyiliği için en azından öyle olmasını umuyordu. Değilse çok kötüydü tabii.

“Hiç değil. Çok sıkıcı. Jeff de beni sıkıyor. Bunalıyorum. Hayatımız sıkıcı. On sene sonra, ben altmışa merdiven dayadığımda daha da sıkıcı olacağından eminim. O zaman ne olacak?”

“Hiç değil. Çok sıkıcı. Jeff de beni sıkıyor. Bunalıyorum. Hayatımız sıkıcı. On sene sonra, ben altmışa merdiven dayadığımda daha da sıkıcı olacağından eminim. O zaman ne olacak?”

yetindi.

“Belki. Ama hiç sanmıyorum. Daha önce de gittik. Jeff italya’da sürekli ne kadar kötü araba kullandıklarından yakınır. Hangi arabayı kiralarsak nefret eder, yazın Venedik kanalının kokusundan şikayet eder. Dürüst olalım India, Jeff hayatta romantik bir adam olamaz.” Gail, yirmi iki yıl önce, hamile kaldığı için mecburen Jeff le evlenmişti. Üç aylık hamileyken bebeğini düşürmüş, sonra kariyerinin üst

basamaklarına tırmanmaya çalışırken bir yandan da yedi yıl boyunca tekrar hamile kalabilmek için savaş

vermişti. India’nın hayatı Gail’e kıyasla daha kolay olmuştu. Mesleğini bırakma konusunda verdiği karar

da Gail'den daha az üzücü olmuştu. İkizlerin doğumunun üzerinden dokuz yıl geçmiş olmasına rağmen,

Gail hâlâ doğru karar verip vermediğine emin olamıyordu. İlk başta buna hazır olduğunu düşünmüştü belki, ama öyle olmadığı açık seçik belliydi artık. "Belki başka erkeklerle yemeğe çık

mak, arada sırada ufak tefek 'kaçamaklar' yapmak Jeff'in bana asla veremeyeceği ve belki de hiç veremediği şeylerin boşluğunu doldurmak içindir." Belki de Gail'in yaşadığı küçük serüvenler, sürdürdüğü

yaşamı büsbütün çekilmez hale sokuyordu. Belki de gerçekte var olmayan bir şeylerin peşindeydi ve o

şeyler onun bulduğunu sandığı heyecanlarda zaten yoktu. Belki de Gail artık yolun yarısını geçtiklerini

kabullenmek istemiyordu. Doug da akşam eve bir kucak dolusu gülle gelmiyordu. Zaten India ondan

böyle bir şey beklemiyordu. Birlikte olgunlaştıklarını kabulleniyor ve bundan hoşlanıyordu. Doug da

hoşlanıyordu.

"Belki artık hepimiz çılgıncasına âşık olacak yaşı geçtik," dedi India. Gail bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı.

"İlgisi yok! Böyle düşündüğüm an ölürüm. Neden âşık olmayalım?" Gail çileden çıkmıştı. "Her yaşta âşık

olmaya hakkımız var. Herkes için öyle. Rosalie de zaten Dan Lewison'u bu yüzden bıraktı. Harold

Lieberman'a âşık oldu. Bu yüzden bir daha Dan'a asla geri dönmeyecek. Harold, Rosalie ile evlenmek

istiyor. Onun için deli oluyor."

India az kalsın şaşkınlıktan küçük dilini yutuyordu. "Harold bu yüzden mi karısını terk etti?" Gail başı ile

onayladı. "Bunu gerçekten fark etmedim. Böyle bir şeyi nasıl kaçırmış olabilirim?"

"Çünkü sen çok iyi, çok saf ve mükemmel bir eşsin," diye kızdırdı Gail. India ile uzun zamandır

arkadaşlıklar ve birbirlerine sonsuz güvenleri vardı. Birbirlerini oldukları gibi kabul ediyorlardı, neden

yaptığını anlamadığı ve uygun bulmadığı halde India arkadaşını başka erkeklerle yattığı için eleştirmiyordu.

Gail'in içinde hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşluk vardı ve India onu tanıdığından beri bu boşluk hiç

dolmamıştı.

22

Buruk Anılar

“Gerçekten bunu istiyor musun? Yani Jeff'i başkasının kocasıyla birlikte olmak için bırakacak mısın? Ne

değişecek

değişecek

“Büyük olasılıkla hiçbir şey,” dedi Gail. “Onun için böyle

bir şeye hiç girişmedim. Ayrıca, sanırım Jeff'i seviyorum. Arkadaşız. Ama artık bana hiç heyecan vermiyor.”

“Belki böylesi daha iyi,” dedi India düşünceli bir ifadeyle. Gail'in söylediklerini düşünüyordu. “Eskiden

yaşadığım heyecanlar bana yetiyor. Daha fazlasına ihtiyacım yok.” Kendi kendini kandırığının farkındaydı

fakat ilk kez arkadaşı sözlerinin doğru olduğuna inanıyordu.

“Eğer bu söylediklerin doğruysa, çok şanslısın demektir.” “İkimiz de şanslıyız,” dedi India. Arkadaşının

moralini düzeltmeye çalışıyordu. Hâlâ Dan Lewison gibi bir adamla yemeğe çıkmamanın sorunları çözeceğine

inanmıyordu. Sonu nereye varacaktı? Westport'la Greenwich arasında bir motele mi? Peki ne değişecekti? India başka bir erkekle yatabileceğim asla düşünemiyordu. Doug'la ve çocuklarıyla paylaştığı yaşamını seviyordu.

“Ben hâlâ senin yeteneğini boşa harcadığını düşünüyorum,” diye Gail kışkırtmaya devam etti. India'nın üzerine geçirdiği kabuğu ancak bu şekilde kırabileceğini biliyordu. “Artık eski işine dönme zamanın geldi bence.” Gail her zaman India'nın yeteğini bu şekilde harcamasının cinayet olduğunu söylerdi. Fakat India da her seferinde daha ileride isterse dönebileceği yanıtını verirdi. şimdilik yapmakta olduğu işlerden fazlasını yapmaya ne zamanı ne de eğilimi vardı. Çocuklar onu yeterince meşgul ediyorlardı ve Doug ile arasını bozmak istemiyordu. “Ayrıca, ben işe başlarsam belki de bu sefer Doug'la yemeğe falan çıkarsın,” diye Gail'e takıldı. “Beni aptal mı sanıyorsun?” İkiisi de bu şakaya kahkahalarla güldüler.

“Korkmana hiç gerek yok. Doug tanıdığım en sıkıcı erkeklerden biri, Jeff den bile sıkıcı.”

“Bunu onun namına bir iltifat olarak kabul edeceğim,” dedi India. Hâlâ gülüyordu. Doug gerçekten hiç

heyecan verici bir adam değildi, renkli de değildi ama iyi bir koca ve iyi bir babaydı. India’nın da buna

ihtiyacı vardı. Sağlam, saygılı, sadıktı ve ailesini iyi geçindiriyordu. Ayrıca Gail istediği kadar sıkıcı olduğunu düşünsün, India kocasını seviyordu. Gail gibi içinde aşk maceraları ve entrika arzusu yoktu.

Bütün bunları yıllar önce terk etmişti. Gail’in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan düdük çaldı ve

hakem çocukların maçını bitirdi. Bir saniye sonra Sam ve Gail’in ikizleri fırtına gibi yanlarına geldiler.

“Çok güzel bir maçtı!” dedi India Şam’a gülümseyerek. Gail’le aralarındaki sohbetin bitmesine için için

memnun olmuştu. Nedense onunla konuşurken hep kendini ve evliliğini korumak ihtiyacı hissediyordu.

“Ama anne maçı kaybettik!” Sam mutsuzdu, kollarını annesinin boynuna dolayıp öyle bir sıktı ki, India

omuzunda asılı duran fotoğraf makinesini düşürüyordu.

“Eğlendiniz mi?” diye sordu India oğlunun tepesine bir öpücük kondurarak. Sabun ve terle karışık tatlı bir

çocuk kokusu geldi burnuna.

“Fena değildi. Ben iki gol attım.”

“Fena değildi. Ben iki gol attım.”

Buruk Anılar

Arabayı çalıştırırken dikiz aynasından oğluna baktı. Yorgun fakat mutlu görünüyordu. Yüzü gözü kir içindeydi. Sarı saçları yumurta çırpacağı ile karıştırılmış gibi duruyordu. Ona bakınca neden Etiyopya veya

Kenya'da bir dağın tepesinde olmadığını daha iyi anladı. Bunu bu kirli surattan daha iyi açıklayacak bir

şey olamazdı. Varsın hayatı sıkıcı olsun, ne çıkardı?

Aimee ile Jason'u okuldan alıp evin yolunu tuttular. Jessica henüz gelmiş, kitaplarını mutfak masasının

üzerine atmıştı. Köpek heyecanla havlayarak kuyruğunu sallıyordu. Hayat işte bu diye düşündü India. Bu

hayatı kendi seçmişti. Doug'dan başka biriyle yaşamayı düşünmek bile keyfini kaçırmaya yetiyordu. Sahip

oldukları ona yetiyordu. Eğer Gail bunlarla tatmin olamıyorsa, onun için üzülüyordu. Sonunda herkes

kendi için en iyi olanı yapardı. India bu hayatı seçmişti. Fotoğraf makinesi beş ya da on yıl daha

bekleyebilirdi. Aslında o zaman bile Doug'u bırakıp macera peşinde dünya turuna çıkamayacağını

biliyordu. İnsan her şeye birden sahip olamıyordu. Bunu yıllar önce anlamıştı zaten. Seçimi yapmıştı ve

yaptığı seçimin doğru olduğuna inanıyordu. Doug'un da bu fedakârlığının kıymetini bildiğinden emindi.

“Yemekte ne var?” Jason, köpeğin havlamasını ve kardeşlerinin gürültüsünü bastırmak için sesini iyice

yükseltmişti. Okulun koşu takımındaydı ve açlıktan ölmek üzereydi.

“Eğer hemen mutfağı boşaltıp beni rahat bırakmazsanız akşam yemeğinde kâğıt peçete ile dondurma

yersiniz.” Jason tezgâhın üzerinden bir elma ve bir torba dolusu patates cipsini kaptığı gibi ödevlerini yapmak için odasına gitti. İyi ve tatlı bir çocuktur. Okulda çok başarılıydı, notları çok iyiydi, iyi bir sporcuydu. Tıpkı babasına benziyordu ve asla annesiyle babasına sorun yaratmamıştı. Yeni yeni kızları keşfetmeye başla

mıştı, fakat bu alandaki başarısı birkaç çekingen telefon konuşmasından öteye gidememişti. On dört yaşındaki kardeşi Jessica'dan çok daha uyumluymuştu. India, Jessica'nın ileride iyi bir avukat olacağını düşünüyordu. Jessica ailenin haksızlığa uğramış fertlerinin gönüllü savunuculuğunu ve sözcülüğünü yapar,

annesine bile kafa tutmaktan çekinmezdi. Ama India bundan hoşlanıyordu. "Dışarı!" diye çocukları ayağının altından kışaladı. Köpeği bahçeye çıkardı ve dalgın bir ifadeyle buzdolabını açtı. O hafta içinde

iki kez köfte, bir kez de et yemişlerdi. Artık yemek konusunda ilham gücünü kaybetmeye başladığının kendisi de farkındaydı. Okul yılının sonlarına geldikleri bu günlerde genellikle yemek konusundaki yaratıcılığını kaybederdi. Artık barbekü yakma, ateşte ızgara sosis ve pirzola pişirme, Cape'de plajda

yatma zamanıydı. İki tane donmuş tavuk çıkardı ve çözümleri için mikrodalgaya koydu. Sonra da bir düzine mısır alıp ayıklamaya koyuldu.

Mutfak masasında otururken arada sırada yaptığı gibi o gün öğleden sonra Gail'in söylediklerini düşündü

ve gözden geçirdi. Mesleğini bıraktığı için pişmanlık duyup duymadığını düşündü. Fakat kendisi bunca yıl

sonra bile doğru karar verdiğinden emindi. Zaten gazeteciliğe devam edip dünyayı do-laşsa, hatta mahalli

bir gazetede çalışsa bile, çocuklarını ihmal etmemesi mümkün değildi. Mutluluğunu onlara borçluydu. Gail

bu yüzden onu sıkıcı buluyorsa, bu onun sorunuydu. En azından Doug öyle düşünmüyordu. Doug'u

düşününce gülümsedi. Bir tencereye su doldurup mısırları içine attı, mikro-dalgadan tavukları çıkardı,

üzerlerine tereyağı ve baharat sürüp tekrar fırına koydu. Salata yaptı, işte akşam yemeği çabucak

hazırlanmıştı. Yıllar onu yemek konusunda ustalaştırmıştı. Belki güzel yemek pişiremiyordu ama eli çabuktu ve sağlıklı yemekler konusunda uzmandı. Bu kadar işinin arasında ailesi

Buruk Antlar

ne süslü yemekler hazırlaması mümkün değildi zaten. Onları ikide bir McDonald's'a götürmemesi bile bir nimetti.

Doug geldiğinde India telaş içinde akşam sofrasını hazırlıyordu. Büroda bir sorun yoksa, Doug eve tam

yedide gelirdi. Evden sabah yedide çıkıp, akşam yedide gelmeye alışmıştı. Yanağını India'nın yanağına

dayayıp, başının kenarından havayı öptü, evrak çantasını yere bırakıp buzdolabından bir kutu kola alırken

göz ucuyla da fırındaki yemeğe baktı.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu India elini havluya kurularken. Saman sarısı bukleler yüzüne düşmüştü,

ama India görüntüsü ile fazla ilgilenmiyordu. İlgilenmek zorunda olmadığı için de şanslıydı. Temiz, sağlıklı

ve klasik bir tipti, sürekli arkasında bir örgü şeklinde topladığı saçları ona çok yakışıyordu. Cildi oldukça iyi durumdaydı. Kırk üç yaşında olduğuna kimse inanmazdı, en fazla otuz beş gösteriyordu. Üniforma

haline getirdiği blucin pantolon, gömlek ve kazak ince vücuduna çok yakışıyordu.

Doug kola kutusunu masaya bırakıp kravatını gevşetti. “Fena sayılmaz. İlginç bir şey yok. Yeni müşteriyle

toplantım vardı.” İş hayatı genelde olaysız geçirdi ve bir sorunu olduğu zaman muhakkak India ile

paylaşırdı. “Sen ne yaptın bugün?”

“Şam'ın maçı vardı, ben de takımın birkaç fotoğrafını çektim. Önemli bir şey yok.” Bunları söylerkenaklına Gail'in sözleri ve yaşamlarını ne kadar sıkıcı bulduğunu söylemesi geldi. Öyleydi. Ama başka nasıl

olabilirdi? Connecticut gibi bir yerde dört tane çocuk yetiştirmenin pek çekici ve heyecanlı

olabilmesi

beklenemezdi. Gail'in yasak ilişkilerinin de bu hayata nasıl renk katabildiğini anlayamıyordu. Eğer bu tür

ilişkilerin bir farklılık yaratacağını ya da bazı şeyleri düzelteceğini sanıyorsa aldanıyordu.

“Yarın akşam Ma Petit Amie’de yemeğe ne dersin?” dedi Doug, India çocuklara seslenirken.

“Çok sevinirim, ” diye gülümsedi India. Bir saniye sonra mutfakta bir kargaşa patladı. Akşam yemekleri

çok keyifli oluyordu. Çocuklar günün nasıl geçtiğini, neler yaptıklarını anlatır ve bıkmadan usanmadan

öğretmenlerinden ve çok ödev vermelerinden yakınırıldardı. Amie bombayı patlattı ve Jessica’nın yeni bir

erkek arkadaşı olduğunu ve o gün üç kere aradığını söyledi. Sesine bakılacak olursa büyük olmalıydı,

belki de üniversite öğrencisi. Jessica kardeşini öfkeyle süzdü. Yemek boyunca Jason esprileri ile onları

eğlendirdi. Ailenin maskarasıydı, her konuda kendine özgü fikirleri vardı. Yemekten sonra Amie masayı

toplamasına yardım etti, Sam maçta çok yorulduğu için erkenden yattı. İşini bitirip yatak odasına

çıktığında Doug bürodan getirdiği bir takım dosyaları inceliyordu.

“Çocuklar seni bu gece her zamankinden çok yordular,” dedi başını okuduğu rapordan kaldırıp. Onun bu

ciddi ve soylu ifadesini India baştan beri çok seviyordu. İnce, uzun ve atletik yapılı, bebek yüzlü bir

adamdı. Kırk beşinde olmasına rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. Kolej takımının ası gibiydi. Siyah saçlı ve

kahverengi gözlüydü, hafta içinde işe giderken tüvid ceket ve gri takım elbise, hafta sonları da kadife

pantolon ve spor kazak giyerdi. Gail istediği kadar Doug’un sıkıcı olduğunu düşünsün, India kocasını son

derece çekici buluyordu. Pek çok yönden onun için ideal bir kocaydı. Sağlam, güvenilir, sakın ve genelde

mantıklı bir insandı.

“Çocuklar seni bu gece her zamankinden çok yordular,” dedi başını okuduğu rapordan kaldırıp. Onun

bu

ciddi ve soylu ifadesini India baştan beri çok seviyordu. İnce, uzun ve atletik yapılı, bebek yüzlü bir adamdı. Kırk beşinde olmasına rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. Kolej takımının ası gibiydi. Siyah saçlı ve

kahverengi gözlüydü, hafta içinde işe giderken tüvid ceket ve gri takım elbise, hafta sonları da kadife pantolon ve spor kazak giyerdi. Gail istediği kadar Doug'un sıkıcı olduğunu düşünsün, India kocasını son

derece çekici buluyordu. Pek çok yönden onun için ideal bir kocaydı. Sağlam, güvenilir, sakin ve genelde

mantıklı bir insandı.

28

Buruk Anılar

kalmamıştı. Artık muzip ve şakacı değil, olgun, saygılı ve In-dia'nın her zaman güvenebileceği bir insandı.

Kocasını seviyordu ve babası gibi kendi romantik hayallerinin peşinde koşan ve bu uğurda hayatını kaybeden, hiçbir zaman evde olmayan bir koca istemiyordu. Babası için savaş hep bir serüven olmuştu.

Doug çok daha mantıklıydı ve India ona güvenebildiği için mutluydu.

Bu akşam çocuklar pek mutlu görünmüyorlardı? “Sorun nedir?” diye sordu elindeki dosyayı bırakarak.

“Okul bittiği için sanırım biraz heyecanlanıyorlar. Cape'ye gitmek onlara iyi gelecek, değişiklik olacak.

Biraz rahatlamaya ihtiyaçları var, hepimizin var aslında.” Okulların kapanmasına yakın India da hep çocuklara servis şoförlüğü yapmaktan bunalmış olurdu.

“Keşke ben de Ağustos’tan önce izine çıkabilsem.” Doug düşünceli bir tavırla parmaklarını saçlarının

arasından geçirdi. Ama yeni müşterisine göz kulak olması gerektiği için şehirden erken ayrılmak istemiyordu.

“Ben de öyle,” dedi India. “Öğleden sonra Gail’le beraberdik. Onlar da bu yaz Avrupa’ya gidiyorlarmış.”

Bu konuda Doug’la konuşmanın anlamsız olduğunu biliyordu, zaten yaz tatili planlarını değiştirmek için

artık çok geçti, ama olsa In-dia’nın çok hoşuna gidecekti. “Gelecek yıl biz de bir Avrupa seyahati yapsak

ne güzel olur.”

“Yine başlamayalım. Ben de üniversiteyi bitirinceye kadar Avrupa’ya gitmedim. Çocuklar birkaç yıl dahabekleseler ölmezler herhalde. Üstelik bizim gibi büyük bir aile için son derece masraflı olur.”

“Onlan bu şekilde kandıramayız, Doug. Bir Avrupa seyahatini karşılayacak kadar gücümüz var.”
Daha

bebekken annesiyle babasının onu tüm Avrupa’da gezdirdiğini tekrarlama

nın bir anlamı yoktu. Babası eğlenceli olacağını düşündüğü her ülkede iş almış ve tatillerde annesiyle India'yı da götürmüştü. Bu seyahatler India için son derece büyük deneyim olmuştu ve aynı şeyi kendi çocuklarına da vermek ne kadar güzel olacaktı. ” Ben annem ve babamla seyahat etmeyi çok severdim,”

dedi. Ama bu konuyu her açtığı zaman olduğu gibi Doug öfkelenmişti.

“Babanın da doğru düzgün bir işi olsaydı, sen de çocukken Avrupa'yı o kadar çok gezemezdin,” dedi Doug sert bir ifadeyle. India bu konuda üstelediği zaman kızılıyordu.

“Babanın da doğru düzgün bir işi olsaydı, sen de çocukken Avrupa'yı o kadar çok gezemezdin,” dedi Doug sert bir ifadeyle. India bu konuda üstelediği zaman kızılıyordu.

“Şanslı adamdı, bunu sen de biliyorsun,” diye üsteledi Doug. “Hoşlandığı işten para kazandı. Orada burada dolaşır, insanları seyretmek, sence bu raslantısal bir olay değil mi? Her gün büroya gidip politika ve diğer bir sürü saçmalıkla uğraşmaya benzemiyor tabii.”

“Benzemiyor,” dedi India. Gözlerindeki şimşekler aslında kocasının tehlike sınırlarını zorladığını ikaz

ediyordu, ama Doug farkına varmadı. Hayran olduğu ve bir kahraman olarak gördüğü babasını

küçümsemekle kalmıyor, India'nın da mesleğine, kişiliğine ve evlenmeden önce sürdürdüğü yaşama da dil

uzatıyordu. “Bence yaptığı işler öyle senin söylediğin kadar

Buruk Anılar

basit değildi, hele buna ‘raslantısal’ demen gerçekten suratıma inmiş bir tokat gibi geldi.” Hem babasına

hem de kendisine hakaret ediyordu. Bunları söylerken gözleri ateş saçıyordu.

“Seni bugün bu kadar öfkeliendiren ne? Gail yine o malum havalarında mıydı?” Öyleydi tabii. Her zaman

Gail ortalığı karıştırırdı, ama bu sefer olayın Gail’le ilgisi yoktu. Doug’un kendisi ve babası hakkında söylediklerine gerçekten çok kızmıştı. Konu tamamiyle kendisi ve evlenmeden önce yaptığı iş hakkında

Doug’un neler düşündüğü idi.

“Bunun Gail’le bir ilgisi yok. Pulitzer ödülü kazanmış bir adamı nasıl bu kadar küçümseyebilirsin ve sanki

ödünç silahla adam öldürmek gibi bunu nasıl raslantısal bir olay olarak nitelendirebilirsin, anlamıyorum.”

“Sen benim söylediklerimi saptırıyorsun. Madem öyle gel konuşalım. Baban General Motors’un sahibi

değildi, değil mi? Bir fotoğrafçıydı. Yetenekli olduğuna eminim, ama şans da yardım etmiş. Bugün hayatta

olsa, kendisi de aynı şeyi söylerdi. Onun gibi adamlar şanslı olduklarını itiraf ederler.”

“Tanrı aşkına Doug. Sen neler söylüyorsun? Benim mesleğim hakkında da aynı şeyleri mi düşünüyorsun?”

Yani ben de şanslı mıydım?”

“Hayır,” dedi Doug. Böylesine yorucu bir günün sonunda istemeden sebep olduğu tartışmadan dolayı hafif huzursuz olmuş bir hali vardı. Belki India yorucu bir gün geçirmiş, belki de çocuklar onu

öfkeliendirmişti. Belki de Gail’in saçmalıklarına sinirlenmişti. Zaten Gail’i hiç sevmiyordu, onu hep huzursuz

etmişti. Sürekli yakınmalarının karısı üzerinde kötü etkisi olduğunu düşünüyordu. “Bir süre yaptığın işten

çok zevk aldığını düşünüyorum. Evden uzakta olup eğlenmek için güzel bir bahaneydi, ama bence

normalden uzun sürdü.”

“Sana takılmamış olsaydım şimdiye kadar ben de Pulitzer

31

31

ödülü kazanmıştım. Bunu hiç düşündün mü?” Gözleri kocasının gözlerine takıldı. Pulitzer ödülüne kendisi

de inanmıyordu, ama olmayacak bir şey de değildi. Zaten ev kadınlığını ve anneliği seçtiği zaman mesleği

hakkındaki kararını vermişti.

“Böyle mi düşünüyorsun?” dedi Doug. Şaşırmış görünüyordu. “Yani sen mesleğini feda ettiğini mi düşünüyorsun? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, onu söylemek istemiyorum. Şimdiye kadar pişmanlık duymuş da değilim. Ama mesleğimin bir ‘oyun’ olduğunu da hiç düşünmedim. Ben yaptığım işte son derece ciddiydim ve iyi yaptığımı da inanıyorum... hâlâ da iyiyim...” Kocasının yüzüne bakmak bile söylediklerini anlamadığına yetti. Yaptıkları

ona oyun gibi geliyordu. Sanki India gerçek yaşamını oturtmadan önce bütün o yaptıklarını eğlence olsun

diye yapmıştı. Güzel vakit geçirdiği doğrudu ama yaptıkları hiç de “eğlence” için değildi. Olağanüstü o

fotoğrafları çekebilmek için kaç kez hayatını tehlikeye atmıştı. “Doug, sen benim yaptığım şeyleri

küçümsüyorsun. Neler söylediğinin farkında mısın?” Kocasının hatasını anlamasını istiyordu. Bu onun için

gerçekten önemliydi. Kocası onu anlayabilse, Gail’in bütün söyledikleri kendiliğinden yalanlanmış olacaktı.

Ama kocası fedakârlık ettiği şeylerin önemsiz olduğunu düşünüyorsa, Gail haklı çıkacak, India da gerçekten kendini bir hiç gibi hissedecekti.

“Bugün fazlasıyla duygusalsın ve aşırı tepki gösteriyorsun. Ben sadece bir gazete fotoğrafçısı olarak çalışmanın iş hayatında çalışmaya benzemediğini söylüyorum. Birincisi ciddi bir iş değil, ikincisi çok fazla disiplin ve görüş yeteneği gerektirmiyor.”

“Hiç de değil, hatta çok daha zor. Babamla benim çalıştığım gibi yerlerde çalışmış olsaydın, hayatın her

Buruk Antlar

kede olsaydı ve her an ölümle burun burna gelseydin anlardın. Büroda oturup, bir tomar kağıdı karıştırmaktan çok daha zordur.”

“Yani sen şimdi benim için muhteşem işinden fedakarlık ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” Hem şaşırılmış

hem de sinirlenmişti. Yerinden kalktı ve India'nın getirdiği kola kutusunu açtı. “Kendimi suçlu hissetmemi

mi sağlamaya çalışıyorsun?”

“Hayır, ama yaptığım işe biraz olsun saygı gösterilmesini istiyorum. Son derece saygın bir mesleğim vardı,

ama bu varoшта oturup, çocuklarımıza bakmak için onu rafa kaldırdım. Ama sen kalkmış, bütün yaptıkların sadece çocuk oyuncağı, neden bırakmayasın diyorsun. Oysa ben fedakarlık yaptığımı

düşünüyorum.” Dikkatle kolasını içen kocasını süzdü, acaba bütün bunları istemeden mi söylemişti? Ama

gördüğü manzara hiç hoşuna gitmiyordu. Demek kocası onun mesleğini ve onun için yaptığı fedakârlığı

küçümsüyordu.

“Yani şimdi ‘fedakârlık’ yaptığın için pişman mısın?” diye kaba bir soru sordu kola kutusunu aralanndaki

sehpaya bırakarak.

“Hayır, değilim. Ama bu konuda ciddiye alınmak istiyorum. Hafife almanı istemiyorum.” Ama kocası öyle

düşünüyordu ve zaten India da bu yüzden bu kadar öfkelenmişti.

düşünüyordu ve zaten India da bu yüzden bu kadar öfkelenmişti.

gün Gail'in söylediklerini doğrulamakla kalmıyor, üstelik geçerli kılıyordu.

Gece yatağa girinceye kadar tek kelime konuşmadı. Duşta oldukça uzun kalıp konuşmalarını düşündü.

Doug gerçekten onu çok sinirlendirmiş ve kırmıştı. Yatağa girdikten sonra da kırıldığını kocasına söylemedi. Doug'un hatasını anlayıp, kendiliğinden özür dileyeceğinden emindi. Bu tür şeylere karşı son

derece hassas bir insandı ve India'nın kalbini kırdığı zaman gönlünü almasını çok iyi bilirdi.

Ama Doug tek kelime söylemeden ışığı söndürdü, sanki hiçbir şey olmamış gibi arkasını dönüp derin bir

uykuya daldı. India da iyi geceler dilemedi ama uzun süre uyuyamadı. Kocasının horultusunun arasında o

gece konuştuklarını ve Gail'in söylediklerini düşündü.

34

İkinci Bölüm

ERTESİ SABAH her zaman olduğu gibi tam bir kargaşaydı. Jessica servis arabasını kaçırdığı için India

onu arabayla okula götürmek zorunda kaldı. Doug, bir gece önceki konuşmaları hakkında bir tek kelime

söylemedi ve India'nın güle güle demesine fırsat bırakmadan evden çıktı. Jessica'yı okula bırakıp

döndükten sonra, mutfağı toparlarken acaba Doug söylediklerinden pişman mı diye düşünüyordu. Akşam

bir şeyler söylerdi herhalde. Söylememesi mümkün değildi. Belki de bir gün önce büroda zor bir gün geçirmişti veya canı tartışmak istediği için India'yı kışkırtmıştı. Fakat o sözleri söylerken son derece sakın

görünüyordu. Evlenmeden önce yaptığı mesleğe Doug'un hiç saygısı olmadığını düşündükçe sinirleniyordu.

Daha önce hiç bu kadar duygusuz olmamış ve hiç bu kadar küstah konuşmamıştı. Son tabağı da bulaşık

makinesine koyarken telefon çaldı. Mutfakta işi bittikten sonra karanlık odasına çekilip bir gün önce futbol maçında çektiği filmleri basmak niyetindeydi. Koça resimleri en kısa zamanda getireceğine söz vermişti.

Telefonu ancak dördüncü çalışında açabildi. Heralde Doug özür dilemek için arıyordu. O akşam çok şık

bir Fransız lokantasında yemek yemeği planlamışlardı. En azından Doug bir akşam evvel India'nın mesleğini küçümseyerek onu üzmemekte hata ettiğini itiraf etse gece çok daha güzel olacaktı.

“Alo.” Telefon edenin Doug olduğundan emin, cevap verirken gülümsüyordu. Ama öbür uçtaki ses Doug'un sesi de

Danielle Steel

ğildi. Ajansın sahibi arıyordu. Raoul Lopez. Magazin ve fotoğrafçılık dünyasında çok tanınmış bir adamdı

ve meslek hayatının zirvesindeydi. Raoul değil ama, aynı ajans daha önce de babasını temsil etmişti.

ğildi. Ajansın sahibi arıyordu. Raoul Lopez. Magazin ve fotoğrafçılık dünyasında çok tanınmış bir adamdı

ve meslek hayatının zirvesindeydi. Raoul değil ama, aynı ajans daha önce de babasını temsil etmişti.

“Ben iyiyim Raoul. Sen nasılsın?”

“Her zamanki gibi yoğun. Ajansıma bağlı ‘sanatçıları’ mantıklı olmaya zorlamaktan da biraz yorgunum.

Yaratıcı insanların aklı başında karar almaları neden o kadar zor oluyor anlamıyorum.” Konuşma tarzına

bakılacak olursa kötü bir sabah geçirmişe benziyordu. India içinden kendisine çılgın tekliflerde bulunmaması için dua etti.

Yıllar öncesinden beri koyduğu bazı sınırlamalara rağmen arada sırada bu tür tekliflerde bulunduğu oluyordu. Nisan ayının başlarında, aynı zamanda yıldız müşterilerinden biri olan çok sevdiği bir arkadaşını

İran’daki kutsal savaşta kaybettiği için ayrıca çok üzgündü. “Peki, neler yapıyorsun?” diye sordu Raoul

sesine candan bir ton vermeye çalışarak. Raoul, öfkesi her an burnunda, son derece asabi bir adamdı,

dia ondan hoşlanıyordu. Her göreve uygun fotoğrafçı atamakta ustaydı.

“Sen aradığında bulaşıkları makineye yerleştiriyordum,” dedi India gülümseyerek. “Bu kafadaki India’nın

görüntüsüne uyuyor mu bilmiyorum.” Raoul homurdanırken India bir kahkaha attı.

“Çok iyi yapıyorsun. Çocuklar ne zaman büyüyecekler India? Dünya sonsuza kadar onların büyümelerini

bekleyemez.”

“Beklemek zorunda.” Çocuklar büyüdükten sonra bile Doug’un çalışmasına izin vereceğinden emin değildi. Bunu Raoul’a da binlerce defa söylemişti zaten. Fakat o anlamak istemiyordu. Hâlâ, günün birinde

India’nın aklının başına geleceğini ve feryat figan Westport’tan kaçacağını umuyordu. Gerçekten öyle olacağını düşünüyordu. “Yoksa beni katır sırtında güney Çin’e gönderecek bir iş teklif etmek için mi aradın?” Arada sırada mantıklı şeyler söylemek için aramasına rağmen, Raoul genellikle India’ya bu tür

teklifler yapmak için telefon ederdi. Harlem’deki görev de bunlardan biriydi. India bu görevi çok sevmişti

ve sırf bu yüzden ismini ajansın listesinden sildirmemişti.

“Tam değil ama yaklaştın,” dedi Raoul. Teklifini söylemek için uygun kelimeler aradığı belliydi. India’nın

kendini kocasına ve çocuklarına adadığını ve razı edilmesi kolay olmadığını da çok iyi biliyordu. Raoul’un

bir eşi ve de ailesi yoktu. India’nın ailesi için mesleğini tuvalete atmakta bu kadar kararlı oluşuna bir türlü

anlam veremiyordu. Onun kadar yetenekli pek az kişiye rastlamıştı ve India’nın böylesine bir yeteneği

boşa harcayarak mesleğine saygısızlık ettiğini düşünüyordu.

Sonunda bütün endişelerine rağmen teklifini yapmaya karar verdi. Hiç temenni etmiyordu, ama India en

fazla bu

Sonunda bütün endişelerine rağmen teklifini yapmaya karar verdi. Hiç temenni etmiyordu, ama India en

fazla bu

Danielle Steel

teklife hayır diyebilirdi. “Aslında teklifim Kore içindi. Sunday Times Magazine için hazırlanacak bir hikaye

var. Bu işe devamlı elemanlarından birini değil de, serbest bir muhabir yollamayı düşünüyorlar. Soeul’da,

giderek kötü boyutlara ulaşan bir çocuk ticareti mafyası türemiş. Yani adamlar kimsenin evlatlık almak

istemediği çocukları gözlerini kırpmadan öldürüyorlar. Kimseyi kızdırmayacak olursan senin açısından

teklileli bir durum söz konusu değil. Fakat müthiş bir hikaye bu, India. Orada çocuklar acımasızca

öldürülüyor. Eğer bu olayı basına yansıtabilirsen, hikayeni pek çok gazeteye satabilirsin. Birinin bunu

gerçekten yapması lazım v£ bu kişinin herkesten ziyade sen olmanı tercih ediyorum. Çocukları sevdiğini

biliyorum, düşündüm ki... bu sana çok uygun bir iş olacak.” Ra-oul’u dinlerken adrenalini India’nın bütün

vücuduna yayılmaya başlamıştı. Harlem’deki hikayeden sonra ilk kez bu kadar etkilendiği bir olayla

karşılaşıyordu. Fakat Kore’ye nasıl gidecekti? Doug’a ve çocuklara ne diyecekti? Kim çocukları okula

götürecek ve kim yemeklerini hazırlayacaktı? Haftada iki gün temizlikçi kadın geliyordu, ama yıllardır

bütün işleri kendisi yapıyordu. Ve India olmadan hiçbiri işlerin altından kalkamazdı.

“Ne kadarlık bir süreden bahsediyorsun?” Belki de bir haftalık bir işti. O zaman belki Gail çocukların

bakımını üstlenebilirdi.

Kısa bir sessizlik oldu, India Raoul’un nefesini tuttuğunu hissedebiliyordu. Vereceği cevabı India’nın beğenmeyeceğini bildiği zaman hep böyle yapardı. “Üç hafta... belki dört de olabilir,” dedi sonunda. India

yanıbaşındaki tabureye çöktü ve gözlerini kapadı. Bunu kabul etmesine dünyada imkan yoktu ve böyle

bir

hikayeyi kaçırmaktan nefret ediyordu. Ama birinci planda düşünmesi gereken kendi çocukları vardı.

38

Buruk Anılar

“Kabul edemeyeceğimi biliyorsun, Raoul. Neden beni aradın? Maksudın beni üzmem mi?”

“Olabilir. Belki artık dünyanın sana ve yaptıklarına ihtiyacı olduğunu anlarsın diye düşündüm. Konu sadece güzel fotoğraflar değil, bir farklılık yaratmak. Belki de o bebekleri öldürülmekten kurtaracak olan

insan sen olacaksın.”

“Haksızlık yapıyorsun,” dedi India heyecanla. “Bu konuda kendimi suçlu hissetmem neden olmaya hakkın yok. Dört haftalık bir işi kabul etmem mümkün değil, bunu sen de biliyorsun. Dört çocuğum ve bir

de kocam var. Yardım isteyecek kimsem yok.”

“Bir bakıcı tutabilirsin Tanrı aşkına ya da boşanırsın. Hayatın boyunca böyle kışının üstüne oturup bekleyemezsin. Zaten on dört yılını boşa harcadın. Hâlâ sana iş vermek isteyen birilerinin olması bile mucize. Yeteneğini böyle ziyan ettiğin için aptalsın zaten.” İlk kez Raoul ona bu kadar öfkeleniyordu ve

söyledikleri India'nın hiç hoşuna gitmedi.

“Ben on dört yılını ziyan etmedim Raoul. Sürekli yanlarında olduğum, onları okula götürüp getirdiğim,

yemeklerini pişirdiğim ve bütün faaliyetlerinde birlikte olduğum için mutlu ve sağlıklı çocuklarım var. Bu on

dört yıl içinde bir yerlerde ölmüş olsaydım, herhalde benim yerimi sen alacak değildin.”

“Hayır, o başka konu,” dedi Raoul. “Ama artık büyüdüler. İşine dönebilirsin, hiç değilse böyle bir işi kabul edebilirsin. Çocuklar artık bebek değiller, Tanrı aşkına India. Eminim kocan da bu konuda anlayışlı

olacaktır.” Bir gece önceki konuşmalarından sonra India hiç öyle düşünmüyordu. Bir aylığına Kore’ye

gideceğini bile kocasına söyleyebileceğini sanmıyordu. Evliliklerinde böyle bir durum mümkün değildi.

“Hayır, o başka konu,” dedi Raoul. “Ama artık büyüdüler. İşine dönebilirsin, hiç değilse böyle bir işi kabul edebilirsin. Çocuklar artık bebek değiller, Tanrı aşkına India. Eminim kocan da bu konuda anlayışlı

olacaktır.” Bir gece önceki konuşmalarından sonra India hiç öyle düşünmüyordu. Bir aylığına Kore’ye

gideceğini bile kocasına söyleyebileceğini sanmıyordu. Evliliklerinde böyle bir durum mümkün değildi.

Danielle Steel

“Güzel. Belki biraz aklın başına gelir. Telefonumla böyle bir şeyi başarabilirsem zaten bütün dünyaya iyilik

yapmış olacağım.”

“Beni şımartıyorsun. O kadar da başarılı değildim. Ama çocuklarım için bir çözüm bulunamazsa.”

“Pek çok anne çalışıyor. Daha kimse bu yüzden ölmedi.”

“Ama ya ben ölürsem?” Kendisi canlı bir örnekti, on beş yaşındayken babası ölmüştü. Yaptığı o tür tehlikeli işlerden sonra kimse aynı şeyin kendi başına gelmeyeceğini garanti edemezdi. Kore’deki iş, evlenmeden önce yaptığı işler gibi tehlikeli olacaktı.

“Ben de böyle bir şey olsun istemem,” dedi Raoul. “Seni tehlikeli görevlere göndermem. Kore’deki bu iş

biraz riskli, ama Bosna’ya falan gitmek gibi değil.”

“Yine de yapamam, Raoul. Kusura bakma.”

“Biliyorum. Zaten seni aramakla aptallık ettiğimi de biliyorum, ama denemekte fayda gördüm. Başka birini bulurum. Merak etme.” Sesinden bozulduğu açıkça anlaşılıyordu.

“Ama beni tamamen unutma,” dedi India. Yıllardan beri ilk kez bir işi geri çevirdiği için bu kadar üzülüyordu. Kore’deki bu işi almayı gerçekten çok istiyordu ve alamadığı için kendini mahrum kalmış

hissediyordu. Gücenmemiş fakat gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı. Bir gece önce Doug’a anlatmaya

çalıştığı da buydu işte, bu tür fedakarlık. Ama o hiç önemsememişti. Sanki fotoğraf makinasıyla

onca yıl

yaptıklarını kocası ve çocukları için feda etmesi onun için hiç anlam taşıymıyordu.

“Şu sıralar önemli bir işe imza atmayacak olursan korkarım seni yakında unutmak zorunda kalacağım.

Hayatın boyunca Noel Baba resimleri çekemezsin.”

“Belli olmaz. Bana Harlem’deki gibi evime yakın bir iş

bul.”

“Bu tür malzeme her zaman ele geçmez, bunu sen de biliyorsun. Genelde bu tür işler kadrolu elemanlara

verilir. Ama Harlem işini çok önemsedikleri için sana verdik, şanslısın.” Sonra derin bir iç çekti. “Ben de

başka birini araştırmaya başlayayım. Çocuklarına söyle çabuk büyüsünler.”

Peki ya Doug ne olacaktı? Acaba o hiç büyüyebilecek miydi? Bir gece önceki konuşmalardan India’nın

mesleğini hiç ciddiye almadığını açıkça belli etmişti. “Herşeye rağmen beni düşündüğün için teşekkür

ederim. Umarım işi verecek çok iyi birini bulursun.” Yine de Kore’deki bebekler için üzülüyordu.

“Çok iyi biri beni reddetti zaten. Birkaç gün içinde seni tekrar ararım. Unutma, bana borçlusun.”

“O halde bu sefer teklif edeceğin iş, Bali ormanlarında bir ağaç tepesinde olmasın.”

“Elimden geleni yaparım India. Kendine iyi bak.”

“Teşekkürler. Sen de.” Sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi. “Şimdi aklıma geldi, Yazın Cape Cod’da

olacağım. Temmuz ve Ağustos’ta oradayım. Sende numaram var sanırım.”

“Var. Güzel tekne fotoğrafları çekersen haber ver. Hall-mark’a satarız.” Çocuklar çok küçükken, India

bu işi yapmıştı. Çok mutlu olmuştu ama Raoul köpürmüştü. Çünkü Raoul onun ciddi bir haber fotoğrafçısı

olduğunu ve kan, ölüm ve ölmek üzere insanlar dışında hiçbir şeyin fotoğrafını çekmemesi gerektiğini

düşünüyordu.”

“Küçümseme. İki yıl boyunca çocukların ana okulu masraflarını bu şekilde karşıladım.”

“Sen umutsuz bir vakasın.”

Telefonu kapattıktan sonra India akşama kadar bu ko

nuşmayı düşündü. Uzun zamandır ilk defa bir şeyleri kaçırdığını düşünmeye başladı. Öğleden sonra markette Gail'e rastladığında morali hâlâ çok bozuktur. Gail ise her zamankinden daha mutlu görünüyordu.

Yüksek ökçeli ayakkabılar ve eteklik giyiyordu, yaklaşınca parfüm sürmüş olduğunu da farketti.

“Nerden geliyorsun? Şehirde alışverişe mi çıkmıştın?”

Gail muzip bir gülümseme ile başını iki yana salladı ve komplocu bir tavırla fısıldayarak cevap verdi.

“Greenwich’de Dan Lewison’la yemek yedik. Tahmin ettiğim gibi oldukça çekici bir erkek. Birkaç kadeh

şarap içtik ve çok güzel vakit geçirdik. Çok tatlı bir adam, biraz dikkatli bakınca hiç de fena değilmiş.”

“Birkaç kadeh şaraptan fazla şeyler yapmış olmalısınız,” dedi India. Böyle bir şeyi duymak bile onu üzüyordu. Dan’la yemek yemenin ne manası vardı? Bir türlü anlayamıyordu.

“Sen neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?” India’nın böyle mutsuz olduğu pek enderdi. Genellikle neşeli bir yapıya sahipti. Her zaman Gail’e neşelenmesini, hayatlarının gerçekten “güvenli” olduğunu söylerdi. Ama kasanın yanında Ga-il’le konuşurken, bütün bunları söyleyen sanki o değilmiş gibiydi.

“Dün gece Doug’la tartıştık, bugün de ajanstan arayıp Kore’de bir iş teklif ettiler. Evlatlık alınmayan bebekleri öldüren bir çocuk mafyası varmış.”

“Aman tanrım ne berbat bir şey. Bu işi yapmak zorunda olmadığın için sevinmelisin.” Gail tiksiniş görünüyordu. “İğrenç.”

görünüyordu. “İğrenç.”

42

Buruk Anılar

naze çıkmış gibisin?” Bir gün önce Gail, India’yı harekete geçirmek için üzerine çok fazla gitmişti.

Anlaşılan ne Doug’un söyledikleri, ne de Raoul’un teklifi etkili olmuştu.

“Dün gece Doug mesleğim hakkında çok aptalca şeyler söyledi. Çocukça buluyormuş, oyunmuş ve bu yüzden mesleğimden fedakârlık ettiğime iyi etmişim. Herkesin canı istediği zaman fotoğraf makinesini boynuna takıp hayatını kazanabileceğini sanıyor.” Gail gülümseyerek dinliyordu.

“Doug neden öyle konuştu?” Fazla kavga etmediklerini biliyordu, ama nedense India son derece sinirli

görünüyordu.

“Bilmiyorum. Her zaman bu kadar anlayışsız değildir. Belki büroda bir terslik olmuştu, hırsını benden

çıkardı.”

“Belki de onun ve çocukların için neleri feda ettiğini hâlâ anlayamamıştır.” India da bundan korkuyordu

zaten ve bunun kendisini çok üzdüğünü farkedince şaşırılmıştı. “Belki de Kore’deki işi kabul ederek

ağırlığını koymalısın.” Gail arkadaşını kışkırtmaya çalışıyordu, ama India etkilenmedi. Bunun oldukça katı

bir tavır olacağını düşünüyordu.

“Doug beni kırdı diye neden bunun cezasını çocuklar çeksin? Ayrıca bir aylığına evden uzaklaşmam mümkün değil. Biliyorsun üç hafta sonra Cape’ye gidiyoruz... yapamam.”

“O halde bundan sonraki işi kabul etmelisin.”

“Olursa tabii. Eminim Raoul’da artık her iş teklif edişinde reddedilmekten bıkmıştır.” Zaten pek ender

arıyordu. India’nın tarzına uyan iş pek sık çıkmıyordu.

“Bu gece Doug eve kucak dolusu çiçekle gelir, sen de hepsini unutursun,” dedi Gail. Arkadaşını teselli

etmeye çalışıyordu. India için üzülyordu. Çok zeki, yetenekli ve başarılıydı ve pek çoğu gibi o da mesleğini barbekü temizlemek ve çocuklara bakmak uğruna feda etmişti. Ama böyle olağanüstü bir yeteneğin ziyan olmasına üzülyordu.

Danielle Steel

“Bu akşam Ma Petite Amie’de yemek yiyeceğiz. Beni sinirlendirmeden önce bu yemeği çok istiyordum.”

“Bolca şarap içersen hepsini unutursun. Şarap deyince aklıma geldi, Salı günü yine Dan’la yemeğe çıkıyoruz.”

“Ben de yine aptallık ettiğini söyleyeceğim,” dedi India dalgın dalgın sepetine bir kutu konserve domates attı. “Sana ne faydası olacak?”

“Ben de yine aptallık ettiğini söyleyeceğim,” dedi India dalgın dalgın sepetine bir kutu konserve domates attı. “Sana ne faydası olacak?”

“Bence anlamsız. Peki ya ona âşık olursan ne olacak?” Bu da önemli bir noktaydı. Eğer Gail yeniden çılgınlar gibi âşık olmak istiyorsa, yakında o da olacaktı. Peki o zaman ne yapacaktı? Jeff i bırakacak mıydı? Boşanacak mıydı? India’ya göre bu kadar tehlikeye atılmak gereksizdi. Zaten bu konularda Gail’le ikisi hep farklı düşüncelere sahiptiler.

“Ona âşık olacak değilim. Sadece eğleniyoruz, hepsi bu. İnsanın keyfini kaçıрма.”

“Ya bütün bunları Jeff yapsa, hoşuna gider miydi?”

“Hayretten düşüp bayılırdım,” dedi Gail alaycı bir ifadeyle. “Öğle saatlerinde Jeff in yaptığı tek şey pediküre ve saç tra-şına gitmektir.”

Peki ya öyle yapmıyorsa? Ya ikisi de birbirini aldatıyorsa? India için bütün bunlar, özellikle içinde

bulunduğu son durumda oldukça acıklı konulardı.

“Sen de git ya saçını kestir, ya da manikür, masaj falan bir şeyler yaptır. Kendini neşelendirecek bir şeyler yap. Kore’de öldürülen çocukların hikayesini kaçırmak bence bu kadar mutsuz olunacak bir şey

değil. Bence bir aşk macerası gi

Buruk Antlar

bi gerçekten degecek bir şeyi kaçıırırsan üzölmelisin.” Gail yine kızdırıyordu, India başını iki yana sallayıp

mahzun bir ifadeyle arkadaşına gülümsedi.

“Tanıdığım en terbiyesiz insan olduğun halde seni nasıl sevebiliyorum anlamıyorum?” dedi India sevecen

bir tavırla. “Tanımadığım biri olsan ve biri bana yaptıklarını anlatsa senden nefret ederdim.”

“Etmezdin. Ben yaptıklarım ve düşüncelerimde son derece dürüstüm. Bazıları değildirler, sen de bilirsin

ya.” Söylediklerinde hakikat payı yok değildi ama Gail hayat tarzı, görüş açısı ve dürüstlük kıyaslamasında

biraz ileri gitmişti.

“Yine de seni seviyorum, ama bir gün Jeff her şeyi öğrenecek ve sen de kendini boğazına kadar büyük bir belaya gömülmüş bulacaksın.”

“Öğrense bile pek aldıracağını sanmıyorum. Tabii kuru temizleyiciden elbisesini almayı unuttuysam, o

zaman başka.”

“Bu konuda bu kadar emin olma,” dedi India. “Dan, Rosalie’nin iki yıldır Harold’la yattığını söyledi ve

Rosalie söyleyinceye kadar ruhu bile duymamış. Erkekler genelde böyledir.” Birden India başka bir erkekle yemeğe çıksam Doug hemen şüphelenir diye düşündü. Böyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Doug

konusunda emin olduğu şeylerden biri de buydu. “Her neyse, acele etmem gerekiyor. Avrupa seyahatine

çıkmadan önce çocukların rutin doktor muayenelerini yaptırmalıyım. Seyahatten döner dönmez kampa

gidecekler, daha sağlık formlarını bile dolduramadım.”

gidecekler, daha sağlık formlarını bile dolduramadım.”

Danielle Steel

yecan verici bir yaşamı yoktu, Gail belki de bu konuda haklıydı. Kore'deki iş oldukça moral bozucu bir

işti aslında. Oradan, ölümden kurtarmak için bir kucak dolusu Koreli bebekle dönebilirdi.

Öğleden sonra çocukları okuldan almaya gittiğinde sıkıntısını hâlâ üzerinden atamamıştı. Jason'la Aimee

arkadaşlarını davet etmişlerdi. Arabada o kadar gürültü vardı ki, kimse In-dia'nın suskunluğunu fark etmedi.

Eve gelince çocuklara soğuk yiyecekler hazırlayıp mutfak masasına bıraktı ve duşa girdi. Gece çocuklarla

kalması için bakıcıyı ayarlamıştı, gitmeden önce onlara akşam yemeği hazırlayacak ve bir de videocudan

kaset kiralayacaktı. India kendine ayırabildiği ender zamanı iyi kullanarak banyoda uzun süre kaldı ve bir

yandan da kocasını düşündü. Hâlâ kocasının bir gece önce söylediklerini hazmedemiyordu, ama onun da

en az kendisi kadar huzursuz ve pişman olduğundan emindi.

Akşam Doug geldiğinde siyah bir mini elbise, yüksek ök-çeli siyah ayakkabılar giymiş ve sarı saçlarını

güzel bir topuzla toplamış, hazır bekliyordu. Doug, her cuma akşamı yaptığı gibi gelir gelmez kendine bir

içki hazırladı ve yukarı çıktı.

“Harika görünüyorsun!” dedi bloody mary'sinden bir yudum alırken. “Sanki bütün günü hazırlanarak geçirmişe benziyorsun.”

“O kadar değil. Bir saat önce hazırlanmaya başladım. Senin günün nasıl geçti?”

“Fena değil. Yeni müşteriyle toplantı oldukça başarılıydı. İşi alacağımızı sanıyorum. Yoğun bir yaz geçireceğe benziyoruz.” Bu, Doug’un aldığı üçüncü yeni müşteriydi ve o gün öğleden sonra sekreterine

Ağustos ayında Cape’ye gidebilirse kendini şanslı sayacağını söylemişti. Fakat bu düşüncesini karısına

söylemedi.

46

Buruk Anılar

“Bu gece dışarı çıktığımız çok iyi oldu,” dedi karısı. Yüzünde, öğleden sonra markette Gail’e rastladığı

zamanki hüznü ifade vardı. Gail kaçırmamıştı ama Doug onun bu hüznü halini fark edemedi. “Değişik

bir şeyler yapmaya, biraz eğlenmeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.”

“Ben de onun için yemeğe çıkmamızı önerdim zaten.” Gülümseyerek içkisini alıp, akşam yemeği için

hazırlanmak üzere banyoya geçti. Yarım saat sonra döndüğünde gri panta-lon, lacivert blazer ceket

giymiş, Noel’de India’nın hediye ettiği kravatı takmıştı. Çok yakışıklıydı, sokak kapısının önünde

çocuklara veda ederken ikisi son derece çarpıcı bir çift oluşturuyorlardı. On dakika sonra restorana

vardılar ve kendilerine ayrılan köşe masaya oturdular.

Küçük fakat sevimli bir restorandı, hafta sonları çok kalabalık oluyordu. Yemekler güzel, atmosfer sıcak

ve romantikti. Bir gece önce aralarında oluşan uçurumu onarmak için böyle bir ortama ihtiyaçları vardı.

Doug, tatması için garsonun doldurduğu kırmızı şarap kadehini dudaklarına götürürken India

gölümseyerek kocasını seyrediyordu.

Küçük fakat sevimli bir restorandı, hafta sonları çok kalabalık oluyordu. Yemekler güzel, atmosfer sıcak

ve romantikti. Bir gece önce aralarında oluşan uçurumu onarmak için böyle bir ortama ihtiyaçları vardı.

Doug, tatması için garsonun doldurduğu kırmızı şarap kadehini dudaklarına götürürken India gülümseyerek kocasını seyrediyordu.

“Raoul Lopez telefon etti bugün.” Doug biran şaşırıldı ama konu onu kesinlikle endişelendirmedi. India ajansından hep telefon alırdı ve de hepsi başarısız olurdu, üstelik son zamanlarda bu telefonlar oldukça

seyrekleşmişti. “Bana Kore’de çok ilginç bir iş teklifinde bulundu.”

“Raoul’dan da bu beklenir zaten.” Doug neşeliydi ve bu habere sinirlenmedi. “Seni en son nereye göndermeye kalkmıştı? Zimbabve miydi?”

“Bu hikayeyi yapmak isteyeceğimi düşünmüş. Sunday 7i

mes-Magazine için hazırlanacak bir yazı. Kore'de bebekleri öldüren bir mafya hakkında. Ama işin üç,

dört hafta süreceğini tahmin ettiğini söyleyince, kabul edemeyeceğimi bildirdim.”

“Doğrusunu yapmışsın. Kore'ye değil üç, dört haftalığına, üç, dört dakikalığına bile gitmen söz konusu

olamaz.”

“Ben de öyle söyledim zaten.” Fakat nedense işi kabul etmediği için Doug'un teşekkür etmesini bekliyordu. Çok istediği halde neleri feda ettiğini anlamasını istiyordu. “Raoul da eve yakın bir iş ayarlamaya çalışacağını söyledi. Harlem'de yaptığım iş gibi.”

“Neden hâlâ adını ajansın listesinden sildirmiyorsun? Bence bu çok daha mantıklı olurdu. İsmi listede

bırakıp, hiçbir zaman kabul etmeyeceğin işler için seni aramasına sebep vermenin bence hiç anlamı yok.

Hâlâ seni arayabilmesine şaşırdım doğrusu. Neden arıyor ki?”

“Çünkü mesleğimde çok iyiyim,” dedi India, “ve anlaşılabilir editörler hâlâ benimle çalışmak istiyorlar. Hiç

değilse gururum okşanıyor.” India arayış içindeydi, kocasının bir şeyler söylemesini bekliyordu, ama Doug'un mesajı almaya niyeti yoktu. Özellikle bu konuda hiç yoktu. Oralı bile olmadı.

“Şu Harlem işini zaten hiç kabul etmemen gerekirdi. Herhalde onlar da bu yüzden senin hâlâ tekliflere

açık olduğunu düşünüyorlar.” Kocasını açık açık mesleğine açılan kapıların bir daha açılmamak üzere

sımsıkı kapanmasını istediğini söylüyordu. Birden içinden bu kapıları açma arzusu geldi, evine yakın yeni

bir iş teklifi gelecek olursa hiç değilse hafifçe aralamak istiyordu.

“Harlem çok güzel bir hikaye oldu. Yaptığım için çok mutluyum.” O sırada garson ikisine de mönüyü uzattı. India birden hiç aç olmadığını farkettiler. Yine sinirlenmişti. Kocasını duygularını anlamak istemiyordu.

Buruk Anılar

onu suçlaması yanlıştı. Kocasının onu anlayabildiğinden bile emin değildi. Birden ondört yıl önce bıraktığı

çok sevdiği işini özlediğini farkettil ve bunu kocasının anlamasını istiyordu. “İşlerime ve sorumluluklarıma

engel olmayacaksa yavaş yavaş işe başlamak istiyorum. Bunca yıldır bunu hiç düşünmemiştim. Ama yavaş

yavaş işimi özlediğimi hissediyorum.”

onu suçlaması yanlıştı. Kocasının onu anlayabildiğinden bile emin değildi. Birden ondört yıl önce bıraktığı

çok sevdiği işini özlediğini farkettil ve bunu kocasının anlamasını istiyordu. “İşlerime ve sorumluluklarıma

engel olmayacaksa yavaş yavaş işe başlamak istiyorum. Bunca yıldır bunu hiç düşünmemiştim. Ama yavaş

yavaş işimi özlediğimi hissediyorum.”

“Ben de bilmiyorum,” dedi India. “Dün Gail’le sohbet ettik, o da dönüp dolaşıp yeteneğimi boşa

harcadığımı söyledi durdu. Bugün de Raoul telefon etti. Bahsettiği hikaye oldukça aklımı çeldi doğrusu.”

Ve bir gece önceki konuşmaları da ateşini iyice körüklemişti. Doug mesleğini küçümsemiş, babasının da,

onun da yaptıkları işin bir oyun olduğunu söylemişti. Birden India varlığını hissettirmek, ispat etmek ihtiyacı

hissetmişti. Gail belki de haklıydı, sonunda bir hizmetçi, aşçı ve şoför olup çıkmıştı. Belki de artık

mesleğini koyduğu sandıktan çıkarıp, tozlarını silkelemenin zamanı gelmişti.

“Gail her zaman sorun yaratır zaten, değil mi? ... Kuzu budu yemek ister misin?” Bir gece önce yaptığı

gibi, kocası lafi değiştirmeye çalışıyordu. India mahzun bakışlarla mönünün üzerinden Doug’u süzdü.

“Sanırım Gail hâlâ mesleğini bıraktığı için üzülüyor. Aslında bırakmaması gerekirdi,” dedi India kocasının

yemek hakkındaki sorusunu duymamazlıktan gelerek. Bir yandan da yapacak başka şeyleri olsa Gail herhalde Dan Lewison’un yemek davetini kabul etmezdi diye düşünüyordu. Bu düşüncelerini Doug’a söylemedi. “Ben şanslıyım. Bir gün işime dönecek olursam, istediğim şekilde çalışma özgürlüğüne sahibim.

Tam gün çalışmak ya da Kore’ye kadar gitmek zorunda değilim.”

“Sen neler söylüyorsun?” Doug ikisi için de yemek ısmarlamış, şimdi tüm dikkatini karısına vermişti. Ama

karısının

Buruk Anılar— F.4

söyledikleri hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. “Sen bana işine dönmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun, India? Çok iyi biliyorsun ki bu mümkün değil.” India’ya cevap verme şansını bile tanımamıştı.

“Arada sırada ve tabii yakınlarda bir iş çıkarsa yapmamam için bir neden göremiyorum. Öyle değil mi?”

“Neden? Sadece çektiğin fotoğraflarla hava atmak için mi? Neden bunu yapmak istiyorsun?” Sanki bu arzusu o kadar boş, o kadar anlamsızmış gibi konuşuyordu ki, India bir an böyle bir teklifte bulunduğu için utanır gibi oldu. Fakat kocasının anlamsız ısrarı birden inadını kamçıladi.

“Bunun hava atmakla ilgisi yok. Sadece Tanrının bana verdiği hediye kullanmak istiyorum.” Bütün bunları bir gün önce ısrarlı soruları ile Gail başlatmıştı ve o andan beri India’nın kafasının içinde o top durmadan dönüyordu. Kocasının bu kadar inatla karşı koyması ise bu durumu daha da önemli hale getiriyordu.

“Eğer Tanrının sana verdiği ‘hediye’ kullanmayı bu kadar çok istiyorsan,” dedi kocası küçümseyen bir

ifadeyle, “bunu çocuklarında kullanmayı dene. Şimdiye kadar onların çok güzel fotoğraflarını çektin.

Bunlar neden seni tatmin etmiyor anlamıyorum. Yoksa bu da mı Gail’in marifeti. İşin içinde onun parmağının olduğunu seziyorum. Yoksa seni bu kadar heyecanlandıran Raoul mu? Onun bir av peşinde

olduğu kesin. Bırak da tuzağına başkalarını düşürsün. Kore’ye gönderebileceği başka bir sürü fotoğrafçı

olduğu kesin. Bırak da tuzağına başkalarını düşürsün. Kore’ye gönderebileceği başka bir sürü fotoğrafçı

Buruk Anılar

“Bizim o paraya ihtiyacımız yok, hem Tanrı aşkına Sam daha dokuz yaşında. Çocukların sana ihtiyacı var

India.”

“Ben de onları bırakacağımı söylemedim zaten, Doug. Sadece bunun benim için önemli olduğunu söyledim.” Kocasının onu anlamasını istiyordu. Daha bir gün önce Gail’le konuşurken, mesleğini bıraktığı

için çok fazla üzülmediğini söylemişti. Ama Gail’le Raoul’un söylediklerinden ve kocası mesleğini bu kadar

küçümsedikten sonra bıraktığına gerçekten çok üzülüyordu. Ama kocasının anlamaya niyeti yoktu.

“Neden senin için bu kadar önemli anlamıyorum. Fotoğraf çekmenin nesi bu kadar önemli Tanrı aşkına?”

India camdan bir dağa tırmanmaya çalıştığını hissetmeye başlamıştı, tepeye varması asla mümkün olmayacaktı.

“Ben kendimi bu şekilde ifade ediyorum. İşimde iyiyim. İşimi seviyorum, hepsi bu kadar.”

“O halde bu zevkini tatmin etmek için çocukların fotoğ-ralarını çek. Çocukların arkadaşlarının portrelerini

çek ve annelerine hediye et. İlle bir iş alman gerekmeden fotoğraf makinenle yapabileceğin pek çok şey

var.”

“Belki de önemli bir şey yapmak istiyordumdur. Bunu hiç düşündün mü? Belki de hayatımın bir anlamı olduğunu anlamam gerekiyor.”

“Tanrı aşkına India.” Çatalını tabağının kenarına bırakıp öfkeli bakışlarla karısını süzdü. “Sana neler oluyor? Bunun sebebi Gail, çok iyi biliyorum.”

“Gail’le ilgisi yok,” diye India kendini savunmaya geçti, “bu tamamen benimle ilgili. Hayatta çocuk bezi

yıkamaktan çok daha anlamlı işler olduğunu düşünüyorum.”

“Şimdi tıpkı Gail gibi konuştun,” dedi kocası tiksiniş bir ifade ile.

“Peki, ya Gail haklıysa? O kadar aptalca şeylerle uğraş151

Danielle Steel

yor ki, kendini lüzumsuz hissediyor, hayatının bir amacı yok. Belki eğitimiyle ilgili bir şeyler yapsa, yaptığı

o anlamsız şeylerin hiçbirine gerek duymayacak.”

“Bana Gail’in Jeff’i aldattığını söylemeye çalışıyorsan zahmet etme ben yıllar önce anladım. Jeff de bunu

göremeyecek kadar korse bu onun sorunu. Gail, Westport’da gördüğü bütün pantolonluların peşinden

koşuyor. Yoksa sen de beni bununla mı tehdit etmeye çalışıyorsun? Bütün bunlar gerçekten bunun için

mi?” Garson ana yemeği servis ederken Doug bayağı sinirlenmiş görünüyordu. Romantik geceleri berbat

olmuştu.

koşuyor. Yoksa sen de beni bununla mı tehdit etmeye çalışıyorsun? Bütün bunlar gerçekten bunun için

mi?” Garson ana yemeği servis ederken Doug bayağı sinirlenmiş görünüyordu. Romantik geceleri berbat

olmuştu.

“Senin ufku genişletmek için zamanın yok,” dedi Doug. “Çocuklar zamanının çoğunu alıyor. Tabii onlar

için sürekli bakıcı aramaya ya da yuvaya falan bırakmaya niyetin yoksa. Yoksa aklından geçenler bunlar

mi, India? Çünkü söylediklerini başka türlü yapman mümkün değil ve açık konuşmak gerekirse ben de

buna asla izin vermem. Sen onların annesisin, onların da sana ihtiyacı var.”

“Bunu ben de biliyorum, ama Harlem hikayesini çocukları ihmal etmeden yapmayı başardım. Yine aynı

şeyi yapabilirim.”

“Hiç sanmam. Zaten bana hiç mantıklı gelmiyor. Bir za

Buruk Antlar

manlar o işi yaptın, eğlendin ama artık büyüdün. Geri dönemezsin artık. Artık yirmili yaşlarında, sorumsuz

bir çocuk değilsin. Sen ailesi ve kocası olan yetişkin bir kadınsın artık.”

“Ben işlerimin öncelik sırasını bildikten sonra, bir iş neden diğerini engellesin anlamıyorum. Sen ve çocuklar birinci sıradasınız, gerisi sonra geliyor.”

“Bütün bu söylediklerini dinledikten sonra sorumluluklarının öncelik sırasını merak etmediğimi söylesem

yalan olur. Söylediklerin bana inanılmaz derecede bencilce geliyor. Sen, kocasından ve çocuklarından sıkıldığı için kocasını aldatan o küçük arkadaşın gibi kendine eğlence arıyorsun. Öyle değil mi? Biz de seni

sıkıyor muyuz?” Doug çok öfkelenmişti, sanki hakarete uğramıştı. India gecesini mahvetmişti. Ama o da

In-dia'nın kendine olan güvenini ve geleceğini tehdit ediyordu.

“Senden bıkmadım tabii. Ve ben Gail değilim.”

“O neyin peşinde?” Bu soruyu sorarken öfkeyle tabağın-daki eti kesiyordu. “Bu kadar şehvetli olması mümkün değil. Niyeti nedir anlamıyorum, kocasını küçük düşürmek mi?”

“Sanmıyorum. Bence çok yalnız ve tatminsiz. Aslında ona üzülüyorum. Yaptıklarının doğru olduğunu söylemiyorum zaten, Doug. Sanırım paniklemiş durumda. Kırk sekiz yaşında, son derece güzel mesleğini

bırakmış ve geleceğinde servis şoförlüğünden başka bir şey olmadığını görüyor. Senin bunu anlamam mümkün değil. Çünkü sen hiçbir şeyinden fedakârlık etmedin. Üstelik üzerine ekledin.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Yani Gail gibi mi?” Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Tam değil. Ben ondan çok daha mutluyum. Ama geleceğimi de düşünüyorum tabii. Çocuklar evden ayrıldıktan sonra ne olacak? O zaman ne yapacağım? Parkta oynayan tanımadığım çocukların fotoğraflarını mı çekeceğim?”

53

53

“Buna daha sonra karar verirsin. Önümüzdeki dokuz yıl boyunca çocuklar evden ayrılmamış olacaklar

nasıl olsa. Bu süre içinde de gelecek için neler yapacağını düşünecek bol bol vaktin olacak. Belki o zaman

şehire taşınırız, müzeleri falan gezersin.” Neler söylüyordu? Bu kadar basit miydi? Düşüncesi bile India’yı

iliklerine kadar titretiyordu. Geleceğinde bundan farklı şeyler istiyordu. Olaya bu açıdan bakılacak olursa

Gail’in haklı olduğu ortaya çıkıyordu. Gelecek dokuz yıl boyunca zamanını boşuna öldürmekten farklı şeyler yapmak istiyordu. Zaten Doug izin verse bile, önündeki dokuz yıl içinde mesleğine dönmesi zor

olacak gibi görünüyordu. Oysa konuşma tarzından izin vereceğini de pek sanmıyordu. “Şimdilik bunları

düşünmen için daha çok erken. Çocuklar henüz çok küçük. Büyüdükleri zaman bir galeride falan iş bulabilirsin. Neden dert ediyorsun?”

“Galeride mi? Kendim daha iyisini yapabilecekken, başkalarının çektiği fotoğraflara mı bakacağım? Haklısın, şu durumda çok meşgulüm. Ama ya sonra?”

Son yirmi dört saatte bu sorun India’nın ilgi odağı haline gelmişti.

“Durup dururken sorun yaratma. Ve lütfen o kadının söylediklerine kulak asma. Söyledim sana o,

ortalığı

karıştırmaktan başka bir şey yapmıyor. Kendisi mutsuz, öfkeli ve sorun çıkarmaktan başka düşündüğü bir

şey yok.”

“Aslında ne istediğini kendisi de bilmiyor,” dedi India. “Jeff artık ona heyecan vermediği için yeni heyecanlar peşinde.” Birden kocasına çok fazla açık verdiğini düşündü, ama o nasıl olsa Gail’in neler

yaptığını biliyordu, onun için fazla bir şey değişmeyecekti.

“Sizin yaşınızda bir kadının yeni heyecanlar araması çok tuhaf,” dedi Doug oldukça sert bir ifadeyle.

Şarap kadehini

54

Buruk Anılar

dudaklarına götürürken karısını süzüyordu. “Gail ne yapmak istiyor Tanrı aşkına?”

“Aslında yanlış yaptığını düşünmüyorum, olaya yanlış yönden yaklaşıyor bence,” dedi India sakin bir tavırla. “Artık âşık olamadığı için üzülüğünü söylüyor. Sanırım Jeff’le ikisi artık birbirleri için deli olmuyorlardır.”

“Yirmi yıllık evlilikten sonra kim birbiri için deli olabilir?” Doug yine öfkelenmişti. India’nın söyledikleri

ona ters geliyordu. “İnsan kırk beş, elli yaşına geldiği zaman yirmilerinde hissettiklerini hissedemez tabii.”

“Ama başka şeyler hissedebilir. Hatta şanslıysa yirmili yaşlarda hissettiklerinden çok daha güzel şeyler

hissedebilir.”

“Bence bunların hepsi romantik saçmalıklar, India, sen de biliyorsun.” Kocasının bu sözleri India’nın içindeki paniği iyice büyütüyordu.

“Yani insan on beş, yirmi yıl süren evlilikten sonra hâlâ eşine âşıkça sence bu saçmalık mı?”
Duyduklarına

inanamı-yordu.

“Bence o kadar yıl sonra kimse artık ‘âşık’ değildir. Zaten kafası çalınan biri de böyle bir beklenti içinde olmaz.”

“Peki senin beklentin nedir?” diye sordu India. Sesi boğulur gibi çıkmıştı. Kadehini masaya bırakıp, gözlerini kocasına dikti.

“Dostluk, uyum, saygı ve çocuklarla ilgilenecek birisi. Güvenebileceğim birisi. Bence herkes evlilikten bunları beklemelidir.”

“Bunlar için bir hizmetçi tutup bir de bekçi köpeği alabilirsin.”

“İnsan başka ne bekleyebilir? Kalpler, çiçekler ve Sevgililer Günü hediyeleri mi? Sakın bana bunlara inadığını söyleme.

Söylersen, o zaman benden habersiz Gail'le çok daha fazla birlikte olduğunu düşüneceğim.”

“Ben mucize beklemiyorum, Doug. Ama ‘güvenecek biri’ olmaktan daha fazla şeyler istediğimi söylemekte sakınca görmüyorum. Bence sen de karşıdakinin ‘çocuklara bakacak biri’ değil de, daha farklı olmasını beklemelisin. Senin için evliliğin anlamı bu mu?” Hızla ayrıntılara girmeye başlamışlardı.

“On yedi yıldır aksatmadan sürdürebildiğimize göre, bundan sonra da sürdürebileceğiz demektir. Tabii

meslek, iş teklifleri, Kore seyahatleri ve on yedi yıl evlilikten sonra aranan ‘aşk maceraları’ gibi saçmalıklarla tekneyi fırtınanın ortasına atmaktan vazgeçersen. Kimsenin böyle bir niyeti olduğunu ve böyle bir şeye hakkı olduğunu sanmıyorum.” India suratına bir tokat yemiş gibi oldu, kocasının sözleri karşısında dehşete düşmüştü.

“Fakat ben bekliyorum, Doug. Her zaman da bekleyeceğim, ayrıca senin böyle bir şey beklemediğini deşimdiye kadar bilmiyordum. Ölünceye kadar beni seveceğini düşünüyordum, aksi halde evliliğimizin bir

anlamı yok demektir. Oysa ben hâlâ sana âşığıym ve her zaman da âşıktım. Yoksa burada ne işim var? Hayatımız çok heyecan verici olduğu için mi? Hiç değil. Bazen son derece sıradan, bazen sıkıcı ama ben, seni sevdiğim için yanındayım.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Ben de merak etmeye başlamıştım. Ama bu noktada hiçbirimizin romantik

bir ilişki beklemek gibi bir delice fikre kapılmasına gerek yok. Evli olmak zaten yeterince romantik.”

“Neden olmasın?” India sonuna kadar gitmeye karar verdi. Zaten Doug bir gecede bütün hayallerini paramparça etmişti. Sonuna kadar götürmemesi için bir sebep var mıydı? Ne farkedecekti ki?

“Olabilir,

neden olmasın? Belki de insanların

56

Buruk Anılar

birbirlerine sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşünecek zamanlan yoktur. Belki Jeff bir parça zaman ayırıp bunları düşünse, Gail’de bütün eyaleti dolaşıp birlikte yemeğe çıkmak ya da Allah bilir

daha neler yapmak için başkalarının kocalarının peşinde koşmazdı.”

daha neler yapmak için başkalarının kocalarının peşinde koşmazdı.”

“Bu kadar emin olma. Belki de Jeff salağın biri.”

“Bence salak olan Gail. Hâlâ genç kız hayallerinin ve “seni seviyorum”ların peşinde koştuğuna göre. India

bütün bunlar saçmalık, sen de çok iyi biliyorsun.”

India bir süre sesini çıkarmadı, sonra başını sallayarak onayladı. Konuşursa göz yaşlarına hakim olmamaktan ya da kalkıp masayı terketmekten korkuyordu. Ama hiçbirini yapmadı. Oturup yemeğin

bitmesini bekledi ve kocasıyla ufak tefek konularda sohbet etmeye çalıştı. O gece duydukları ona hayatı

boyunca yetecekti. Bir tek gecede kocası bütün keyfini kaçırmış, evlilik ve daha da önemlisi India’nın yaptıkları konusunda düşünceleri ile tüm hayallerini yıkmıştı. Onun gözünde India sadece güvenebileceği,

yemeklerini pişiren ve çocuklara bakan biriydi. Eve dönerken ertesi sabah Raoul’u arayıp Kore’deki işi

kabul ettiğini söylemeyi düşündü. Ama kocasına ne kadar kızarsa kızsın, söyledikleri hayallerini ne kadar

yıkarsa yıksın çocuklarının hatırı için böyle bir şey yapamazdı.

“Güzel bir gece geçirdim,” dedi Doug eve yaklaşırken. India midesindeki düğümü düşünmemeye çalıştı.

“Şu meslek konusunu bitirdiğimize memnunum. Artık bu konuda neler düşündüğümü anladığımı sanıyorum.

Haftaya Raoul’a telefon edip, adını listeden sildirsen iyi olur.” Doug düşüncelerini söylemişti ve artık

India’nın emirlerine uymasını bekliyordu. Emir yüksek yerden geliyordu. India o güne kadar kocasının bu

rafını göremediğini düşündü, onu yanlış tanımişti. Ama o da o zamana kadar kocasına hiç karşı koymamıştı.

“Bu konuda ve diğer konularda neler hissettiğini biliyorum,” dedi Doug arabayı kapının önüne park ederken.

“Gai’in kafana doldurduğu saçmalıklar yüzünden aptallık etme, India. Kendi davranışlarını haklı çıkarmak

için etrafa bu tür pislikler saçıyor. Maksadı seni de bu işlere alet etmek. Ondan uzak durmaya çalış.

Canını sıkmaktan başka bir şey yapmıyor.” Ama Gail öyle bir şey yapmıyordu. Canını sıkkan Doug’du.

Söylediği şeyler hayatının geri kalan bölümünde yeterince canını sıkacak ve ölünceye kadar

unutmayacaktı. Artık kocası ona âşık değildi, zaten şimdiye kadar da sevdiğinden şüphe etmeye

başlamıştı. Ona göre aşk, aptallar ve çocuklara göreydi. “Eninde sonunda hepimiz büyümek zorundayız,”

dedi Doug arabanın kapısını açarken. “Ama Gail, maalesef hâlâ büyüyememiş.”

“Hayır, ama sen büyüdün.” India mutsuz ve perişandı, ama kocası bir gece önce ve o gece yemekte

olduğu gibi onun bu halini fark etmedi. Bir gecede evliliklerini çıkmaz bir noktaya getirmiş, India’nın o

kadar önem verdiği mesleğini bir hamlede pencereden aşağı fırlatıp atmıştı. En önemlisi onu sevmediğini,

ya da artık âşık olmadığını söylemişti. India ne yapacağını, ne düşüneceğini şaşırılmıştı. Bütün bu olanlardan

etkilenmeden hayatını nasıl devam ettirebileceğini bilemiyordu.

“Bu lokantayı çok seviyorum, ya sen?” dedi kocası eve doğru yürürken. Ev sessiz görünüyordu, herhalde

sadece Jessica uyanıktı. Diğerleri çoktan uyumuş olmalıydılar. Yemek oldukça uzun sürmüştü. India'nın

kalan hayallerini ve umutlarını yıkmak birkaç saatlerini almıştı. “Yemek eskiye göre çok daha güzeldi,”

diye devam etti kocası. Sebep olduğu hasarın

diye devam etti kocası. Sebep olduğu hasarın

Buruk Anılar

farkında bile değildi. Titanic gemisinin çarptığı buzdağı kadar soğuktu. Acaba bütün bu olanlardan sonra

bu gemi batmadan gitmeyi başarabilecek miydi? Batmayacağına inanmak zordu. Acaba India güvenilir,

sadık ve iyi bir “eş” rolünü sürdürmeli miydi? Doug'un istediği ve India'dan beklediği buydu. Bütün bunlar

India'nın kalbinde ve ruhunda derin yaralar açmıştı.

“Ben de beğendim. Teşekkür ederim Doug,” dedi ve çocuklara bakmak için yukarı kata çıktı. Birkaç dakika televizyon seyretmekte olan Jessica ile sohbet etti. Diğerleri tahmin ettiği gibi çoktan uyumuşlardı.

Onları da yokladıktan sonra sessizce yatak odasına gitti. Doug soyunuyordu, India kocasını merakla inceledi. Nedense hali ona bir tuhaf geldi.

“Gau'in söylediği zırvalar yüzünden hâlâ sinirli değilsin, değil mi?” diye sordu Doug. India bir an duraksadı

sonra hayır anlamında başını iki yana salladı. Kocasını sağır, kör ya da dilsiz olmalıydı. India'ya ve evliliğine

neler yaptığının farkında bile değildi. Daha fazla konuşmanın ve açıklamaya çalışmanın anlamı yoktu artık.

Fakat, India bu konuşmaları hayatı boyunca unutamayacaktı.

59

Üçüncü Bölüm

SONRAKİ ÜÇ HAFTA India hayatını bir robot gibi sürdürdü. Kahvaltı hazırladı, çocukları okula bıraktı, okuldan aldı ve tenisten beysbola kadar her türlü faaliyetlerine katıldı. Yıllardır ilk kez yanına

fotoğraf makinesi almadı, birden o bile artık ona önemsiz gelmeye başlamıştı. Kendini ölümcül şekilde

yaralanmış hissediyordu. Ruhü ölmüşü, bedeninin de ölmesine çok az kalmış gibi geliyordu. Doug konuşmalarıyla hayallerini yıkmış, sanki India'nın yaşama arzusunu yok etmişti. India kendini havası boşalmış bir otomobil lastiği gibi hissediyordu. Ve yaptığı herşey için büyük bir gayret sarfetmesi gerekiyordu.

Her zaman olduğu gibi Gail'le sürekli karşılaşıyordu. Gail hâlâ Dan Lewison'la buluşmaya devam ediyordu. Birkaç kez daha birlikte öğle yemeği yemişledi ve Gail birkaç kez de bir motelde buluştuklarını

ima etmişti. Gerisini India tahmin edebiliyordu, ama öğrenmek istemediği için bu konuda soru sormuyordu.

Gail'e Doug'un söylediklerini de anlatmadı. O hâlâ India'nın moral bozukluğunun Kore'deki işi alamamasından kaynaklandığını sanıyordu.

Ve India Raoul Lopez'i arayıp adını listeden sildirmedi. Şu sıralarda bu, yapmak istediği en son şeydi.

Tek istediği bir an önce Cape Cod'a gitmek ve olanları unutmaya çalışmaktı. Belki aralarına biraz mesafe

girerse, Doug'a olan hislerinin dü-zelebileceğini umuyordu. Kendini toparlamaya, Doug'un söy

lediklerini tekrar düşünmeye ve hayatının geri kalan kısmını onunla geçirmeyi düşünüyorsa, duygularını

gözden geçirmeye ihtiyacı vardı. Ama artık kendisini eskisi gibi sevmediğini ve onun için artık yakın bir

dosttan başka bir şey olmadığını söyleyen bir adama olan hisleri nasıl tekrar eskisi gibi olabilirdi? Kocasını,

dosttan başka bir şey olmadığını söyleyen bir adama olan hisleri nasıl tekrar eskisi gibi olabilirdi? Kocasını,

Sonunda çocuklarla birlikte tatile çıkma zamanı gelince India son derece rahatladı. Üç gün içinde yazlıkta

ihtiyaçları olacak bütün eşyaları topladı. Cape'de hiçbiri şık kıyafet giymezdi, Sadece şortlar, tişörtler

ve mayolar işlerini görürdü. Çoğunu da kışın gelirken orada bırakırlardı. Fakat her seferinde çocuklar

yanlarında götürmek istedikleri yeni şeyler bulurlardı. Son hafta içinde Doug yeni müşterileri ile toplantısı

olduğu için iki geceyi şehirde geçirdiğinden onunla da fazla uğraşmak zorunda kalmadı.

Yola çıktıkları sabah Doug çimenlerin üzerinde durup onlara el salladı ve India'ya veda öpücüğü vermeyi

bile nerdeyse unutuyordu. Son anda yanağına acele ve duygudan yoksun bir öpücük kondurdu. Ve India

hayatında ilk kez buna aldırmadı. Çocuklar ve köpekle birlikte steysin arabaya

Buruk Antlar

bindiler. Bagaj valizlerle tıka basa dolmuştu. Üç kişi kapısını zor kapamışlardı. Yola çıkarken Doug arkasından, “Telefon etmeyi unutma,” diye seslendi. India başını sallayarak gülümsedi, sanki arkasında

bıraktığı onca yıllık kocası değil de bir yabancıydı. Doug ilk önce o hafta sonu Cape’ye gelemeyeceğini

söylemişti. Bir gece önce de yatak odalarına çekildiklerinde 4 Temmuz’a kadar gelebileceğini sanmadığını

bildirdi. Yeni müşteriler için çok fazla çalışması gerekiyordu. India karşı koymayınca karısının kendisine

hak verdiğini düşünerek teşekkür etti. Son haftalarda, Ma Petite Amie’de yedikleri o akşam yemeğinden

sonra, karısının olağandışı durgun olduğunun farkına bile varmamıştı.

Westport’tan Harwich’e gitmeleri altı buçuk saat sürdü. Yolda birkaç kez McDonald’s’da mola verdiler.

Çocuklar son derece mutluydular. Kumsala inip arkadaşlarıyla buluşmak için sabırsızlanıyorlardı.

Heyecanla oraya varınca neler yapacaklarını konuşuyorlardı. Annelerinin dalgınlığını sadece Jessicafarketti. Ön koltukta, annesinin yanında oturuyordu.

“Bir şey mi var anne?”

Kızının bile durumunu farketmesi India’yı duygulandırdı. Doug farkedememişti. Son dakikaya kadar sadece işini düşünmüş, bütün zamanını rahat rahat müşterilerine ayırabileceği için gitmelerine adeta memnun olmuştu.

“Yok bir şey, iyiyim. Biraz yorgunum sadece. Kaç gündür hazırlık yapıyorum.” Dalgınlığını açıklayacak

geçerli bir neden bulmuştu. Jessica’ya babasına kızdığını söylemek istemiyordu. Hayatında ilk kez Doug’la

aralarında ciddi sorunlar olduğunu hissediyordu.

“Babam neden ilk iki hafta sonu gelmiyor?” Son haftalarda annesinin alışkın olmadıkları şekilde sessizleştğini fark etmişti. Annesiyle babasının diğer anne ve babalar gibi tartışma

Danielle Steel

“Yeni müşterileri ile ilgilenmesi gerekiyor. Birkaç hafta sonra gelecek. Hem biliyorsun Ağustos’ta üç hafta

bizimle birlikte olacak.” Jessica başını salladı ve portatif kaset çaların kulaklıklarını taktı. Yoculuğun geri

kalan kısmında India düşünceleriyle başbaşa kaldı. Massachusetts’e doğru çok iyi bildiği yollardan geçtiler. India bu yolları her yaz geçtiği için ezbere biliyordu.

Bir gün önce Gail’le konuşmuştu. Onlar da hafta sonunda Paris’e hareket edeceklerdi. Gail her zamanki

gibi heyecansızdı. Hatta eskisinden daha da heyecansızdı. Dan Lewison’la çok güzel vakit geçiriyordu ve

beraberliklerinin zamana ve ayrılığa tahammül edebilecek cinsten olmadığını bildiğinden ondan ayrıldığı için

üzgündü. O dönünceye kadar Dan kendine çoktan yeni bir yol çizmiş ve onunla birlikte olmak için can atan bir sürü duldan biriyle yeni bir ilişkiye girmiş olacaktı. Gail’in ona verebildiği, arada sırada motel

odasında gizli buluşmalardan fazla bir şey değildi ve bunun için sırada bekleyen yüzlercesi vardı. Birbirleri

için fazla önemli oldukları yanılgısı içinde de değildi. Gail’in anlattıklarını dinledikçe India daha da fazla

üzülmüştü. Arkadaşına güzel bir tatil dilemiş, döndüğü zaman mutlaka aramasını söylemişti. Jeff işe döndükten sonra belki çocukları alıp birkaç günlüğüne Ca-pe’ye gelirdi. Gail bu teklifi memnuniyetle karşılamıştı.

Harwich’deki eve vardıklarında akşam olmak üzereydi. India arabadan çıkıp tutulan bacaklarını esnetti

ve huzur içinde önlerinde uzanan masmavi okyanusa baktı. Buraya gelmeye gerçekten çok ihtiyacı vardı.

Çok güzel bir yerdi. Viktorya tarzı konforlu bir evleri vardı. Buraya geldiği zaman huzurlu bir mutluluk

duyuyordu. Tam yanlarında kışın Boston'da otu

Buruk Anılar

ran bir komşuları vardı, diğerleri New York'tan geliyorlardı. India onları göreceği için seviniyordu. Ama o

yaz biraz yalnız olmak, çocuklarıyla başbaşa kalmak istiyordu. Düşünmeye, kafasını toparlamaya ve

hayatını etkileyen o akşam yemeğinden sonraki duygularını unutmaya ihtiyacı vardı. Yazlık eve

taşındıklarından beri, on dört yıldır ilk kez içinden Doug'a telefon etmek bile gelmiyordu. Edemiyordu bir

türlü. Salimen vardıklarını öğrenmek için o gece Doug telefon etti. Çocuklarla konuştuktan sonra India'yı

istedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. India iyi olduklarını söyledi. Hafta içinde temizlik firması evi

temizlemişti, her şey iyi durumdaydı. Akan musluk, kırık kepenk ve kıştan kalma tahribat yoktu. Doug

bunları duyunca rahatlamıştı. Sonraki sorusu India'yı oldukça şaşırttı. “Neden oraya varır varmaz telefon

etmedin? Bir şey oldu diye çok korktum.” Neden mi? Kalpler ve çiçekler artık onun için önemli

olmadığına göre, telefon etmemesinin ne önemi vardı? Ne fark edecekti ki? Çocuklarına bakan güvenilir

birini kaybettiği için üzülecek miydi? India'ya bir şey olacak olsa çocuklara bakacak birini nasıl olsa bulabilirdi.

“Kusura bakma, Doug. Evi açmak ve eşyaları yerleştirmekle meşguldük.”

“Sesin yorgun geliyor,” dedi Doug sevecen bir ifadeyle. Oysa India haftalardır aynı durumdaydı, ama

kocasını ne yorgunluğunu ne de mutsuzluğunu farketmişti.

“Uzun süre araba kullandım, ama merak etme hepimiz iyiyiz. ” Çocuklar, bakıcıları ve bekçi köpeği sağlıklı ve hayattaydılar.

“Burada müşterilerimle başbaşa kalacağıma, orada sizinle birlikte olmayı çok isterdim.” Bu sözler India’ya

sanki ciddiymiş gibi geldi.

“Burada müşterilerimle başbaşa kalacağıma, orada sizinle birlikte olmayı çok isterdim.” Bu sözler India’ya

sanki ciddiymiş gibi geldi.

“Nasıl olsa yakında geleceksin,” dedi India. Telefonu kapatmak istiyordu. O dakika kocasına söyleyecek

bir şeyi kalmamıştı artık. Bütün enerjisinin tükendiğini hissediyordu. Söyledikleri şeylerden sonra kocasına

verebilecek bir şeyi kalmamıştı, ama o bunu anlamıyordu. “Seni sonra ararız,” dedi India ve ondan sonra

da telefonu kapattılar. Her zamanki gibi Doug ona sevdiğini söylememişti. Zaten artık fazla da önemi yoktu. Hayatlarının bu noktasında bu kelimeler artık Doug için önemini yitirmişti.

Telefonu kapattıktan sonra çocukların yanına gidip yataklarını hazırlamalarına yardım etti. Çocuklar yatar

yatmaz usulca karanlık odasına gitti. Bir yıldır adımını atmadığı halde her şey bıraktığı gibi, aynı düzende

duruyordu. Işığı yakınca karşı duvarda babasının o çok sevdiği fotoğraflarını gördü. Bir de kendi çektiği

Doug’un fotoğrafı vardı. Uzun bir süre durup fotoğrafa baktı. Çocuklarından sonra hayatta gördüğü en güzel, en yakışıklı yüzdü, ama onu çocuklarından daha uzun zamandır tanıyordu. Biraz daha dikkatli

bakınca, kocasının gözlerinde üç hafta önce farketmediği o soğukluğu gördü. Bunu daha önce nasıl

farkedemediğini merak etti. O gözlerde başka şeyler olduğunu mu düşünmek istemişti? O gece evlilikte

aşkın ne kadar önemsiz olduğunu söyleyinceye kadar düşündüğü gibi, Doug’un onu hâlâ eskisi gibi

sevdiğini mi görmek istemişti? Sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu ... insanın ihtiyacı olan... iyi bir eş ...

sadakat... güven ... ve çocuklarını emanet edebileceği güvenilir biri. Doug’un istediklerinin sadece bunlar

olduğuna inanamıyordu. Bunlar India’nın beklediklerinden çok daha az şeylerdi.

Başını çevirip babasının fotoğraflarına baktı. Babası ince ve uzun boyluydu. Bir bakıma Doug’a çok

benziyordu ama gözlerinin içi gülüyordu. İnsana mutluluk, heyecan ve neşe

66

Buruk Anılar

veren bir tavrı vardı. Konuşurken sevimli bir şekilde başını yana eğdi. India babasının her yaşta âşık

olabilecek bir tip olduğunu düşünüyordu. Babası çok genç yaşta, henüz kırk iki yaşında ölmüştü, ama fotoğrafta bile Doug'dan daha canlı görünüyordu. Hayat dolu bir insandı. Annesi, babasının yokluğuna

çok zor alışmıştı. Tek başına yaşamak çok zor gelmişti ona. Ama annesiyle babasının birbirlerini ne kadar çok sevdiğini de biliyordu. Öldüğü zaman annesi ona ne kadar kızmıştı. Olanları anlatırken ne kadar harap

olduğunu India daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Babasının bulunmadığı bir dünya düşünemiyordu. Babasını

kaybedeli yirmi sekiz yıl olduğuna inanmak çok zor geliyordu, sanki bir ömür gibiydi.

Karanlık odanın duvarlarında kendi çektiği fotoğraflar da vardı. Bir an durup onları da dikkatle inceledi.

Güzel, hatta çok güzel fotoğraflardı, sanki yağlı boya tablo hissini veriyorlardı. Onlara bakınca aç ve sefil

çocukların yüzlerini görür gibi oldu, kucağında bebekle bir çocuk taşın üzerine oturmuş ağlıyordu, arka

planda Kenya tümüyle alevler içindeydi. Yaşlı yüzleri, yaralı askerleri görür gibi oldu, kucağında yeni

doğmuş bebeğini tutan bir kadın sevinçle gülüyordu. Çocuğun doğumunu India yaptırmak zorunda

kalmıştı, olayı hâlâ dün gibi hatırlıyordu. Peace Corps'ta kaldığı yıllarda ona Quitto'da küçücük bir

kulübede rastlamıştı. Bunlar yaşamının birer parça-sıydılar, ömrü boyunca bakabilsin diye bu anlar

donmuş ve çerçevenlenmişti. Bu anların yaşamından ebediyen çıktığına hâlâ inanamıyordu. Bir zamanlar bir

değiş tokuş yapmıştı, o sıralarda iyi bir pazarlık yaptığını düşünüyordu, ama artık bundan emin değildi.

Feda ettiklerinin karşılığını alabilmiş miydi? Çocukları gözünün önüne gelince aldığını düşündü. Ama onun

dışında elinde ne vardı? Çocuklar büyüdüleri zaman elinde ne kalacaktı? Bu sorulara artık cevap vermesi mümkün değildi.

değiş tokuş yapmıştı, o sıralarda iyi bir pazarlık yaptığını düşünüyordu, ama artık bundan emin değildi.

Feda ettiklerinin karşılığını alabilmiş miydi? Çocukları gözünün önüne gelince aldığını düşündü. Ama onun

dışında elinde ne vardı? Çocuklar büyüdüleri zaman elinde ne kalacaktı? Bu sorulara artık cevap vermesi mümkün değildi.

Karanlık odada bir süre daha oyalandı. Kimyasal maddeleri, aletleri gözden geçirdi ve bir kaç not aldı.

Ondan sonra ışığı söndürüp usulca yatak odasına çekildi. Elbiselerini çıkarıp geceliğini giydi, yatağa girip

ışıklan söndürdükten sonra uzun bir süre okyanusu dinledi. Kıyıya vuran dalgaların sesi içine huzur

veriyordu, bir yıldır unuttuğu tatlı bir huzur. Ninni gibi dalgalan dinleyerek uykuya daldı. Sabah

uyandığında hâlâ kulaklarında o ses vardı. Bu ses onu rahatlatıyordu. Burada en çok sevdiği şeylerden biri

de bu dalgalarıydı. Gözlerini kapadı ve içinde bulunduğu durumun tadını çıkarmaya çalıştı. Çocukları, anıları

ve okyanusla başbaşıydı. Ve şimdilik bütün istedikleri bu kadardı.

68

Dördüncü Bölüm

ERTESİ SABAH uyandığında güneş pırıl pırıldı, okyanusun üzeri gümüş bir tabakayla kaplanmış gibiydi.

Çocuklar çoktan uyanmış, kendilerine kahvaltı hazırlamakla meşguldüler. India üzerine bir şort ve tişört

giydi, ayaklarına sandaletlerini geçirdi. Saçlarını iki toka ile tepesine toplamıştı. Pek farkında değildi ama

bu haliyle son derece sevimliydi.

“Bugün herkesin programı nedir bakalım?” diye sordu kahvesini doldururken. Sadece kendisi için kahve

yapmak belki aptallıktı, ama balkonda oturup kahvesini içerken kitabını okumak, arada sırada okyanusa

bakmak hoşuna gidiyordu. Cape Cod’da en sevdiği eğlence buydu.

“Ben Boardman’lara gidiyorum,” dedi Jessica. Boardman’ların Jessica’dan büyük üç tane oğulları ve Jessica’nın yaşında bir de kızları vardı. Birlikte büyümüşlerdi. Jessica onları çok seviyordu ve özellikle ikisi

koleje giden ve biri de o yıl üniversiteye başlayan oğlanlar ilgisini çekiyordu.

Caddenin aşağısında Jason’un da bir arkadaşı vardı. Bir gece önce telefonlaşmışlar ve bütün günü birlikte

geçirmek üzere sözleşmişlerdi. Aimee bir arkadaşıyla birlikte yüzmeye gitmek istiyordu, India kahvesini

bitirir bitirmez telefon edip program yapacağına söz vermişti. Sam ise annesi ve Labrador cinsi köpekleri

Crockett ile birlikte kumsalda yürümek istiyordu. Bu fikir India’ya da iyi geldi ve oğluna birlikte yürüyüşe

çıkmaq için söz verdi. Bu arada Sam bir yıldır özlediği oyun-caklarıyla oynuyordu ve bisikletini çıkarmak

için sabırsızlanıyordu.

Dantelle Steel

Saat on olmadan herkes yoluna gitmişti bile. Şam'la India, peşlerinde köpekle merdivenlerden kumsala

indiler. Sam yanına topunu almış, ikide bir yakalayıp getirmesi için köpeğe atıyordu. Ne kadar uzağa atarsa atsın, hatta suya bile atsa köpek koşarak topu alıyor ve getiriyordu. India omuzuna fotoğraf makinesini asmış, mutlu bir şekilde yürüyor, hem de onları seyrediyordu. Otuz yıl omuzunda taşıdıktan

sonra fotoğraf makinesi artık onun bir parçası gibi olmuştu. Çocuklar onu fotoğraf makinesiz düşünemiyorlardı.

Sahil boyunca bir mil kadar yürüdüler ve tanıdık kimseye rastlamadılar. Mevsimin henüz başında oldukları için insanlar ancak gelmeye başlamışlardı. İlk rastladıkları tanıdıklar Do-ug'un yıllardır tanıdığı bir

çift oldu. İkisi de Boston'da doktorluk yapıyorlardı. Adam, Doug'dan bir kaç yaş büyüktü, karısı da ondan birkaç yaş büyük olduğuna göre, ellisine yakın olmalıydı. Oğulları Harvard Tıp Fakültesi'nde okuyordu. İki yıldır çok yoğun çalıştığı için Cape'ye geleliyordu, ama annesiyle babası oğulları kendi

izlerinden yürüdüğü için son derece mutluydular. İsimleri Jenny ve Dick Parker'di. India ile Şam'ın yaklaştığını görünce gülümsediler.

Sahil boyunca bir mil kadar yürüdüler ve tanıdık kimseye rastlamadılar. Mevsimin henüz başında oldukları için insanlar ancak gelmeye başlamışlardı. İlk rastladıkları tanıdıklar Do-ug'un yıllardır tanıdığı bir

çift oldu. İkisi de Boston'da doktorluk yapıyorlardı. Adam, Doug'dan bir kaç yaş büyüktü, karısı da ondan birkaç yaş büyük olduğuna göre, ellisine yakın olmalıydı. Oğulları Harvard Tıp Fakültesi'nde okuyordu. İki yıldır çok yoğun çalıştığı için Cape'ye geleliyordu, ama annesiyle babası oğulları kendi

izlerinden yürüdüğü için son derece mutluydular. İsimleri Jenny ve Dick Parker'di. India ile Şam'ın yaklaştığını görünce gülümsediler.

“Dün gece geldik,” dedi India. “Doug daha birkaç hafta bize katılamayacak. Bir sürü yeni müşterisi var.”

“Çok kötü,” dedi Dick. Sonra da Sam ve köpekle güreşmeye başladı. Köpek havlayarak etraflarında daire çiziyordu. “Dört Temmuzda bir parti veriyoruz, sizin de geleceğinizi düşünmüştük. Sanırım sen Doug'suz gelmek zorunda kalacaksın. Çocukları da getir. Geçen yıl bütün pirzoları ve köfteleri

Buruk Anılar

yaktığım için Jenny bu yıl bana zorla bir aşçı tutturdu.”

“Her şeye rağmen ızgaralar enfesti,” dedi India gülümseyerek. O günü çok iyi hatırlıyordu. Pirzolar alev

almış, köfteler kömür olmuştu.

“Hatırladığın için teşekkür ederim,” dedi Dick. India'yı gördüğüne memnun olmuştu. Ona özel bir hayranlık duyuyordu ve Şam'la alt alta üst üste oynamasından da anlaşıldığı gibi çocuklarını da çok seviyordu.”Muhakkak bekliyoruz,”

dedi.

“Ben de gelmeyi çok isterim. Başka kimler geldi?” Jenny hemen gelenlerin listesini sıraladı. Yazlıkçıların

çoğu gelmişlerdi bile. Çocuklar güzel vakit geçireceklerdi.

“Dört Temmuz'da birkaç arkadaşımız da bize katılacak,” dedi Jenny. Her zaman yatılı misafirleri olurdu

zaten. Yadırganacak bir durum değildi. Ama bu sefer, konuklarının kim olduğunu India'ya söylemek için

bayağı sabırsızlanıyordu. “Serena Smith’le kocası gelecekler.”

“Hani şu yazar mı?” India bir an şaşırdı. Ateşli aşk romanlarıyla en çok satan kitaplar listesinin hep en

başındaydı. India onun ilginç bir kadın olduğunu düşünürdü.

“Okul arkadaşım,” dedi Jenny. “Eskiden çok yakın olmamıza rağmen, yıllardır birbirimizi kaybetmiştik.

Geçen yıl New York’da karşılaştık. Çok neşeli bir kadın, kocasını da çok sevdim.”

“Hele bir de teknelerini görsen,” diye söze karıştı Dick. “Tekneyle dünya turu yaptılar, ama görülmeye

değer doğrusu. Yarım düzine arkadaşlarıyla birlikte New York’dan buraya tekne ile gelecekler. Bir hafta

burada kalmayı planlıyorlar. Çocukları mutlaka getirmelisin. Tekneyi görmeliler.”

“Tekne geldiği zaman haber verirsiniz,” dedi India. Dick güldü.

“Tekne geldiği zaman haber verirsiniz,” dedi India. Dick güldü.

Danielle Steel

“Haber vermem gerekeceğini hiç sanmıyorum. Yaklaşık 40 metrelik ve içinde dokuz kişilik mürettebatı

olan bir yat. Şahane bir yaşantıları var ve çok iyi insanlar. Onlardan hoşlanacağına eminim. Doug’un bulunamaması çok yazık.”

“Böyle bir şeyi kaçırdığı için çok üzülecek,” dedi India kibarca. Oysa Doug’un tekneye baktığı zaman bile

midesinin bulandığını onlara anlatmanın bir anlamı yoktu. İçlerinde bu tekneyi görmekten hoşlanacak tek

kişinin Sam olduğunu düşünüyordu.

“Eminim Doug, Paul’u tanıyordun Paul Ward, uluslararası bankacı.” India hatırlıyordu, birkaç hafta önce

Times’z kapak olmuştu ve Wall Street Journal’da hakkında çıkan bir yazıyı okumuştı. Fakat nedense onu

Serena Smith’le bağdaştırmak hiç aklına gelmemişti. Adamın ellili yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu.

“Onlarla tanışmak çok eğlenceli olacak. Bu yıl oldukça güzel bir yaz geçireceğiz gibi geliyor, değil mi?”

Ünlü yazarlar, gösterişli yatlar, uluslararası finansçılar falan. Onlarla kıyaslayacak olursak kendi yaşantılarımızı monoton bulacağımızdan korkuyorum, öyle değil mi?” India gülümsedi, her zaman böyle

ilginç konuklar çağırmaktan hoşlanırlardı.

“Senin monoton bir yaşantın olduğunu söyleyemeyeceğim,” dedi Dick elini karısının omzuna atarak.

India’yı gördüğü için mutlu olmuştu. Onun fotoğraf tutkusunu paylaşıyordu. Kendisi amatör bir fotoğrafçıydı ve pek çok çocuk fotoğrafı çekmişti. “Bu kış hiç yeni bir iş aldın mı?”

“Harlem’den sonra hiç almadım,” dedi India. Ondan sonra da Kore’de teklif edilen işi anlattı.

“Zor bir görev,” dedi Dick.

“Çocukları bir aylığına bırakamazdım. Doug daha duyunca çılgına döndü. Benim çalışmamı istemiyor.”

72

Buruk Anılar

“Seninki gibi bir yeteneği bu şekilde ziyan etmek doğrusu cinayet olur,” dedi Dick. Jenny Şam’la önceki

kış yaptığı spor müsabakaları hakkında sohbet ediyordu. “Doug’la seni engelleyeceğine daha çok çalışmaya teşvik etmesi gerektiğini konuşmalısın,” dedi ciddi bir ifadeyle. India’nın aklına o berbat yemek

geldi.

“Doug kesinlikle bu görüşü paylaşmıyor,” dedi India mahzun bir gülümsemeye. “Maalesef ona göre annelik ve çalışma hayatı iyi bir bileşim değil.” Dick India’nın bakışlarından bu konunun onu çok üzdüğünü

anlamakta gecikmedi.

“Onunla Jenny konuşsun. Beş yıl önce bir kere emekliye ayrılmasını söylediğimde beni neredeyse öldürüyordu. Ben sadece onun hem öğretmenlik hem de cerrahlık yaparak çok fazla yorulduğunu söylemeye çalışmıştım, benden boşanmaya kalkmıştı. Seksen yaşına gelinceye kadar bu teklifimi bir kez

daha tekrarlayacağımı sanmıyorum.” Sevecen bir ifadeyle karısına bakıp gülümsedi.

“Bunu aklına bile getirme o zaman,” dedi Jenny gülererek sohbete katılarak. “En az yüz yaşına gelinceye

“Bunu aklına bile getirme o zaman,” dedi Jenny gülerek sohbete katılarak. “En az yüz yaşına gelinceye

Parker’ler bir arkadaşlarının geleceğini söyleyerek evleri73

Danielle Steel

ne gitmek üzere veda ettiler. India birkaç gün içinde mutlaka ziyaretlerine gideceğini, onların da istedikleri

zaman kendisini ziyarete gelebileceklerini söyledi.

“Dört Temmuzunu unutma!” diye tekrar hatırlattılar India Sam ve köpekle birlikte uzaklaşırken.

“Geleceğiz,” diye India el salladı. Şam’ın elinden tutmuş uzaklaşırken, Dick Parker karısına onları

görmekten ne kadar mutlu olduğunu söylüyordu.

“Doug’un India’nın çalışmasını istememesi çok tuhaf,” dedi Jenny sahil boyunca yürürlerken. “O sıradan

bir fotoğrafçı değil. Evlenmeden önce gerçekten muhteşem işler yapmış.”

“Ama çok çocukları var,” dedi Dick olaya tarafsız yaklaşılmaya çalışarak. Bu konuda Doug’un neler

düşündüğünü bilmiyordu. India’nın fotoğrafçılığı hakkında pek ender konuşur, konuyu fazla abartmazdı.

“Ne olmuş yani?” dedi Jenny. Kocasının söylediği gibi saçma bir mazeret yüzünden India’nın istediği işi

kabul edememesi onu sinirlendirmişti. “Çocuklar için bakıcı bulabilirler. Sadece Doug’un egosunu tatmin

etmek için India da hayatı boyunca çocuk bakıcılığı yapacak değil herhalde.”

“Tamam, tamam Attila, anladım,” diye kocası takıldı. “Bana bağıracağına bunları Doug’a söyle.”

“Özür dilerim.” Kocasına gülümseyerek kolunu beline doladı. Harvard’da tanışıp evlenmişlerdi ve hâlâ

birbirlerine deli gibi âşıktılar. “Erkeklerin bu tür davranışları beni çileden çıkarıyor. Büyük haksızlık. India

ona işini bırakıp çocuklara bakmasını söylerse ne olacak? Herhalde onun çıldırmış olduğunu

düşünecektir.”

“Dalga geçmekten vazgeç, Dr. Parker.”

“Tamam. Tamam. Örnek aldığım insan Simone de Beauvoir’di. Haydi öldür beni o zaman.”

Buruk Antlar

“Önemli değil. İstedğin zaman beni dövebilirsin. Pek çok konuda pek katı fikirlerin olmasına rağmen seni

çok seviyorum.”

“Öyle olmasam da beni yine sever miydin?” Hâlâ kocasına baktığı zaman gözlerinin içi gülüyordu.

Birbirlerini ne kadar çok sevdikleri her hallerinden belli oluyordu.

“Öyle olmasam da beni yine sever miydin?” Hâlâ kocasına baktığı zaman gözlerinin içi gülüyordu.

Birbirlerini ne kadar çok sevdikleri her hallerinden belli oluyordu.

Kumsalda yan yana yürürlerken, Sam da annesine Par-ker’lerden bahsediyordu. Onlara rastladıkları için

çok memnun olmuştu ve Dick’in tekne hakkında söylediklerini duymamıştı.

“Dört Temmuz’da arkadaşlarının getireceği tekne hakkında söylediklerini duydun mu?” “diye sordu India.

“Oldukça büyük bir tekne olmalı.”

“Sence binmemize izin verirler mi?” Sam teknelere bayılıyordu ve o yaz yat kulüpte yelken dersleri almaya başlayacaktı.

“Öyle görünüyor. Dick bizi tekneye bindireceğini söyledi.” Şam’ın gözleri heyecanla parlıyordu, India da

Serena ile tanışmak için sabırsızlanıyordu. Yeni romanlarını okumaya pek fırsat bulamamıştı, ama iki ya da

üç kitabım okumuş ve hayran olmuştu.

Dantelle Steel

Kumsalın sonuna varınca geri döndüler ve ayaklan suyun içinde eve doğru yürümeye başladılar. Sam bir

yandan topunu atıyor, köpek de yakalayıp getiriyordu. Eve gelince India hemen yemek hazırlamaya koyuldu, diğerleri henüz dönmemişlerdi. Yemekten sonra bisikletleri çıkardılar. Komşuların önünden geçerken durup hepsiyle tek tek selamlaştılar. Böyle sevdiği bir yerde ve tanıdık insanların arasında olmak

India'nın hoşuna gidiyordu. Hepsi burayı çok seviyorlardı. Son evin önünde Sam bir grup arkadaşına rastladı ve India akşam yemeğine kadar arkadaşlarıyla kalmasına izin verdi. Eve tek başına döndü. Tam

içeri girdiğinde telefon çalıyordu. Doug'un aradığını tahmin ederek bir an cevap verip vermemekte tereddüt etti. Hâlâ içinden onunla konuşmak gelmiyordu. Ahizeyi kaldırınca karşısında Dick Parker'i buldu.

“Ward'lar şimdi telefon ettiler,” dedi Dick. Sesi oldukça heyecanlıydı. “Yarın geliyorlarmış. Yani Paul, bir

tekne dolusu arkadaşıyla birlikte yarın burada olacakmış. Serena hafta sonunda uçakla gelecekmiş. Sam'i

getirmen için sana haber vermek istedim. Paul sabah burada olacaklarını söyledi. Geldikleri zaman ben

sana haber veririm.”

“Şam'a söylerim,” dedi India. Sonra kendine bir çorba hazırlamak için mutfığa gitti. Görünüşe bakılacak

olursa çocuklar akşam yemeğine eve gelmeyeceklerdi. Hepsi telefon edip haber vermişlerdi. Onların

böyle başlarına buyruk hareket etmeleri India'nın da işini kolaylaştırıyordu. Cape'yi sevmesinin bir önemli

nedeni de buydu. Burası tanıdığı ve güvendiği insanların bulunduğu bir ortamdı. Neredeyse hiç yabancı

bulunmazdı, kiracı hemen hemen hiç yoktu. Ev sahipleri burayı o kadar çok seviyorlardı ki, başka bir yere

gitmeyi düşünmüyorlardı bile. Doug'un Avrupa seyahatine çıkmak istememesinin de nedenlerinden biri

buydu. Çocuklarla birlikte seyahate çık

76

76

mayı çok istemesine rağmen, bir bakıma India bu konuda onu suçlayamıyordu.

Akşam Sam eve gelince India teknenin ertesi sabah geleceğini söyledi. "Gelir gelmez Parker'ler bize telefon edeceklerine söz verdiler."

"Umarım unutmazlar," dedi Sam. Bu konuda oldukça endişeli görünüyordu. India onu yatırdıktan sonra,

yanığına bir öpücük kondururken, Parker'lerin sözlerinde duracağından emin olduğunu söyledi.

Diğerleri de az sonra eve döndüler. India patlamış mısır ve limonata hazırlamıştı, balkonda oturup biraz

sohbet edip gülüştüler. Sonra hepsi teker teker odalarına çekildi. Gece Doug telefon etmedi, India da onu

aramadı. Kendine ayıracak zamanı olduğu için mutluydu. Çocuklar yattıktan sonra karanlık odasına

kapandı. Yatmaya gittiğinde oldukça geç olmuştu. Bir süre mehtabı ve okyanusu seyretti. Gökyüzünde milyonlarca yıldız vardı. Çok sevdiği yerde çok güzel bir gece yaşıyordu. Bir an Doug'u özledi. Bütün

olanlara, görüş farklılıklarına, evlilik hakkındaki aşağılayıcı fikirlerine rağmen burada olabilse iyi olurdu

diye düşündü. India sadece "güvenilir bir eş" olmak istemiyordu. Bunun düşüncesinden bile nefret

ediyordu. Doug'un sevdiği ve hâlâ rüyalarında gördüğü kadın olmak istiyordu. Ama onun böyle düşündüğüne inanmak artık çok zordu. Belki de o gece söyledikleri gerçek düşünceleri değildi diyedüşündü gökyüzünü seyrederken. Yavaş yavaş uykusu gelmeye başlamıştı. Öyle demek istemiş olamazdı.... Olabilir miydi? Söylediği gibi başından beri böyle düşünüyor olabilir miydi? Doug'un çocuklarına sadece güvenilir bir bakıcı olmak istemiyordu. Mehtapta onunla ele ele kumsalda koşmak, gençliklerinde Costa Rica'da yaptıkları gibi kumlara yatıp öpüşmek istiyordu. Bütün bunları unutmuş olamazdı. India

77

'lif

%

ı İli

farkına bile varmadan gençlik hayallerinden bu kadar kopmuş olamazdı. Yirmi yıl önce tanıdığı o genç

adam ne olmuştu? Peace Corps'da birlikte yaptıkları şeyler şimdiki düşüncelerine ne kadar aykırı

geliyordu. Yirmi yıl onu değiştirmiş, tamamen başka bir insan yapmıştı. Eskiden tanıdığı Doug'la artık ilgisi

yoktu. Büyüdüğünü söylemişti. Ama büyürken bir şeyi hiç fark etmemişti... India'nın çok sevdiği o genç

adamı öldürmüştü. Hayatı boyunca her şeyden fedakârlık edebilecek kadar çok sevdiği adam. India da

değişmişti, ama eski halini unutacak kadar değildi bu değişiklik. İkisi için de bu durum son derece utanç

vericiydi. Bu düşüncelerle uykuya daldı ve sabaha kadar deliksiz uyudu.

78

Beşinci Bölüm

INDIA, pırıl pırıl güneşli sabaha gözlerini açtı. Yatak odasının açık duran penceresinden süzülen tatlı ve

ılık rüzgar perdeleri usul usul sallıyordu. Yatağında tatlı tatlı gerindikten sonra kalktı ve pencereden

gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. Hayatında gördüğü en büyük tekne limana giriyordu.

Güvertede koşuşturan insanları görebiliyordu. Bayrak direğinde çeşitli flamalar dalgalanıyordu. Teknenin

omurgası koyu mavi, üst yapısı gümüş rengindeydi. India olağanüstü bir güzellikle karşı karşıyaydı.

Teknenin kime ait olduğunu tahmin edebiliyordu. Parker'lerin telefon edip haber vermelerine hiç gerek

yoktu. Tekne millerce uzaklıktan bile rahatça görülebilecek büyüklükteydi. Suların üzerinde usul usul

süzülüşü görülecek bir manzaraydı. Koşarak şam'ı uyandırmaya gitti.

gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. Hayatında gördüğü en büyük tekne limana giriyordu.

Güvertede koşuşturan insanları görebiliyordu. Bayrak direğinde çeşitli flamalar dalgalanıyordu. Teknenin

omurgası koyu mavi, üst yapısı gümüş rengindeydi. India olağanüstü bir güzellikle karşı karşıyaydı.

Teknenin kime ait olduğunu tahmin edebiliyordu. Parker'lerin telefon edip haber vermelerine hiç gerek

yoktu. Tekne millerce uzaklıktan bile rahatça görülebilecek büyüklükteydi. Suların üzerinde usul usul süzülüşü görülecek bir manzaraydı. Koşarak şam'ı uyandırmaya gitti.

“Ne gelmiş?” Sam yarı uykulu bir vaziyette annesinin peşinden pencereye sürüklendi.

“Anne! şuna bak! Dünyanın en büyük yelkenlisi olmalı! Gidiyorlar mı yoksa?” Endişeli görünüyordu.

Kaçırmış olmaktan korkuyordu.

“Yat limanına gidiyor olmalılar.” Parlak renkli yelken rüzgârdan şişmişti, teknenin suların üzerinde kuğu

gibi süzülüşü gerçekten güzel manzaraydı. India koşarak fotoğraf makinesini alıp geldi. şam'la birlikte

terasa çıktılar ve teknenin birkaç fotoğrafını çekti. Fotoğrafları tabettikten sonra bir set Dick'e

Dantelle Steel

vermeyi kafasının bir kenarına yazdı. Tekne gerçekten çok güzeldi.

“Hemen Dick’e telefon edebilir miyiz?” Sam heyecanını güçlükle zaptedebiliyordu.

“Biraz beklesek daha iyi olur, Sam. Saat daha sabahın sekizi.”

“Ama ya biz göremeden New York’a dönerlerse?”

“Daha yeni geldiler, tatlım, Dick bir hafta kalacaklarını söyledi. Kaçırılmazsın, merak etme. İlk önce güzel

bir kahvaltıya ne dersin?” Şam’ı zaptetmenin tek yolu buydu. Gönülsüzce kabul etti. Ama saat sekiz buçukta artık sabredemez hale gelmişti. Bir an evvel telefon etmek için yalvarmaya başladı.

Telefonu Jenny açtı. India o kadar erken rahatsız ettiği için özür diledikten sonra Şam’ın durumunu açıkladı. Jenny Şam’ın sabırsızlığını gülerek karşıladı.

“Şimdi tekmeden telefon ettiler. Bizi  gle yemeğine davet ediyorlar. Yat limanına demirleyeceklermiş.”

“Ben de Şam’a öyle söyledim zaten. Yat limanına doğru gittiklerini gördüm.” Sam, dürbünü alıp terasa

 ıkmıştı. Fakat burnu dönen tekne artık gözden kaybolmuştu.

“Siz de bizimle birlikte ögle yemeğine gelmez misiniz?” diye sordu Jenny. “Fazladan iki kişi onlar için

sorun olmaz. Çocuklar da gelmek istemez mi? Paul’a telefon edip söyleyebilirim, memnun olacağından

eminim.”

“Çocuklara sorup sana haber veririm. Çok teşekkürler Jenny. Şam’ı yemek saatine kadar nasıl tutacağım

bilemiyorum. Galiba gelip onu sakinleştirmen gerekecek.”

“Tekneye bir binsin asıl o zaman görürsün!” dedi Jenny. Çocuklar uyanınca India yemek davetinden bahsetti ve gelip gelmeyeceklerini sordu. Hepsi çoktan o gün için plan yapmışlardı. Tekne onlara pek

ilginç gelmedi.

ilginç gelmedi.

Buruk Antlar

“Çocuklar siz aptal mısınız?” dedi Sam kahvaltı yaparlarken. Kahvaltısını çoktan bitirdiği halde masada

onlara eşlik ediyordu. “Dünyanın en büyük teknesi bu! Görmeniz gerek!”

“Nerden biliyorsun?” diye sordu Jason. Hiç etkilenmemiş görünüyordu. Tilton’ların kuzenleri New York’tan misafir gelmişti ve Jason’un hayatında tanıdığı en sevimli kızdı. Dünyadaki hiçbir tekne onun

yerini tutamayacağı gibi, bütün bir günü onunla birlikte geçirmek varken ne kadar büyük olursa olsun ilgisini çekmiyordu.

“Annemle bu sabah tekneyi gördük. Şey kadar büyük... şey kadar ...” Anlatacak kelime bulamaması India’yi güldürdü.

Çocukların içinde bir tek Aimee’yi babaları gibi deniz tutuyordu. Limanda demirli olmasına rağmen tekneye binmek istemiyordu. Jessica da Boardman’larla çok daha ilginç plan yapmıştı. Biri üniversite öğrencisi dört tane yaşıtı delikanlı ve en iyi arkadaşı ile birlikte olmak, teknedeki çok daha çekiciydi.

“Madem davet edildik,” dedi India, “o zaman Şam’la ben gideriz. Siz de bir daha ki sefere gelirsiniz. Gideceğimizi haber vereyim, orada bir sürü fotoğraf çekeceğim.” Kırk metrelik bir tekne, doğrusu kaçırılacak bir fırsat değildi.

Öğleye doğru, bisikletlerine atlayıp yat limanının yolunu tuttular. Sam o kadar heyecanlıydı ki bisikletini

düz tutamıyordu. İki kere düşme tehlikesi atlatınca India sakin olması için oğlunu uyardı. Teknenin onları

almadan hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyerek yatıştırmaya çalıştı.

“Bugün denize açılır mıyız, anne?”

“Bilmiyorum. Belki. Ama tekneyi yat limanına sokup çıkarmak kolay bir iş değil. Onun için çıkmak istemeyebilirler. Ama hiç değilse tekneyi görmüş oluruz.”

“Anne, lütfen bir sürü fotoğraf çek,” dedi Sam. Onun bu

Buruk Anılar—F.6

Dantelle Steel

kadar mutlu ve heyecanlı oluşu India'nın hoşuna gidiyordu. Bu duyguları onunla paylaşınca dünyaya bir

çocuğun gözleriyle bakabiliyordu. O da en az oğlu kadar heyecanlıydı.

Yat limanına varınca tekneyi hemen gördüler. Görmemek mümkün değildi. Rıhtımın en sonunda demirlemiş, on yedi katlı gövdesi gökyüzüne doğru yükseliyordu. İlk bakışta yat kulübünden büyük gibi

görünüyordu. Çevrede bir çok güzel tekne vardı ama hiçbiri rıhtımın sonunda palamara bağlanmış

tekneyle kıyaslanacak gibi değildi. Parker'lerin kendilerinden önce gelmiş olduklarını görünce India biraz

rahatladı. Tanıdık birileri olmadan tekneye binmeye utanacaktı yoksa. Fakat Sam için farketmiyordu,

tekneye binmek için bir korsan ordusunu yarıp geçmesi gerekse bile aldırmayacaktı. Borda iskelesinden

koşarak Dick Parker'in kollarına atılırken onu hiçbir şeyin durduramayacağı belli oluyordu. India tam

arkasındaydı. Bisikletleri rıhtıma bırakmışlardı. India beyaz bir şort ve tişört giymiş, saçlarını geriye doğru

tarayarak beyaz bir kurdele ile at kuyruğu şeklinde bağlamıştı. Parker'lere gülümserken Şam'ın annesi

değil, ablası gibi görünüyordu.

koşarak Dick Parker'in kollarına atılırken onu hiçbir şeyin durduramayacağı belli oluyordu. India tam

arkasındaydı. Bisikletleri rıhtıma bırakmışlardı. India beyaz bir şort ve tişört giymiş, saçlarını geriye doğru

tarayarak beyaz bir kurdele ile at kuyruğu şeklinde bağlamıştı. Parker'lere gülümserken Şam'ın annesi

değil, ablası gibi görünüyordu.

Tam ortada uzun boylu, genç görünümlü ve kır saçlı bir adam ayakta duruyordu. Adam yaklaşınca India

saç renginin kendi saçıyla aynı olduğunu gördü. Yer yer düşen aklar adamın saçlarını saman sarısı gösteriyordu. Keskin bakışlı mavi gözleri, kalemle çizilmiş kadar yakışıklı yüzü vardı. Atletik yapılıydı,

beyaz bir şort ve adaleli kollarını iyice ortaya çıkartan parlak kırmızı bir tişört giymişti. Bir anda Dick

Parker'in yanında belirdi. İlk önce India ile gözgöze geldiler, sonra gü

82

Buruk Anılar

lümseyerek başını eğip Şam'a baktı ve selamlamak için elini

uzattı.

“Sen Dick'in arkadaşı Sam olmalısın. Neden bu kadar geç kaldınız? Ne zamandır sizi bekliyoruz.”

“Annemin yüzünden,” dedi Sam. “Bisikleti çok yavaş sürüyor, biraz hızlansa düşüyor.”

“Geldiğinize çok sevindim,” dedi ev sahipleri. Gülen gözleri India'yi süzüyordu. Şam'ı görür görmez kanı

ısınmıştı, annesinden de hoşlanmıştı. Güzel kadındı, zeki görünümlüydü ve hoş bir havası vardı. Oğluyla

gurur duyduğu her halinden belli oluyordu. Şam'la biraz sohbet ettikten sonra annesinin oğluyla

gururlanmakta haklı olduğunu anlamakta gecikmedi. Çocuk zeki, meraklı ve son derece nazikti.

Milyonlarca ilginç ve bilinçli soru sormuştu. Teknenin cinsini bile biliyordu, seren direğinin yüksekliğinden

teknenin boyunu doğru tahmin edebilmiş ve bütün yelkenlerin isimlerini hatasız sayabilmişti. Belli ki

teknelerle yakından ilgileniyordu ve bu özelliği sayesinde ev sahibinin yakın ilgisini çekmişti. Paul Ward'ın

Şam'ın sorulanndan kurtulup kendini tanıtmak için India'ya elini uzatabilmesi beş dakikadan fazla sürdü. O

zaman zarfında Sam onu çoktan sahiplenmişti bile. Hemen arkadaş olmuşlardı ve Paul, Şam'ı kaptan köşküne çıkarmak için bir anda gözden kayboldu.

Bu durumda India'yı diğer konuklarla tanıştırma görevi Dick Parker'e düştü. Jenny ile ikisi bütün konukları tanıyorlardı. Hostes kız içki ikram edinceye kadar India çoktan sohbeete katılmıştı. Bloodymary

ya da şampanya yerine domates suyunu tercih etti. Bir saniye geçmeden içkisi üzerinde teknenin adı yazılı

kristal bir kadeh içinde sunuldu. Teknenin adı Deniz Yıldızıydı. Konuklardan biri teknenin italya'da Paul

için özel yapıldığını anlattı. Bu Paul'un aynı türden ikinci teknesiydi.

Danielle Steel

Hem bu, hem de diğerk tekneyle defalarca dünya turu yapmıştı ve tüm konuklar Paul'un çok iyi bir denizci

olduğu konusunda hemfikirdiler.

“Oğlunuz ondan çok şey öğrenir,” dedi konuklardan biri. “Paul gençliğinde USA Tekne Yarışlarına katılırdı, sonraları denizcilik iyice ruhuna işledi. Wall Street'ten emekli olduktan sonra tüm yaşamını denizde geçirmek istediğini söylüyor, ama Serena'nın buna izin vereceğini hiç sanmıyorum.” Bu söze herkes güldü.

katılırdı, sonraları denizcilik iyice ruhuna işledi. Wall Street'ten emekli olduktan sonra tüm yaşamını denizde geçirmek istediğini söylüyor, ama Serena'nın buna izin vereceğini hiç sanmıyorum.” Bu söze herkes güldü.

“Serana için tekne gezintisi Cannes ile Saint-Tropez arasındır. Oysa Paul Hint Okyanusu'nda tayfunla boğuşmazsa kendini tekne gezintisi yapmış saymaz. Serena da uçağa atlayıp onunla her limanda buluşur,

arada sırada da tekneye biner. Teknede boşuna zaman harcayacağına Paul'u ikna edip uçak aldırılmaya çalışıyor, ama kandırabileceğini hiç sanmıyorum,” dedi India'mın karşısında oturan kadın ve yanındaki

adam da başı ile onayladı.

“Ben Serena'nın tarafını tutuyorum. Paul'un uzun tekne yolculuğuna çıkmasından nefret ediyor. Cap d'Antibes veya Saint-Tropezde oldukları zaman daha mutlu oluyor. Serena'nın iyi bir denizci olmadığını

biliyoruz.” India Deniz Yıldızı ile yapılacak bir tekne yolculuğunun zor olabileceğini hiç düşünemiyordu.

Belki de ünlü yazarı deniz tutuyordur diye düşündü. Fakat onun uzun deniz yolculuğu sevmediği diğerleri

tarafından çok iyi biliniyordu ve konuyla ilgili en az yarım düzine

Buruk Antlar

hikâye anlatıldı. Anlatılanları dinledikçe Serena'nın ilginç fakat hiç de kolay olmayan bir insan olduğunu

anlamıştı. Diğerleri konuşmaya dalınca India sessizce fotoğraf makinesini çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı. Herkes o kadar dalmıştı ki, kimse onun ne yaptığının farkına bile varmadı. Yanına en yeni makinesini almıştı, Dick Parker'e göstermek istiyordu. Dick Parker makineye hayran oldu. Sonra diğerlerine India'mn başarılarını anlatmaya başladı.

“Babası Pulitzer ödülü almıştı,” dedi. “Eğer işine dönmeye karar verirse India da bir ödül kazanabilir. Paul

gibi o da dünyanın pek çok yerinde bulundu, hem de ateşler arasında ve üzerine silahlar çevrilmiş vaziyette. Çektiği fotoğrafları görmeyi çok isterdim,” dedi gururla.

“Uzun zamandır bir şey yaptığım yok,” dedi India alçak-gönüllükle. “Bırakalı çok oldu. Evlendiğim zaman

bıraktım.”

“Ama hâlâ geri dönebilirsin,” dedi Jenny. Diğer konuklar kendi aralarında sohbete dalmışlardı. Yarım saat

sonra Paul Ward ve Sam döndüler. Şam'ın yüzü ışıltılı oldu.

Paul ona her şeyi, hatta yelkenlerin nasıl çalıştığını bile göstermişti. Tekne tamamen bilgisayarla idare

ediliyordu ve Paul istese koca tekneyi tek elle yönetebilirdi. Zaten genellikle öyle yapıyor ve bütün mürettebat gerektiğinde yardımcı olmak için hazırda bekliyordu. Paul gerçekten olağanüstü bir denizciydi

ve bunu Sam bile anlamıştı. Paul ona her şeyi en basit şekilde anlatmış ve mantıklı sorular karşısında büsbütün etkilenmişti. Çocuğun anlayabilmesi için basit şemalar bile çizmişti.

“Bana kalırsa başarılı bir denizci yetişiyor,” dedi Paul. Sam oturmuş, hostesin ikram ettiği gazozu yudumluyordu. “Denizcilik çok ciddi bir meraktır. Yerinizde olsam endişelenmeye başlardım. Ben ilk teknemi aldığımında yirmi yaşındaydım

85

85

1

ve beş kuruş param da yoktu. Ama elimde avucumda ne varsa satmıştım.”

“Sana yardım edebilir miyim, Paul,” diye sordu Sam. Bakışlarından ona hayran olduğu belli oluyordu.

Paul gülererek çocuğun başını okşadı. Çocuklarla iyi geçindiği her halinden belli oluyordu, özellikle Şam’la

çok iyi anlaşmıştı.

“Bugün bir daha denize açılacağımızı sanmıyorum, evlat. Yarına ne dersin? Adalara yelken açacağız. Bize

katılmak ister misin?” Sam neşe içinde kendi adına cevap verince Paul In-dia’ya dönüp sorusunu

tekrarladı. “Yarın bizimle birlikte gelmek ister misiniz? Şam’ın çok hoşlanacağından eminim.”

“Ben de eminim.” India gülümseyerek cevap verdi. “Rahatsızlık vermeyeceğimizden emin misiniz?” Baş

belası olmak istemiyordu. Şam’ın heyecanının bunaltıcı olmasından korkuyordu.

“Tekneler hakkında pek çok arkadaşımın daha çok bilgisi var. Bir itirazınız yoksa teknenin nasıl çalıştığını ona göstermek isterim. Her zaman böyle ‘eğitebileceğim’ bir genç denizci bulamıyorum.

Teknede ağırladığım konuklar genellikle baramerikan ve kamaraların büyüklüğü ile ilgileniyorlar.

Bana

kalırsa Sam için çok eğitici bir yolculuk olacak.”

“Bu çok güzel bir teklif. Teşekkür ederim.”

Paul’un karşısında garip bir utangaçlık duyuyordu. Önemli bir adamdı, güçlü bir yanı vardı, insanın karşısında cesareti kırılıyordu. Fakat Sam yeni arkadaşına, güvertedeki konuklara ve mürettebata son derece rahat davranıyordu. Paul, rahat davranmaları için elinden geleni yapmış ve India gördükleri karşısında oldukça etkilenmişti. Yavaş yavaş kafasında Paul hakkında bir takım fikirler oluşmaya başlıyordu. Sohbet esnasında çocukları olup olmadığını sordu. Sam yaşında bir çocukla bu kadar güzel

ilgilendiğine göre onun da çocukları

86

Buruk Anılar

olduğunu düşünüyordu. Paul başı ile evet anlamında işaret yaparak gülümsedi.

“Teknelerden nefret eden bir oğlum var,” diye güldü. “Teknede on dakika geçireceğine ızgarada pişmeyi

tercih eder. Şimdi artık yetişkin bir adam oldu, iki tane çocuğu var. Ne yazık ki onlar da teknedeki

babalan gibi nefret ediyorlar. Karıma gelince onun da oğlumdan pek farkı yok. Deniz Yıldızı’nda benimle

birlikte olmaya pek ender katlanıyor. Serena ile ikimizin hiç çocuğumuz olmadı. Korkarım denizcilik

hakkında bildiklerimi öğretebileceğim Şam’dan başka çocuk yok. Bu onun için büyük bir sorumluluk

olabilir.” Hostes kızın tuttuğu gümüş tepsiden bir kadeh şampanya aldı ve India’ya gülümsedi. Sonra da

India’nın fotoğraf makinesini farkettiler. “Dick senin olağanüstü yetenekli bir fotoğrafçı olduğunu

söylemişti.”

“Bence yanılıyor. En azından artık öyle değilim. Sadece çocuklarımın çok güzel fotoğraflarını çekiyorum.”

“Dick’in söylediklerine bakılacak olursa alçakgönüllük gösteriyor olmalısın. Oysa bana özel ilgi alanlarının

eşkıyalar, gerillalar ve savaş alanları olduğunu söylemişti.” India gençlik yıllarındaki bu haber fotoğrafçısı

tarifini duyunca gülmekten kendini alamadı. Aslında Paul yanılmıyordu. Böyle sıradışı yerlerde pek çok

tehlikeli görev almıştı. “Fotoğrafçılık yapmadım ama ben de bu tür işlere bulaştım. Gençliğimde hava kuvvetlerinde pilottum, ondan sonra da, yani evlenmeden önce ulaşılması güç yerlere malzeme ve insan

taşıdım. Misyonerlere malzeme taşıyan gönüllülerden oluşan bir pilot ekibinin basındaydım. Aynı yerlerde

görev yapmış olabiliriz.” Paul’un anlattıklarım dinlerken India onun macerelerinin fotoğraflarını çekmekten

çok hoşlanacağını düşünüyordu.

tarifini duyunca gülmekten kendini alamadı. Aslında Paul yanılmıyordu. Böyle sıradışı yerlerde pek çok

tehlikeli görev almıştı. “Fotoğrafçılık yapmadım ama ben de bu tür işlere bulaştım. Gençliğimde hava kuvvetlerinde pilottum, ondan sonra da, yani evlenmeden önce ulaşılması güç yerlere malzeme ve insan

taşıdım. Misyonerlere malzeme taşıyan gönüllülerden oluşan bir pilot ekibinin basındaydım. Aynı yerlerde

görev yapmış olabiliriz.” Paul’un anlattıklarım dinlerken India onun macerelerinin fotoğraflarını çekmekten

çok hoşlanacağını düşünüyordu.

Dantelle Steel

bir adamdı. Lüks içinde bir yaşam sürdüğü her halinden belli oluyordu, ama bu lüksü tehlike ve heyecanla

bağdaştırmayı çok iyi beceriyordu. Wall Street'te de pek çok başarılı işlere imza atmıştı. Onu efsanevi

yapan başarı ve dürüstlüğü ile meşhurdu.

“Hava taşımacılığı işini birkaç yıl önce bıraktım. Karım ciddi şekilde bu işe karşı çıktı. Çok tehlikeli olduğunu ve genç yaşta dul kalmak istemediğini söyledi.”

“Kendi açısından son derece haklı.”

“Ama biz şimdiye kadar ne bir uçak ne de bir pilot kaybettik,” dedi Paul. “Ama onu kızdırmak istemedim.- Fiilen çalışmıyorum, ama hâlâ bu işe yatırım yapıyorum. Bir seferinde çocuklara yardım etmek için grup halinde Bosna'ya uçmuştuk. Ve tabii Rwanda'ya.” Paul'un anlattıkları o kadar hoşuna gidiyordu ki, India elinde olmadan ondan etkilenmeye başlamıştı. Konuşurken içinden makinesini alıp fotoğraflarını çekmek geldi ama böyle bir şeyi yapamayacağını çok iyi biliyordu. Zaten Şam'a yeterince iyi

davranmıştı ve onu kızdırmak istemiyordu.

Daha sonra Paul diğer konuklarla sohbet etti ve yarım saat sonra herkesi yemek salonuna davet etti.

İşlemeli keten örtüler, kristaller ve çok güzel porselenlerle hazırlanmış yemek masası onları bekliyordu.

Paul teknesini beş yıldızlı otel ya da son derece zengin bir ev gibi yönetiyordu. Bütün detaylar en ince

ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Misafirperverliği de en az denizciliği kadar mükemmeldi.

India yemekte yerinin şeref konuğu olarak Paul'un sağ tarafında olduğunu görünce çok şaşırdı. Bu

şekilde yakından sohbet etme olanağını da buldular. Paul'la konuşurken adeta büyüleniyordu. Dünya ve

sanat hakkında inanılmaz bilgisi vardı, politikaya meraklıydı ve her konuda oldukça ilginç fikirlere sahipti.

Aynı zamanda kibarlığı ve zarafeti sayesinde

Buruk Antlar

India'nın beğenisini kazanıyordu. Kaç kere kendi hakkında anlattığı hikâyelerle India'yı kahkahalarla güldürmeyi başarmıştı. Muzip ve şakacıydı. Hangi konu hakkında konuşurlarsa konuşsunlar sonunda dönüp dolaşıp denizciliğe geliyorlardı. Deniz Paul'un en büyük tutkusuydu. Sol tarafında oturan Sam da

Dick Parker'le aynı konuda derin bir sohbete dalmıştı. Arada sırada Paul'a bakıp gülümsüyordu. Kısa bir

zamanda Paul, Şam'ın kahramanı oluvermişti.

“Sanırım oğluna âşık oldum,” dedi Paul. Limonj porselenlerde kahve servisi yapan hostes kız duymasın

diye ses tonunu oldukça alçaltmıştı. “Son derece çekici bir çocuk ve denizcilik hakkında oldukça bilgi

sahibi. Ona baktıkça keşke başka çocuklarım olsaydı diyorum.” Ama artık onun için çok geçti. Fortune

dergisinde elli yedi yaşında olduğunu okumuştı. Serena ise ellisindeydi, Serena'dan çocuğu olmamıştı.

Yemek sırasında bir ara on bir yıldır evli olduklarını söylemişti. Ama karısı roman yazmakla ve romanlarının filme çekilmesiyle o kadar meşguldü ki, her dakikası doluydu. Şu anda Los Angeles'de bulunmasının nedeni de buydu. Karısını mükemmeliyetçi ve çalışkan olarak tanımlamıştı. Hem yetenekli

hem de işinde istekliydi.

diye ses tonunu oldukça alçaltmıştı. “Son derece çekici bir çocuk ve denizcilik hakkında oldukça bilgi

sahibi. Ona baktıkça keşke başka çocuklarım olsaydı diyorum.” Ama artık onun için çok geçti. Fortune

dergisinde elli yedi yaşında olduğunu okumuştı. Serena ise ellisindeydi, Serena'dan çocuğu olmamıştı.

Yemek sırasında bir ara on bir yıldır evli olduklarını söylemişti. Ama karısı roman yazmakla ve romanlarının filme çekilmesiyle o kadar meşguldü ki, her dakikası doluydu. Şu anda Los Angeles’de bulunmasının nedeni de buydu. Karısını mükemmeliyetçi ve çalışkan olarak tanımlamıştı. Hem yetenekli hem de işinde istekliydi.

“Dolayısıyla,” dedi Paul, “Serena asla çocuk doğurmak istemedi. Mesleğine âşıkta ve çocuk olursa işine engel olacağını düşündü.” Bunları kendi fikirlerini eklemeyen anlatıyordu. Serena ile evlendiğinde zaten bir çocuk sahibi olduğu için belki de bu konu üzerinde fazla durmamıştı. Bütün bunlar, dört ta

Danielle Steel

ne çocuk yetiştirmek için mesleğini feda eden India için pek ilginç bir görüş açısı değildi. “Bu kararından

dolayı asla pişman olduğunu sanmıyorum,” diye devam etti Paul açık yüreklilikle. “Gerçeği söylemek gerekirse, çocuklarla arasının iyi olacağını da hiç sanmıyorum. Anlaşılması güç bir kadındır.” Ne demek

istediğini sormak için India ölüyordu, ama cesaret edemedi. Ama Paul’un birkaç anlama çekilebilecek

konuşma tarzına rağmen, Serena ile mutlu olduğunu hissediyordu.

Yemek boyunca uzun uzun sohbet ettiler, pek çok konuda konuştular ve sonunda söz yine seyahate geldi

dayandı. Paul hâlâ imkanlar elverdiği kadar teknesiyle dünyanın en uzak köşelerine yolculuk yapmaktan

hoşlanıyordu. “Eskisi kadar sık yapamıyorum,” dedi, “ama bugünlerde düşünüyorum. Kendi kendime hep

erken emekli olacağımı söyleyip dururum, ama Serena işine bu denli âşıkken ve benimle geçirecek fazla

boş zamanı yokken böyle bir şey yapmamın anlamsız olacağını düşünüyorum. Bana öyle geliyor ki,” buruk

bir ifadeyle gülümsedi, “o çalışma hayatına son verinceye kadar ben çoktan tekerlekli sandalyeye oturmuş

olacağım.”

“Umarım böyle bir şey olmaz.”

“Ben de öyle,” dedi Paul. “Ya sen? Mesleğine dönmeyi düşünüyor musun, yoksa çocuklar hâlâ bütün zamanını alıyorlar mı?” Dört çocuğun ondan neler bekleyebileceğini Paul ancak tahmin edebiliyordu. Ona

göre bu çok zor bir işti, oysa India çok eğlenceli buluyordu. India kocasından hiç bahsetmemişti ve bu

durum Paul'un gözünden kaçmadı.

“Bundan sonra işime dönebileceğimi hiç sanmıyorum,” dedi India düşünceli bir ifadeyle. “Kocam buna

şiddetle karşı. Neden dönmek istediğimi de bir türlü anlayamıyor.” Ve hiç farkında olmadan Kore’de

teklif edilen işi ve Doug’un buna nasıl karşı çıktığını anlattı. India’nın neden hâlâ işine dönmek

90

Buruk Anılar

istediğini bir türlü anlayamıyor, reddetmediği için de hayret ediyordu.

“Bana kalırsa kocanın yirminci yüzyıla ayak uydurması gerek. Bir kadının mesleğini feda etmesini istemek

insana nasıl bir kişilik ve nasıl bir kendini beğenmişlik sağlar bilmiyorum. Böyle bir kayıp ve özveri

karşısında kadının tepki göstermemesini beklemek bence biraz aptallık. Ben şahsen bu kadar yürekli

davranamazdım.” Ya da aptal diye düşündü ama söylemedi. India’nın kocasının ergeç bu davranışının

bedelini ödeyeceğini biliyordu. Kaçınılmazdı. Serena ile olan beraberliğinde bunu öğrenmişti. Biraz ara

vermesini ve kendisine zaman ayırmasını istediği zaman bile Serena öfkeden deliye dönüyordu. Serena

mesleği konusunda asla ödün vermezdi. “İşini özlüyorsun gibi geliyor, India. Yanılıyor muyum?” Onu daha

iyi tanımak istiyordu. India’nın sakin tavrı onu mıknatıs gibi kendine çekiyordu, Şam’la konuşurkenki

sevecen ve sıcak halinden son derece etkileniyordu. Karısı hakkında pek çok olumlu şeyler söyleyebilirdi

ama çocuk yetiştirme kavramı asla onunla bağdaşmamıştı ve kibar sözcüğü ise asla onu tarif edememişti.

Heyecan verici, tutkulu, dik başlı, çekici ve güçlüydü. Ama o ve India sanki farklı gezegenlerde doğmuş

ve farklı dünyalarda yaşıyor gibiydiler. India'da bir yumuşaklık, ince bir duygusallık, keskin bir zeka ve

bunun ürünü olan güçlü bir espiroi anlayışı vardı. Paul bütün bunları çok çekici buluyordu. India'nın doğruluğu ve dürüstlüğü ona canlılık veriyordu. Serena ile ilişkileri yeterince karmaşıktı. Ama Serena'nın

tarzı öyleydi. Genellikle Paul'u kışkırtmaktan hoşlanırdı. Oysa India sakin bir yapıya sahip gibi görünüyordu ve bunun "zayıflıkla" uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Bana kalırsa kocanın yirminci yüzyıla ayak uydurması serek. Bir kadının mesleğini feda etmesini istemek

insana nasıl bir kişilik ve nasıl bir kendini beğenmişlik sağlar bilmiyorum. Böyle bir kayıp ve özveri karşısında kadının tepki göstermemesini beklemek bence biraz aptallık. Ben şahsen bu kadar yürekli davranamazdım." Ya da aptal diye düşündü ama söylemedi. India'nın kocasının ergeç bu davranışının

bedelini ödeyeceğini biliyordu. Kaçınılmazdı. Serena ile olan beraberliğinde bunu öğrenmişti. Biraz ara

vermesini ve kendisine zaman ayırmasını istediği zaman bile Serena öfkeden deliye dönüyordu. Serena

mesleği konusunda asla ödün vermezdi. "İşini özlüyorsun gibi geliyor, India. Yanılıyor muyum?" Onu daha

iyi tanımak istiyordu. India'nın sakin tavrı onu mıknatıs gibi kendine çekiyordu, Şam'la konuşurkenki sevecen ve sıcak halinden son derece etkileniyordu. Karısı hakkında pek çok olumlu şeyler söyleyebilirdi

ama çocuk yetiştirme kavramı asla onunla bağdaşmamıştı ve kibar sözcüğü ise asla onu tarif edememişti.

Heyecan verici, tutkulu, dik başlı, çekici ve güçlüydü. Ama o ve India sanki farklı gezegenlerde doğmuş

ve farklı dünyalarda yaşıyor gibiydiler. India'da bir yumuşaklık, ince bir duygusallık, keskin bir zeka

ve

bunun ürünü olan güçlü bir espiri anlayışı vardı. Paul bütün bunları çok çekici buluyordu. India'nın doğruluğu ve dürüstlüğü ona canlılık veriyordu. Serena ile ilişkileri yeterince karmaşıktı. Ama Serena'nın tarzı öyleydi. Genellikle Paul'u kışkırtmaktan hoşlanırdı. Oysa India sakin bir yapıya sahip gibi görünüyordu ve bunun "zayıflıkla" uzaktan yakından ilgisi yoktu.

91

yakın bir zamana kadar özlemiyordum. Bunu aklıma bile getiremeyecek kadar meşguldüm. Ama artık çocuklar büyüdüler, hayatımda bir boşluk hissetmeye başladım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama

bir şekilde çocukların dışında bu boşluğu dolduracak bir şeyler bulmalıyım.” Bu konuda ne zaman konuşmak istese Doug dinlemek bile istememişti. In-dia’ya ve bu konudaki düşüncelerine şiddetle karşı

koymuş, oralı bile olmamıştı. Hayatında ilk kez bunları bir yabancıya anlatıyor, bu konudaki duygularını ilk

kez bir başkasıyla paylaşıyordu.

“Sorumluluklarını aksatmayacak şekilde işler alarak mesleğine dönmende bir sakınca olduğunu sanmıyorum,” dedi Paul. Karısına da aynı şeyleri söylemişti. O da yılda bir film ve iki ya da üç yılda bir kitap yapabiliyordu. Üç yılda iki film, dört televizyon çekimi ve altı roman için anlaşma yapmasının hiç gereği

yoktu. Ama Serena bunları dinlemek bile istememişti. Paul’un bunları söylemesi bile onun hırçınlaşmasına

ve kavga çıkarmasına neden oluyordu.

“Üç yıl önce Harlem’de çocukların uğradıkları tecavüzleri konu alan bir iş yapmıştım,” dedi India. “Benim

için son derece uygundu. Eve yakındı ve tehlikeden uzaktı. Çok da güzel oldu. Ama bu tür işler pek sık

çıkıyor. Ne zaman beni arasalar, eskiden yaptığım türde, isyancıların ve haydutların olduğu işler için arıyorlar. Sanırım benim bu tür işlerde başarılı olduğumu düşünüyorlar. Öyleyim de. Ama bu tür işleri

kabul edersem Doug ve çocuklar zor durumda kalırlar.”

“Ben de zaten tehlikeli işlerden bahsetmemiştim.” Paul’un kaşları çatıldı. Kendisi de hayatını tehlikeye

atacak işler almak istese karısı kabul etmezdi. Serena'nın iş yaptığı en kötü yer, Polo Lounge'deki Beverly

Hills Oteli ya da yayıncısının New York'daki bürosuydu. Asla tehlikeye girmezdi. "Bir şekil

Buruk Antlar

de kendine uygun olanı bulmalısın India. Hayatın boyunca kendini mahrumiyete mahkum edemezsin.

Buna ihtiyacın var. Hepimizin var. Ben de sırf bu yüzden emekli olamıyorum. Bunu itiraf etmekten ne

kadar nefret ediyorsam da, bir bakıma sahip olduğum güç egomu tatmin ediyor.” Paul’un bu tür itiraflarda

bulunması India’nın hoşuna gitti. Bu kelime Paul Ward’i tarif ederken kullanılacak bir kelime değildi, ama

bu haliyle son derece zayıf görünüyordu. Ama India Paul’un zayıf olduğunu hissedebiliyordu. Karısına olan

duygularında, konuşmalarında, onunla paylaştıklarında ve hatta Şam’a olan yaklaşımında zayıf tarafları

vardı. Saygılı, samimi ve sevecendi. Hoşuna giden taraflan çoktu. Son derece etkileyici bir adamdı.

de kendine uygun olanı bulmalısın India. Hayatın boyunca kendini mahrumiyete mahkum edemezsin.

Buna ihtiyacın var. Hepimizin var. Ben de sırf bu yüzden emekli olamıyorum. Bunu itiraf etmekten ne

kadar nefret ediyorsam da, bir bakıma sahip olduğum güç egomu tatmin ediyor.” Paul’un bu tür itiraflarda

bulunması India’nın hoşuna gitti. Bu kelime Paul Ward’i tarif ederken kullanılacak bir kelime değildi, ama

bu haliyle son derece zayıf görünüyordu. Ama India Paul’un zayıf olduğunu hissedebiliyordu. Karısına olan

duygularında, konuşmalarında, onunla paylaştıklarında ve hatta Şam’a olan yaklaşımında zayıf tarafları

vardı. Saygılı, samimi ve sevecendi. Hoşuna giden taraflan çoktu. Son derece etkileyici bir adamdı.

Bulduğu yerden bakınca bile Şam’ın Paul’a bakışından ve ona gülümseyişinden mutluluğunu

görebiliyordu. Fotoğraf makinesini aldı ve zumlayarak nefis fotoğraflar çekti. Hayatında hiç bu kadar

mutlu iki yüz görmemişti. Oğlunun ve yeni arkadaşının mutluluklan yüzlerinden okunuyordu. Deniz

Yıl-dızı'na döndüklerinde saat beşi geçiyordu. Sam koşarak tekneye çıktı.

“Hey, anne! Harikaydı. Öyle güzeldi ki... Paul bana nasıl

Dantelle Steel

kullanacağını gösterdi.” Sam sevinç içindeydi, Paul’un da yüzü gülüyordu. Bu yolculuk belli ki ikisinin

dostluklarını pekiştirmişti.

“Biliyorum, canım, belli oluyor. Çok güzel fotoğraflarını çektim.” Paul gülerek ikisine bakıyordu. Sam

koşarak içecek bir şeyler almak için yanlarından uzaklaştı. Paul’un misafirperverliği sayesinde Sam kendini

tekne de evinde gibi hissediyordu ve Paul’un en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyordu. Bugünü asla unutamayacaktı.

“Çok tatlı bir oğlun var India. Onunla gurur duymalısın. Akıllı, nazik ve dürüst bir çocuk, ayrıca da çok

esprili. Annesine benziyor.” Şam’ı tanıdıkça sanki India’yı da tanıyor gibi oluyordu. Sam ikisinin arasında

adeta bir köprü vazifesi görüyordu.

“Bütün bunları banyo küveti kadar bir yelkenlinin içinde bir saatte mi anladın?” diye India takıldı ama

duyduğu şeyler çok hoşuna gitmişti.

“Bunları anlamak için daha iyi bir yer olamaz. Yelken yaparken, özellikle o büyüklükte bir yelkenlide insanlar birbirlerini çok daha iyi tanırlar. Oğlun bu konuda çok bilgili, mantıklı ve dikkatli. Onu merak

etmene hiç gerek yok.”

“Ama yine de merak ediyorum,” diye güldü India. “Merak etmek benim işimin bir parçası. Onu merak etmezsem üzerime düşen görevi yapmıyorum demektir.”

“Çok iyi bir denizci,” dedi Paul. Sesinde belli belirsiz bir gurur vardı.

“Sen de öylesin,” dedi India. “Hep sizi seyrettim.”

“Fotoğrafları görmek isterim.”

“Bu akşam tabederim ve yarın gelirken getiririm.”

“Çok memnun olurum.” Sam elinde iki şişe Coca Cola ile koşarak yanlarına geldi ve şişelerden birini

Paul’a uzatırken

Buruk Antlar

annesine gülümsüyordu. Hayatının en güzel gününü geçiriyordu.

Yanyana durup kolalarını yudumladılar. Susamış ve yorulmuşlardı ama ikisi de çok mutluydular. Tatlı bir

rüzgar çık-mış ve Paul keyifle yelken yapmıştı. Ama hangisinin daha mutlu olduğunu kestirmek mümkün

değildi.

Barın önünde konuklardan bir kısmı zar oyunu oynuyordu. Bir kısmı güneşleniyor, iki tanesi kitap okuyor, biri de uyuyordu. Sakin bir gün geçirmişlerdi ve India'nın çok hoşuna gitmişti. Saat beşbuçuğa

doğru Şam'a artık eve gitme zamanı geldiğini söyleyince çocuk yüzünü astı.

“Yarın yine geleceksin, Sam,” dedi Paul. “İstersen erken gel. Yelken açmadan önce birlikte bir şeyler yaparız.”

“Ne kadar erken?” Şam'ın yüz ifadesini görünce India ve Paul birbirlerine bakıp güldüler.

“Dokuz senin için geç olur mu?” dedi Paul. İzin verse Şam'ın sabahın beşinde gelmek isteyeceğini

biliyordu. “İstersen sekiz buçuk olsun.” Sonra soran bakışlarını India'ya çevirdi. “Senin için sekiz buçuk

uygun mu?”

“Olabilir. Çıkmadan önce çocukları uyandırıp kahvaltılarını veririm. Onlar kendi hallerinden memnunlar.

Bütün gün kendi arkadaşları ile birlikte oluyorlar. Bizi arayacaklarını sanmıyorum.”

“İstersen onları da getirebilirsin. Diğer konuklar yarın denize açılmayacaklar. Sadece sen, ben ve Sam

olacağız. Yeterince yerimiz var, isterlerse onlar da gelebilirler.”

“Sorarım.” India böyle bir fırsatı kaçırmamanın aptallık olacağını düşünüyordu ama çocukların katılmak isteyeceğini de sanmıyordu. Bir dakikalarını bile arkadaşlarından ayrı geçirmek istemiyorlardı. İçlerinde

bir tek Sam denize âşıktı. “Yine de davetin ve konukseverliğin için çok teşekkür ederim.” El

Dantelle Steel

sıkışıklarken bir an bakışları kenetlendi. Paul'un gözlerinde bir şeyler gördü ama anlam veremedi... beğeni

miydi... merak mıydı... dostluk mıydı... ama ne olduğunu anlayamadığı bir elektrik bütün vücuduna yayıldı ve bir dakika sonra yok oldu. Şam'la birlikte bisikletlerine atladılar, mürettebat ve diğer konuklar

arkalarından el salladı. Birden yuvasından ayrılıyor, ya da sihirli bir yolculuktan dönüyormuş gibi hissetti.

Sam gibi içinden geri dönmek, koşarak Deniz Yıldızı'na gitmek geliyordu.

Çok güzel bir gün geçirmişlerdi. Düşmemeye gayret ederek Şam'ın arkasından yetişmeye çalışırken, hâlâ

Paul'u düşünüyordu. Çok farklı ve anlaşılması güç bir adamdı. O kısacık sürede gördüklerinden çok daha

farklı bir kişiliği olduğundan emindi. Onun için boşuna Wall Street'in Aslan'ı dememişlerdi. Sert bir yanı

vardı mutlaka, hatta belki de acımasızdı. Ama India onda çok farklı şeyler görmüştü, nazik ve ilgiliydi. Ve

ne Şam'ın ne de kendisinin onunla geçirdikleri bu güzel günü asla unutamayacaklarını çok iyi biliyordu.

Çok güzel bir gün geçirmişlerdi. Düşmemeye gayret ederek Şam'ın arkasından yetişmeye çalışırken, hâlâ

Paul'u düşünüyordu. Çok farklı ve anlaşılması güç bir adamdı. O kısacık sürede gördüklerinden çok daha

farklı bir kişiliği olduğundan emindi. Onun için boşuna Wall Street'in Aslan'ı dememişlerdi. Sert bir yanı

vardı mutlaka, hatta belki de acımasızdı. Ama India onda çok farklı şeyler görmüştü, nazik ve ilgiliydi. Ve

ne Şam'ın ne de kendisinin onunla geçirdikleri bu güzel günü asla unutamayacaklarını çok iyi biliyordu.

Altıncı Bölüm

j-^£NİZ YILDIZI'ndan ayrılıp eve döndüklerinde çocukların J^mepsini kendilerini bekler buldular.

Herkes güzel bir gün geçirmişti ve hepsi çok mutluydu. Sam hemen teknede yaptıklarını, Paul'u ve küçük

yelkenliyle olan macerasını kardeşlerine anlattı. Hepsi ilgiyle dinlediler ama hiçbiri fazla üzerinde durmadı.

Bütün küçük erkek çocukların tanklara ve uçaklara ilgi duyduğu gibi Sam da teknelere ilgi duyuyordu. Bu

yüzden onun bu heyecanını diğerleri son derece doğal karşılıyorlardı. Çocuklar aralarında sohbe dalınca, India da yemek hazırlamak için mutfığa geçti.

Makarna, salata, sarımsaklı ekmek hazırladı ve fırına birkaç tane donmuş pizza attı. Yemekte yalnız olmayacaklarını tahmin ediyordu ve kısa süre sonra yanılmadığını anladı. Saat yedide yemeğe

oturduklarında, dört çocuk daha geldi. İki Jason'un, ikisi de Aimee'nin arkadaşlarıydı. Yazın genellikle

böyle olurdu. Bu tür şeyler olağandı ve India ayak altında ne kadar çok çocuk olursa olsun aldırmazdı.

Hatta hoşlanıyordu.

Yemekten sonra diğerleri oyuna başladılar, Jessica mutfığı toparlamasına yardım etti. Tam bulaşıkları

makineye yerleştirmişti ki, Doug telefon etti. Telefonu Sam açtı ve ilk iş babasına Deniz Yıldızım anlattı.

Teknenin büyüklüğünü anlatırken sanki dünyanın en büyük transatlantiğinden bahsediyor gibiydi. Aynı

zamanda teknenin bilgisayar sistemini de bütün detaylarıyla açıkladı. Anlaşılan Paul'un anlattıklarını can

kulağı ile dinlemiş ve hepsini öğrenmişti.

Telefonla konuşma sırası India'ya geldiğinde Doug Şam'ın heyecanının nedeni sordu. "Şam'ın hali ne böyle? Tekne gerçekten söylediği kadar büyük mü, yoksa yat limanındaki eski takalardan biri mi?"

"Tekne gerçekten çok güzel," dedi India. Bir yandan da geçirdikleri güzel günü düşünüyordu. "Sahibi Dick'le Jenny'nin yakın arkadaşları. Gazetelerde hakkında birkaç makale okumuştum, eminim sen de görmüşsündür. Adı Paul Ward, yazar Serena Smith'in kocası. Serena Los Angeles'te kalmış, film çalışması varmış. Adam, arkadaşlarını alıp teknesiyle bir haftalığına buraya gelmiş. Belki sen geldiğinde hâlâ burada olur."

"Beni bu işe karıştırma," dedi Doug. Düşüncesi bile midelerini bulandırmaya yetiyordu. "Teknede nasıl rahatsız olduğumu biliyorsun, ama onunla tanışmak isterim doğrusu. Nasıl bir adam? Kibirli ve küstah maskesinin altında tam bir orospu çocuğu mu?"

Paul'un Wall Street'teki gücünü ve başarısını bilen Doug onun ancak böyle biri olabileceğini tahmin ediyordu. Bu kadar güce sahip birinin alçakgönüllü bir insan olabileceğini düşünemiyordu.

"Hayır, iyi bir insana benziyor. Şam'a çok iyi davrandı, hatta onu küçük yelkenlisiyle denize bile çıkardı,"

dedi India doğal bir tavırla. Doug'un Paul hakkında hemen bu tür bir yargıya varmasına kızmıştı.

"Hayır, iyi bir insana benziyor. Şam'a çok iyi davrandı, hatta onu küçük yelkenlisiyle denize bile çıkardı,"

dedi India doğal bir tavırla. Doug'un Paul hakkında hemen bu tür bir yargıya varmasına kızmıştı.

"En azından bizi yiyip yutmadı. Sam ona hayran oldu." Ertesi gün tekrar Paul'un teknesine gideceklerini

Buruk Anılar

üzereyken son anda vazgeçti. Belirli bir neden yoktu ama, bunu Doug'a söylememek daha iyi olacaktı.

“Sen nasılsın?” Doug konuyu değiştirip India'yı Paul hakkında daha fazla bilgi vermekten kurtarmış oldu.

Zaten söyleyecek fazla bir şey de yoktu. Paul muhteşem bir adamdı ve India'nın en kısa zamanda işine dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Bunları Doug'a anlatsa herhalde çok hoşuna giderdi.

“İyiyim. Çocuklarla meşgulüm. Burası çok güzel. Yine aynı yüzler ve aynı arkadaşlar var. Jenny ve Dick

her zamanki gibi çok iyiler. Çocuklar eski arkadaşlarına kavuştular. Değişik bir şey yok yani.” India da

bunu seviyordu zaten. Tekdüzelik ve aşinalık. İnsanın en sevdiği geceliğini giyip, rahat ettiği yastığına sarılıp yatması gibi bir duyguydu. “Sen nasılsın?”

“Yorgunum. Çalışıyorum. Siz gittiğinizden beri bir dakika bile boş vaktim olmadı. En iyisi kolları sıvayıp

işe gömülmek diye düşündüm. Yine de Dört Temmuz'a kadar bitirebileceği-mi sanmıyorum.”

“Biliyorum, söylemiştin,” dedi India kupkuru bir ses tonuyla. Hayatını etkileyen o akşam yemeğindeki konuşmalarından beri kocasına hâlâ kızgındı.

“Seni ve çocukları üzmem istemiyorum aslında.” Sesinde özür diler bir hava vardı.

“Üzülmiyoruz. O gün Parker'lerde barbekü partisine davetliyiz.”

“Dick yine etleri kömüre çevirir.” India geçen yazı hatırlayarak gülümsedi ve bu yıl bu yüzden aşçı tuttuklarını anlattı. “Sizleri çok özleyorum,” dedi Doug. Topluca. Ama “Seni özleyorum,” demedi. Söylese

India’nın çok hoşuna gidecekti, ama o da kocasını özlediğini söylemedi. Gerçekten özlememişti.

Westport’tan ayrılmadan önce yaptıkları tartışmadan beri kırgındı. Ama Doug’un bunları çoktan unuttuğunu hissediyordu.

Danielle Steel

Zaten karısını ne kadar kızdırdığının ve evliliklerine nasıl baktığını söylediği zaman onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığının farkında değildi. Artık India kocası için bir arkadaş mı, çocuk bakıcısı mı yoksa

“güvenilir bir dost mu” olduğunu bilemiyordu. Ama o bunların hiçbiri olmak istemiyordu, onun sevgilisi

olmak istiyordu. Ve artık öyle olmadığını anlamaya başlamıştı. Kendini bir hizmetçi, bir köle, bir makine,

bir eşya gibi hissediyordu. Sanki çocuklarının servis şoförlüğünü yapan bir araç gibiydi. Yazlığa gelirken

bindikleri araba kadar bile değeri yoktu kocasının gözünde. Böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti ve

bu duygular kocasıyla arasına mesafe koyuyordu.

bindikleri araba kadar bile değeri yoktu kocasının gözünde. Böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti ve

bu duygular kocasıyla arasına mesafe koyuyordu.

Kimyasal maddeleri çıkardı ve o gün çektiği filmleri banyo etmeye başladı. Kafası hâlâ Doug ile yaptığı

telefon konuşmasına takılıydı. Sonra birden onun yüzünü gördü. Paul. In-dia'ya bakarak gülümsüyordu.

Şam'la gülüşüyordu. Küçük yelkenlide başını eğmiş ufka bakarken inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Bir

adamlarla bir çocuğun birlikte geçirdikleri o sihirli günü anlatan bir dizi fotoğraf vardı. Bir kahramanın portresi gibiydi ve India uzun bir süre fotoğraflara bakıp Paul'u ve Serena'yı düşündü. Karısını anlatırken

çok garip kelimeler kul

Buruk Antlar

lanrınıştı. Bazı kelimeler onun korkunç bazıları da baştan çıkarıcı olduğunu anlatmıştı. Fakat Paul'un karısına âşık olduğu, ondan hâlâ etkilendiği belliydi. Zaten onunla mutlu olduğunu itiraf etmişti. Fakat anlattığı kadarıyla Serena'nın kolay bir kadın olmadığını anlamıştı. Bir heyecanı paylaşıyorlardı. Bir kez

daha Doug'la olan beraberliğini gözden geçirdi. Ne anlamı vardı? Daha önemlisi evliliğin önemli unsurları

nelerdi? Artık bunları anlayamıyordu. Gerekli olduğunu sandığı unsurların önemsiz oldukları söylenmişti.

Paul'un söylediklerine bakılacak olursa Serana zor, inatçı, ilgi bekleyen, zaman zaman saldırgan bir kadındı ve bu huyları yüzünden Paul onu seviyordu. Kendi evliliğinin bir anda nasıl kontrolundan çıktığını

düşündü. Çok kısa bir süre önce cevabını çok iyi bildiği bazı şeylerden artık emin olamıyordu.

Fotoğrafları kurumaları için astı ve çocuklara bakmak için karanlık odadan çıktı. Sam video seyrederken

kanapede uyuyakalmıştı, diğerleri dışarda oynuyorlardı, Jessica ile Boardman'ların oğullarından bir tanesi

mutfakta soğuk pizza yiyorlardı. Her şey yolunda görünüyordu. Küçük ve güvenli dünyasında her şey mükemmeldi.

Şam'ı odasına taşıyıp, uyandırmadan pijamalarını giydirmeyi başardı. Deniz Yıldızı'nûa. geçirdiği heyecanlı

gün ve aldığı temiz havadan sonra yorgun düşmüştü. Şam'a bakınca, Paul'la birlikte olan fotoğraflarını

düşündü.

Işığı söndürüp yatak odasına giderken kafasında garip düşünceler belirmeye başladı. Doug'la boşansalar

ve bu hayatı tek başına yürütse nasıl olurdu acaba. Ne değişiklik olurdu? Zaten herşeyr şimdi de kendisi

yapıyordu. Çocuklara bakıyordu ve yalnızdı. Bütün sorumluluk, bütün yük onun üzerindeydi. Çocuklarla

ilgileniyor, onları merak ediyor, yemekleri pişiriyor ve temizliği yapıyordu. Sadece çocukların gelirini

sağla

miyordu. Bunları düşünmek hiç hoş değildi, ama ya Doug onu bırakırsa ne olacaktı? Ya ölse? Hayatı çok

farklı olur muydu? Artık onun için bir alet, ihtiyaçlarını karşılayan biri olduğunu öğrendikten sonra, kendini

şimdikinden daha mı yalnız hissedirdi? Doug'u kaybetse ne olurdu? Yıllar önce, çocuklar daha çok küçükken bu tür düşüncelerden hep korkardı. Doug'suz bir saat bile yaşayamayacağını düşünürdü. Ama

bu Doug'un onu sevdiğini sandığı zamanki düşünceleriydi. Ama artık Doug ona âşık olmadığına ve buna

hiç gerek duymadığına göre, onsuz olmak nasıl bir şey olurdu acaba? Bu tür şeyler düşündüğü için suçluluk duydu. Sanki sihirli bir değnekle dokunmuş ve Doug'u yok etmişti. Aslında böyle şeyler düşünmek bile ihanet sayılırdı. Ama kafasından geçenleri kimse bilmiyordu. Hiç kimseye hatta Gail'e bile

kafasından geçenleri söylemeye cesaret edemezdi. Hele Doug'a hiç edemezdi.

farklı olur muydu? Artık onun için bir alet, ihtiyaçlarını karşılayan biri olduğunu öğrendikten sonra, kendini

şimdikinden daha mı yalnız hissedirdi? Doug'u kaybetse ne olurdu? Yıllar önce, çocuklar daha çok küçükken bu tür düşüncelerden hep korkardı. Doug'suz bir saat bile yaşayamayacağını düşünürdü. Ama

bu Doug'un onu sevdiğini sandığı zamanki düşünceleriydi. Ama artık Doug ona âşık olmadığına ve buna

hiç gerek duymadığına göre, onsuz olmak nasıl bir şey olurdu acaba? Bu tür şeyler düşündüğü için suçluluk duydu. Sanki sihirli bir değnekle dokunmuş ve Doug'u yok etmişti. Aslında böyle şeyler düşünmek bile ihanet sayılırdı. Ama kafasından geçenleri kimse bilmiyordu. Hiç kimseye hatta Gail'e bile

kafasından geçenleri söylemeye cesaret edemezdi. Hele Doug'a hiç edemezdi.

Buruk Anılar

nırlığını küçük bir kahve fincanı ile doldurmaya çalışıyordu, purumu oldukça umutsuzdu.

Kitabı elinden bıraktı ve terasta ebecilik oynayan çocuklara bakmaya gitti. Çocuklar oyunu bırakmış, oturma odasında hem televizyon seyrediyor hem de sohbet ediyorlardı. India terasta durup yıldızları seyrederken bundan sonraki yaşamının nasıl olacağını düşünüyordu. Bir şey olacağı yoktu. Sam araba kullanacak yaşa gelinceye kadar, yani daha dokuz yıl servis şoförlüğü yapmaya devam edecekti. Belki de

üç yıl sonra Ja-son ehliyet alınca Şam'la Aimee'yi okula bırakır böylece India bu işten kurtulurdu. Peki o

zaman ne olacaktı? Daha çok çamaşır yıkayacak, çocuklar üniversiteye gidinceye kadar tonlarca yemek

pişirecek, ondan sonra da onların tatilden gelmelerini bekleyecekti. O zaman Doug'la ikisi ne

yapacaklardı? Birbirlerine söyleyecek neleri olacaktı? Birden bir yalnızlık, bir boşluk hissetti. Bomboş.

Kırılmış. Aldatılmış. Bütün bunlara rağmen devam etmek zorundaydı, tıpkı tamamen kırılıncaya kadar üzerine düşen görevi yerine getirmek zorunda olan bir makine gibi, ite kaka götürecekti. Hiç de güzel, çekici bir manzara değildi.

Bunları düşünürken gözü okyanusa daldı. Deniz Yıldızı bütün haşmetiyle karşısındaydı. Salon ve

kamaralar ıslık ısıldı, yelken direklerinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Hayatında gördüğü en güzel şeydi

ve mükemmel bir kurtuluştı. İnsanı istediği yere götürecekti sihirli bir halı gibiydi. Paul'un neden tekneyle

dünyayı dolaştığını çok iyi anlıyordu. Yeni yerler keşfetmek için bundan güzel ne olabilirdi? İnsan

sanki

gezerken evini, küçük güvenli dünyasını yanında götürüyor gibi olurdu. Paul Ward böyle bir tekneye sahip

olduğu için çok Şanslıydı. Birden teknenin bir yerine gizlenmek geldi içinden. Tekne o kadar sevimli görünüyordu ki. Sam uyumuştı ve bu

103

Danielle Steel

Buruk Anılar

manzarayı kaçıırıyordu, ama hiç değilse ertesi gün tekrar tekneye binebilecekti. Bunu ne kadar çok istediğini biliyordu

manzarayı kaçıırıyordu, ama hiç değilse ertesi gün tekrar tekneye binebilecekti. Bunu ne kadar çok istediğini biliyordu

Çocuklara kahvaltıda üzümlü kek ve meyve salatası bırakacağına söz vermişti, dört kutu da mısır gevreği

vardı. Bir gece önce bugünkü programlarını anlatmışlardı. Hepsi akşam yemeklerini arkadaşlarının evlerinde yiyeceklerdi. Yemek saatinde India'nın evde olması gerekmiyordu. Bir sorunları olsa

komşulardan herhangi birinden rahatlıkla yardım isteyebilirdi. Paul teknenin telefon numarasını vermişti,

India acil bir durum olduğunda aramaları için numarayı çocuklara bıraktı. Herşey kontrol altındaydı. Saat

sekizi yirmi geçe Samla birlikte bisikletlerine binmiş, yat limanının yolunu tutmuşlardı.

Gittiklerinde Paul güvertedeydi ve diğer konuklar da karaya inmeye hazırlanıyorlardı. Bir kamyonet

kiralamışlar, Gloucester'de oturan arkadaşlarını ziyarete gidiyorlardı. Gece de orada kalacaklardı,

giderken India ile Şam'a el salladılar. Sam koşarak tekneye çıktı, Paul kolunu hemen küçük arkadaşının

omuzuna attı.

“Eminim dünkü yelken macerasından sonra gece kütük gibi uyumuşsundur.” Sam başıyla onayladı. “Ben

de öyle. Zor ama eğlenceliydi. Bugün daha kolay olacak. New Seabury'ye yelken açalım diye düşündüm,

akşam yemeğinden sonra .döneriz. Size uygun mu?” Soruyu sorarken India’ya baktı, India başıyla evet işareti yaptı.

“Çok hoş bir teklif,” dedi India. Paul kahvaltı yapıp yapmadıklarını sordu.

“Sadece mısır gevreği yedik,” dedi Sam. Sanki annesi onu aç bırakıyormuş gibi suratını ekşitmişti. India

güldü

“Bu kahvaltı sayılmaz mıço,” dedi Paul. “Gözleme sever misin? Taze yapıldı. Yer misin?”

“Hem de nasıl.”

Şam’ın bayıldığı mönüydü bu. Paul India’ya eşyalarını bırakabilecekleri misafir kabinini gösterdi. India

merdivenleri inip Paul’un tarif ettiği kamarayı kolayca buldu, fakat gördükleri karşısında adeta dili tutuldu.

Kamara bir otel odasından daha güzeldi. Duvarlar maun kaplamaydı, dolap ve çekmece kulpları pırıl pırıl

pirinçtendi. Büyük ve havadardı, birkaç tane lombar, büyük bir dolap ve içinde küveti olan beyaz mermer

kaplı kocaman bir banyosu vardı. Düşünemeyeceği kadar, hatta Westport’taki evinden bile güzeldi.

Duvarları tanınmış ressamların tabloları süslüyordu.

Çantasını yatağın üzerine koydu. Kaşmir yatak örtüsünün üzerinde teknenin amblemi işlenmişti. Akşam

banyo ettiği fotoğrafların bulunduğu zarfı çıkardı.

Yemek odasına çıktığında Şam’la Paul’u denizcilik hakkında koyu bir sohbete dalmış buldu. Sam gırtlığına kadar gözlemeye batmış, çenesinden şuruplar akarak hayran hayran Paul’u dinliyordu.

“India, sen de biraz gözleme yer misin?”

“Hayır, teşekkürler.” India mahcup mahcup gülümsedi. “Şam’ı aç bıraktığımı düşüneceksin.”

“Hayır, teşekkürler.” India mahcup mahcup gülümsedi. “Şam’ı aç bıraktığımı düşüneceksin.”

ğunu söylemişti. Paul ismini çok beğenmiş ve çok egzotik bulduğunu söylemişti.

Hostes kızlardan biri India'ya üzerinde mavi yıldızlar olan Limonj fincanda dumanı tüten kahve ikram etti.

Bütün porselen ve kristallerin üzerinde ya teknenin amblemi, ya da yıldız işlemleri vardı.

Sam kahvaltısını bitirdiğinde saat dokuzu geçiyordu. Paul onları güverteye davet etti. Güneşli ve çok güzel bir gündü, rüzgar yelken açmaya uygundu. Paul gökyüzüne baktıktan sonra kaptana bir şeyler söyledi. Yat limanından çıkıncaya kadar motoru çalıştıracaklar, biraz mesafe aldıktan sonra yelkenleri

açacaklardı. Rıhtımdan ayrılmaya hazırlanırken Paul Şam'a herşeyi gösteriyordu. Mürettebattan iki kişi

borda iskelesini çekti ve palamarları gevşetti. Tayfalar birbirlerine seslenerek palamarları iskeleden aldılar,

hostes kızlar kırılacak eşyaları toparlamak için aşağı indiler. Kenarda oturup bu hummalı hazırlığı seyretmek India'nın hoşuna gidiyordu. Sam Paul'un yanından ayrılmıyor, Paul da ona yapılan her şeyi açıklıyordu. Birkaç dakika içinde iskeleden ayrıldılar ve yat limanından çıktılar.

“Hazır mısın?” diye sordu Paul motoru stop ederken. Demir alıp yat limanından çıktılar.

“Hazırım.” Sam oldukça heyecanlıydı. Yelken açmak için sabırsızlanıyordu.

“Şam'ı çok şımartıyorsun. Deniz Yıldızı'ndan sonra başka hiçbir tekneyi beğenmeyecek. Bu gerçekten muhteşem bir tekne.” India'nın gözü mutluluktan parlıyordu, Paul'la birlikte denize açılmak en az Sam kadar hoşuna gidiyordu, unutulmaz bir maceraydı.

“Beğendiğine memnun oldum.” Paul da mutlu görünüyordu. Deniz belli ki onun en çok sevdiği şeydi ve

kendini

106

Buruk Anılar

mutlu ve huzurlu hissediyordu. India'ya öyle söylemişti. “Bu tekneyi çok seviyorum. Deniz Yıldızı'nda çok

güzel günler geçirdim.”

“Bana kalırsa Deniz Yıldızı'nz binen herkes çok güzel vakit geçirmiştir. Arkadaşlarının anlattığı hikâyeler

çok güzeldi.”

“Eminim bu hikâyelerin çoğu Serena'nın tekneden kaçması, denize açıldığımız zaman gideceğini söyleyerek bizi tehdit etmesidir. Denize meraklı olduğunu söyleyemeyeceğim.”

“Deniz tutuyor onu galiba?” diye sordu India.

“Pek değil. Sadece bir kere çok kötü oldu. Ama yelkenden ve teknelerden pek hoşlanmıyor.”

“Pek değil. Sadece bir kere çok kötü oldu. Ama yelkenden ve teknelerden pek hoşlanmıyor.”

“Sonuç olarak olmamız gerektiği kadar birlikte olamıyoruz tabii. Tekneye gelmemek için binlerce bahane

uyduruyor, onun gibi çok meşgul bir insanla da tartışmak kolay değil. Gerçekten Los Angeles'de olmak

zorunda mı, yayıncısı ile görüşmesi şart mı, yoksa bütün bunları Deniz Yıldızı'nz binmemek için mi

uyduruyor bilmiyorum açıkçası. Eskiden onu ikna etmeye çalışırdım, ama artık rahat bıraktım. Canı

istediği zaman geliyor.”

“Gelmek istemediği zaman rahatsız oluyor musun?” Böyle bir soruyla India haddini aştığını düşünüyordu,

ama Paul ona öyle bir rahatlık vermişti ki, sormakta bir sakınca görmedi. India diğer insanların evliliklerinin nasıl yürüdüğünü merak ediyordu, başarılarının sırn neydi. Birden bu konu gözünde çok önem

kazanmıştı. Belki kendisine faydalı olacak bir-şeyler öğrenebilirdi.

“Bazen oluyorum tabii,” dedi Paul. Mürettebattan biri Bloody Mary’lerini getirdi. Saat on bire geliyordu.

“Serena olmadığı zaman kendimi yalnız hissediyorum, ama alıştım artık.

İnsanları istemedikleri şeyleri yapmaya zorlayamazsın. Böyle bir şey yapmaya kalkarsan bedeli çok yüksek olur. Hatta bazen çok çok yüksektir. Bunu ilk evliliğimde öğrendim. O zaman çok hata yaptım vebir daha evlenirsem daha farklı olacağıma kendi kendime söz verdim. Öyle de yaptım. Serena ile olan

evliliğim, ilk evliliğimden çok farklı oldu. İkinci evliliği yapmadan önce uzun süre bekledim. Doğru kararı

verdiğimden ve doğru kadını seçtiğimden emin olmak istiyordum.”

“Peki buldun mu?” India sorusunu öyle kibar bir ifadeyle sormuştu ki, Paul hiç rahatsız olmadı. Garip bir

şekilde aralarında bir dostluk kurulmaya başlıyordu.

“Buldum sanırım. Serena ile ben, aslında birbirimizden çok farklıyız. Hayattan farklı şeyler bekliyoruz,

ama birlikte hep çok güzel vakit geçiriyoruz. Ona saygım sonsuz. Bunun karşılıklı olduğundan eminim diyebilirim. Onun başarısına, se-batkarlığına ve gücüne hayranım. Çok cesaretli bir insan. Bazen beni çıldırır.” Güldü.

“Bu kadar çok soru sorduğum için kusura bakma. Bu soruları son günlerde hep kendime de soruyorum ve yanıtlarını bildiğimi de sanmıyorum. Bildiğimi sanıyordum. Ama bildiğimi sandıklarım doğru yanıtlar değilmiş.”

“Bu söylediklerin kulağa hiç hoş gelmiyor,” dedi Paul. Tepelerinde yelkenler açılmış, okyanusun ortasında

giderken kendilerini birbirlerine her şeyi söyleyecek kadar rahat hissediyorlardı.

“Öyle,” dedi India. Onu çok az tanımasına rağmen nedense rahat konuşabiliyordu. “Artık ne yaptığımı,

nereye gittiğimi ya da on dört yıldır nerede olduğumu da bilmiyorum. On yedi yıldır evliyim, ama birden

doğru karar verip vermediğimden şüphelenmeye başladım. Doğru sanıyordum, ama artık değil galiba.”

Buruk Antlar

“Ne gibi?” Paul kafasından geçenleri öğrenmek için can atıyor, belki yardımcı olabilirim diye düşünüyordu. India’da onu kendisine çeken bir şeyler vardı. Bunun Serena’ya ihanet etmekle ilgisi yoktu.

Çok farklı duygulardı. India ile çok iyi dost olabileceklerini ve birbirlerine içlerini dökebileceklerini hissediyordu.

“Ne gibi?” Paul kafasından geçenleri öğrenmek için can atıyor, belki yardımcı olabilirim diye düşünüyordu. India’da onu kendisine çeken bir şeyler vardı. Bunun Serena’ya ihanet etmekle ilgisi yoktu.

Çok farklı duygulardı. India ile çok iyi dost olabileceklerini ve birbirlerine içlerini dökebileceklerini hissediyordu.

“Yaptığın işten nefret ediyor musun?” Nefret etmediğini düşünemiyordu. Çocuk bezleri yıkamak ve Connecticut’da çocuklara servis şoförlüğü yapmaktan çok daha yetenekli olduğunu düşünüyordu. India’yı

bu şekilde yaşamaya iten bir adam kör olmalıydı. Doug’un kör olduğu belliydi.

“Bazen nefret ettiğim oluyor,” dedi India. “Kim etmez? Lisedeyken böyle bir yaşantı hayal etmemiştim.

Sokaklarda koştururken zor hayat şartlarına alışmışım. Ama bazen de yaşantımı sandığımdan daha çok

sevdiğim oluyor. Çocuklarımı çok

Danielle Steel

Buruk Anılar

seviyorum, onlarla birlikte olmak, onlara bazı şeyler kazandırdığımı düşünmek beni mutlu ediyor.”

“Peki ya sen? Sen bu hayattan neler kazanıyorsun?” Gözlerini kısıp dikkatle India’nın yüzüne baktı.

“Garip bir tatmin duyuyorum. Çocuklarımla birlikte olmak hoşuma gidiyor. Onları seviyorum. Çok tatlı

çocuklar.”

“Sen de öylesin.” Gülümsedi. “Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Artık araba kullanamayacak yaşa gelinceye kadar servis şoförlüğü mü yapacaksın, yoksa işine dönmeyi düşünüyor musun?”

“Sorun da bu zaten. Daha yeni gündeme geldi. Kocam benim çalışmam konusunda çok katı. Bu konu aramızda hep anlaşmazlık yaratıyor. Daha geçenlerde çok ciddi bir konuşma yaptık, bana evlilikten neler

beklediğini açıkça söyledi.” Bunları anlatırken India hüzünlendi.

“Ne bekliyormuş?”

“Fazla bir beklentisi yok. Sorun da buradan kaynaklanıyor. Onun istediği bir hizmetçi, güzel yemek pişiren ve çocuklara temiz bakan iyi bir servis şoförü. İyi bir dost istiyormuş. ‘Çocuklara iyi bakacağına

emin olduğu birisi’ yani. Beklentisi bu kadar.”

“Fazla romantik olduğunu söyleyemeyeceğim,” dedi Paul ve gülümsedi. India onunla sohbet etmekten hoşlanıyor ve rahatlıyordu. Bir aydan beri Doug’un söylediklerini, daha kötüsü söylemediklerini kafasında

kuruyordu.

hoşlanıyor ve rahatlıyordu. Bir aydan beri Doug'un söylediklerini, daha kötüsü söylemediklerini kafasında

kuruyordu.

110

Ama bunu da istemiyor. Üstelik,” dikkatle Paul’a baktı, “bunu yapmamı yasakladı.”

“Aptal olmalı. Bir zamanlar ben de bu oyunu oynamıştım- İlk karım bir dergide editörlük yapıyordu, bense hâlâ üniversitede okuyordum. Mükemmel bir işi vardı, bazen acaba onu kıskandım mı diye düşünüyorum. Mezun olup iş bulduğum zaman oğlumuz hamile kaldı, ben de onu işini bırakmaya zorladım. O zamanlar bu tür işler erkek işiydi. Ve karım hayatı boyunca benden nefret etti. Beni asla affetmedi. Hayatını mahvettiğimi ve onu oğlumuzun arkasından koşmak zorunda bıraktığımı düşündü.

Aslında iyi bir anne değildi. Başka çocuk istemediği gibi bir süre sonra beni de istemedi. Evliliğimiz ikimizi

de üzecek şekilde son buldu. Boşandıktan sonra işine döndü. Şimdi Vouge dergisinin genel yayın

yönetmeni. Ama hâlâ benden nefret ediyor. Bir kadının kanatlarını kırmak son derece tehlikelidir. Hasta

hiçbir zaman iyileşmez, ya da iyileştiği pek enderdir. Onun için Serena'nın çalışmasına karışmıyorum. Hiç

değilse bu kadarı bana ders oldu. Ve onu asla çocuk doğurmaya zorlamadım. İlk karım Mary Anne de

hiç çocuk doğurmamalıydı. Karım işine döndükten sonra oğlumuz Sean'ı dadılar büyüttü, sonra da yatılı

okula gitti ve on üç yaşında benden koptu. Hâlâ annesine fazla yakın değildir. Sen hiç değilse doğru olanı

yapmışsın.” Şam'a olan davranışlarından India'nın oğlunu ne kadar çok sevdiğini anlıyordu, diğer

çocuklara da aynı şekilde davrandığını tahmin edebiliyordu. “İnsanları yapmak istemedikleri ve

tabiatlarına

aykırı düşen şeyleri yapmaya zorlamak hiç doğru değil. Hiç işe yaramaz. Sanırım bunu hepimiz biliriz.

Kocanın bilmemesine şaşırdım' doğrusu.”

“Uzun bir süre ben de bu hayatı kabullendim. Ailemi seviyorum. Çocuk sahibi olmaktan hoşlanıyorum

Şimdi de işime

Dantelle Steel

dönüp onları üzmem istemiyorum. Eskiden yaptığım gibi dünyayı dolaşamam artık. Ama yılda birkaç kez,

bir iki haftalığına evden uzaklaşırsam ya da eve yakın işler alabilirsem zorlanacaklarını sanmıyorum. Ama

birdenbire kişiliğimden fedakârlık ettiğimi ve hiç kimsenin, özellikle de kocamın bunun kıymetini bilmediğini düşünmeye başladım. Neleri feda ettiğimin farkında bile değil. Beni hiç ciddiye almıyor ve

evlenmeden önce yaptıklarımın eğlence ya da zaman öldürme olduğunu düşünüyor.”

“Ama bana öyle anlatmadılar. Dick senin bir çok ödül kazandığını söyledi.”

“Dört beş tane, ama benim için çok önemli. Bütün bunları bir kalemde silip atamıyorum. Ama Doug bu

konunun açılmasına bile tahammül edemiyor.”

“Peki ne olacak? Ne yapmayı düşünüyorsun? Ona boyun mu eğeceksin yoksa olay mı yaratacaksın?”

Serena olsa bir dakika bile tereddüt etmeden olay çıkarırdı, ama India farklı yapıya sahipti.

“Bu sorunun yanıtını henüz ben de bilmiyorum,” dedi Şam’a bakarak. Kaptanın yanında hayatından son

derece memnun görünüyordu. Paul ile konuşmaya başladıklarından beri yerinden kıpırdamamıştı. “Bütün

bunlar ben buraya gelmeden önce oldu. Ajansımı arayıp ismimi listeden sildirmemi istedi.”

derece memnun görünüyordu. Paul ile konuşmaya başladıklarından beri yerinden kıpırdamamıştı. “Bütün

bunlar ben buraya gelmeden önce oldu. Ajansımı arayıp ismimi listeden sildirmemi istedi.”

“Evde. Westport’ ta.”

112

“Söylediklerinin seni ne kadar sinirlendiğinin farkında

au<

,r

“Sanmıyorum. Önemsediğini hiç sanmıyorum.”

“Daha önce de söylediğim gibi aptallık ediyor. Eski karım üç yıl boyunca ona yaptıklarımı fitil fitil

burnumdan getirdikten sonra bir gün fırtına gibi karşıma dikilmişti. Neye uğradığımı anlayamadan ilk işi

gidip avukatıyla konuşmak olmuştu.”

“Böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyorum ama benim için hiçbir şey eskisi gibi değil. Bir ay içinde

hayatımın ne kadar anlamsız olduğunu anladım ve ne yapacağımı da bilemiyorum. Ne söyleyeceğimi, ne

düşüneceğimi ya da neye inanacağımı bilmiyorum. Artık Doug’u tanımakta... daha kötüsü kendimi

tanımakta güçlük çekiyorum. İki ay öncesine kadar ev hanımı olmaktan mutluydum. Ama birden her şey

değişti. Karanlık odama kapanıp ağlıyorum. Karanlık oda deyince aklıma geldi, sana bir şey getirmiştım.”

Kanepede yanında duran zarfı mahcup bir gülümseme ile Paul’a uzattı. “Bazıları gerçekten çok güzel

çıkılmış.”

Paul fotoğrafları zarftan çıkarıp dikkatle inceledi. Kendi fotoğraflarını çok beğendi, Sam’inkileri görünce

gülümsedi, ama özellikle India’nın yeteneğine hayran kaldı. O kadar mesafeden ve hiç hazırlık yapmadan

son derece güzel pozlar yakalamıştı. Demek ki Westport'ta servis şoförlüğü yaparken yeteneğini yitirmemişti.

“Çok yeteneklisin, India,” dedi. “Fotoğraflar çok güzel.” Geri vermek isteyince, India isterse kalabileceğini söyledi. Pa-ul'un bir tane Şam'la bir tane de tek başına ilginç açılardan iki pozunu saklamıştı. Karanlık odasına mandalla asılı duruyordu. “Yeteneğini harcatmamalısın.”

“Bütün bunları sana anlattığım için deli olduğumu düşünüyor olmalısın.”

Buruk Anılar—F.8

“Hayır. Sadece bana güvendiğini düşünüyorum ve bunda haklısın. Konuştuklarımız aramızda kalacak, kimseye söylemem India. Umarım bunu sen de tahmin ediyorsundur.”

“Hayır. Sadece bana güvendiğini düşünüyorum ve bunda haklısın. Konuştuklarımız aramızda kalacak, kimseye söylemem India. Umarım bunu sen de tahmin ediyorsundur.”

“Ben de hatalar yaptım, inan bana.” Ama hiç değilse aynı hatayı ikinci kez yapmamıştı ve Serena ile olan

evliliğinin sağlam temellere dayandığına şüphesi yoktu. “Şimdi mutluyum,” dedi. “Serena olağanüstü bir

kadın. Saçmalıklarına katlanıyor ve bu yüzden ona saygı duyuyorum. Belki sen de öyle yapmalısın.

Kocana gidip ne istediğini söylemelisin. Belki böylece aklı başına gelir.”

“Pek sanmıyorum. Buraya gelmeden önce denedim, ama beni dinlemek bile istemedi. Sanki beni on yedi

yıl önce işe almış gibi davranıyor. Sanki bir anlaşma yapmışız ve benim bu anlaşmanın dışına çıkmaya

hakkım yokmuş gibi. Aslında gerçek sorun,” dedi India, gözleri dolu dolu olmuştu, “beni artık sevdiğinden

bile emin değilim.”

“Seviyordur mutlaka, bunun farkında değilse çok aptal demektir. Ama şayet seni sevmiyorsa, ne kadar acı olursa olsun, bilmek zorundasın. Hayatını ve mesleğini seni sevmeyen bir adam uğruna feda etmek için

çok genç ve çok güzelsin. Sanırım sen de bunun farkındasın, onun için bu kadar mutsuzsun.” India başı ile

onayladı, Paul elini avcunun içine alıp bir süre tuttu. “Gerçekten yazık ediyorsun, India. Seni çok iyi tanımıyorum, ama tanıdığım kadarıyla bunları hak ettiğini düşünmüyorum.”

“Peki ne yapayım? Onu bırakayım mı? Ben de kendime hep bunu soruyorum.” Önceki gece bunları düşünmüştü. Do-ug’un gelmediğini ve çocuklarıyla yalnız yaşadığını hayal et

misti. “Nasıl yaparım bilemiyorum. Hem çocuklara bakıp hem de tam gün işe girmem mümkün değil.”

“Tam gün çalışmak zorunda olacağını sanmıyorum, sadece hoşuna giden işleri kabul edersin. Yirmi yılberaberlikten sonra onun da sana bazı borçları var. Sana bakmak zorunda.” Öfkelenmişti.

“Bu kadar uzun boylu düşünmedim aslında. Belki de en iyisi yine eskisi gibi devam ettirmek.”

“Neden?” Bu soru karşısında India içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

“Neden olmasın?”

“Kişiliğini, mesleğini ve hayallerini feda etmek eninde sonunda seni öldürecektir. Samimi söylüyorum.

İncir gibi kuruyup büzüşeceksin, zamanla öfkeli ve çekilmez biri olacaksın. Etrafına bir bakın. Bu tip insanları hepimiz biliriz. Hayattan beklediklerini alamayan insanlar sevimsiz, öfkeli ve mutsuz olurlar ve

herkesten nefret ederler.” India panik içinde acaba ben de böyle miyim diye düşündü. Gözlerindeki ifadeyi görünce Paul gülümsedi. “Sen öylesin demedim. Ama bu şekilde devam edersen sonunda sen de

öyle olacaksın. Hepimiz için aynı durum sözkonusu. İlk evliliğimde ben de öyle olmaya başlamıştım. Mutsuz olduğum için ve karımın benden nefret ettiğini bildiğim için herkese kötü davranıyordum. Zamanla

ben de ondan nefret etmeye başladım ama bunu itiraf edemeyecek ya da ilişkiyi bitiremeyecek kadar korkaktım. Tanrıya şükür sonunda ayrıldık, yoksa ikimiz de birbirimize hayatı zehir edecektik. Hiç değilse

Serena ile birbirimizi seviyoruz. Tekneye gelmemesi hoşuma gitmiyor. Tekneden nefret ettiğini biliyorum

ama hiç değilse benden nefret etmiyor. Fark burada işte.” Paul sadece kültürlü ve mantıklı değildi,

insanları da çok iyi tanıyordu. “Bir şeyler yap India. Sana yalvarıyorum. Ne is

tediğine karar ver ve kararını uygulamaktan korkma. Dünya korkak ve mutsuz insanlarla dolu. Bunlara bir kişi daha ilave edilmesine hiç gerek yok. Ve sen böyle olmayacak kadar güzel ve harika bir insansın.

Buna izin vermeyeceğim.” India bir an Paul’un kendisine nasıl engel olabileceğini merak etti. Ne yapabilirdi? Onu daha bir gün önce tanımış olmasına rağmen bütün hayat hikâyesini ve son günlerde evlilik

hayatında karşılaştığı bütün sorunlarını anlatıvermişti. Hayatında başına gelen en garip olaydı ama ona

güveniyor ve onunla sohbet etmekten büyük bir zevk alıyordu. Ve vücudunun bütün hücrelerine kadar ona güvenmekte haklı olduğuna inanıyordu.

“Bunca yıl ara verdikten sonra nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Sen olsan ne yapardın?”

“Her şeyden önce ajansına telefon et ve çalışmaya başlamaya karar verdiğini bildir. Gerisini sen kendin

bulursun zaten. İlk adımı attıktan sonra gerisi gelir merak etme. Fazla zorlanmana gerek yok.” Paul’u dinlerken bile India kendini özgür hissediyordu, hiç düşünmeden uzandı ve bir dostunu ya da ağabeyini

öper gibi yanağına bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim. Galiba seni karşıma Tanrı çıkardı. Bir aydır kendimi yok olmuş gibi hissediyordum.

Ne yapacağımı bilemiyordum.”

“Yok olmuş değilsin, India. Sadece kendini yeni yeni bulmaya başlıyorsun. Kendine biraz zaman tanı ve

sabırlı ol. Bunca yıldan sonra yolunu bulman pek kolay olmayacak. Yeteneğini hâlâ kaybetmediğin için de

şanslısın.” Ama hâlâ bir kocası var mıydı? Bu soru India’yı dehşete düşürmeye yetiyordu.

Birden Sam koşarak yanlarına geldi. Tekne kuğu gibi suların üzerinde süzülüyordu. New Seabury’ye çok

yaklaşmışlardı, Sam yat limanına girip girmeyeceklerini sordu.

116

Buruk Anılar

“Açıkta demir atıp karaya sandalla çıkarız,” dedi Paul. Çocuk heyecanlanmıştı.

“Yemekten sonra tekneye dönüp yüzer miyiz?”

“Tabii. İstersen küçük yelkenliyle çıkarız.” Şam’ın ağzı kulaklarındaydı. Her şey çok güzel gidiyordu.

İkisini seyrederken India tekrar Paul’a hayran kaldı ve Serena’nın ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Paul

Ward muhteşem bir insandı, India onunla çok iyi dost olduğunu hissediyordu. Sanki birbirlerini yıllardır

tanıyorlardı.

Tayfalardan iki tanesi sandalı denize indirdi. Bir tanesi de onları yat kulübe götürmek için sandalda hazır

bekliyordu. Sandala önce Paul bindi ve elinden tutup India’nın binmesine yardımcı oldu, arkalarından da

Sam geldi.

Çeşitli konulardan sohbet ederek keyifli bir öğle yemeği yediler. Konu daha çok deniz ve yelkenliler etrafında dolaştı. Paul başından geçen maceraları anlatırken Şam’ın gözleri hayranlıkla parlıyordu.

Karaibler’de yakalandığı fırtına, Hint okyanusunda tutulduğu siklonu anlatırken Sam heyecanla dinledi.

Yemekten sonra tekneye döndüler. Sam biraz yüzdü, sonra Paul onu küçük yelkenli ile denize çıkardı ve

India da fotoğraflarını çekti. Zaman çok güzel geçiyordu. Paul ile Sam arada sırada el sallıyorlardı, sonunda tekneye döndüler. Paul sörf yaparken India fotoğraflarını çekti. Pek kolay bir spor değildi ve Paul'un yeteneği ve gücüne bir kez daha hayran kaldı.

Yemekten sonra tekneye döndüler. Sam biraz yüzdü, sonra Paul onu küçük yelkenli ile denize çıkardı ve

India da fotoğraflarını çekti. Zaman çok güzel geçiyordu. Paul ile Sam arada sırada el sallıyorlardı, sonunda tekneye döndüler. Paul sörf yaparken India fotoğraflarını çekti. Pek kolay bir spor değildi ve Paul'un yeteneği ve gücüne bir kez daha hayran kaldı.

“Böyle bir oğlun olduğu için çok şanslısın,” dedi Paul “Diğer çocukları da tanımak isterdim.”

“Tanıştırırım,” dedi India. Tam o sırada baş garson birer kadeh beyaz şarap getirdi. Paul akşam yemeğini

teknede yemelerini teklif etmiş, India da kabul etmişti.

“Belki diğer çocukları da denizci yaparız.”

“Belki. Şimdilik hepsi arkadaşlarıyla birlikte olmayı tercih ediyorlar.”

“Sean da bu yaşlardayken beni deli ederdi.” Birbirlerine bakıp güldüler. Sam annesine iyice sokulup

uykusuna devam etti. India bir eliyle oğlunun saçlarını okşarken, bir elinde de şarap kadehini tutuyordu.

Paul, India ile Şam’ı seyretmekten çok hoşlanıyordu. Uzun zamandır India kadar sevecen bir insana raslamamıştı. Çoktandır hayatında çocukların yeri yoktu, fakat iki gündür Şam’la yelken açtığında Sean’la

paylaşmak istediklerini yapmıştı. Ama Sean hayatı boyunca babasının tekneleriyle ilgilenmemişti. “Bütün

yaz burada mısınız?” diye sordu. India başı ile evet işareti yaptı.

“Doug Ağustos’ta gelecek ve üç hafta kalacak. Ondan sonra hep birlikte Westport’a döneceğiz. Sanırım

döndüğümüzde konuşacak çok şeyimiz olacak.” Paul başını evet anlamında salladı. India’nın kendisi için

iyi olacak kararlar vermesini diliyordu. Bunu gerçekten hak ediyordu. “Sen nerede olacaksın?”

“Büyük ihtimalle Avrupa’da. Ağustos ayını güney Fransa’da geçiririz ve Eylül’de İtalya’ya geçeriz.” Çok

güzel bir yaşam diye düşündü India. Serena'nın onunla gidip gitmeyeceğini sordu. "Daha ilginç bir şey

düşünürse gelmez," dedi Paul gülerek.

Yemek saati gelince India Şam'ı uyandırdı. Sam yorgun ve uykulu haliyle bile mutluluktan gülümsüyordu.

Rüyasında

Buruk Antlar

kendini Deniz Yıldızı'nda yelken açmış görmüştü, sonra Pa-ul'u gördü ve gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Hemen rüyasını anlattı.

“Güzel bir rüya. Ben de bazen tekneyi rüyamda görürüm, hele uzun zaman denize açılmadıysa'm, ama pek sık olmaz bu.” Zamanının çoğunu teknesinde geçirdiğini anlatmıştı India'ya. İşlerini de telefon ve faks

bağlantılarıyla tekneden yürütüyordu.

Aşçı çok güzel bir akşam yemeği hazırlamıştı ve Sam için de özel hamburger ve patates kızartması vardı.

Tatlı olarak peşmelba ve ağızda eriyen kurabiyeler. Yemek çok şık servis edilmişti ve tıpkı öğle yemeğinde olduğu gibi tatlı bir sohbetle sürdü.

Aşçı çok güzel bir akşam yemeği hazırlamıştı ve Sam için de özel hamburger ve patates kızartması vardı.

Tatlı olarak peşmelba ve ağızda eriyen kurabiyeler. Yemek çok şık servis edilmişti ve tıpkı öğle yemeğinde olduğu gibi tatlı bir sohbetle sürdü.

“Sana bizde bir içki ikram edebilir miyim?” diye sordu India güvertede vedalaşırken. Üçü de ayrılma zamanı geldiği için üzgündü.

“Burada kalsam daha iyi. Hem yapacak işlerim var hem de çocuklar bütün gün ayrı kaldıktan sonra seninle yalnız olmak isterler. Herhalde şimdiye kadar kaçtığını düşünmüşlerdir.” Saat dokuza geliyordu.

“Sam, yine gel,” dedi Paul. “Seni özleyeceğim.”

“Ben de öyle.” Anne-oğul sanki günübirlilik değil, uzun bir tatilden dönüyor gibiydiler. Paul'la denize

açılmak böyleydi. Çok güzel bir gün geçirmişlerdi ve India söylediklerinden dolayı Paul'a minnettardı.

Çok yardımcı olmuştu ve India haftalardan beri ilk kez kendini sakinleşmiş hissediyordu. Bunun için ona

tekrar teşekkür etti.

“İstedğini yapmaktan ve aldığın kararları uygulamaktan sakın korkma,” dedi Paul. “Başaracağından eminim.”

“Umarım,” dedi India. “Fotoğrafları banyo edince sana yollarım.” Paul onu yanağından öptü ve Sam’ın da

elini sıktı. İkisi de yorgun fakat mutluydular ve iyi birer dost kazanmışlardı. Gitmeden önce Paul’u tekrar

görme fırsatının olup olmayacağını bilmiyordu, ama onu asla unutamayacağını çok iyi biliyordu. Bir şekilde

Paul hayatını değiştirmişti. Ona cesaret vermişti. Ve bu cesaret ona özgürlüğünü getirecekti.

120

Yedinci Bölüm

SONRAKİ İKİ GÜN boyunca India çocuklarla ilgilendi, teknede çektiği fotoğrafları banyo etti. Sonra da fotoğrafları vermek için Paul’a uğradı. Ama arkadaşlarıyla birlikte denize çıkmıştı. Fakat sonra Paul

telefon edince çok şaşırdı. Telefon numarasını Dick Parker’den almıştı.

“Nasıl gidiyor?” Kalın ve tok ses tonu India’nın için rahatlatıcı. O kadar çok sohbet etme imkanı bulmuşlardı ki, India eski bir dostu ile konuşuyormuşcasına mutlu oldu.

“Fena sayılmaz. Oldukça meşgulüm. Çocukları tenise bırakıyorum, kumsalda birlikte yüzüyoruz. Her zamanki gibi yani. Fazla heyecan verici değil.”

“Fotoğraflara hayran kaldım. Çok teşekkür ederim.” Sam tekneyi düşünüp hayran hayran gülümserken çektiği fotoğrafını eklemişti. Sam ertesi gün akşama kadar tekneyi ve Paul’u özlediğini söylemişti.

“Arkadaşım Sam nasıl?” Bu soru ikisini de gülümsetti.

“Durmadan seni anlatıyor. O günden beri Deniz Yıldızı’ndan başka bir şey anlattığı yok zaten.”

“Kardeşleri bıkmışlardır artık.”

“Kardeşleri bıkmışlardır artık.”

“Bence onları getirip göstermelisin.” Ama vakit yoktu. Paul ertesi gün Serena’yı almak için Boston’a hareket ediyordu. Dört Temmuz için planları vardı ve ertesi gün New York’a geçeceklerdi. Paul bunları

anlatırken India bilmediği bir ne

Danielle Steel

denle hüzünlendi, aptallık ettiğini biliyordu. Onun kendi hayatı, yönettiği bir imparatorluğu, uluslararası

tanınmış yazar ve bir yıldız olan karısı ve kendi dünyası vardı. Hayatında Westport'lu sıradan bir ev kadınına ayıracak yeri yoktu. Olsa ne olacaktı? Onunla yemeğe mi çıkacaklardı? Gail'in Greenwich'de

yaptığı şeyleri mi yapacaktı? Bunu düşünmek bile titremesine yetti. Paul ile böylesine yoz bir ilişki düşünemezdi.

“Fransa'ya ne zaman hareket ediyorsunuz?” diye sordu.

“Bir kaç hafta sonra. Ama tekneyi önden göndereceğim. Buradan oraya yol tam on sekiz gün sürüyor.

Ağustos'un birinde genelde Hotel du Cap'a yerleşiriz. Bu yolculuk Serena için üçüncü dünya ülkelerine

seyahat kadar sıkıntılıdır.” Samimiyetle söylediği bu sözlere ikisi de güldüler.

Bu yerler gerek Paul ve gerekse India'nın geçmişte gittikleri yerlerden çok farklıydı, ama Cap d'Antibes

de o kadar kötü bir yer değildi. Böyle bir yolculuk India'nın çok hoşuna giderdi. “Gitmeden önce seni ararım. Bir gün tekneye gelip Serena ile tanışmanı çok istiyorum. Belki sabah kahvaltısına gelirsiniz.”

Serena'nın gece yarısına kadar çalıştığını ve ertesi gün öğleden önce kalkmadığını söylemedi. Serena

geceleri daha rahat çalıştığını söylerdi.

“Çok memnun olurum,” dedi India. Paul'u tekrar görmeyi ve karısı ile tanışmayı çok istiyordu. Daha istediği pek çok şey vardı ama çoğu önemsiz ve imkansızdı. Yirmi yıl önce Peace Corps'da Doug'u tanıdığından bu yana, bir erkeğe ilk kez bu tür duygular besliyordu. Ama bu kez duyguları arkadaşlık biçimindeydi.

“Şam’a ve kendine iyi bak,” dedi Paul kısık bir sesle. Nedense India’yı ve çocuğu korumak geliyordu içinden. Belki de Serena’nın gelişı iyi oluyordu. Los Angeles’den telefon etmiş ve sabah geleceğini haber vermişti. “Seni ararım.”

Buruk Antlar

India aradığı için teşekkür etti, telefonu kapattıktan sonra bir süre olduğu yerde telefona bakakaldı.

Paul'u bu kadar yalçınında hissetmesi tuhaftı. Oysa o kendi dünyasında, Deniz Yıldızı'nda kendi hayatını

yaşıyordu. Kendi yaşamından çok uzaktaydı. Aslında birbirlerine ruhen yakınlaşmış olmakla birlikte, özel

yaşamlarında ortak bir tek noktaları bile yoktu. Onunla tanışması tamamen bir tesadüf eseri olmuştu ve

böyle bir şansı bir daha yakalayabileceğini sanmıyordu. Ama her şeye rağmen gerek kendi gerekse

Şam'ın adına ona rastladığı için mutluydu.

O gece sessizce yatağında yatıp Paul'u düşündü. Paylaştıkları günü, hayatının en güzel sohbetini hatırladı.

Paul onun başaracağını düşünüyordu ama onun tavsiyelerini yerine getirecek gücü olup olmadığından emin

değildi. Doug'a işine dönmek istediğini söylemek, evliliğinde yeni bir fırtına koparmaktan başka bir işe

yaramayacaktı.

O gece sessizce yatağında yatıp Paul'u düşündü. Paylaştıkları günü, hayatının en güzel sohbetini hatırladı.

Paul onun başaracağını düşünüyordu ama onun tavsiyelerini yerine getirecek gücü olup olmadığından emin

değildi. Doug'a işine dönmek istediğini söylemek, evliliğinde yeni bir fırtına koparmaktan başka bir işe

yaramayacaktı.

Ertesi gün Dört Temmuz Bayramı'ydı. Çocuklar geç kalktılar ve her zaman yaptıkları gibi öğleden sonra

Parker'lere gittiler. Barbekü yakılmış, bütün komşular toplanmıştı. Büyük bira fiçileri bahçeye

yerleştirilmişti ve aşcının hazırladığı yemekler uzun bir masayı doldurmuştu. Hiçbir şey yanmamıştı ve

bütün yemekler leziz görünüyordu.

123

Dantelle Steel

Çocuklar o gün India'yı yalnız bırakmadılar. India bahçede bir arkadaşıyla sohbet ederken birden karşıdan Paul'un geldiğini gördü. Beyaz bir cin pantolon, mavi bir gömlek giyiyordu ve yanında uzun boylu, uzun siyah saçlı enfes bir kadın vardı. Kulaklarında iri altın küpeler sallanıyordu. India hayatında bu

kadar güzel bir kadın görmemişti. Serena'ydı bu. Son derece göz alıcı, ağır başlı ve alımlıydı. Kısa bir

beyaz eteklik, beyaz atlet tipi bir bluz ve yüksek ökçeli sandaletler giymiş, boynuna altın bir kolye takmıştı. Paris'in son moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Çok zarifti. Yaklaşınca India sol elinin

parmağında kocaman pırlanta bir yüzük farkettiler. Durup Paul'un kulağına bir şey söyledi ve Paul güldü.

Paul yanında mutlu görünüyordu. Serena öyle farkedilmeyecek, unutulacak veya kalabalıkta gözden

kaybedilecek türden bir kadın değildi. Herkes dönüp ona bakıyordu, bazıları kim olduğunu biliyorlardı.

Jenny ve Dick'le öpüştü, olağan bir tavırla yanına yaklaşan garsonun sunduğu beyaz şarap kadehini aldı.

Lüks yaşama ve kendisine hizmet edilmesine alışkın bir hali vardı.

Sanki India'nın baktığını hissetmiş gibi Serena kalabalığın arasından sıyrılıp ona doğru döndü. Paul eğilip

kulağına bir şey söyledi, sonra birlikte India'ya doğru yürümeye başladılar. Paul'un kulağına ne söylediğini

öğrenmek için neler vermezdi... bak şu zavallı kadınla tanıştım, Westport'da oturuyor-muş... on dört yıl

önce mesleğini bırakmış ve kendini çocuk bezlerine adanmış... ona iyi davran hayatım... Serena'ya bir kere

bakınca insan onun kişiliğini ya da mesleğinden ödün verecek ve kocası tarafından 'iyi bir dost ve çocuklara bakacak güvenilir biri' muamelesi görmeyi kabullenecek kadar aptal olmadığını hemen

anlıyordu. Çekici, çok güzel ve kaliteliydi. Çok güzel bacakları ve muhteşem bir vücudu vardı.
Serena

mağrur bir edayla kendisine doğru yürürken India kendini iyi

124

Buruk Anılar

ce rüküş hissetti. Hele Paul'u gülerek karşısına dikilmiş görünce adeta nefesi kesildi. Omuzuna dokunduğu zaman bütün vücudunu bir elektrik dalgası sardı.

“India, seni karımla tanıştırmak istiyorum... Serena Smith... Sevgilim işte sana bahsettiğim o muhteşem

fotoğrafçı. Sana gösterdiğim fotoğrafları çeken o. Yani genç denizcinin annesi.” Hiç değilse Serena'ya

India'dan bahsetmişti. Serena ile yan yana gelince India kendini büsbütün* yetersiz hissetti. Hayatında

gördüğü en güzel gülüşe sahipti ve sınıf arkadaşı Jenny'den en az on beş yaş genç görünüyordu. Fakat Jenny on sekiz yaşından bu yana hiç makyaj yapmamıştı, oysa Serena bir top model kadar süslüydü.

gördüğü en güzel gülüşe sahipti ve sınıf arkadaşı Jenny'den en az on beş yaş genç görünüyordu. Fakat Jenny on sekiz yaşından bu yana hiç makyaj yapmamıştı, oysa Serena bir top model kadar süslüydü.

“Tahmin ederim. Paul senin yüzlerce çocuğun olduğunu söylemişti. Ama sana hak veriyorum. Fotoğrafta

gördüğüm ufaklık gerçekten çok güzel, ayrıca iyi de bir denizci.” Gözlerini yuvalarında çevirdi. “Ama ne

yaparsan yap ona hemen engel ol. Bir daha tekneye binmesine sakın izin verme. Çünkü tekne insanın beynine yerleşen bulaşıcı bir hastalıktır.” Kendi çapında oldukça şakacıydı, hak vermemesine rağmen

India güldü ama bu hareketiyle Paul'a haksızlık ettiğini düşündü. Deniz Yıldızında birlikte çok güzel vakit

geçirmişlerdi. "Tekneler bana göre değil," dedi Serena. "Paul söylemiştir herhalde." Paul kendine fiçidan

bir bardak doldurmak için uzaklaştığı için India bir an cevap vermekte duraksadı.

"Ama muhteşem bir teknemiz olduğunu itiraf etmeliyim," dedi India. "Küçük oğlum Sam hayran oldu."

Danielle Steel

“On dakika için eğlenceli sayılabilir,” dedi Serena. Bakışlarını India’nın yüzüne dikti. India için için yanaklarının kızar-maması için dua ediyordu. India’nın kocasını ne kadar sevdiğini ve ona hayatında kimseye açamadığı sırlarını açtığını anlarsa ne olacaktı? Serena’nın böyle bir şeyden hoşlanmayacağını

tahmin etmek hiç zor değildi. Karı kocanın birbirlerine neleri anlattığını bilmek asla mümkün değildi. Mesela Doug’la India’nın aralarında hiçbir şey gizli kalmazdı. Sadece India Ga-il’e ihanet etmek istemediği

için onun hakkında bildiklerini kocasına anlatmıyordu.

“Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim,” dedi Serena. Huzursuz halinden ne isteyeceğini kestirmek mümkün değildi... Kocamdan uzak dur lütfen. India kendini son derece suçlu hissetmeye başlamıştı. Ama

Paul inanılmayacak derecede yakışıklı bir adamdı ve onunla bir koca gün geçirmiş ve evliliğinde ne kadar

mutsuz olduğunu ona itiraf etmişti. Bütün bunları Serena’ya anlattıysa India kendini çok küçülmüş hissedecekti. “Çektiğin fotoğrafları gördükten sonra,” dedi Serena, “vaktin olursa bana bir iyilik yapmanı

isteyeceğim. Yarın buradan ayrılıyoruz, ama yeni romanımın kapağına basılacak fotoğrafım hazır değil.

Çektirecek zaman bulamadım. Yarın sabah tekneye gelip birkaç pozumu çekebilir misin? Sabahları ölü

gibi olurum, onun için çok iyi rotüş yapman gerekecek. Filtreli objektif kullanırsan iyi olur. Neyse, fotoğraflarını gördüm ve çok beğendim. Paul’un doğru düzgün bir fotoğrafı yoktur, oysa sen ona fark ettirmeden düzinelerce fotoğrafını çekmişsin. Fotoğrafi çekilirken suratını asar ve genellikle hapishane

kaçkını gibi çıkar. Cevabın nedir? Tarzıma uygun değil diyorsan, sana hak veririm. Paul senin savaş alanlarında ihtilalcilerin ve ölülerin fotoğraflarını çektiğini söylemişti.” Bu dolambaçlı anlatım

karşısında

India kendini gülmekten alama

126

Buruk Antlar

d., Şam'ı alıp tekneye gittiği ve kocasının birçok fotoğrafını çektiği için Serena ona kızmamıştı. İçinden

Serena'yı öpmek geldi. Belki de Paul India'nın sırlarını karısına anlatmamıştı. India anlatmamış olması için

dua etti. Belki de Serena, ona acı-mış ve yardım eli uzatmak istemişti.

“Aslında on yedi yıldır ‘savaş alanlarında’ fotoğraf çektiğim yok. Sadece Şam'ın futbol maçlarının ve

komşuların yeni doğmuş bebeklerinin fotoğraflarını çekiyorum. Senin fotoğrafını çekmeyi çok isterim.

Bunu benden istemen doğrusu gururumu okşadı. Portre fotoğraflarında fazla başarılı değilimdir. Eskiden

haber fotoğrafçılığı yapmıştım, şimdi de sadece annelik yapıyorum.”

komşuların yeni doğmuş bebeklerinin fotoğraflarını çekiyorum. Senin fotoğrafını çekmeyi çok isterim.

Bunu benden istemen doğrusu gururumu okşadı. Portre fotoğraflarında fazla başarılı değilimdir. Eskiden

haber fotoğrafçılığı yapmıştım, şimdi de sadece annelik yapıyorum.”

“Bunu benden istemiş olman gerçekten gurumu okşadı,” dedi India tekrar. “Elimden geleni yapacağım,

umarım güzel bir şeyler çıkartabilirim.” Ama işin kolay olacağından emindi. Serena çok güzel bir kadındı,

kemik yapısı cildi, her şeyiyle mükemmeldi. Böyle bir modelin fotoğrafını çekmenin sorun olacağını

sanmıyordu. Hatta fazla rotüş yapmaya bile gerek kalmayacağını düşünüyordu. Sabırsızlanmaya başladı,

Deniz Yıldızınz bir kez daha binmek onu çok mutlu edecekti. Yanında Serena olsa bile, Paul'la birlikte

olma şansını bir kez daha elde edecekti. Sonuç olarak Serena onun karısıydı, onları ayrı düşünmek

mümkün değildi.

İki kadın bir süre Serena'nın filme çekilen yeni romanı, birkaç hafta sonra güney Fransa'ya yapacakları

seyahat ve hatta India'nın çocukları hakkında sohbet ettiler.

Danielle Steel

“Nasıl başarıyorsun anlamıyorum,” dedi Serena hayranlık dolu bir ifadeyle. “Mesleğimi çocuklarla birlikte

yürütebileceğimi asla düşünemem, zaten olsaydım herhalde berbat bir anne olurum. Yirmi yaşımıdayken

bile bir çocuğum olmasını istemedim. Evlendiğimiz zaman Paul bir çocuğu daha olsun istemişti, ama o

zaman otuz dokuz yaşımıdaydım ve artık çocuk doğurmayı hiç istemiyordum. Böyle bir sorumluluk, bitmek tükenmek bilmeyen istekler ve düzensizlik asla bana göre de

ğü.”

“İtiraf edeyim ben seviyorum,” dedi India çocuklarını düşünerek. İki tanesi hemen yambaşlarında voleybol oynuyorlardı. Fakat Serena’nın açıksözlülüğüne hayran kaldı. İki kadın çok farklı yapılara sahiptiler. Serena ile taban tabana zıt kişilikleri vardı. India daha gerçekçi ve dosdoğru bir tipti, yapmacık

ve sahte tarafı yoktu. Serena daha kurnaz, insanları çıkarlarına gören kullanan ve kavgacı bir tipti. Ama

her şeye rağmen India ondan hoşlanmıştı. Hiç de tahmin ettiği gibi değildi. Şimdi Paul’un karısını neden bu

kadar çok sevdiğini anlıyordu. Serena o kadar güçlü bir kişiliğe sahipti ki, onunla birlikte olmak vahşi bir

ata binmek gibi bir şeydi. Zor bir kadındı ve böyle olmak onu hiç rahatsız etmiyordu. Hatta bundan hoşlanıyordu. Ortak tek yanları farklı açılardan olmakla birlikte ikisinin de son derece dişi tipler olmalarıydı.

India, Serena’nın katı olduğu bazı konularda yumuşaktı, ama bazı konularda ise ondan daha güçlüydü.

India’nın bazı karakteristik özellikleri daha inceydi ve Paul’a çekici gelen yanı bu olmuştu. Serena’nın

gizemli bir yanı yoktu, sağlam, güçlü ve kontrollüydü. India ise yumuşak ve kibardı ve çok daha sevecen

ve insancıldı. Teknede oturup saatlerce sohbet ettikleri zaman Paul bunun farkına varmıştı.

Az sonra Paul yanlarına geldi. Bir an durup iki kadının

128

Buruk Anılar

Buruk Anılar

Sam yanlarına gelince bu düşüncelerden sıyrıldığı için memnun oldu. India oğlunu Serena ile tanıştırdı.

Sam terbiyeli bir ifadeyle Serena ile tokalaştı, fakat onunla konuşurken huzursuz olduğu her halinden belli

oluyordu. Serena çocuklarla nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu. Onunla sanki kısa boylu büyük bir

adammış gibi konuşuyor, anlaşılmaz şakalar yapıyordu. Sam konuştuklarının ne anlama geldiğini anlamı-yordu.

“Çok akıllı bir çocuk,” dedi Sam arkadaşlarının yanına dönünce. “Onunla gurur duyuyor olmalısın.”

“Duyuyorum,” dedi India gülerek.

“Bir gün kaybolursa onu bulman çok kolay olur. Paul’la birlikte Brezilya’ya yelken açmıştır mutlaka.”

“Bayılırdı,” dedi India gülerek.

“Sorun da bu zaten, ikisi de böyle bir şeye bayılırdı. Ama Paul’un yaşında artık bu tür şeyler hoş olmuyor.”

Erkekler bir türlü büyüyemiyorlar, değil mi? Hep bebek kalıyorlar. En fazla delikanlı yaşma gelebiliyorlar, istedikleri şey olmazsa da hemen afacanlaşıyorlar.” Serena’nın söyledikleri Paul’a değil ama Doug’a uygundu. Paul’un ‘afacan’ bir hali hiç yoktu. India’ya son derece olgun ve akıllı geliyordu ve teknede yaptığı tavsiyelere minnettardı.

Bir süre daha sohbeti sürdürdüler ve ertesi günkü randevularını teyid ettiler. Sonra Serena gitmeden önce biraz konuşmak için Jenny’nin yanına, India da çocuklarına bakmaya gitti. Çocuklar hayatlarından memnun görünüyorlardı.

O gece India çocuklarla eve oldukça geç döndü. Herkes mutlu fakat çok yorgundu. Şam’a ertesi sabah Ward’lan tekne

Buruk Anılar— F.9

de ziyaret edeceğini söyledi ve gelmek isteyip istemediğini^ sordu.

“Paul orada olacak mı?” diye sordu Sam uykulu uykulu esneyerek. India orada olacağını söyleyince Sam

gitmek istediğini bildirdi. India diğer çocukları da davet etti ama onlar uyumayı tercih ettiklerini söylediler.

Deniz Yıldız’ı Şam’ın sev-gilisiydi ve hiç birinin bunu paylaşmaya niyeti yoktu. India sadece diğer çocukların tekneyi görememelerine üzülüyordu. Görseler hayran olacaklarını biliyordu.

Ertesi sabah Şam’ı erkenden kaldırdı. Yat kulübüne kadar boş mideyle pedal çevirmesini istemediği için

mısır gevreği ve tosttan oluşan güzel bir kahvaltı hazırladı. Tekneye vardıklarında Paul’u kendilerini bekler

buldular. İlk iş onlara gözleme teklif etti. Serena hâlâ yemek salonunda kahvesini içiyordu. Akşam

söylediklerinin aksine kahvaltı saatinde bile son derece güzeldi. Kolalı bir beyaz gömlek ve vücuduna

yapışan bir cin pantolan giymişti, ayağında altı lastik lofer ayakkabılar vardı ve saçları da mükemmel

taranmıştı. Saçlarını bu kez dümdüz taramış ve lastik bir bantla arkasına toplamıştı. Görüntüsünü

güzelleştirecek kadar, fakat aşınıya kaçmayacak şekilde makyajı vardı.

“Hazır mısınız?” diye sordu India.

“Evet efendim.” India gülümsedi, Sam gözleme tabağının başına oturdu. Paul da Şam’ın yanına geçti.

“Ben Şam’a arkadaşlık ederim,” dedi Paul. Bu teklifi içinden gelerek yapmıştı çünkü Şam’a bakışından

onu ne kadar çok sevdiği belli oluyordu. “Ya yelkenliyle denize açılırız, ya da başka bir şeyler yaparız.”””

“Ne kadar sıkıcı,” dedi Serena güverteye çıkarken. Bu onun gerçek duygularıydı. India peşinden gitti.
Ve

öğleye kadar zaman su gibi çabucak akıp geçti.

130

Buruk Atalar

India yaklaşık altı makara film çekmişti ve içlerinde çok güzel pozlar olduğundan emindi. Serena'nın fotojenik olması isini büyük ölçüde kolaylaştırmıştı.

Serena dostça sohbet etti, Hollywood'da film setlerinde yaşadığı komik olayları ve tanıdığı başka tanınmış roman yazarlarını birlikte yaşadıkları ilginç hikayeleri anlattı. India da bunları zevkle dinledi. İşleri

bitince Serena birlikte öğle yemeği yemelerini teklif etti. Tabii Sam da davetliydi. New York'a o gün değil,

ertesi sabah gitmeye karar vermişlerdi.

Güvertede oturup sandöviçlerini yediler. Serena güvertede oturmayı, yemek salonunda oturmaya tercih

ettiğini söyledi. Yemek salonunu kasvetli buluyordu. India öyle düşünmüyordu, ama açık havada yemek

yemek onun da hoşuna gitmişti. Yemeğin sonuna geldiklerinde Paul ile Sam yelkenden döndüler.

“Bize de bir şeyler ayırdınız mı?” diye sordu Paul güverteye çıkarken. “Açlıktan ölüyoruz!” Gerçekten

öyle görünüyorlardı.

“Size sadece kırıntılar kaldı,” dedi Serena. Hosteslerden biri hemen Paul'un siparişini aldı. Paul sandöviç,

patates kızartması söyledi ve Şam'ın çok sevdiğini hatırlayarak salatalık turşusu da ekledi.

Çok güzel yelken yaptıklarını anlattı, Sam da ağız kulaklarında Paul'un söylediklerini arkasından onayladı.

Annesine ikisinin de suya düştüklerini, fakat Paul'un hünerli bir şekilde yelkenliyi çabucak idaresine aldığı

söylemek istememişti. Ama India olanları uzaktan seyretmiş, Paul'un olaya çabucak hakim olduğunu

görmüştü.

Sandöviçlerini bitirdikten sonra India ailenin diğer fertleri ile birlikte olmak için eve dönmeleri gerektiğini

söyledi. Aslında biran önce karanlık odasına kapanıp, Serena'nın fotoğraflarını banyo etmek istiyordu.

“Birkaç güne kadar provaları gönderirim,” dedi Sere-na’ya. “Bakalım beğenecek misin?”

“Beğeneceğimden eminim. Paul’unkilerin yarısı kadar bile göze} grnmemi sağladıysan, fotoğrafları evimizin salo-nunda duvar kağıdı olarak kullanabilirim. Ayrıca ondan daha güzel olduğumdan eminim.”

Kıkırdadı ve India da gülerek şakaya katıldı.

Kıkırdadı ve India da gülerek şakaya katıldı.

Serena’ya fotoğraflarını çekme fırsatını verdiği için, Paul’a da şam’la ilgilendiği için teşekkür etti.

“O benimle ilgilendi,” dedi Paul sonra eğilip çocuğa sanl-dı. “Seni özleyeceğim,” dedi. şam’dan ayrıldığına

zgn görünüyordu ama Sam ondan daha üzgündü. Deniz Yıldızı’nda geçirdiği günleri unutamayacaktı.

“Bir gün birlikte uzun bir yolculuk yapacağız, söz veriyorum,” dedi Paul. “Tabii annen izin verirse. Gelmek

ister miydin Sam?”

“şaka mı ediyorsun?” şam’ın yüzü aydınlanmıştı. “Sen haber ver ben hemen gelirim.”

“Anlaştık o halde.” Sonra Paul dönüp India’ya sarıldı. Eski bir dostundan aynhyormuş gibi bir his vardı

içinde. Gverteden inerlerken bütün mürettebat şam’a el sallıyordu. Kısa bir sürede hepsinin kalbini kazanmasını bilmişti. Herkes onu çok sevmişti.

Eve dönerken düşüncelere dalan India birkaç kez bisik

[etten düşme tehlikesi atlattı. Dikkati dağınık olduğu zaman hep böyle olurdu.

“Ne oluyor anne?” Sam kalkmasına yardım ederken India utancından kıpkırmızı oldu. Bunu hep yapıyordu. Yaralanmamıştı ama beceriksizliğine gülüyor ve Şam’ın yanında kendini aptal gibi hissediyordu. Teknede birlikte olmak ve o sihiri paylaşmak ikisini birbirine daha fazla yakınlaştırmıştı.

“Gelecek yıl kendime üç tekerlekli bisiklet alacağım,” dedi India üzerindeki tozları silkelerken.

“Evet, iyi olur.” Sam güldü, sonra bisikletlere atlayıp sessizce evin yolunu tuttular. İki de tekneyi ve teknede tanıştıkları insanları düşünüyorlardı. Paul onları çok etkilemişti ve Se-rena’yı tanıdıktan sonra

India onu daha farklı görmeye başlamıştı. Onları bir arada görmek gerçekleri su yüzüne çıkarmış, Paul’un

evli olduğunu ve karısının onun için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı.

Eve dönünce doğruca karanlık odasına girdi. Fotoğrafları banyo ederken son derece heyecanlandı.

Serena’nın fotoğrafları şahaneydi. Çok güzel çıkmıştı, beğeneceğinden de emindi. En güzeli de Paul yelkenden döndükten sonra ikisini birlikte çektiği pozdu. Paul sandalyenin arkasında duruyordu, arka planda okyanusun görüldüğü bu fotoğrafta ikisi de çok güzeldi. Harika bir çift teşkil ediyorlardı. India

fotoğrafları biran önce göndermek için sabırsızlanıyordu.

Ertesi sabah fotoğrafları özel kurye ile New York’a postaladı. Serena alır almaz telefon etti.

“Sen bir harikasın,” dedi. Sesi heyecandan o kadar bo-ğuklaşmış ki, India bir an telefondakinin kim olduğunu anlayamadı. “O fotoğraflarda görüldüğüm kadar güzel olsam keşke.” O zaman arayanın Serena

olduğunu anladı ve gülümsedi.

133

133

“Sen daha da güzelsin. Gerçekten beğendin mi?” India heyecanlanmıştı. Çektiği fotoğraflarla gurur duyuyordu ama Serena da çok fotojenikti.

“Bayıldım!” dedi Serena.

“Paul ile olanı da beğendin mi?”

“Onu almadım.” Serena şaşırılmıştı.

“Hay Allah! Zarfa koymayı unutmuş olmalıyım. Sanırım karanlık odada kaldı. Olsun, sonra yollarım. Harika çıkmışsınız.”

“Sen de harikasın. Bu sabah yayıncımla konuştum, fotoğrafların telif hakkı için sana ödeme yapacaklar.”

“Önemli değil,” dedi India mahcup bir ifadeyle. “Hediyem olsun. Sam teknede o kadar eğlendi ki, fotoğrafları bir teşekkür olarak kabul et lütfen.”

“Saçmalama, India. İş İştir. Menajerin ne der sonra?”

“Bilmediği sürece bir şey olmaz. Ben ona söylerim, arkadaşım için çektim derim. Para istemiyorum.”

“Sen gerçekten umutsuz vakasın. Emeklerini böyle boşa atarsan mesleğine asla dönemezsin. Yarım gün o

fotoğrafları çekmek için uğraştın, sonra bir de banyo ettin. Berbat bir iş-kadınısın India. Ben senin

menajerin olmalıydım. Hangisini seçeceğime karar vermiyorum. Hepsi o kadar güzel ki.” Serena

anlatmaya devam etti. Fotoğrafları Paul’a göstermek için sabırsızlanıyordu, ama Paul hâlâ bürosundaydı.

“Telefon edip hangisini seçtiğimi sana bildiririm. Keşke hepsini birden kulla-nabilsem, India. Gerçekten

çok teşekkür ederim. Ama karşılığını ödemek istiyorum.”

“Gelecek sefer,” dedi India. Gelecek seferin olması için dua etti. Telefonu kapatıktan sonra karanlık odada unuttuğu Serena ile Paul’un fotoğrafına bakmaya giderken Aimee geldi. Eline kıymık batmıştı, India

kıymığı çıkarmakla meşgul oldu.

134

Buruk Anılar

Sonraki günler çabucak geçti ve nihayet hafta sonunda Doug geldi. Birbirlerini görmeyeli tam iki hafta

olmuştu. Doug çocuklara kavuştuğu için çok mutlu görünüyordu, uzun araba yolculuğu onu çok yormuştu.

Her zaman yaptığı gibi akşam yemeğinden önce biraz yüzdü. O gece, babaları geldiği için bütün çocuklar

akşam yemeğini evde yediler. Fakat yemek biter bitmez hepsi arkadaşları ile buluşmak için dışarı çıktılar.

Karanlıkta kovalamaca oynamaktan, birbirlerine hortlak hikayeleri anlatmaktan çok hoşlanıyorlardı.

Cape onlar için çok uygun bir yerdi, çocuklar dışarı çıkarlarken Doug gülerek arkalarından baktı. Burayı

seviyor ve burada olmaktan mutlu oluyordu. Geldiğinden beri India ile ilk kez yalnız kalıyorlardı. Oturma

odasında otururlarken birden India kendini çok tuhaf hissetti. Son görüşmelerinden bu yana çok şeyler

olmuştı. Paul Ward ile tanışmış, Şam'la birlikte Deniz Yıldız'na binmiş, Serena'nın fotoğraflarını çekmişti.

Anlatacak çok şey vardı ama nedense içinden gelmiyordu. Artık eskisi gibi her şeyi Doug'la paylaşmak

içinden gelmiyordu. Sanki artık bazı şeyleri kendine saklamak istiyordu.

Anlatacak çok şey vardı ama nedense içinden gelmiyordu. Artık eskisi gibi her şeyi Doug'la paylaşmak

içinden gelmiyordu. Sanki artık bazı şeyleri kendine saklamak istiyordu.

“Bir şey yapmadım. Her zamanki gibi.” Doug için önemli olan konuları çok iyi biliyordu. “Çocuklar güzel

bir yaz geçiriyorlar.”

“İzine çıkmak için sabırsızlanıyorum artık,” dedi Doug. “Westport bu yıl çok sıcak oldu, şehir daha da

beter.”

“Yeni müşterilerin ne durumda?” Bir tanıdıkla konuşuyor gibiydi.

“Zamanımın çoğunu alıyorlar. Geceleri dokuza, bazen ona kadar büroda kalıyorum. Siz gittiğinizden beri

akşam altı trenini yakalamak için koşturmuyorum. Dolayısıyla işlerimi yapacak daha fazla zamanım oluyor.” India ne kadar boş konuştuklarını düşündü.

İki hafta ayrı kaldıktan sonra, müşteriler ve havanın sıcaklığından çok daha farklı şeyler konuşmaları gerektiğini düşünüyordu. Doug geldiğinden beri India’yı özlediğini ya da sevdiğini söylememişti. Bu tür

şeyleri en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordu bile. Sadece bunları daha sık söylemesini neden beklemediğini düşünüyordu. Paul ile Serena’nın ilişkileri de bu kadar yavan mıydı acaba. İmkansızdı.

Serena bir an bile böyle bir şeye tahammül edemezdi. O tutkulu bir kadındı. Ama India ile Doug’un beraberliğinde tutkunun eseri bile yoktu. Hatta yirmi yıldır hiç olmamıştı. Bunu farketmek çok üzücüydü.

Saçma sapan konularda konuşarak çocukların gelmesini beklediler, sonra Doug televizyonu açtı. Jessica

da eve dönünce ışıkları söndürüp yataklarına çekildiler. Doug sevişmek ister düşüncesiyle India duş yaptı

ve onun en sevdiği geceliğini giyip yatak odasına geldiği zaman kocasının çoktan uyuduğunu gördü.

Yüzünü yastığa gömmüş ve hafif hafif horlayarak derin bir uykuya dalmıştı. Kocasına baktı, yine kendini

yapayalnız hissediyordu ve gecenin bu şekilde bitmesi çok kötüydü. İşte Doug ile olan beraberliklerinin

özetini bundan daha güzel ifade edecek başka bir şey olmazdı.

Kocasını uyandırmamaya gayret ederek usulca yatağa girdi. Uzun süre uyku tutturamadı ve mehtaba bakarak sessizce ağladı.

Sekizinci Bölüm

ERTESİ GÜN Doug ile India bütün günü birlikte plajda geçirdiler. Çocuklar ve arkadaşları gidip geldiler,

akşam da Doug onları yemeğe götürdü. Her yıl, genellikle özel günlerde gittikleri köhne lokantaya gittiler.

Yemek eğlenceli geçti.

Eve geldikten sonra Doug sonunda India ile sevişti. Ama attık sevişmeleri bile değişik geliyordu. India'ya

vazife yaparmış gibi geldi, sanki Doug onun zevk alıp almadığına aldırıyor gibiydi. Bir an evvel bitmesini

istiyormuş gibi bir hali vardı. Sevişmeleri bittikten sonra onu sevdiğini söylemek için yüzünü döndüğünde,

Doug çoktan horlamaya başlamıştı. Romantik bir hafta sonu geçirdikleri söylenemezdi.

Doug çoktan horlamaya başlamıştı. Romantik bir hafta sonu geçirdikleri söylenemezdi.

“Senin neyin var, India?” India o sırada ikinci kahvelerini dolduruyordu. “Geldiğimden beri çok garip

davranıyorsun.” Gelmeden önce telefondaki hali de garip gelmişti.

India kocasına baktı. Ne söylemesi, hatta neleri söylemesi gerektiğini bilemiyordu. “Farkında değilim.

Kafama bazı şeyler takıldı. Ama şimdi bunları tartışmanın zamanı değil.” Doug tatilini geçirmek için gelinceye kadar iş konusunu yeniden açmaya niyetli değildi. Tam Westport'a dönmek üzereyken bir

bomba atıp ortalığı bulandırmak istemiyordu. Bu artık ayaküstü tartışılacak bir konu değildi. Uzun zamana

ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

“Seni sıkan ne? Çocuklarla mı ilgili? Jess yine sorun mu

yaratıyor?” Kışın Jessica arada sırada annesine baş kaldırmaya başlamıştı. Doug, çocukların dışında bir

sorun olabileceğini düşünemiyordu bile.

“Hayır, Jess ile sorunum yok. Üstelik bana çok yardımcı oluyor. Hepsi ellerinden geleni yapıyorlar. Sorun

onlar değil, benimle ilgili. Uzun zamandır düşünüyorum.”

“O halde söyle,” dedi Doug sabırsız bir ifadeyle. “Bu tür davranışlarından nefret ettiğimi biliyorsun. Bu

esrarengiz tavrının nedeni nedir? Yoksa Dick Parker’le bir aşk macerası mı yaşıyorsun?” Şaka yapıyordu

tabii. India’nın onu aldatabileceğim aklının ucundan bile geçirmiyordu. Haklıydı. India onu aldatmazdı.

Karısına sonsuz güveni vardı. Paul Ward’i çekici bulduğunu asla bilmeyecekti. India’nın da bunu kocasına

söylemeye hiç niyeti yoktu. Paul Ward’i beğenmesinin münasebetsizlik olduğunu India’da biliyordu ve

bunun fazla ileri gitmeyeceğini düşünüyordu.

“Kaç zamandır hayatımı ve ne yapmak istediğimi düşünüyorum.”

“Bu ne demek oluyor şimdi? Everest Tepesi’ne tırmanmayı ya da kuzey kutbunu keşfetmeyi falan mı düşünüyorsun?” India’nın artık işe yarar ve heyecanlı şeyler yapamayacağını ima edercesine abartılı

konuşmuştu. Haklıydı, son on dört yılda India gerçekten böyle şeyler yapmamıştı. Sadece çocuk büyütmişti. Tam Doug’un istediği gibi “çocuklara bakacak güvenilir bir dost” olmuştu.

India konuyu açmaya karar verdi. “Buraya gelmeden önce bu konuyu konuştuğumuzda beni elinin

tersiyle bir kenara itmiştin. Ma Petit Amie'ye gittiğimiz gecedten bahsediyorum. O zamana kadar senin gözünde 'çocuklara bakacak güvenilir bir dost' olduğumu bilmiyordum. Aramızda daha romantik bir ilişki olduğumu sanıyordum." İşine dönmesi konusunda çok

Buruk Antlar

katı davrandığını tekrar söylemek istemiyordu, ama olayın1 başlangıç noktası buydu. Doug onun duygularını anlamak istemediği gibi dinlemeyi bile reddediyordu. Onun için söylemek zor geliyordu.

“Tanrı aşkına India. Bu kadar duygusal olma. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ben sadece on yedi

veya on beş, hatta on yıllık bir evlilikten sonra aşk diye bir şey beklenemeyeceğini söylemek istemiştım.”

“Tanrı aşkına India. Bu kadar duygusal olma. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ben sadece on yedi

veya on beş, hatta on yıllık bir evlilikten sonra aşk diye bir şey beklenemeyeceğini söylemek istemiştım.”

mu zor?”

“Bu tür saçmalıklar çocukça şeyler, sen de biliyorsun. Bir süre sonra yok oluyor. Öyle olmak zorunda.

İnsan kendini iş hayatına kaptırıyor, ailenin sorumlulukları omuzlarına yükleniyor ve altı trenine yetişmek

için deli gibi koşturduktan sonra yorgun argın eve geldiğinde değil karısını görecekt, konuşmaya bile hali

kalmıyor. Bu sence romantik mi? Söyler misin lütfen?”

“Pek değil. Ben yorgunluktan bahsetmiyorum, Doug. Duygulardan bahsediyorum. Sevmek ve sevmekten bahsediyorum. Artık beni sevdiğinden emin değilim.” Bunları söylerken gözleri dolu dolu

olmuştu, Doug ise huzursuz ve şaşkıındı. .

“Sevdiğimi biliyorsun. Böyle düşünmen bile çok saçma. Ne yapmamı istiyorsun? Her gece sana çiçek mi

getireyim?” Sinirlenmişti.

“Hayır. Ama yılda bir kez bile getirmene razıyım. Bana en son ne zaman çiçek getirdiğini hatırlamıyorum

bile.”

“Geçen yıl evlilik yıldönümümüzde. Gül getirmiştin.”

“Evet, o gece beni yemeğe bile götürmemiştin. Gelecek yılda gideriz demiştin.”

Danielle Steel

“Daha birkaç hafta önce seni Ma Petit Amie’ye götürdüm. Zaten bütün bunlar o gece başladı. Yemeğe çıkmalarımızın sonucu hep böyle olacaksa bana pek güzel fikir gibi gelmiyor.”

“Ben sadece hayatımı gözden geçiriyorum ve mesleğimi ne için feda ettiğimi merak ediyorum. Çocuklar

için feda ettiğimi biliyorum. Ama uğruna fedakârlık yaptığım adam beni seviyor ve yaptıklarımın kıymetini

biliyor mu?” Dürüst bir soru sormuştu ve dürüst cevap bekliyordu.

“Bütün bunların nedeni bu mu? Yine mi iş meselesi? İmkansız olduğunu söylemiştim. Sen işe dönersen

çocuklara kim bakacak? Parasal açıdan da bize fazla katkısı olmayacak. Çocuklarla doğru dürüst

ilgilenemeyecek bakıcılara senin kazandığından daha fazla para vereceğiz. Hatırladığım kadarıyla, India

senin işin bize para değil, sadece birkaç ödül kazandırmıştı. O zaman çalışmanın ne anlamı var? Seninki

Peace Corps’dan yeni çıkmış, sorumluluğu ve düzgün bir iş ihtiyacı olamayan çocukların yapacağı türden

bir iş. Artık senin çocuklarına bakmak gibi ciddi bir işin var. Ama bu sana fazla ilginç gelmiyorsa, tekrar

dünyayı dolaşmak istiyorsan, bence durumunu tekrar gözden geçirsen iyi olur. New York’a döndüğünde

benimle bir anlaşma yapmıştın. Evlenecektik ve çocuklar olduktan sonra işinden ayrılacaktın. Anlaşmamız

açık ve netti. İlk başlarda sen de halinden memnundun. Ama şimdi, aradan on dört yıl geçtikten sonra

anlaşmayı bozmak istiyorsun. Buna asla izin veremem.” Fırlayıp gidecek gibi bir hali vardı ama India’nın

bırakmaya niyeti yoktu. Birden öfkeleni. Böyle davranmaya hakkı yoktu. Onu gerçekten sevdiğini bile

söylememişti. Konuyu tamamen saptırmıştı.

“Bana neyi yapıp neyi yapmayacağımı söylemeye hakkın var mı? Benim de karar vermek hakkım. Bu

kadar zaman

“Bana neyi yapıp neyi yapmayacağımı söylemeye hakkın var mı? Benim de karar vermek hakkım. Bu

kadar zaman

Buruk Anılar

elimden geldiği kadar ‘anlaşmamıza’ sadık kaldım. Kurallara uydum ve senin paran için çok değerli şeylerimden ödün verdim beyefendi. Ama artık bu bana mutluluk vermiyor. Çok fazla fedakârlık ettiğimi

düşünüyorum ve sen bunun değerini anlamak bile istemiyorsun. Sana göre yaptığım iş değersiz bir eğlence

olabilir. Zaten kendin de söylüyorsun ve davranışlarınla bunu açık açık belli ediyorsun. İşimi bırakmamış

olsaydım şimdiye kadar Pulitzer ödülünü alırdım. Bu o kadar basit bir şey değil, Doug. Bu çok önemi bir

şey ve ben senin uğruna ve çocuklarının altını temizlemek için bütün bunları feda ettim.”

“Eğer istediğin buysa, Zimbabve, Kenya, Kalamazo ya da hangi cehennem dibiye orada kalsaydın ve

gelip benle evlenip dört çocuk doğurmasaydın.”

“İzin versen iki işi de birlikte yürütebilirdim.”

“Asla izin vermeyeceğim. Bunu artık iyice kafana soksan iyi olur. Çünkü bu konuyu bir daha tartışmak istemiyorum. Pulitzer ödülü alsan da almasan da senin mesleğin bitti, India. Anlıyor musun?”

“Belki biten benim mesleğim değildir. Belki başka bir şeydir,” dedi India kahramanca. Göz yaşları yanaklarından süzülüyordu, hıçkırıklarını zor tutuyordu, buna rağmen Doug yerinden bir milimetre bile

kıpırdamadı. Gerekmeyordu zaten. Onun bir mesleği, istediği gibi bir hayatı, ailesi ve çocuklarına bakacak

bir karısı vardı. Bütün istediklerine sahipti. Ama India’nın nesi vardı?

“Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordu kocası. Daha çok sinirlenmişti. “Kafana bu saçma fikirleri kim

sokuyor bilmiyorum, India. Ajansının o salak sahibi mi, etrafta dolaşıp orospuluk yapan Gail mi yoksa

doktorculuk oynayan Jenny mi, bilmiyorum, ama her kimse söyle boşuna uğraşmasın. Bana göre

evliliğimiz yapmış olduğumuz anlaşmaya uyduğumuz sürece geçerlidir. Aksi halde anlaşma bozulur.”

“Beni işinle karıştırma, Doug. Ben anlaşma yaptığın müşterilerinden biri değilim. Ben bir insanım ve sen

benim hisle-rimle oynuyorsun. Şu kadarını söyleyeyim, Sam, Aimee ve Ja-son’u okula götürüp getirmekten başka bir şeyler yapmayacak olursam çıldıracağım. Westport’ta kırımın üstüne oturup sıkıntıdan patlıyorum. Beni bir akşam yemeğe çıkarmanı beklemekten başka şeyler de var hayatta.”

Bunları söylerken India artık hıçkırıklarını tutamıyordu, ama Doug yine de yerinden kıpırdamadı. Sadece

öfkesi biraz daha arttı.

“Eskiden sıkılmıyordun? Birdenbire ne oldu sana?”

“Büyüdüm artık. Çocukların artık bana eskisi kadar ihtiyaçları yok. Senin kendi hayatın var. Benim de

kendime göre bir hayatım olmasını istiyorum. Şimdi yaptıklarımın daha fazla şeyler yapmak istiyorum.

Yalnızım. Sıkılıyorum. Yavaş yavaş hayatımı boşa harcadığımı düşünmeye başladım. Hizmetçilikten başka, kafamı kullanabileceğim şeyler yapmak istiyorum. Bunlar artık beni çok sıkıyor. On dört yıldır kendi arzularımı bir yana bıraktım. Artık hoşuma giden şeyleri yapmak istiyorum. Çok fazla mı istemiş

oluyorum sence?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Delilik bunlar.”

“Değil,” dedi India umutsuzca. “Ama beni dinlememeğe devam edersen delireceğim.”

“Seni dinliyorum. Sadece duyduklarım hoşuma gitmiyor. India, sen gerçekten yanlış ağaca havlıyorsun.”

oluyorum sence?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Delilik bunlar.”

“Değil,” dedi India umutsuzca. “Ama beni dinlememeğe devam edersen delireceğim.”

“Seni dinliyorum. Sadece duyduklarım hoşuma gitmiyor. India, sen gerçekten yanlış ağaca havlıyorsun.”

Kocasının bir parça dahi ödün vermeyeceğini biliyordu. Boşuna nefes tüketiyordu.

“Hiç değilse birkaç iş teklifini kabul etmeme neden izin vermiyorsun? Belki yapabilirim. Bari bir şans tanı.”

Buruk Antlar

“Neden? Nasıl olacağını ben zaten biliyorum. Evlenmeden önce nasıl olduğunu daha unutmadım. Elinde

telsiz sürekli ağaçların tepesinde kendini kurşunlara hedef olmaktan kurtarmaya çalışıyordun. Tanrı aşkına,

yine aynı şeyleri mi yapmak istiyorsun? En azından çocuklarının sana ihtiyaçları olduğunu düşünmüyor

musun? Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?”

“Yine de senin kadar bencil olduğumu sanmıyorum. Peki, sıkıntıdan ve yalnızlıktan patlayan, kendine güveni kalmayan bir annelerinin olması daha mı iyi?”

“İstediğin buysa India, kendine başka bir koca bulsan iyi olur.”

“Bunu ciddi mi söylüyorsun?” India hayretten donakalmıştı. Kocasının daha fazla ileri gitmeye cesaret

edip edemeyeceğini merak etti. Gidebilirdi. Oldukça ciddi görünüyordu. Ama India'nın suali ve bakışlarındaki ifade ona engel oldu.

“Bilmiyorum. Ciddi olabilirim. Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Gerçekten istediklerin buysa ve işi bu

kadar ileri götürmeye niyetliysen, sanırım ikimizin de evliliğimizi bir kez daha gözden geçirmeye ve düşünmeye ihtiyacımız var.”

“Sırf uzlaşmak istemediğin ve bir kere olsun benim duygularımı anlamak istemediğin için evliliğimizi böyle

feda edebildiğine inanamıyorum. Ben yıllarca senin işediğin gibi yaşadım. Ama artık kendi istediklerimi

yapmanın zamanı geldi.”

“Çocukları hiç düşünmüyorsun.”

“Düşünüyorum. Yıllardır düşündüm. Ama artık benim sıram.”

Şimdiye kadar kocasına hiç böyle konuşmamıştı. Bu durumda onun da kendisini sevdiğini söylemesini

beklemiyordu. Üstelik, India'nın konuşmalarını dinlerken Doug'un kendisini gerçekten sevip

sevmediğinden şüphe etmeye başlamıştı. Na143

Dantelle Steel

sil sevebilirdi ki? Yapmış oldukları anlaşmayı bozmak istiyor, çocuklarını feda etmeyi düşünüyor ve evliliklerini tehlikeye atmaya çalışıyordu. Doug artık aralarında sevgi olduğunu bile sanmıyordu.

sil sevebilirdi ki? Yapmış oldukları anlaşmayı bozmak istiyor, çocuklarını feda etmeyi düşünüyor ve evliliklerini tehlikeye atmaya çalışıyordu. Doug artık aralarında sevgi olduğunu bile sanmıyordu.

“Bütün bunları on yedi yıl önce, benimle evlenmeden önce düşünmen gerekirdi. Sen seçimini o zaman yapmıştın. Doğru seçimi yaptığımı sanmıştım, sen de öyle sanıyordun. Ama artık öyle olduğunu düşünmüyorsan, bir çözüm yolu düşünmeliyiz.”

“Düşünmemiz gereken sadece benim hayatımda bazı şeylerin olması. Biraz hava, biraz nefes, kendimi ifade etmek ve yeniden ben olmak... sadece senin için değil, dünya için önemli olduğumu hissetmek istiyorum. Daha da önemlisi senin beni sevdiğini bilmek istiyorum.”

“Böyle saçmalıklarla beni rahatsız etmeye devam edersen seni sevebileceğimi sanmıyorum, India.

Söyleyeceklerim bu kadar. Hepsi saçmalık. Sen beni ve çocukları yüzüstü bırakacak kadar çıldırmışsın.”

Buruk Anılar

“Beni anlamak istemiyorsun.” India sessizce ağlamaya başladı. Doug bir tek kelime söylemeden odadan

çıktı. Ona ne sarıldı, ne öptü ne de sevdiğini söyledi. O dakika zaten sevmiyordu. Karısını artık bir dakika

bile dinlemeye tahammülü kalmamıştı. Yatak odalarına gitti ve eşyalarını toplamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Westport’a dönüyorum. Gelecek hafta sonu da gelmeyeceğim. Senin ‘mesleğin’ hakkında atıp tutmalarını

dinlemek için altı saat araba kullanmaya niyetim yok. Birbirimize biraz nefes alma fırsatı vermemiz gerektiğini düşünüyorum.” India da aynı fikirdeydi ama kocasının davranışı karşısında kendini terk edilmiş

hissetti.

“Bizim, benim ve çocuklar için doğru kararları verdiğine nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Neden kuralları koyan hep sen oluyorsun?”

“Çünkü doğrusu bu, India. Her zaman da böyle oldu. Hoşuna gitmiyorsa benden ayrılabilirsin.”

“Çok basitmiş gibi söylüyorsun.” Ama basit olmadığını çok iyi biliyordu.

“Belki öyledir. Belki gerçekten çok basittir.” Ayağa kalktı ve elinde valiziyle karısına baktı. India on yedi

yıl ve dört çocuktan sonra evliliklerinin bu kadar kolay yıkılabildiğine ina-namıyordu. Ya onun istediği gibi

olacak, ya da hiç olmayacaktı. Bu kadar haksızlığa dayanamıyordu, ama kocasının onunla pazarlık

etmeye niyeti olmadığı gibi, onu sevdiğini söylemek ihtiyacı bile hissetmiyordu. Zaten arzularına ve

duygularına kulak asmadığına göre India’yı artık yeterince sevmiyor dernekti. Sadece kendisi ve yaptıkları

‘anlaşma’ önemliydi. Bu onun son sözüydü ve anlaşmayı tekrar gözden geçirmeye de hiç niyeti yoktu.

“Çocukları benim için öp. İki hafta sonra gö

Buruk Anılar— F.10

Danielle Steel

rüşürüz. Umarım o zamana kadar sen de aklını başına toplarsın.” Doug’un fikirlerinden caymaya niyeti

yoktu ve India da artık istese bile değişebileceğini sanmıyordu. Son haftalarda neyi özlediğini ve neye

ihtiyacı olduğunu çok iyi anlamıştı.

“Neden bu konuda bu kadar inat ediyorsun? Bazen hayatımızda biraz değişiklik yapmaya ihtiyacımız vardır. Yeni düşüncelere ve yeni şartlara uyum sağlamamız gerekebilir.”

“Bizim ve çocuklarımızın değişikliğe ihtiyacı yok. Onların sadece görevlerini yerine getiren bir anneye

ihtiyaçları var. Benim de senden beklediğim bu kadar.”

“O zaman neden bir bakıcı tutmuyorsun? Sana ayak uy-duramazsa ve ‘anlaşma’nın dışına çıkarsa kolaylıkla kovabilirsin.”

“Babanın yolunda gitmeye karar verirsen belki de öyle yaparım.”

“Ben o kadar aptal değilim. Savaş alanlarına gitmek istediğimi söylemedim. Sadece uygun birkaç iş almak istediğimi söyledim.”

“Ben senden bir şey istemiyorum,” dedi Doug buz gibi bir sesle. “Ben sadece yaz sonunda, Westport’a

döndüğümüz zaman aklını başına toplamanı ve bütün bu saçmalıklara bir son vermeni istiyorum. Kendini

çocuklarına bakmaya ve imzaladığın anlaşmaya uymaya hazırlasan iyi olur.” Kocasının bu kadar duygusuz

olduğunu daha önce hiç anlamamıştı. Karısının hislerine ne kadar ilgisizdi. Oyunu onun kurallarına göre

oynadığı sürece her şey yolundaydı. Ama farklı ihtiyaçlar, farklı düşünceler, kısaca ona farklı gelen hiçbir

şeyi kabul edemiyordu. Düşüncelerini açık açık söylemişti, şimdiye kadar olmadığı kadar açık olmuştu ve

India bütün bu duyduklarından nefret ediyordu. Artık sıkıcı olmaktan da öte gidiyordu. Çekilmez olmaya

başlamıştı.

Buruk Antlar

Doug sokak kapısına doğru yürüdü ve kapının önünde durup son uyarısını yaptı. “Söylediklerimde ciddiym, India. Kendini bir an önce toparlamaya çalış, yoksa çok pişman olacaksın.” India çoktan pişman olmuştu ama ağzını açıp tek kelime söylemedi. Sessizce mutfak kapısında durup kocasının arabasının arkasından baktı. Bütün bu olanlara, kocasının söylediklerine ve söylemediklerine inanası gelmiyordu. Sam geldiğinde hâlâ ağlıyordu. Yanjna gelinceye kadar mutfağa girdiğini duymamıştı bile.

“Babam nerede?” diye sordu Sam. Babasının köpekle birlikte kumsalda yürüyüşe çıktığını sanıyordu.

“Gitti,” dedi India. Yüzünü dönüp belli etmeden gözyaşlarını sildi. Şam’ın ağladığını görmesini istemiyordu.

“Bizimle vedalaşmayı unuttu.”

“Toplantıya yetişmesi gerekiyordu.”

“Toplantıya yetişmesi gerekiyordu.”

“Yemek saatinde evde ol.” India gülerek oğluna döndü. Gözleri hâlâ nemliydi, ama Sam farketmedi.

Sadece annesinin gülümsediğini görmüş, daha fazlasıyla ilgilenmemişti. “Seni çok seviyorum, Sam,” dedi

India.

“Evet... Biliyorum. Ben de seni çok seviyorum.” Sonra sokak kapısını çarparak dışarı çıktı. Caddenin

karşısına geçinceye kadar India oğlunun arkasından baktı. Sam olanların farkına bile varmamıştı ama India

artık hayatlarının ebediyen değişeceğini hissediyordu.

Dog'un arkasından seslenebilir, fikrini değiştirdiğini söyleyebilir ve daha pek çok şey yapabilirdi. Ama

yapamadı. Artık geri dđnüş yoktu, bunu çok iyi biliyordu.

147

Dokuzuncu Bölüm

DOUG, İKİ HAFTA sonra geldi ve gelinceye kadar ancak bir iki kere telefon etti. Telefonda ikisi de gergin konuştular. Ne India ne de Doug aralarında geçen tartişmadan bahsetmediler. Fakat India evliliklerini iyice düşünmüş ve ajansına telefon edip Raoul'a ismini görev listesinin en başına koymasını

söylemeye karar vermişti. Ama yazın bitmesini bekleyecekti. Olabilecek tehlikeleri ve çocukların üzerinde

bırakacağı etkiyi iyice düşünmesi gerekiyordu. Ve Doug'la bir kez daha konuşmak istiyordu. Bazı şeyleri

iyice karara bağlamaları gerekiyordu. İşi aceleye getirmek de istemiyordu. Hâlâ işine dönmek istiyor, ama

bedeli ağır olacağı için kendinden iyice emin olmak istiyordu.

Hafta sonunda Doug onunla sevişmek bir yana, elinden geldiği kadar konuşmamaya gayret etti. Sanki India ona karşı affolunmaz bir suç işlemiş gibi davranıyordu. Pazar günü, Doug gitikten sonra, Jason annesini, sorguladı. Babasına en çok düşkün olan oydu.

“Babama kızgın mısın?” diye sordu annesine sofrayı hazırlamaya yardım ederken.

“Hayır. Neden sordun?” India tartiştiklarını çocukların bilmesini istemiyordu. Doug'la aralarının soğuk

olduğunu bilmeleri gerekmiyordu. Onları da huzursuz etmenin anlamı yoktu . Zaten hafta sonunu birlikte

fakat hemen hemen hiç konuşmadan geçirmek yeterince zor olmuştu.

“Hafta sonu boyunca onunla hiç konuşmadın.”

“Yorgundum ondan herhalde. Onun da tatile çıkmadan

önce bitirmesi gereken bir sürü işi var.” Ertesi hafta sonu izine çıkıp üç haftalığına gelecekti. Ama artık

India gelmesini dört gözle beklemiyordu doğrusu. Belki ikisi için de iyi olacaktı. En azından öyle olmasını

umut ediyordu. Birkaç iş almak istediği için Doug’un evliliklerini bitirmek istediğine hâlâ inanamıyordu.

Ama artık ödün vermeyecekti. Bu artık haksızlık gibi geliyordu.

Jason aldığı cevaptan tatmin olmuştu. İş bittikten sonra kumsalda oynayan arkadaşlarının yanına gitti ve

akşam yemeğine gelirken de beraberinde iki arkadaşını getirdi. Hiçbir şey bilmemelerine rağmen,

çocuklar olanları sezmiş gibi, akşam yemeği oldukça sessiz geçti. Hayvanlar gibi, çocukların da önsüzleri

çok kuvvetliydi. Telefon çaldığında India yatağında kitap okuyordu. Belki Doug’dur diye düşündü, hafta

sonu için özür dilemek istiyordu. Hiç değilse bu sefer tehdit, ultimatom ve paylama olmamıştı. Aralarında

sessiz bir soğuk savaş vardı o kadar.

akşam yemeğine gelirken de beraberinde iki arkadaşını getirdi. Hiçbir şey bilmemelerine rağmen,

çocuklar olanları sezmiş gibi, akşam yemeği oldukça sessiz geçti. Hayvanlar gibi, çocukların da önsüzleri

çok kuvvetliydi. Telefon çaldığında India yatağında kitap okuyordu. Belki Doug’dur diye düşündü, hafta

sonu için özür dilemek istiyordu. Hiç değilse bu sefer tehdit, ultimatom ve paylama olmamıştı. Aralarında

sessiz bir soğuk savaş vardı o kadar.

“Neredesin?” diye sordu India. Aramasına şaşırılmıştı. Neden aradığını bilemiyordu, ancak Cape’ye geldiğinde Şam’ı davet etmek için arayacağına söz vermişti. Sam da bu sözü unutacağına benzemiyordu.

“Teknedeyim. Cebelitarık’ı geçmek üzereyiz. Burada saat sabahın dördü. Avrupa’ya Deniz Yıldızı ile gitmeye karar verdim.”

Kahramanca bir karar diye düşündü India, oysa Paul’un bu yolculuğu birkaç kez yaptığını ve çok sevdiğini biliyordu. New Seabury Yat Kulübü’nde yemek yerlerken Şam’a anlatmıştı.

Buruk Anılar

“Çok heyecanlı olmalı,” dedi India. Okyanusu geçerken duyduğu mutluluğu Paul’un sesinden anlamak mümkündü. “Serena seninle beraber değil herhalde?”

Bu soru üzerine Paul bir kahkaha attı. Zaten India da sorusunun cevabını biliyordu. “Hayır, Londra’da.

Yayıncıları ile görüşmeye gitti. Uçakla gitmeyi tercih etti. Senden ne haberler? Nasılsın?”

“İyiyim.” Bir an gerçekleri, Doug’un iki hafta önce çektiği ultiyatomu anlatsam mı diye düşündü. Paul’un onun adına üzüleceğini çok iyi biliyordu. “Oralar nasıl?”

“Şahane. Sakin. Hava çok güzeldi ve rahat bir seyir oldu.”

“Bütün bunları Şam’a anlatmak zorunda kalacaksın.” Hâlâ Paul’un neden aradığını anlayamamıştı.

Özellikle sabahın dördünde aramasına anlam veremiyordu. Belki de sıkılmış, canı sohbet edecek birini istemişti.

“Hep seni düşündüm. Nasıl olduğunu, işe dönme kararının ne durumda olduğunu merak ettim. Bu konuyu

kocanla tekrar konuştun mu?”

“Konuştum,” diye India iç çekti. “İki hafta önce konuştum. O günden beri benimle konuşmuyor.

Buradaydı ve son derece soğuk bir hafta sonu geçirdik. Soğuk derken havayı kastetmiyorum.” Paul’la

sohbet etmek çok hoştu. Nedense eski bir dost gibi geliyordu. Gail de seyahatte olduğu için içini

dökebileceği başka kimsesi yoktu. “Eğer işime geri dönersem beni boşayacağını söyledi. Ya da bunu ima

etti. Beni anlamayı bozmakla suçladı.”

“Peki sen ne düşünüyorsun, India? Neler hissediyorsun?”

“Oldukça kötüyüm. Bu konuda neler hissettiğimi dinlemek bile istemiyor. Bilmiyorum, Paul... sanırım çok

ciddi. Zor bir karar vermek durumundayım ve bütün bunlara değer mi bilemiyorum.”

151

151

“Peki onun söylediklerini kabul edersen ne olacak? O za-man senin duyguların ne olacak?” Paul’un kendisiyle yakından ilgilenmesi India’yı etkiliyordu.

“Geri adım atarsam içimde bir şeylerin öleceğini hissediyorum. Fakat bir parça özgüven ve biraz özgürlük

için evliliği, mi feda etmek bence oldukça yüksek bir bedel gibi geliyor.”

“Bu kararı tek başına vermek zorundasın, India. Kimse sana yardımcı olamaz. Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun.”

“Serena’nın nasıl davranacağını da biliyorum,” dedi India mahzun bir gülümseme ile. “Keşke onun kadar yürekli olabil-sem.”

“Sen de kendine göre yüreklisin. Ama farkında değilsin.” Ama India öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

Serena olsa Do-ug’a beş dakika bile katlanamazdı, hatta onunla hiç evlenmez-di. Ama India evlenmişti ve

bunu kabul etmek zorundaydı. Ama Doug’un kendisini tehdit etmesine izin verdiği için kendine çok kızılıyordu. Son zamanlarda ne bir sıcaklık, ne bir sevgi ne de anlayış gösteriyordu. Birden uzun zamandır

böyle olduğunu farketti. Robot gibi kendilerini çocukları yetiştirmeye adanmışlardı. “Dostum Sam nasıl?”

diye sordu Paul.

“Şu an derin uykuda. Arkadaşlarıyla güzel vakit geçiriyor ve onlara sürekli Deniz Yıldızı’ndaki maceralarını anlatıyor.”

“Keşke burada yanımda olsaydı... keşke sen de burada olsaydın,” dedi Paul. Birden India’nın vücudundan, tıpkı teknede sohbet ederlerken olduğu gibi, bir elektrik akımı geçti. Paul’da onu çeken bir

taraf vardı. India o saatte aramasına anlam veremiyordu. Açıkça imalarda bulunmuyordu, bulunmayacağını çok iyi biliyordu India. Fakat kendisinden hoşlandığını da hissediyordu. “Eminim bu seyahat çok hoşuna giderdi. Deniz çok sakın.” Deniz Paul’un en sevdiği şeylerden biriydi.

Buruk Antlar

Okuyor, uyuyor canı istediği zaman dümene geçiyordu. Şimdi de öyle yapmış olmalıydı. Oysa Paul bütün

gece India'yı düşünmüştü, saatlerce okyanusu seyretmiş, sonunda ona telefon etmeye karar vermişti.

“Birkaç gün sonra Güney Fransa'ya geçeceğiz. Ama önce Paris'te bazı işlerim var. Serena Paris'e uçakla

gelecek. Parisi çok sever. Ben de öyle.”

“Yıllardır Paris'e gitmedim,” dedi India son gittiği tarihi hatırlayarak. O zaman çok gençti ve bir motelde

kalmıştı. Paul'un Ritz, Plaza Athenee ya da Crillon'da kaldığından emindi. “Paris'te nerede kalıyorsunuz?”

“Ritz'de. Serena çok sever. Ben bazen Crillon'da kalırım. Ama o Ritz'i tercih eder. Bence ikisinin

birbirinden farkı yok. Ben Fransızca bilmem, tabii o bilir. Paris'te yolumu bulmak için şoförlerle Fransızca

konuşmaya çalıştığım zaman kendimi aptal gibi hissederim. Sen Fransızca biliyor musun?”

“Karnımı doyurabilecek ve yolumu bulacak kadar. Fakat uzun uzun sohbet edemem. Bir zamanlar Fas'ta

altı ay kalmıştım, o zaman Fransızcam çok ilerlemişti, ama Fransız dostlarım aksanımla hep alay

ediyorlardı. En azında taksiye yolumu tarif edebilirim ve gazeteciler kulübüne gidebilirim.”

“Serena bir yıl Sorbon'da kaldı. Fransızcası mükemmeldir.” Serena ile pek çok yönden yarışmak güçtü.

Güç değil, hatta imkansızdı. Fakat kimsenin onunla yarışa kalktığı yoktu zaten. Paul'la birbirleri için deli

olduklarını anlamamak mümkün değildi. “Aklıma gelmişken, Westport'a ne zaman döneceksin?”

“Serena bir yıl Sorbon'da kaldı. Fransızcası mükemmeldir.” Serena ile pek çok yönden yarışmak

güçtü.

Güç değil, hatta imkansızdı. Fakat kimsenin onunla yarışa kalktığı yoktu zaten. Paul'la birbirleri için deli

olduklarını anlamamak mümkün değildi. "Aklıma gelmişken, Westport'a ne zaman döneceksin?"

Danielle Steel

yık olduğunu düşünüyor ve bunu elde edecek cesareti bulmasını diliyordu. “Avrupa’da ne kadar kalacaksınız?”

“İşçi Bayramına kadar. Ama daha önce Serena Los Angeles’e gidecek. Pek aldırıldığını sanmıyorum. Kendine iş yaratır bir yerde çok uzun kalmaktan hoşlanmaz. Özgürlüğüne düşkündür, özellikle teknede kendini çok kötü hissediyor.”

“Buradan nefret ederdi o zaman. Bütün gün kumsalda yatmaktan başka bir şey yapmıyorum. Saat altıda eve gelip çocuklara yemek hazırlıyorum.”

“Bence hiç de fena bir yaşam değil. Çocuklar çok seviyorlardır.”

“Seviyorlar. Ama Deniz Yıldızı’ndaki kadar eğlenceli değil, inan. Tekne çok güzeldi.”

“Öyle. Tabii hoşlanan insan için. Denizi ve tekneyi, okyanuslara açılmayı sevmezsen yapamazsın. Deniz

insanın kanına işlemeli diye düşünüyorum, başka türlü olmaz. Pek çok insan sevmez. Benim gibi çok küçük yaşlarda denize aşık olmalısın. Denizi ne kadar çok sevdiğimi anladığımda Şam’ın yaşlarındaydım.”

“Ben de senin teknene bininceye kadar bu kadar çok sevebileceğimi bilmiyordum. Çok güzel bir başlangıç oldu benim için. Korkarım benim de kanıma girdin. Şam’ın ne kadar çok sevdiğini söylememe gerek yok zaten.”

“Evet, o da benim gibi gerçek bir denizci. Küçük yelkenliyi bile çok sevdi. O bir sınavdı onun için. Sam

tam not alarak geçti.”

“Ben büyükleri tercih ederim.”

“Bence de güzel bir tercih. Bugünlerde yeni bir tekne almayı düşünüyorum. O zaman Serena herhalde beni boşar. Bir tekneye tahammülü yok, iki olunca ne olur bilmem? Bunu ona söyleyecek cesareti bulabileceğimi sanmıyorum.” Güldü.

154

Buruk Anılar

“Serena senin böyle bir şey yapacağını tahmin ediyordur,” dedi India. Paul’u dinlemek, onunla sohbet etmek ne kadar güzeldi. Gözlerini kapadı, onu Deniz Yıldızı’ın güvertesinde hayal etti. Yanında Sam duruyordu. Ya da kaptan köşkünde Sam kaptanla gevezelik ederken o da India ile konuşuyordu.

Teknede geçirdikleri gün gerçekten unutulmazdı.

Teknede geçirdikleri gün gerçekten unutulmazdı.

“Böyle berbat yerlere gitmen ne kadar ayıp Paul,” diye takıldı India. “Tıpkı Westport gibi.”

“Botswana da öyle, sen de oraya gitmelisin.” India’yı gayrete getirmek istiyordu. Cesarete ve biraz harekete geçirilmeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Hele kocası onu böyle tehdit ederken, belki her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Kocasının bu şekilde davranması çok kötüydü. Paul, onun yeteneğini böyle ziyan etmesine üzülüyor ve Doug’un bundan korktuğunu düşünüyordu. India’nın kendisinden daha güzel bir yaşamı olmasını istemiyordu. O zaman yaşam onun için anlamsız ve sıkıcı olacaktı. Doug’un India’yı kıskandığından şüpheleniyordu.

“Bazen o yerleri tekrar görebilecek miyim diye düşünüyorum,” dedi India. “Doug’u Avrupa’ya gitmeye

bile razı edemiyorum.”

“Keşke burada bizimle olsaydınız. Çok seveceğinden eminim. Bu arada Serena’nın yeni kitabının kapağını gördüm. Çektiğin fotoğraf çok güzel.”

“Memnun oldum. Benim için de çok zevkli bir işti.” Serena ile geçirdiği günü hatırlayarak gülümsedi.

Birkaç dakika daha konuştular. Sonra Paul’un sesinden yorgun olduğunu anladı. Çok geç olmuştu.

Danielle Steel

“Ben artık kapatsam iyi olacak,” dedi Paul biraz daha sohbet ettikten sonra. “Çok az yolumuz kaldı. İyice

yaklaştık. Az sonra güneş doğacak.” India Paul’la kendisini Cebelitarık’ı geçerken teknede hayal etti. Çok

hoştu. Ve de çok romantik. “Sen de herhalde uyumak üzeresindir.” India’yi sakın yaşamında Cape Cod’da hayal etmekten hoşlanıyordu. Cape Cod’a gittiğine ve onunla tanıştığına çok memnundu. “Deniz

Yıldızı’ nı düşün. Çok yakında Şam’la birlikte tekrar geleceksiniz.”

“Bundan daha güzel bir şey düşünemem.”

“Ben düşünebiliyorum,” dedi Paul. Birden ikisi de sustular. India ne söyleyeceğini bilemedi. Paul’u tanıdığı

için çok memnundu ve onun arkadaşlığının değerini çok iyi anlıyordu. Bu dostluğu tehlikeye atacak ya da

daha sonra pişman olacağı şeyler söylemekten korkuyordu. Fakat Paul da başka bir şey söylemedi. İkisi

de susmayı tercih ettiler.

Aradığı için Paul’a teşekkür etti ve telefonu kapattılar. Ve Paul’un tavsiyesini yerine getirdi. Yatağına uzandı ve onu Ce-belitank’ı geçerken teknesinde hayal etti. İlk gün evin önünden geçerken olduğu gibi tekneyi boydan boya ışıklandırılmış olarak düşündü. İçinde mutlu insanların bulunduğu sihirli bir adaya

benziyordu. Şimdi onu kaptan köşkünde görebiliyordu. Karanlıkta yapayalnız, Cebelitarık’a doğru rotayı

tutturmuş gidiyordu. Ama o gece rüyasında ne Paul’u, ne de Deniz Yıldızı’nı gördü. Gece rüyasına Doug

girdi, yine ona bağıırıyordu. İşte gerçek hayatı buydu ve India ya bunu çözecek, ya da bu şekilde

yaşamaya devam edecekti. Onun için Deniz Yıldızı çok uzaklarda, başkasına ait olan bir yıldız ve sadece

bir rüyadan ibaretti.

156

Onuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

“Geri döndüğümüzde ne yapacağız?” Çocuklar son günlerinin keyfini çıkarmak için arkadaşlarıyla

buluşmuşlardı. Tatilin son günlerinde hepsi çılgıncasına eğlenmek isterlerdi. Genellikle barbekü partisi

verirlerdi ama o yıl vermediler. Doug istemediğini söylediği zaman, India nedenini çok iyi bildiği için

üstelemedi. Zaten o da parti vermek istemiyordu. Aralarında hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktanyorulmuştu. On yedi yıldır ilk kez aralan iyi değildi. Öfkenin tohumları haziran ayında atılmış ve giderek

kocaman bir ağaç halini almıştı. Ağacın dalları artık ikisini de boğuyordu. India bu ağacı kesmek mi yoksa

kendiliğinden çürümesini beklemek mi gerektiğini bilmiyordu. Sorunun nasıl çözüleceği ise hâlâ belirsizdi.

157

“Ne demek istiyorsun?” Doug sanki ne demek istediğini anlamamış gibi davrandı. Ama aralarındaki hiç

dostça olmayan havayı görmezden gelmek mümkün değildi. Eve dönmeden önce India bir şeyler yapmak

istiyordu. Çünkü bu durum günlük yaşantısını çok kötü etkiliyordu. Bütün yazı bu uğurda berbat etmesi

zaten yeterince sınırlarını bozmuştu, ama çok gecikmeden bir noktaya varmak gerektiğini düşünüyordu.

“Çok kötü bir yaz geçirdik, değil mi?” dedi India. Mutfak masasında karşı karşıya oturuyorlardı. Öğle yemeğini birbirleriyle tek kelime konuşmadan yeni bitirmişlerdi.

“İkimiz de çok meşguldük. Bazı yıllar böyledir,” diye Doug kaçamak bir cevap verdi. İkisi de bunun yalan olduğunu biliyorlardı. Hiçbir yılları böyle geçmemişti.

“Sen çok meşguldün ve ikimiz de sinirli ve kızgındık. Ben duruma bir çözüm getirmek istiyorum. Sonsuza

kadar bu şekilde devam edemeyiz. Bir şeyler yapmazsak ikimiz de aklımızı kaçıracağız.” Birbirleriyle

konuşmadan, dokunmadan yaşamak çok zordu. İkisi de karşılıklı iki adada duruyor gibiydiler. Onları

birbirlerine götürecek bir sandal olmadığı gibi iki ada arasında köprü de yoktu. India hayatında kendini hiç

bu kadar yalnız hissetmemişti. Kendini terkedilmiş, bırakılmış hissediyordu. Doug ise karısının işe dönmekle ısrar etmesini kendisine yapılmış bir haksızlık olarak kabul ediyordu.

“Belki de ben sana ne düşündüğünü sormalıyım. Bütün bunlar senin yüzünden çıkmadı mı? İşe dönmek

için beni zorluyorsun. Westport’a döndüğümüzde de yine aynı şeyi mi yapacaksın?” India artık bunu

istediğinden emin değildi. Bedeli yüksek olacaktı. Belki de çok yüksek. Kocasını onu anlaşmayı bozmakla

suçlamış India'da ona inanmıştı. Anlaşmayı bozmaya hazır değildi, hiç değilse şimdilik hatta belki de ebediyen hazır değildi.

Buruk Antlar

“Ben sadece arada sırada eve yakın işler almak istediğimi söylemek istemiştim, uzak işler değil. Niyetim

tamamen kapa-dığını kapıları bir parça aralamaktı.”

“Ben sadece arada sırada eve yakın işler almak istediğimi söylemek istemiştim, uzak işler değil. Niyetim

tamamen kapa-dığını kapıları bir parça aralamaktı.”

“Yanılıyorsun Doug. Kore’deki işi reddettim. Bizim hayatımızı yıkmak değil, kendi hayatımı kurtarmak

istiyorum.” Ama bu kadar basit olmadığını biliyordu. Doug zaman zaman ufak tefek işler almasına izin

verecek, olsa bile, sorun çözülmeyecek, India’ya olan duygulan değişmeyecekti. Hayatları ne kadar kuru

ne kadar sıkıcı olmuştu. India artık kocasının sevdiği o kadın olmadığını biliyordu. O sadece onun

yardımcısı, güvenebileceği ve çocuklarına bakacak biriydi. Artık India’ya karşı bir tutkusu, heyecanı ve

aşkı kalmamıştı. İşe dönse de dönmese de India’nın artık bu evliliği yürütmek için kendini aldatmasına

gerek yoktu.

“İşe dönmen konusunda düşüncelerimi açıkça söyledim,” diye devam etti Doug. “Düşüncelerim hiç değişmedi. Ama yine de seçimi sana bırakıyorum. Denemek istiyorsan seni tutan yok.”

“Bu son derece korkunç bir tavır,” dedi India gözleri dolmuştu. “Beni damdan atlamaya zorluyor gibisin

ve aşağıda bir ağ olup olmadığını da söylemiyorsun.”

“Ne fark eder? Sen böyle şeylere aldırılmazsın, öyle değil mi? Sen istediğin şeyleri yapabilmek için

çocuklarını, hayatımızı ve yaptığımız anlaşmayı gözünü kırpmadan feda etmeye hazırsın. Eğer yapmak istediğin buysa, yap.” Sanki India’yı zorluyormuş gibiydi.

“Ben o kadar aptal değilim. Ama şunu bil ki, sen de şansını zorluyorsun. Benim duygularıma kulak

asmayacak olur

Danielle Steel

san, eninde sounda bunun bedelini ödeyeceğiz. Zaten,” dedi India geçen haftaları düşünerek, “ödemeye

başladık bile.”

“Demek durum bu kadar kötü,” dedi Doug. Şaşırılmış görünüyordu. Çok öfkelenmişti, India’ya en küçük

bir acıma hissi duymadığı gibi onu anlamak da istemiyordu. “Canının istediğini yap, India. Zaten kararını

vermişsin.”

“İlgisi yok. Sorumsuzca davranmak istemiyorum. İsyan çıkarmaya da niyetim yok.”

“Ama isyanı başlattın bile, India. Bütün bunlar isyandan başka bir şey değil. Düşüncelerimi sana bir kez

daha açıkça söyleyeyim. İstedığın her şeye aynı anda sahip olamazsın. Ben, ailemiz ve mesleğin bir arada

yürümez. Eninde sonunda bir seçim yapmak zorunda kalacaksın.” Ama yapmasını istediği seçim India’nın

benliğine malolacaktı. Sorun da buydu zaten.

“Bence oldukça açık bir şekilde ifade ettin. Peki işe dönmezsem ne olacak? Benim harika, muhteşem ve

sadık olduğumu düşüneceksin, bana tapacaksın ve hayatın boyunca minnettar mı kalacaksın?” Acı bir

şekilde Paul’un söylediklerini hatırladı. Çok fazla fedakarlık ederse sonunda sevimsiz ve mutsuz olacak veşimdi olduğu gibi kendini aldatılmış hissedecekti. Öyle olmak istemiyordu.

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Doug. Öfkesi giderek artıyordu. “Bana kalırsa sen aklını

kaçırmışsın, bütün bu saçmalıkları kafana kimin soktuğunu bilmeyi çok isterdim. Hâlâ Gail’den

şüpheleniyorum.” Aslında pek çok olay, pek çok insan ve pek çok hayal kafasına sokmuştu. Ama artık

hayalleri bile göremiyordu. Haziran ayında Gail'in söyledikleri, Doug'un ona asla söylemedikleri ve en son

Paul ve Sere-na'yı tanınması, hepsi biraraya gelmişti. Ama onu en çok etkileyen son üç aydır Doug'un soğuk tutumuydu. Temmuz'dan be

Buruk Antlar

ri ona elini bile sürmemişti. Söyledikleri şeyler için Doug'un kendisini cezalandırdığını biliyordu. Cezasının

ne kadar süreceğini merak etmekten de kendini alamıyordu.

“Sanki bir eş ve bir anne olduğun için ödül bekler gibisin. India bunlar senin görevin. Ben de kendi görevlerimi yaptığım için ödül almıyorum. Normal yaşam sürenlere Pulitzer ya da Nobel ödülü vermiyorlar. Sen bunun için imza attın. Bütün bu yaptıkların için ödül bekliyorsan veya çocukları her okuldan alışında ayaklarını öpeceğimi sanıyorsan, boşuna beklersin. Aklını kimin çeldiğini bilmiyorum, ama bir iş kadını ya da dünyayı dolaşan bir fotoğrafçı olmak istiyorsan bunun bedelini ödemek zorundasın.”

“Bu konuyu sana açtığmdan beri bedeli ödemeye başladım zaten, Doug. İki aydır beni cezalandırıyor gibi davranıyorsun” Kocası cevap vermedi. Buz gibi bakan gözlerinden öfke fişkırıyordu adeta.

“Bence haksızsın ve şerefsizlik ediyorsun. Bu söylediklerinle hepimizi aldatmış oluyorsun. Günün birinde işine dönmek isteyeceğini bana hiç söylemedin. Bunu düşündüğünü bile söylemedin.” Demek India bu konuyu açtığından beri kendini ihanete uğramış hissediyordu.

“Bilmiyordum,” dedi India dürüstçe. “Günün birinde işime dönmek isteyeceğimi düşünmüyordum, hâlâ da

düşünmüyorum. Ben sadece arada sırada birkaç hikaye yapmak istiyorum.” Bu artık aralarında sürekli

söylenen bir şarkı halini almıştı.

“Hepsi aynı şey.” Doug ayağa kalktı ve öfkeyle karısına baktı. “Bu konuda yeterince konuştuk. Karar

senin.”

Dışarı ıktı. India bir süre mutfakta durup kocasının arkasından baktı. Pencereden kumsalda oynayan çocuklarını görebiliyordu, işine dönmesi gerçekten onları o kadar çok etkiler

Buruk Anılar—F.11

161

miydi acaba? Doug'un söylediği kadar büyük bir şok, bir iha. net olur muydu? Nedense hiç öyle düşünmüyordu. Başka kadınlar hem çalışıyor, hem seyahatlere gidiyor hem de çocuklarına

bakabiliyorlardı, sonuç olarak da çocukları hapsilere düşmüyor, uyuşturucu çekmiyorlardı. Sadece Doug

onun her dakika çivilenmiş gibi yanlarında olmasını istiyor ve ona hiçbir sevgi ve saygı göstermeden işini

yapmasını bekliyordu. Seçim yapması için zorlayan da Doug'du. Onun gözünde bir bakıcı bir dosttan

biraz daha önemli olabilmek için hayatı boyunca bir köle gibi itaat etmeye mecbur muydu? Kendine karşı

bazı borçları yok muydu? Paul olsa bu durumda neler söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Bütün bunlar faydasızdı. Doug asla fikrini değiştirmeyecek, karısının arzularına asla kulak asmayacaktı.

Doug'dan ayrılmak istemediği sürece seçme hakkı yoktu. Ne olursa olsun bir parça özgürlük uğruna ondan ayrılmak, ödenecek çok ağır bir bedel gibi geliyordu.

Bütün bunlar faydasızdı. Doug asla fikrini değiştirmeyecek, karısının arzularına asla kulak asmayacaktı.

Doug'dan ayrılmak istemediği sürece seçme hakkı yoktu. Ne olursa olsun bir parça özgürlük uğruna ondan ayrılmak, ödenecek çok ağır bir bedel gibi geliyordu.

O gece akşam yemeğinde de India olağan halinin aksine çok sessizdi. Ertesi gün çocuklara eşyalarını toplamalarını söyledi ve evi kapatmak için üzerine düşen bütün işleri yaptı. Parker'lere ve diğer komşularına veda etmeye de gitmedi. Kendinden beklenenleri, Doug'un söylediği gibi tüm "görevlerini"

yerine getirdi ve gitme vakti gelince diğerleriyle birlikte arabaya bindi.

Yolda McDonalds'da mola verdiler. Çocuklara, Doug'a ve köpeklerine yiyecek ısmarladı ama kendisi

hiçbir şey yemedi-Eve varınca eşyaları boşalttılar. India içeri girince Jessica babasına döndü.

162

Buruk Anılar

“Annemin nesi var baba? Hasta falan mı?” Çocuklar durumu anlamışlardı ama içlerinde bir tek Jessica

bunu babasına soracak cesareti bulmuştu.

“Sanırım biraz yorgun,” dedi Doug. “Koca evi toparlayıp kapatmak kolay iş değil.” Jessica babasının söylediklerine inanmak ister gibi başını salladı, ama anneleri her yaz evi toplar ve kapatırdı ve hiç böyle

olmazdı. Tükenmiş, solgun ve mutsuz görünüyordu. Hatta kimsenin bakmadığını sandığı anlarda annesinin

gözlerinin yaşardığını bile görmüştü. Yol boyunca annesiyle babası birbirlerine tek kelime bile söylememişlerdi.

Nihayet gece olunca India Doug'la konuştu. Yatmaya hazırlanırken, gözyaşlarını tutmaya çalışarak

kocasına döndü. “İsmimi ajansın listesinden sildirmeyeceğim. Ama ararlarsa da işi kabul etmeyeceğim.”

“Bunun ne gereği var? Neden işi kökünden halletmiyorsun? Madem işleri kabul etmeyeceksin, neden seni

aramalarına sebebiyet veriyorsun?”

“Neden vermeyeyim? Sonunda nasıl olsa onlar da aramaktan vazgeçerler. Hiç değilse aradıkları zaman

hâlâ beni işitiyorlar diye düşünüp kendimi tatmin ederim.” Doug uzun süre karısına baktı, sonra

omzunu

silkti. Karısının sadece kalbini değil, böbreklerini ve karaciğerini de istiyordu. Vazgeçtiğini söylemesi

yetmiyordu, kökünden bitirmesini istiyordu. Savaşı kazanmıştı. Ama konunun bir daha açılmasını

istemiyordu. Ona tümüyle sahip olduğunu bilmek daha da önemlisi, onun bunu iyice anlamasını istiyordu.

Karısına teşekkür etmedi, yaptıkları için övgü sözleri de söylemedi. Umursamazca banyoya girdi, kapıyı

kapadı ve du-Şunu yaptı. Yarım saat sonra çıktığında India yataktaydı.

Işıkları söndürüp yatağa girdi. Bir süre karanlıkta öylece

Dantelle Steel

yattı, sonra karısına dönüp parmaklarını boynunda gezdirmeye başladı.

“Uyanık mısın?”

“Uyanık mısın?”

Doug karısını okşamaya çalıştı ama India hiç tepki vermedi ve yüzünü kocasına dönmedi. Bir süre sonra

Doug da vazgeçti.

Karanlıkta yan yana yattılar. Aralarında kocaman, belki okyanustan bile büyük bir boşluk vardı. Bu

hüzün, acı ve hayal kırıklığının oluşturduğu bir okyanustu. India mağlup olmuş, savaşı Doug kazanmıştı.

İçinden bir şeylerin yok olduğunu hissediyordu. Artık görevinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kocasına

yemek pişirecek, çamaşırını yıkayacak, çocukları okula götürüp getirecek ve kışın üşümemeleri için kalın

giyinmelerini sağlayacaktı. Akşamları kocasına büroda işlerin nasıl gittiğini soracak, kocası da çok yorgun

değilse cevap verecekti. İyi ya da kötü, yıllar önce söz verdiği şeyleri yerine getirecekti. İyi olmayacağını

bilirdi. İyi artık çok gerilerde kalmıştı.

On birinci Bölüm

HARWICH'den döndükten sonra Gail birkaç kere aradı, ama bir türlü görüşemediler. Gail telesekretere

neşeli mesajlar bırakıyor, India onu geri aradığında evde bulamıyordu. Gail Avrupa seyahatinden

döndükten sonra bir iki kere telefonda konuştular. Bir şeylerden şüphelendi, India da her şeyin

yolunda

olduğunu söyledi.

Gail'in Avrupa seyahati umduğundan eğlenceli geçmişti. Jeff her zamanki gibi surat asmamış ve bir mucize

eseri çocuklar da uzun araba yolculuğuna rağmen birbirleri ile kavga etmemeyi başarmışlardı. Şimdiye

kadar yaptıkları en güzel seyahat olmuştu.

İki kadın okullar açılıncaya kadar bir türlü görüşemediler. Okulun ilk günü Sam ve Gail'in ikizleri

sınıflarına girdikten sonra otoparkta karşılaştılar. Gail, daha görür görmez, o yaz India'ya çok kötü bir

şeylerin olduğunu anladı.

“Tanrım, sen iyi misin?” O sabah India saçlarını öreceği zaman bulamamıştı. Jessica'yı ve diğerlerini okula

bırakabilmek için iki kere servis yapmıştı ve artık yorgunluktan ölüyordu. Saçının başının darmadağın olduğunu farkındaydı.

“Saçımı tarayacak fırsat bulamadım,” dedi elleriyle saman sarısı saçlarını düzeltirken. “Çok mu kötü görünüyorum?”

“Evet,” dedi Gail. Endişeli bakışlarla arkadaşını süzdü. Ama sorun saçların değil, on kilo vermiş gibi

görünüyorsun.”

“Kötü mü yani?”

“Değil tabii. Ama ölü gibi görünüyorsun.” Evet, ölüydü

Danielle Steel

ama bunu Gail'e anlatmak istemiyordu. "Ne oldu sana? Hastalandın mı yoksa?" Gail gerçekten endişelenmişti.

"Öyle sayılır," dedi India Gail'in ısrarlı bakışlarından kurtulmaya çalışarak, ama her zamanki gibi başarısız

oldu. Bir şeylerden şüphelendiği zaman Gail'in sezgileri bir av köpeği kadar güçlü olurdu.

"Yoksa hamile misin?" Ama hiç öyle bir hali yoktu. Mutsuz görünüyordu, içinde bir şeyler ölmüş gibiydi.

Hastalıktan daha önemli şeyler olduğu belli oluyordu. "Bir kahve içecek vaktin var mı?"

"Var," dedi India. Aslında yapacak çok işi vardı. Çamaşırlar yıkanacak, çocukların okul dönüşü servisleri

için bir sürü kadına telefon edilecekti.

"Beş dakika sonra Caffè Latte'de buluşalım."

İkisi de arabalarına bindiler. India kafeteryaya vardığında Gail kahveleri çoktan ısmarlamıştı. India'nın ne

sevdiğini çok iyi biliyordu. Çift şekerli ve bol sütlü cappuccino. Beş dakika sonra, önlerinde bir tabak

dolusu çikolatalı bisküvi ile köşe masalardan birine oturdular.

"Harwich'e telefon ettiğimde bana bir şey bahsetmedin. Bu yaz sana neler oldu Tanrı aşkına?" Gail

arkadaşına baktıkça üzülüyordu. India'yı hiç bu kadar mutsuz, hayatından bezmiş bir halde görmemişti.

Sağlık sorunları olmaması için dua ediyordu. Onların yaşında her an meme kanseri tehlikesi vardı.

India'nın kahvesinden bir yudum almasını bekledi. "Yoksa Doug'la mı bir şey oldu?" diye sordu.

“Öyle. Aslında sorun benim. Bilmiyorum... Top haziran ayında dönmeye başladı ve o günden bu yana bir

çığ gibi büyüdü.”

“Hangi top?” India neden bahsediyordu? Gail devam etmesini bekledi, ama India konuşmadı. “Cape de

bir aşk mace

166

Buruk Anılar

rası mı yaşadın?” Mümkün olmadığım biliyordu ama yine de sormaktan kendini alamadı. İnsanların ne

yapacağı belli olmazdı. Bazen India gibi sessiz ve dürüst olanlar çok daha ciddi aşk macerası yaşarlardı.

Eğer sorun aşk macerası ise, iyi gitmediği belli oluyordu.

“Okullar kapanmadan önce seninle konuştuktan sonra,” diye söze başladı India, “ciddi bir şekilde işe dönmeyi düşünmeye başladım. Kore’deki iş teklifini geri çevirdikten sonra yani. Bilmiyorum... belki sebep

o değildi... gerçekten bilmiyorum. Ama birden tekrar hikayeler hazırlamanın çok eğlenceli olacağını düşünmeye başladım. Öyle büyük işler değil, Har-lem’de yaptığım gibi küçük işler.”

“O da pek küçük bir iş değildi India. O hikaye ile ödül alman gerekirdi. Bence çok önemli bir muhabirlikti.”

“Neyse, boşver, buralarda bazı hikayeler hazırlayabilirim diye düşünmeye başladım... New York’da mesela... çok fazla uzaklaşmadan yani... belki çocuklara bir bakıcı falan bulurum diye düşünüyordum.”

“Neyse, boşver, buralarda bazı hikayeler hazırlayabilirim diye düşünmeye başladım... New York’da mesela... çok fazla uzaklaşmadan yani... belki çocuklara bir bakıcı falan bulurum diye düşünüyordum.”

“Doug çıldırdı. Kısaca böyle bir şey yapmaya kalkarsam benden ayrılmakla tehdit etti. Hemen hemen yaz

boyunca birbirimizle hiç konuşmadık, ne de birlikte bir şey yaptık.” Gail meselenin aslını hemen anlamıştı.

””Çok boktan bir durum,” dedi.

“Öyle denebilir. Açık açık ne istediğini söyledi. Herhangi bir iş teklifini kabul etmemi yasakladı. Beni ona

ihanet etmekle, evlenirken yaptığımız anlaşmayı bozmakla ve aileyi yıkmakla suçladı. Kısaca, istersem

işime dönebileceğimi ama o takdirde beni bırakacağını söyledi. Ya da çenemi kapatıp bu

evliliği yürütecek ve on dört yıldır yaptığım şeyleri yapmaya devam edecektim. Bu kadar basit.”

“Peki burada senin kazancın nedir? Yeteneğini onun uğruna feda ettiğin için onun egosunu tatmin etmekten başka ne kazanıyorsun? Bana öyle geliyor ki, seni tehdit ederek göz dağı vermiş. Peki bu anlaşmanın sana ne faydası var?”

“Hiç. Bu da başka bir konu...” dedi India. Kahve fincanını masaya koyarken artık gözyaşlarına hakim olamıyordu. “Haziranda beni yemeğe çıkardığı gece aptal bir konuşma yaptık. Bana sanki yıllar önce satınaldığı bir makineymişim gibi davrandı. Sadece çocuklara bakmamı ve onların yanında olmamı bekliyor. Ama gerçeği söylemek gerekirse, Gail,” yaşlar artık sel gibi akmaya başlamıştı, “artık beni sevdiğinden bile emin değilim.” Konuşması hıçkırıklarla son buldu.

“Seviyordur.” Gail arkadaşına üzülen baktı. India son derece mutsuz görünüyordu. “Belki de farkında değildir, belki de gösteremiyordur. Onun da Jeff den fazla farkı yok. Jeff de benim evdeki eşyaların bir parçası olduğumu düşünüyor, ama beni kaybetmekten ödü kopuyor.”

“Doug’un öyle olduğunu sanmıyorum. Sadece bana sahip olduğunu düşünüyor, beni sevmiyor. Sevdiğini sanmıyorum. Seviyorsa bile, ona o kadar kızgınım ki, hiç umurumda değil. Bu çok kötü bir duygu... Bu yaz bütün hayatımın paramparça olduğunu hissettim.” Gail dinlerken başka neler oldu diye düşünüyordu.

Dinledikeri bir insanı çileden çıkarmaya yetecek kadar kötüydü, ama başka şeyler de olduğundan şüpheleniyordu. India sevilmediğini, ihmal edildiğini ve kocasının gözünde önemsiz olduğunu düşünüyordu.

“Neyse, ben de artık Harlem’deki gibi bile olsa, hiçbir işi kabul etmeyeceğimi söyledim. İsmimi ajansın

katalogundan sildirmeyeceğim, ama iş verirlerse kabul etmeyeceğim. Yapamam. Beni gerçekten bıra

168

Buruk Anılar

İcır. İki ay bu konuda tartıştık ve bütün yazımız bu yüzden mahvoldu. İstediğim şeyde ısrar edecek olursam bu sefer bütün hayatımız mahvolacak ve böyle olmasını istemiyorum.”

“Yani pes ediyorsun, öyle mi?” Gail’in kanı tepesine çık-nıışt’ı t*u hikaye ona hiç yabancı değildi. “Peki o

ne söyledi. Sana teşekkür etti mi? Fedakarlığını anlayabildi mi?”

“Yani pes ediyorsun, öyle mi?” Gail’in kanı tepesine çık-nıışt’ı t*u hikaye ona hiç yabancı değildi. “Peki o

ne söyledi. Sana teşekkür etti mi? Fedakarlığını anlayabildi mi?”

“Doug’la kavga edip ağlamaktan başka neler yaptın bu yaz? Eğlendin mi, çocuklarla bir yerlere gittin mi,

yeni insanlar tanıdın mı?” India’nın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Şu durumda elinden başka bir şey

gelmiyordu. Sorduğu soru karşısında India’nın yüzü gülmeye başladı.

“Serena Smith’le tanıştım.” Göz yaşlarını kuruladı ve kağıt peçete ile burnunu temizledi. Bitkin ve perişan

hali Gail’in düşüncelerini doğruluyordu. Doug gerçekten hayvanın biriydi.

;;llşt

“Şu yazar mı?” Gail ilgilenmişti. Serena’nın bütün romanlarını okumuştı. “Bunu nasıl basardın?”

“Bir arkadaşımın kolejden okul arkadaşımı. Kocasını Harwich’e teknesiyle geldi. Şam’la birlikte tekneye gittik, Şam’a çok iyi davrandı. Kocasıyla Serena gelmeden önce tanıştık yani. Serena’nın yeni kitabının kapağı için fotoğraflarını çektim, çok beğendi.” Serena’dan konu açılınca India Serena ile Pa-ul’un fotoğraflarını söz verdiği halde hâlâ göndermediğini hatırladı.

“Kocasını kim?” diye sordu Gail kahvesinin son yudumunu içerken.

“Paul Ward, borsacı,” dedi düşünceli bir ifadeyle. Gail sözünü kesti.

“Hani şu Paul Ward mı? Wall Street’in Sihirbazı?”

“O sanırım. Hoş bir adam. Serena çok şanslı bir kadın.”

“Adam aynı zamanda çok yakışıklı. Geçen yıl yaptığı bir anlaşma için Timde kapak olmuştu. Üstelik milyarder.”

“Çok güzel bir tekneleri var. Ama Serena nefret ediyor.” Deniz Yıldızı’nda Serena hakkında konuştuklarını ve Paul’un söylediği komik şeyleri hatırlayarak gülümsedi.

“Dur bir dakika.” Gail artan bir merak ve şüpheyile gözlerini kısarak arkadaşına baktı. “Yani sen şimdi

bana tekneye karısı yokken mi bindiğini söylüyorsun?”

“Serena Los Angeles’te film çalışmasındaydı.”

Gail’in gözünden bir şey kaçmazdı, üstelik India’yı yıllardır tanıyordu. Arkadaşımın gözlerinde daha önce

hiç görmediği bir pırıltı yakalamıştı. “India, sen bu adama aşık mısın? Bütün bunların nedeni bu mu?”
Gail,

India’nın kendine bile itiraf etmekten kaçındığı duygularını çok zekice dile getiriyordu.

“Saçmalama.”

“Sen saçmalama. Adam Gary Cooper ya da Clark Gab170

Buruk Anılar

je’ye falan benziyor. Time dergisinde ondan ‘inanılmayacak kadar yakışıklı, son derece çekici’ diye

bahsediliyordu. Yüzü-nü şimdi hatırlıyorum. Şam’la birlikte teknesine gittiniz, öyle 0!İ? ...Sonra ne oldu?”

“Arkadaş olduk. Uzun uzun sohbet ettik. İnsanları çok iyi tanıyor. Fakat Serena’ya deli gibi aşık.”

“Serena’nın namına memnun oldum. Peki ya sen? Teknede sana asıldı mı?”

“Asılmadı tabii.” Sorusu bile hoş değildi. Paul’un böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Zaten böyle bir

şey yapmaya kalksa India asla izin vermezdi. Birbirlerine saygıları vardı.

“Seni aradj mı?”

“Pek sayılmaz.” Ama India’nın gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu ve Gail bunu farketmekte gecikmedi.

Sanki Paul’la aralarında bir sır varmış gibi, India bir şeyler saklıyordu.

“Dur bir dakika. Ya aramıştır, ya da aramamıştır. Pek sayılmaz diye bir şey yoktur. Pek sayılmaz, telefon

edip meşgul sinyali almak demektir. Sana telefon etti mi?” Gail deşelemeye başlamıştı, çok meraklı olduğunu India biliyordu. Aslında öyle bir şey olmuş olsa, Gail çok normal karşılayacaktı. Ama yoktu.

“Evet. Telefon etti. Bir kere. Cebelitarık’tan. Teknesiyle Avrupa’ya gidiyordu.”

“Yelkenli mi? Queen Elizabeth büyüklüğünde bir şey olmalı.” Gail’in etkilenmiş hali karşısında India güldü.

“Oldukça büyük ve gerçekten çok güzel. Sam hayran oldu.”

“Ya sen? Sen de hayran oldun mu?”

“Evet, çok beğendim. Paul’u da çok sevdim. Harika bir insan, sanırım o da benden hoşlandı. Ama o evli,

ben de evliyim. Yalnız, evliliğimin sallantıda oluşunun Paul Ward’la hiçbir ilgisi yok, inan.”

Danielle Steel

“Anlıyorum. Ama şu sıkıntılı günlerinde sana biraz huzur verebilir. Görüşmek istedi mi?”

“İstemedi tabii. Her neyse, zaten Avrupa’da.”

“İstemedi tabii. Her neyse, zaten Avrupa’da.”

“İşçi Bayramına kadar orada kalacağını söylemişti.”

“Serena ile beraber mi?”

“Sanırım Serena daha erken dönecekmiş.”

“Seni oraya çağırdı mı?”

“Keser misin lütfen? Böyle bir şey yok, yemin ederim. Çocuklarla birlikte tekneye davet etti. Biz arkadaşız, hepsi bu kadar. Unut bunları. Ve benim kimseyle bir aşk macerası yaşamaya niyetim yok.

Kocam uğruna mesleğimi, hayallerimi feda ettim. Evliliğimi yıkmak istemiş olsaydım, iş tekliflerini kabul

ederdim. Hayatımı daha fazla altüst etmek için bir aşk macerası eksik.”

“İşe yarayabilir,” dedi Gail düşünceli bir ifadeyle, ama ilk kez böyle olmadığını düşünüyordu. India bu tür

şeylerden hoşlanacak bir tip değildi. Gail gibi oyunlar oynayamayacak kadar dürüst bir insandı ve Gail bu

yüzden onu seviyordu. India’ya saygı duyuyordu ve onu böyle kötü bir halde gördüğü için üzülüyor fakat

elinden bir şey gelmiyordu. Doug aptalın, duygusuz budalanın tekiydi, ama India onunla evli kalmak için

bu kadar ısrar ediyorsa, kimsenin ona yardım etmesi mümkün değildi. Neye mal olursa olsun, oyunu

Doug'un kurallarına göre oynamak zorundaydı.

“Belki bir gün seni tekrar arar,” dedi Gail umutla, ama India omuz silkmekle yetindi. Sorunlarının çözümünün Paul olmadığını biliyordu.

“Arayacağını sanmıyorum,” dedi. “Gerçekten anlamsız. Çok iyi anlaştık ama bu arkadaşlığı sürdürmemizin anlamı

Buruk Anılar

yok. İkimizin de yaşamları oldukça karışık zaten. Üstelik karısını gerçekten çok sevdim. Belki daha başka fotoğraflarını da çekerim.” India içinde bulunduğu duruma tamamiyle uyum sağlamıştı.

“Doug onun fotoğraflarını çekmene izin verecek mi?” İşte India'nın yaşamının sınırları bunlardı ve bunlarla

yaşamak zorundaydı. Hapishane gibi. Müebbet hapis cezası almıştı sanki.

“Belki. Hiç sormadım. Ama verebilir. Fazla zararlı değil, tek yapmam gereken şey bir gün öğleden sonra

şehire inmek olur. Hatta bunu hiç ücret talep etmeden bile yapabilirim.”

“Ne saçmalık,” dedi Gail. “Sen ülkenin, hatta belki de dünyanın en iyi fotoğrafçılarından birisin ve bu

yeteneğini tuvalete atıp sifonu çekiyorsun.” Gail gerçekten bu konuda sinirleniyordu.

“Doug bunu açıkça belirtmedi, ama aslında evlendiğimiz zaman yaptığımız ‘anlaşma’ böyleydi. İşimi

bırakacağımı söylemişim, ama işimle bütün ilişkiyi keseceğimi değil.”

“Kesme o zaman. İsmi ajansın katalogundan sildirme. Belki zamanla o da egosunu tatmin eder ve bir

parça yumuşar. Bu tamamıyla kompleks. Erkeklerin kendilerini önemliymiş gibi gösterebilmeleri için yaptıkları saçmalıklardan başka bir şey değil. Belki bir iki yıla kalmaz fikrini değiştirebilir.”

“Kesme o zaman. İsmi ajansın katalogundan sildirme. Belki zamanla o da egosunu tatmin eder ve bir

parça yumuşar. Bu tamamıyla kompleks. Erkeklerin kendilerini önemliymiş gibi gösterebilmeleri için yaptıkları saçmalıklardan başka bir şey değil. Belki bir iki yıla kalmaz fikrini değiştirebilir.”

India ayağa kalktı. Evde yapılacak pek çok işi vardı. Kahvaltıdan önce yatakları bile toplayamamıştı.

Son zamanlarda sanki ayağına kurşun bağlanmış gibi hissediyor, her yaptığı iş normalden uzun zaman alıyordu. Giyinmek, saçını taramak, makyaj yapmak bile içinden gelmiyordu. Yaşayan bir ölü gibiydi.

Herşey anlamsız geliyordu.

Danielle Steel

Birlikte arabalarına doğru yürüdüler. Ayrılırken Gail arkadaşına sarıldı. “Paul Ward’i kafandan tamamen

silme, India Bazen bu tür dostluklar insana iyi gelir, tam bilemiyorum ama bana anlattıklarına bakılacak

olursa... sanki kendine bile itiraf etmekten kaçındığın bazı şeyler var gibi geliyor. Bu konudan bahsederken değişiyorsun.” Konuşmaları süresince India’nın gözlerinde sadece Paul Ward’dan bahsederken hayat belirtisi gelmişti. “Sakın kafandan silme. Buna ihtiyacın var.”

“Biliyorum,” dedi India. “Sanırım bana sadece acıyor.”

“Sanmıyorum. Öyle düşündüğün gibi acınacak bir halin yok. Güzelsin, akıllısın, esprilisin. Adamın seni

beğendiğinden eminim, ama karısına sadık kalan ender erkeklerden biri olsa gerek. Pek hoş değil ama bu

ihtimal her zaman mümkün.” Şeytanca gülümsedi.

“Gerçekten umutsuz vakasın, Gail. Senin işler ne alemde? Yeni kurbanlar var mı?” Aralarında gizli saklı

yoktu, belki de o güne kadar olmamıştı. India arkadaşına Paul’u ne kadar çekici bulduğunu itiraf etmek

istemiyordu. Gizli kalması daha iyi olacaktı. Aslında gerçekten bir şey yoktu. Belki hepsi sadece hayal

ürünüydü. Ama Cebelitarık’tan edilen telefon gerçektir. Belki o an Paul sıkılmış, onca yolu tek başına gittiği

için kendini yalnız hissetmişti. India’yi arayacağı yerde Serena’yı arayabilirdi, ama aramamıştı. O telefon

konuşmasından beri India bunu defalarca düşünmüş, sonunda önemli olmadığına karar vermişti.

“Dan Lewison’un yeni bir sevgilisi var,” dedi Gail. “Ha-rol’dla Rosalie de, boşanma davasının

sonuçlanmasını bekliyorlar. Ocakta evlenecekler. Ufukta yeni biri de yok.”

“Ne kadar sıkıcı. İstersen sana Paul’un telefon numarasını vereyim?” Gülüştüler.

“Memnun olurum. Neyse ufaklık, kafana takma ve üzül

174

Buruk Anılar

me. Akşam Doug eve geldiğinde midesine bir yumruk indir, bu ikinize de iyi gelecek. Ayrıca o bunu çoktan hak etti.” India da aynı fikirdeydi. Arabaya binip arkadaşına el salladıktan sonra evde kendisini

bekleyen işleri yapmak üzere yola koyuldu. Gail’le konuşup içini dökmek iyi gelmişti. Şimdilik yaşam

tarzını değiştirecek bir şeyler yapması mümkün değildi. Ama biriyle konuşup dertleşmek bayağı iyi gelmişti.

Her zamanki gibi akşam üzeri çocukları okuldan aldı ve Jason’la Aimee’yi tenis dersine bıraktı. Sam bir

arkadaşına gitmiş, akşam yemek saatine yakın gelmişti. Jessica üniversiteye başladığı için çok

heyecanlıydı. Büyük sınıflardan iki çocuk onunla ilgilenmiş, hatta bir tanesi konuşmuştu. Neyseki Doug,

akşam yemeğini bir müşterisiyle birlikte yiyeceğini haber vermişti. India’nın onunla uğraşacak hali hiç

yoktu. Son trenle gelip yatağa girdiğinde India çoktan uyumuştı.

Her zamanki gibi akşam üzeri çocukları okuldan aldı ve Jason’la Aimee’yi tenis dersine bıraktı. Sam bir

arkadaşına gitmiş, akşam yemek saatine yakın gelmişti. Jessica üniversiteye başladığı için çok

heyecanlıydı. Büyük sınıflardan iki çocuk onunla ilgilenmiş, hatta bir tanesi konuşmuştu. Neyseki Doug,

akşam yemeğini bir müşterisiyle birlikte yiyeceğini haber vermişti. India'nın onunla uğraşacak hali hiç

yoktu. Son trenle gelip yatağa girdiğinde India çoktan uyumuştı.

Wall Street Journal ve The New York Times gazetelerini masada Doug'un oturduğu tarafa koydu kahve

hazırlamaya koyuldu. Çocukların tabaklarına mısır gevreği koyarken gözü gazetenin ön sayfasındaki fotoğrafa takıldı. Serena'nın fotoğrafıydı. İşin garibi o yaz India'nın çektiği fotoğraflardan biriydi. Bu fotoğrafı The Times'in ilk sayfasında görünce çok şaşırdı. Kenarında da kendi ismi vardı. Fakat gazeteyi

alıp bakınca boğulur gibi oldu ve elindeki mısır gevreği kutusunu yere düşürdü.

Gazetenin başlığını okurken nefes alamıyordu. Bir uçak kazası olmuştu. New York-Londra seferini yapan bir uçak önceki gece düşmüştü. FBI bomba ihtimali üzerinde duruyordu, fakat gerçek neden henüz

belli değildi. Serena bu uçaktaydı ve hiç kurtulan olmamıştı.

Danielle Steel

“Aman Tanrım.” India sandalyelerden birine adeta yığıldı gazeteyi tuttuğu parmakları titriyordu. Gazete

uçanın mekanik bir arıza yüzünden biraz gecikmeyle kalktığını, Heathrow’dan iki saat yol aldıktan sonra

bilinmeyen bir nedenle infilak ettiğini yazıyordu. Uçakta içlerinde Iowa’dan bir konuşmacı kadın, bir İngiliz

parlamentar, Jerusalem’den dönen ABC’nin tanınmış bir haber spikeri ve uluslararası tanınmış roman yazarı ve film prodüktörü Serena Smith’in de bulunduğu üç yüz yetmiş altı yolcu vardı. India kendi çektiği

fotoğrafa bakarken sadece o yaz fotoğraflarını çekerken Serena’nın söylediklerini düşünebiliyordu.

Üzerinden tam tamına iki ay geçmişti. Paul’ün ne kadar yıkıldığını tahmin edebiliyordu.

Bir süre ne yapacağına karar veremedi. Paul’u araması mı, yoksa mektup yazması mı gerektiğikonusunda kararsızdı. Üstelik onu nasıl bulabileceğini de bilemiyordu. Serena zor bir kadın olabilirdi,

Paul’un teknesini de sevmiyor olabilirdi ama olağanüstü bir kadındı ve Paul’un onun için deli olduğunu

herkes çok iyi biliyordu. Gazetede Serena’nın elli yaşında olduğu ve geride kocası, Paul Ward ile

Atlanta’da yaşayan bir kız kardeşinin kaldığı yazıyordu. Sam kahvaltıya indiğinde India hâlâ gazeteyi okumaktaydı.

“Günaydın anne, bir şey mi oldu?” Mısır gevrekleri masaya saçılmıştı ve India’nın yüzü hayalet görmüş

gibi bembeyazdı.

“Ben... şey., bir şey okuyordum.” Sonra olanları Şam’a anlatmaya karar verdi. “Deniz Yıldızını ve Paul’u

hatırlıyor musun?” Hatırladığından çok emindi ama Paul’u bir şekilde tanımlaması gerekiyordu. “Karısı

uçak kazasında ölmüş.”

“Yaa!” Sam etkilenmişti. “Eminim Paul çok üzülmüştür. Karısı tekneyi sevmiyordu ama yine de üzülmüştür.” Sam için tekne o derece önemliydi ve Serena’nın tekneyi sevmemesi

176

Buruk Anılar

Buruk Anılar

“Bütün bu heyecanın nedeni nedir?” diye sordu Doug. Mutfağın hali ve özellikle de karısının görüntüsünden bir kriz yaşıandığı belli oluyordu. Çok kötü bir şeyler olduğunu anlamak için India’nın yüzüne bakmak yeterliydi.

“Bomba patlamış ve arkadaşım Paul’un karısı ölmüş,” diye açıkladı Sam kısaca. Diğerkileri merakla ona baktılar.

“Bu oldukça garip bir durum,” dedi Doug kendine kahve alırken. “Kim bu Paul?”

“Paul Ward,” diye açıkladı India. “Bu yaz davetli olduğumuz yatin sahibi. Meşhur yazar Serena Smith’le evliydi.” Bunları daha önce Doug’a anlatmıştı. Doug’un tek kaşı kalktı.

“Bombayı nereden bulmuş?” O da şaşırmıştı.

“Dün gece düşen uaktaymış.” Doug kafasını sallayarak Wall Street Journal \ alıp okumaya başladı.

Karısının ne kadar zldüğünün farkında bile değildi. On dakikada kahvaltısını bitirip evden ıktı.

Giderken India’a tek kelime bile söylemedi, çocuklar ise servis arabaları onları almaya geldiğinde

hâlâ

uçak kazasını tartışıyorlardı. O gün çocukları okula götürme sırası kendisinde olmadığı için India memnun

oldu.

Herkes gittikten sonra mutfak masasına oturup gazeteye tekrar baktı ve Paul'u düşündü. Bu durumda sadece onu düşünüyordu, kimbilir ne kadar perişan olmuştu. Ama telefon etmeye cesaret edemedi. Tam

o sırada telefon çaldı. Arayan Ga-il'di.

“Gazeteyi gördün mü?” Nefes nefeseydi.

“Şimdi okudum. İnanamıyorum.” India sanki çok uzaklardan konuşuyormuş gibiydi.

“İnsan ne olacağını asla bilemiyor, değil mi? Neyse ki

Buruk Anılar—F.12

hiçbiri acı çekmeden ölmüş. Patlama bir anda olmuş diyorlar” Üzerlerinde uçmakta olan başka bir uçaktan patlamayı gör. müşlerdi.

“Paul’un ne durumda olduğunu düşünemiyorum bile Karısına deli gibi aşıktı.” Buna rağmen tekmeden India’ya telefon etmişti. Gail’in dilinin ucuna kadar geldi, ama bir şey söylemedi. Bir süre sonra acısı küllenecek ve serbest bir adam olacaktı. İlginç şeyler olacağa benziyordu.

“Telefon etmeyi düşünüyor musun?”

“Rahatsız etmek istemiyorum,” dedi India. Sonra Serena ile Paul’un fotoğrafını hatırladı. Göndermenin

tam sırasıydı. İkisinin birlikte çekilmiş çok güzel bir pozuydu ve Paul’un bu fotoğrafa memnun olacağından

emindi.

tam sırasıydı. İkisinin birlikte çekilmiş çok güzel bir pozuydu ve Paul’un bu fotoğrafa memnun olacağından

emindi.

“Belki giderim.” Birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattılar. India fotoğrafa bakmak için karanlık odasına gitti. Bir tomar kağıt yığının arasında duruyordu. Söz verdiği halde bir türlü Serena’yagönderememişti. Önce Paul’un, sonra da Serena’nın gözlerine bakarak uzun uzun fotoğrafı inceledi. Yan

yana oturuları bile çok şey ifade ediyordu. Paul sandalyenin arkasından sarılmış, Serena ise mutlu bir

ifadeyle başını kocasına yaslamıştı. Onun bu kadar ani gittiğine inanmak kolay değildi. Bunu kabullenmek

Paul için kimbilir ne kadar zordu. Sonra India Paul'u düşündü, herhalde şu sıralar Deniz Yıldızıyla Avrupa'ya geçiyor olmalıydı. Belki de haberi alır almaz uçağa atlamış memleketine dönmüştü. India bu gibi durumlarda nasıl davranılması gerektiğini bilemiyordu. Ama düşündükçe en iyisinin Paul'u hiç aramamak olduğuna karar verdi.

178

1

Buruk Anılar

Telefon etmek yerine mutfak masasına oturup Paul'a mektup yazdı. Ne kadar üzüldüğünü ve onun ne kadar perişan olduğunu tahmin ettiğini yazdı. Kısa fakat yürekte yazdığı mektubuna fotoğrafı da ekledi ve hemen postaneye götürüp postaladı.

Bütün öğleden sonrayı ne yaptığının farkında olmadan geçirdi. Olayları kafasından silemiyordu ve çocukları okuldan almaya gittiğinde hâlâ şokun etkisinden sıyrılamamıştı.

Zar zor akşam yemeğini hazırladı. Doug eve geldiğinde hâlâ saçını bile taramamıştı.

“Bugün neyin var senin? Delirmiş gibi görünüyorsun.”

“Sadece üzgünüm,” dedi India, sıkıntısını kocasıyla paylaşmak ihtiyacı duyuyordu. “Serena Smith için çok üzülüyorum.”

“Onu o kadar iyi tanıyorsun ki. Sadece bir, iki kere görmüştün, değil mi?” İlgilenmemiş, hatta India'nın

tepkisine şaşırmişti.

“Yeni kitabının kapağı için birkaç fotoğrafını çekmişim . Bugün Tinted e basılan benim çektiğim fotoğraflardan biri.”

“Bana söylememiştin,” dedi Doug. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

“Unutmuş olmalıyım. Kocası onun için deli oluyordu. Herhalde üzüntüsünden kahrolmuştur.”

“Böyle şeyler hep olur,” dedi Doug ve Jason’la konuşmaya başladı. Aralarında en küçük bir duygudaşlık

yoktu. Yazın yaşadıkları küskünlük küllenmişti, ama hâlâ dumanı tütüyordu. Onca yıl paylaşılan şeyler de

bu ateşin içinde kavrulup gitmiş gibi geliyordu India’ya.

Çocuklar yattıktan sonra televizyonu açıp haberleri izlemeye başladı. Uçak kazası haberlerin büyük bir

kısmını kaplıyordu, Serena Smith’e daha az yer vermişlerdi. Kazayı gören

kısmını kaplıyordu, Serena Smith’e daha az yer vermişlerdi. Kazayı gören

Danielle Steel

birkaç kişiyle röportaj yapıldı ve FBI basın sözcüsü bir demeç verdi. Sonra spiker tekrar Serena Smith'in

de uçakta olduğunu söyleyerek cenaze töreninin cuma günü New York'ta, Saint Ignatius Kilisesi'nde yapılacağını söyledi. Ondan sonra India boş bakışlarla spor haberlerini ve hava durumu seyretti. Fakat

gördüklerini anlamıyor, sadece Gail'in cenaze törenine gitmesi gerektiğini söylediğini düşünüyordu.

“Sen yatmıyor musun?” diye sordu az sonra Doug. India hâlâ ne saçını taramış ne de banyosunu yapmıştı.

Uçak kazasını öğrendikten sonra bütün bunlar son derece anlamsız gelmişti. Serena'nın başına gelenler

onu fazlasıyla etkilemişti.

“Birazdan yatacağım,” dedi. Banyoya girdi, kapıyı kilitledi ve pantolonunu çıkarmadan klozetin üzerine

oturdu. Paul 'u, karısını ve Atlantik okyanusunun üzerinde binlerce parçaya bölünen güzel yaşamlarını

düşündü. Birden kafasının derinliklerinde kocasını düşündüğünü farketti, artık onunla sevişmek

istemiyordu. Onunla aynı yatağa girmeye bile tahammülü yoktu ve bu eziyeti ömrünün sonuna kadar

sürdürebilmesi mümkün değildi. Doug'u ve sakatlanan evliliklerini düşüneceği yerde orada oturup Paul'a ve

Serena'ya üzülme daha kolayına geliyordu.

Saatlerce duşta kaldı, uzun uzun saçlarını yıkadı. Kocasının uyumuş olmasını dileyerek yatak odasına gittiğinde onu yatakta dergi okurken buldu. Soğuk bir ifadeyle başını dergiden kaldırıp karısına baktı.

“Bu oyun daha ne kadar sürdüreceğiz, India?” Konuşma tarzı son derece iticiydi. India artık onu gardiyan

gibi görmeye başlamıştı ve bu haliyle cinsel açıdan hiç de çekici gelmiyordu.

“Ne oyunu?”

“Ne demek istediğimi pekala biliyorsun. Son günlerde duşta normalden uzun kalmaya başladın. Böyle

abun gibi eriyip küvetin deliğinden akıp gideceksin. Vermek stediğın mesajı aldım, merak etme.”

“Bütün yaz mesajlar veren sendin.” Birden öfkelenmişti. Yorgundu ve kendini tükenmiş hissediyordu. Son

üç aydır neler olmuştu? İlişkileri bir kabusa dönüşmüştü. “Bir süre bana elini bile sürmedin sonra çalışmaya dönmeyeceğimi söyleyince birden her şey düzeldi ve bana ilgi duymaya başladın. Çok etkileyici

bir durum değil. İstedini elde ettin, şimdi de bana sahip olduğunu düşünüyorsun. Tamam sahipsın. Ama

bence bu konuyu biraz daha derin düşünmelisin.” India ilk kez kocasına bu şekilde konuşuyordu,

kelimeler dudaklarından döküldükçe ikisi de şaşırıp kaldılar. Doug yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi.

“Olaylara nasıl baktığım öğrenmem iyi oldu.”

“Sen durumunu açıkça ortaya koydun. İstedini elde ettikten sonra yatıştın. Bana teşekkür etmek zahmetinde bile bulunmadın. Ne yaptığım fedakarlığı umursadın, ne de beni sevdiğini söyledin.” India’nın

duymak istediği tek şey kocasının onu sevdiğini söylemesiydi.

“Yine aynı şeyler,” dedi Doug. Öfkelenmişti. “Yatak odanda yarattığın atmosfer o kadar berbat ki, insanın içinden bu tür şeyler söylemek gelmiyor.”

“Yine aynı şeyler,” dedi Doug. Öfkelenmişti. “Yatak odanda yarattığın atmosfer o kadar berbat ki, insanın içinden bu tür şeyler söylemek gelmiyor.”

“Tamam, India. Anlıyorum. Boşver.” Işığı söndürdü ve ar kasını döndü. İki dakika sonra horlamaya başlamıştı. Görünü şeye göre bu tartışma onu hiç üzmemişti. India saatlerce yatmış yerde ondan ne kadar nefret ettiğini düşündü. Oysa böyle olmasını hiç istememişti. Söylediklerinin iğrenç sözler olduğunu biliyordu, ama bütün söylediklerinden ve yaptıklarından sonra Doug bunları hak etmişti.

Sonunda gözlerini kapadı, Paul’u düşünmeye, ona iyi dileklerini göndermeye çalıştı. Rüyasında Serena’yi gördü. India’ya bir şeyler söylemeye çalışıyordu, India ise bütün gayretine rağmen söylediklerini duyamıyordu. Uzaklarda bir yerde Paul tek başına ağlıyordu. Ve India bir türlü Paul’un yanına varamıyordu.

182

On ikinci Bölüm

ONRAKİ BİRKAÇ GÜN gazeteler hep uçak kazasını yazdı ve India konuyla ilgili hiçbir haberi kaçırmadı. Saatlerce mutfakta oturup bütün gazeteleri dikkatle okudu. İlk günkü bilgilerden fazla öğedememişlerdi. Bazı Arap grupları zan altındaydı, ama henüz hiçbir yasadışı kuruluş sorumluluğu üstlenmemişti. Aslında bunun kazazedelerin ailelerine pek yararı olmayacaktı. Gazetelerde Paul’la ilgili bir tek habere rastlamadı. Bu en üzgün döneminde basından uzak kalmayı başarmıştı. Onu düşündükçe India’nın kalbi sızlıyordu.

Nihayet perşembe günü gazeteler Serena’nın cenaze töreninin ertesi gün Saint Ignatius Kilisesi’nde yapılacağını yazdılar. India uzun süre elinde gazeteyle oturdu, hâlâ Doug’la yaptıkları tartışmanın etkisindeydi. Bir haftadır araları oldukça gergindi. Üç gün önce birbirlerine sarfettikleri

sözleri ikisi de

unutamayacaklarını biliyorlardı. Sözler ve davranışlar ilişkilerinde gözle görülür zedelenmelere neden

olmuştu. India kocasıyla konuşması gerektiğini düşünüyordu. Zaten artık konuşmaktan başka yapabilecekleri bir şey kalmamıştı.

“Serena’nın cenaze töreni için yarın şehre ineceğim.” Bunları söylerken elinde siyah elbisesini tutuyordu.

Bu elbiseyi Noel’de Doug hediye etmişti ve tören için son derece uygun bir kıyafetti.

“Biraz aptalca olmaz mı? Onu çok az tanıyordun. Geçen yaz bir kere gördüğün bir yabancı için neden bu

kadar üzülüyorsun?” Yine onu anlamıyordu ve tabii India’nın Paul’a olan

Danielle Steel

tutkusunu bilemiyordu, Serena sadece bir köprü vazifesi görü-yordu. Ama India'nın bunu kocasına anlatması mümkün değildi.

tutkusunu bilemiyordu, Serena sadece bir köprü vazifesi görü-yordu. Ama India'nın bunu kocasına anlatması mümkün değildi.

“Bu davranışın bana biraz şöhret budalalığı gibi geliyor.” Doug'un bakışları sinir bozucuydu. “Meşhur

olması onu tanıyorsun anlamına gelmez.”

“Evet ama ondan hoşlanmıştım.”

“Yazılarını okuduğum her insandan ben de hoşlanıyorum, ama bu onların cenaze törenlerine gideceğim

demek değildir. Bence bunu bir kez daha düşünsen iyi olacak.”

“Yarınki durumuma ve düşüncelerime bağlı.”

Ertesi sabah uyandıklarında yağmur yağıyordu. Karanlık, kasvetli bir gündü ve yağmur adeta bardaktan

boşanıyordu. Şemsiyeler bile yetersiz kalıyordu. Tam cenaze için uygun bir havaydı.

Doug işe giderken cenaze konusunu açmadı. India öğleye kadar çocukları okula göndermek ve evişleriyle meşgul oldu. Öğleye doğru işleri bitince kararını vermişti. Tören saat üçte başlayacaktı, öğle üzeri

duşa girdi ve sonra da giyindi. Saçını topuz şeklinde topladı, hafif bir makyaj yaptı. Siyah çorap ve yüksek ökçeli ayakkabıları da giyince elbisesi üzerinde daha güzel durdu. Çıkmadan önce boy

aynasındaki görüntüsüne bakınca insanların neden onu Grace Kelly'ye benzettiklerini anlıyordu. Fakat

arabayla istasyona giderken kendisini

Buruk Anılar

düşünmüyordu. Aklında sadece Paul vardı. Onun ne kadar üzgün olduğunu düşündükçe kalbi sızlıyordu.

Arabayı otoparka bırakıp New York'a giden 1:15 trenine bindi-Bir saat sonra oradaydı. Yağmur iyice

hızlanmıştı, taksi bulması kolay olmadı. Park Avenue'ye vardığında törenin başlamasına beş dakika vardı.

Kilise tıklım tıklım doluydu. Koyu renk elbiseli adamlar, pahalı giyimli kadınlar vardı. Bütün edebiyat

dünyası oradaydı ve India kimseyi tanımıyordu.

Hollywood'dan da gelen çoktu, bütün eş dost oradaydı. Bach'ın sonatıyla cenaze töreni başladığında kilisenin bütün sıraları dolmuştu, oturamayanlar sıraların aralarında ve kenarlarda duruyorlardı.

Tören çok güzel hazırlanmıştı, her şey yolunda gidiyordu. Önce Serena'nın yayıncısı ve ajansının sahibi,

arkadan da Hollywood'dan bir arkadaşı konuşma yaptı. En sonunda Paul Ward'in karısına yaptığı

methiye herkesi hıçkırıklara boğdu. Karısının başarılarını övdü ve bir kadın olarak Serena Smith'i anlattı.

Konuşması insanları hem güldürdü hem ağlattı ve karısına veda ederken kilisede bir tek kuru göz

kalmamıştı. Nasılsa konuşmasını ağlamadan bitirmeyi başarmıştı, ama ön sıradaki yerine oturduğunda

India omuzlarının hıçkırıklarla sarsıldığını gördü. Uzanıp omuzunu okşamak, onu teselli etmek geldi içinden.

Tören bitince kiliseyi ilk terkeden Paul oldu. Ağlayarak limusinine binip uzaklaşırken kimse onu

durdurmaya kalkmadı. Yanında kendisine çok benzeyen genç bir delikanlı vardı, oğlu olmalı diye

tahmin

etti India. Taziye sırası yapılmamıştı, herkes o kadar şaşkın ve o kadar üzgündü ki, kalabalık kısa sürede

yağmura karışıp dağıldı. India bir süre Paul'un limuzi-ninin arkasından baktı ve sonra bir taksi durdurdu.

Tören boyunca gözlerini Paul'dan alamamıştı, ama onun kendisini gör

mediğinden emindi. Oraya sadece ikisine da saygı duyduğu ve Paul'a destek olmak istediği için gitmişti.

Belki de Doug haklıydı, Westport'da oturma odasında da oturup Paul'u düşünebilirdi, ama cenazeye gelmeyi çok istemişti ve geldiği için de memnundu.

İstasyondan Doug'a telefon etti. Şehirde olduğunu, akşam birlikte dönmek isterse onu bekleyebileceğini

söyledi. Aksi halde dört buçuk trenine binecek ve akşam yemeğini hazırlamak için zamanında evde olacaktı.

“Beni bekleme, bu akşam geç çıkacağım,” dedi Doug. “Saat altıda birileriyle buluşacağım. Dokuzdan önce evde olamam. Bir şeyler atıştırırım.” Soğuk ve mesafeliydi. Cenaze törenine gittiği için kızmış olabilirdi, Serena'yı hiç tanımadığı için kızmış olabilirdi. Nedeni ne olursa olsun yaklaşımında sıcaklıktan

eser yoktu. “Törende meşhurları gördün mü?” diye sordu alaycı bir tavırla, India iç çekti. Doug gerçekten

duygularını anlayamıyordu.

“Tanıdıklarına rastlamayı beklemiyordum zaten.” Belki Parker'ler vardı ama kalabalıkta onları da görememişti.

“Ben de törene Serena'nın tanıdığı meşhurları görmek için gittiğini sanıyordum.” Çok iğrenç bir konuşmaydı, India aynı şekilde cevap vermemek için kendini çok zor tuttu.

“Ben sadece çok beğendiğim bir kadına son görevimi yapmak için gittim. Hepsi bu kadar. Gitsem iyi olacak, yoksa treni kaçıracam. Evde görüşürüz.”

“Görüşmek üzere,” dedi Doug ve telefonu kapadı. Son günlerde duygusallıktan o kadar uzaktı ki, India’nın hislerini anlaması mümkün değildi. Acaba şimdiye kadar hep böyleydi de, India mı fark etmemişti. Yoksa yazın yaptıkları savaştan sonra mı kötüleşmeye başlamıştı? Hangisi olduğunu bilmiyordu ama kendini çok yalnız hissediyordu. Yine de Paul kadar

186

Buruk Anılar

yalnız değildi, bundan emindi. Hıçkırarak podyumdan inişi gözlerinin önünden gitmiyordu. Yıkılmıştı ve

ona baktıkça India’nın içi sızlamıştı.

Eve dönerken yol boyunca sadece Paul’la Deniz Yıldızı’nda yaptıkları sohbeti düşündü. Eve vardığında

yağmur dinmiş,, çocuklar okuldan dönmüşlerdi. Annelerini görünce hepsi sevindiler.

“Nereye gittin anne?” diye sordu Sam yağmurluğunu çıkarırken.

“Serena Smith’in cenaze törenine,” dedi India. “Çok üzücüydü.”

“Paul’u gördün mü?”

“Sadece uzaktan.”

“Ağlıyor muydu?”

“Evet,” dedi India. “Çok kötü görünüyordu.”

“Belki ona bir mektup yazarım,” dedi Sam. Annesi gülümsedi, diğerleri pek söze karışmadan bu

konuşmaya sadece kulak misafiri oldular. Serena’yı tanımamışlardı, Paul sadece Şam’ın arkadaşıydı.

“Hoşuna gideceğinden eminim.”

“Yemekten sonra yazarım,” dedi Sam ve televizyona döndü. Yarım saat sonra yemeği hazırlamıştı. Yine

hamburger köfte ve patates kızartması yapmıştı. Ama kimse şikayet etmedi. Yemekte herkesin anlatacağı

pek çok şey vardı ve kimse India’nın üzüntüsünü ve suskunluğunu farketmedi. Paul’u kafasından çıkaramıyordu ve Serena ile olan anıları gözlerinin önünden gitmiyordu.

Saat dokuz buçukta Doug geldiğinde üzerinde hâlâ siyah elbise vardı. “Çok güzelsin,” dedi kocası. Son

zamanlarda India oldukça pejmürde geziyordu. Çok üzgün olduğu için görüntüsüne dikkat etmiyordu.

Ama yılbaşında hediye ettiği elbi

Danielle Steel

se hem çok yakışmış, hem de modern bir görünüm kazandırmıştı.

“Nasıl geçti?” diye sordu.

“Üzüntülü.”

“Şaşırmadım. Hiç yemek kaldı mı? Sandöviç alacak zamanım bile olmadı. Açlıktan ölüyorum.” Bir saat

önce India kalan son hamburgerleri soğuduğu düşüncesiyle çöpe atmıştı. Buzdolabında donmuş hindi göğsü ve pizzadan başka bir şey kalmamıştı. Ertesi sabah alışverişe çıkacaktı. Doug sahanda yumurtaya

razı oldu. Ve aylardır ilk defa hafta sonu için ne yapmak istediğini sordu.

“Hiçbir şey. Neden sordun?” India şaşırmıştı.

“Yemeğe falan çıkarız diye düşündüm.” Araları giderek kötüleşmeye başlamıştı ve Doug artık bu durumdan endişe ediyordu. Bu durum artık onun bile dikkatinden kaçmıyordu. Karısı artık onunla

sevişmek istemediğini söylediği zaman durumun ne derece ciddi olduğunu kavramıştı. Karısının ilgisizliği

huzurunu kaçıırıyordu. Belki dışarda yiyecekleri bir akşam yemeği aralarını yumuşatabilir diye düşünüyordu.

Fakat India bu yemek teklifini zoraki bir görev olarak algıladı. “İstemiyorsan mecbur değilsin,” dedi.”

“İstemiyor olsaydım teklif etmezdim. Ma Petite Amie’ye gitmek ister misin?” Bu Doug’un ilk barış

yaklaşımıydı, ama India henüz kendini hazır hissetmiyordu ve oraya son gidişlerinden hâlâ kötü anıları

vardı.

“Pek istemiyorum. Pizzacıya falan gitsek nasıl olur?”

“Peki yarın akşam pizzacı ve arkasından sinemaya ne dersin?” En azından denemekte fayda vardı. Eğer

hayatının bundan sonraki kısmını Doug ile geçirmek istiyorsa, nasıl olsa günün birinde onunla barışması

gerekecekti. Özlemine çektiği aşktan çok uzaktı, ama bu kadarla yetinmek zorundaydı. Ken

188

Buruk Anılar

dini Titanic gemisindeki yolculara benzetti. Servis ne kadar güzel, gemi ne kadar lüks olursa olsun,

sonunda okyanusun dibini boylamaya mahkumdu. Uzun zamandır India böyle hissediyordu.

“Fena fikir değil.” Zamandan başka kaybedeceği bir şey yoktu nasıl olsa. Kocasını kalbini ve özgüvenini

paramparça etmişti. Bir sinemaya gitmekle bundan daha fazla zarar görmesi mümkün değildi nasıl olsa.

Çocukları yatırdıktan sonra üzerindeki siyah elbiseyi çıkardı ve yatağa girdi. Doug hiç yanaşmadı. Bir

önceki olaydan yeterince dersini almıştı. Yavaş yavaş başlamakta yarar vardı. Önce pizzacı ve sinema,

bakalım ondan sonra ne olacaktı. Biraz ilgiyle karısının eski haline döneceğini biliyordu.

Uzun zamandır yaptıkları gibi birbirlerine iyi geceler bile dilemeden uykuya daldılar. India artık alışmıştı.

Kocasının horultularını dinleyerek uzun süre uyanık yattı. Bu sese çoktan alışmıştı ve yavaş yavaş kendi

yatağında duyduğu bu yalnızlığa da alışmaya başlıyordu.

189

On üçüncü Bölüm

CENAZENİN ertesi günü Şam'ı futbol maçına Doug götürdü, India da evde kalıp, Jessica'nın dolaplarını

temizlemesinde yardım etti. Dolapların içi hayatında görmediği kadar süprün-tü doluydu. Jessica'nın bir

kucak dolusu küçülmüş kıyafetlerini vermek için toparlamış götürürken telefon çaldı.

Telefonun çocuklardan birine geldiğini düşünerek açmaya yeltenmedi. Elindeki giysileri garajın kapısına

bıraktı, mutfığa döndüğünde telefon hâlâ çalıyordu. Yorgun bir ifadeyle ahizeyi kaldırdı.

“Evet?”

“Alo!” Telefondaki ses bir çocuk sesinden çok yetişkin bir erkek sesiydi. Son zamanlarda Jessica'yı arayanlar da çocuk sesli değil, kocaman adam sesliydi.

“Affedersiniz. Kimi aradınız?”

“Ben Paul Ward. Mrs. Taylor'la görüşmek istiyorum.” In-dia'nın kalbi birden yerinden fırlayacakmış gibi

çarpmaya başladı. Zar zor kendini mutfak sandalyesine bıraktı.

“Paul... benim... nasılsın?” Onu son olarak Saint Ignatius Kilisesi'nde gördüğünde yüzü gözü yaş

içindeydi.

“Uyuşmuş olmalıyım. Birisi dün oraya geldiğini söyledi. Kusura bakma seni görmedim.” Deniz Yıldızı'nın

tüm mürettebatı Paul'a olan saygılarından dolayı cenaze törenine gelmişlerdi. Hosteslerden biri India'yı

görmüş ve Paul'a söylemişti.

“Uyuşmuş olmalıyım. Birisi dün oraya geldiğini söyledi. Kusura bakma seni görmedim.” Deniz Yıldızı'nın

tüm mürettebatı Paul'a olan saygılarından dolayı cenaze törenine gelmişlerdi. Hosteslerden biri India'yı

görmüş ve Paul'a söylemişti.

rum.” Söyleyecek söz bulamıyordu. Zaten Paul’un aramasına o kadar şaşırılmıştı ki. Aramasını hele hiç beklemiyordu.

“Mektubunu aldım... çok güzeldi. Fotoğraf da öyle.” Te_ lefonda bile ağladığı belli oluyordu. “Çok beğendim. Sen nasılsın?” diye sordu sesine normal bir ton vermeye çalışarak. Cenaze törenine gittiği ve

yazdığı mektuba teşekkür etmek için aramıştı. Ama India ile konuşurken nedense birden duygularına hakim olamamıştı. Onun ne kadar nazik, ne kadar sevecen olduğunu bildiği için, onunla konuşurken kendini birden iyice güçsüz hissetmişti. Olanların ciddiyetine henüz varamamıştı. Hasta gibiydi.

“İyiyim,” dedi India, ama ses tonu pek inandırıcı değildi.

“Bu ne demek? İşine mi dönüyorsun?”

“Hayır. Geçen yaz aramızda 3. Dünya Savaşı çıktı.” İç çekti. “Yapamayacağım. Doug bunu açık bir şekilde söyledi. Pazarlık bile etmeye yanaşmadı. Belki de önemli değil.”

“Önemli olduğunu biliyorsun,” dedi Paul. “Buna ihtiyacın var. Hayallerini yitirme, India... yoksa benliğini

de yitirirsin. Bunu da biliyorsun.” Serena böyle bir şeyi asla yapmazdı. Bedeli ne olursa olsun, her zaman

kendini düşünmüştü. Bunu ikisi de biliyorlardı. Ama o Doug Taylor’la evli değildi. Onunla ‘anlaşma’ da

yapmamıştı. Paul da asla Doug’un yaptığı gibi ultimatolar vermezdi.

“O hayalleri çoktan unuttum,” dedi India. “Ayrıca, artık o hayalleri geri almaya hakkım da yok. Aylardır

ilk kez bu gece yemeğe çıkacağız. Bütün yaz hayatımız kabusu dönmüştü.”

“Bunu duyduğuma üzuldüm,” dedi Paul. India için üzülüyordu. Zamanını boşa harcıyordu. Bunu çok iyi

biliyordu. İkisi de biliyorlardı. “Arkadaşım Sam ne alemde?”

“Çok iyi. Futbol oynamaya gitti. Sana mektup yazmak istiyor. “

192

Buruk Anılar

“Çok memnun olurum.” Telefonda konuşan yazın Deniz yıldızı’nda tanıştığı Paul’a hiç benzemiyordu.

Yorgundu, mutsuzdu ve acı çekiyordu. Tüm hayallerini kaybetmişti ve onsuz nasıl yaşayacağını

bilmiyordu.

“Sen nasılsın? Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Tekneye dönüp bir süre oraya buraya gitmek istiyorum. Bir süre işe gitmemeye karar verdim. Zaten şu

sıralar gitsem de kimseye yararım olabileceğini sanmıyorum. Henüz nereye gideceğime karar vermedim.

Tekne İtalya’da. Belki aşağı iner Yugoslavya ya da Türkiye’ye giderim. Neresi olursa olsun, uzaklara gideyim bana yeter. Sadece denizi görmek istiyorum.” Kendini toparlaması için buna gerçekten ihtiyacı

vardı.

“Tekneye dönüp bir süre oraya buraya gitmek istiyorum. Bir süre işe gitmemeye karar verdim. Zaten şu

sıralar gitsem de kimseye yararım olabileceğini sanmıyorum. Henüz nereye gideceğime karar vermedim.

Tekne İtalya’da. Belki aşağı iner Yugoslavya ya da Türkiye’ye giderim. Neresi olursa olsun, uzaklara gideyim bana yeter. Sadece denizi görmek istiyorum.” Kendini toparlaması için buna gerçekten ihtiyacı

vardı.

o fotoğrafi verebilmişti.

Paul'dan yanıt çok çabuk geldi. "Arada sırada telefon et. Sesini duymak çok hoşuma gidecek." Sonra sesi tekrar atal-laştı, India hattın diğer ucunda onun ağladığını duyabiliyordu. "India, onsuz kendimi o

kadar yalnız hissediyorum ki. Beş gün oldu, hâlâ alışamadım. Bazen beni deli ederdi, ama muhteşem bir

insandı. Onun gibisi yok." Artık açık açık ağlıyordu. India yanında olup onu teselli etmek istedi.

"Evet, onun gibisi yoktur," diye Paul'a katıldı. "Ama senin böyle yıkılmanı istemezdi. Görse çok kızardı

herhalde. Şimdi tekneyle çıktığın zaman ağlayabilirsin, bağırabilirsin, hatta te-pinebilirsin, ama döndüğünde

yine güçlü olmalısın. Biliyorsun, o senin öyle olmanı isterdi."

"Evet." Paul gözyaşlarına rağmen gülümsedi. "Bu konuda oldukça da kaba olurdu." Bu söze ikisi de güldüler. "Sana bir Şey söyleyeyim," dedi Paul, bir an için ağlamayı kesmişti. Beş

Danielle Steel

gündür ağlıyordu ve bunun ömür boyu süreceğini düşünüyordu. “Ben yakında kendimi toparlayacağıma

söz veriyorum ama sen de hayallerinden vazgeçmeyeceğine söz vereceksin Bunu yapmalısın India.”

“Hayallerimle evliliğimi bir arada yürütmeme imkan yok Bu iş bu kadar basit. Uzlaşmak söz konusu bile

değil. Ya hep, ya hiç. Belki bir gün yumuşar, ama şimdi değil.”

“Bir süre bekle bakalım, bütün kapıları kapatma.” Sonra birden endişelendi. “Adını ajansın katalogundan

sildirdin mi yoksa?”

“Hayır, sildirmedi.”

“Güzel. Bırak öyle kalsın. Seni yeteneğinden vazgeçirmekle tehdit etmeye hakkı yok.”

“İstedikini yapar, Paul. Bana sahip olduğunu düşünüyor.”

“Değil ama, sen de biliyorsun. Buna izin verme. Bu konuda ona izin verecek tek insan sensin.”

“Ona bu hakkı on yedi yıl önce verdim. Benimle bir ‘anlaşma’ yaptı ve bu anlaşmaya sadık kalmamı istiyor.”

“Onun hakkındaki düşüncelerimi sana söylemek istemiyorum,” dedi Paul. Tekrar gücünü toparlamış, yazın tanıyıp hayran olduğu adam oluvermişti. “Ya da davranışları hakkındaki düşüncelerimi,” diye ekledi.

Doug’u tanımamasına rağmen, India’yı çok korkuttuğunu biliyordu. India’nın onunla mutlu olmadığı

belliydi. Mutlu olduğunu bilse, onu asla aramazdı. Tuhaf bir şekilde, arkadaşça bile olsa, birbirlerine

ihtiyaçları vardı. “Bu hafta seni çok düşündüm, India. Geçen yaz konuştuklarımızı düşündüm. İnsanın her

şeye sahip olduğunu düşünmesi ne komik. Bazen o kadar emin oluyoruz ki, ama birden bir rüzgar esiyor

ve bütün sahip olduğumuz şeyleri uçuruyor. Kendimi böyle hissediyorum. O kazada yok olan yaşamları

düşünüyorum. Bebekler, gençler, tıpkı onun gibi •|•

belliydi. Mutlu olduğunu bilse, onu asla aramazdı. Tuhaf bir şekilde, arkadaşça bile olsa, birbirlerine

ihtiyaçları vardı. “Bu hafta seni çok düşündüm, India. Geçen yaz konuştuklarımızı düşündüm. İnsanın her

şeye sahip olduğunu düşünmesi ne komik. Bazen o kadar emin oluyoruz ki, ama birden bir rüzgar esiyor

ve bütün sahip olduğumuz şeyleri uçuruyor. Kendimi böyle hissediyorum. O kazada yok olan yaşamları

düşünüyorum. Bebekler, gençler, tıpkı onun gibi •|•

zorundaydı. “Böyle olmasını kimse istemedi. Sen yaşıyorsun, Serena da yaşamını harcamanı istemezdi.” •

“Bütün bunların sorumlusu o teröristler. Herkes gibi benim de hayatımı paramparça ettiler.”

“Biliyorum.” Şimdi ona, zamanla alışacağını söylemenin sırası değildi, ama zaman her şeyin ilacıydı. Hayat

böyleydi. Serena’yı asla unutmayacak, onu hep sevecekti, ama zamanla onsuz yaşamasını öğrenecekti.

Başka çaresi yoktu. “Deniz Yıldızı sana iyi gelecek,” dedi India. O sırada Aimee mutfığa girip çıktı, India

bir an Şam’la Doug ne zaman döner diye düşündü. Ama hâlâ mutfakta yalnızdı.

“Beni arayacağına söz ver,” dedi Paul.

“Arayacağım. Numaran var.”

“Ben de seni ararım. Bazen konuşacak birine ihtiyacım oluyor.” India onun yanında olmak istiyordu ve

aradığı için çok mutlu olmuştu.

“Sen bana geçen yaz çok yardımcı oldun.” Sonra birden Paul’u dinlemediği için ondan özür dilemek ihtiyacı duydu. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun, India. Ben sadece kendini harcamanı ve sonra da pişman olmanı

istemiyorum. Ama olmayacaksın. Göreceksin. Ergeç yapman gereken şeyi yapacak cesareti bulacaksın.”

Peki ne yapacaktı? Kocasına kar-Şi.mı gelecekti? Karşı gelse, onu kaybedeceğini biliyordu, ama kaybetmek istemiyordu.

“Henüz o cesareti bulamadım,” dedi açıkyüreklilikle, “ve bulacağımı da sanmıyorum.”

Danielle Steel

“Bulacaksın. Bir gün mutlaka bulacaksın. Şimdilik hayal, lerini sağlam bir yere sakla, ama nereye sakladığını sakın unutma.” Çok hoş bir tavsiyeydi ve India bu konuşmalardan çok duygulanmıştı.

“Aradığın için memnum oldum, Paul,” dedi.

“Ben de öyle.”

“Ne zaman gidiyorsun?” Nerede olduğunu bilmek istiyordu, onu hayal edebilmek, ihtiyacı olduğu zaman

erişebilmek istiyordu.

erişebilmek istiyordu.

“O kadar acele etme,” dedi India. “Biraz kendine zaman ver, Paul. Henüz ne yapmak istediğini bilmiyorsun.”

“Evet, bilmiyorum. Sadece kaçmak ve saatleri geri çevirmek istiyordum.”

“Bunu Deniz Yıldızı’nda yapabilirsin.” Tam bu sırada Doug mutfağa geldi ve India’nın arkasında durdu.

“Kendine iyi bak ve güçlü ol.” Doug tekrar mutfaktan çıktı. “Güçsüz hissettiğin zaman,” dedi usulca, “beni

ara. Ben hep burada olacağım.”

“Biliyorum. Ben de öyle. Senin de ihtiyacın olursa ben de buradayım. Bunu sakın unutma. Kimsenin sana

sahip olduğunu düşünme. Olamazlar.” İkisi de Doug’dan bahsettiğini biliyorlardı. “Ancak kendi kendinin

sahibi olabilirsin. Tamam mı?”

“Evet efendim.”

“Kendine iyi bak...” Tekrar ağlamaklı olmuştu. Paul son derece duygusal bir dönem yaşıyordu. India onun için üzüldü.

“Sen de kendine iyi bak, Paul. Sandığın kadar yalnız değilsin. Bunu sakın unutma. Eminim Serena her an senin yanındadır.”

Paul güldü. “Herhalde onu Deniz Yıldızı’nda başka türlü tutmak mümkün olmazdı, ama keşke başka türüsü olabilseydi.” Hiç değilse Paul’u güldürmeyi başarmıştı. “Yakında görüşmek üzere, India.”

“Aradığın için teşekkür ederim.” Telefonu kapattılar. India iç çekip oturduğu yerden kalktı. Doug kapıda durmuş, asık bir yüzle kendisine bakıyordu.

“Kiminle konuşuyordun?” Oldukça sinirliydi.

“Paul Ward. Serena’nın fotoğrafını göndermiştim, teşekkür etmek için aramış.”

“Taze dul kendini çabuk toparlamışa benziyor. Serena öleli ne kadar oldu? Bir hafta olmadı, değil mi?”

“Çok iğrenç bir düşünce.” India dehşetle kocasına baktı. “Telefonda ağlıyordu.”

“Eminim ağlıyordu. Bu tarihin en eski numarasıdır. Biraz ağlar, senin merhametini kazanır, ondan sonra

bingo. Oltaya geliyorsun, India. Telefonda erkek arkadaşınla konuşuyor gibiydin.”

“İğrenç şeyler söylüyorsun. Paul iyi bir insan ve saygın bir adam, karısını kaybettiği için de son derece

üzgün. Kendini yalnız hissediyor, yazın iyi bir arkadaşlık kurmuştuk.”

“İğrenç şeyler söylüyorsun. Paul iyi bir insan ve saygın bir adam, karısını kaybettiği için de son derece

üzgün. Kendini yalnız hissediyor, yazın iyi bir arkadaşlık kurmuştuk.”

Danielle Steel

deli gibi aşıktı, peki nerdeydi o zaman?” Doug şüphe içinde kıvranıyordu ve India’yı suçlamaya hazır bir

durumdaydı.

“Çalışıyordu, Doug,” dedi India. “Çalışan kadınlar da var.”

“Kafana bütün o saçmalıkları da sokan o muydu? Kocasını da bu planın bir parçası mıydı?” Doug, Paul’u

küçümsemek için elinden geleni yapıyordu. Bu hali India’yı çileden çıkarıyordu. Paul’a olan duygularını

değil kocasına, Paul’a bile belli etmeye niyeti yoktu. Kendisi bile henüz duygularını tahlil edemiyordu, ama

herşeye rağmen bu duygular aralarında bir dostluk kurulmasına neden olmuştu. Daha fazla ileri götürmeleri

için bir neden yoktu. “Adamın niyetinin ne olduğunu anlamadıysan çok aptalsın diyeceğim India. Seni tekrar aramasını istemiyorum. Sanki sevgilinle konuşuyor gibiydin.”

“Sevgili yok, Doug,” dedi India ve artık öfkesine engel olamıyordu. Kocasının söylediklerinden nefret

ediyordu. “Olsaydı, sanırım şu an olduğumdan çok daha mutlu olurdu. Her neyse, Paul Ward’in bu işle

ilgisi yok. O karısına aşıktı, onun kişiliğine, mesleğine, her şeyine saygı duyuyordu. Tabii senin bunları

anlaman mümkün değil. Ve karısının yasını uzun süre tutacağını sanıyorum.”

“Yas tutması bitince de yanında sen mi olacaksın? Böyle mi düşünüyorsun? Belki de o kadar zengin bir

adamın metresi olmak hoşuna gider.”

“Midemi bulandırıyorsun, Doug,” dedi India ve dolap temizliğini bitirmek için Jessica’nın odasına gitti.

Doug’u görmeye bile tahammülü yoktu ve gün boyunca elinden geldiği kadar bir arada olmamaya gayret

etti. Akşam yemeği için çıktıklarında, aralarındaki gerginlik hâlâ yumuşamamıştı. Aslında Doug’la çıkmayı

hiç istemiyordu, ama daha fazla sorun yaratmak istemediği için söyleyemedi.

Buruk Anılar

Aslında, Paul yüzünden kocasının kendisini kıskanması eurusunu okşayabilirdi, ama bunu söyleyiş tarzı onu

sadece öfkelenirmiş, başka da bir işe yaramamıştı. İğrenç şeyler söylemişti. Paul Ward onun sevgilisi

değildi ve hiçbir zaman olmayacaktı. Sadece iyi bir dosttu. India bundan çok emindi.

Doug'un bütün iyi niyetli davranışlarına rağmen, akşam yemeği son derece gergin bir ortamda geçti.

Öğleden sonra söylediği sözler yüzünden ortamı yumuşatması kolay değildi. Birbirleriyle neredeyse hiç

konuşmadan yemeklerini yediler. Film çok acıklıydı, India baştan sona kadar ağladı ve çıktıklarında

morali daha da bozulmuştu. Eve gelince Doug bakıcı kızın parasını ödedi. India'ya göre berbat bir gece

olmuştu, Doug'un da farklı düşündüğünü sanmıyordu.

Yukarı çıkarlarken Doug cesaretini yitirdiğini hissediyordu. İkisi de yatmak istemedikleri için birer

koltuğa çöküp televizyonu açtılar ve film seyretmeye başladılar. Sinemada gördükleri filmde çok daha

güzeldi. Uzun süre oturdular ve gece yarısı saat birde bir şeyler atıştırmak için mutfığa indiler.

Yukarı çıkarlarken Doug cesaretini yitirdiğini hissediyordu. İkisi de yatmak istemedikleri için birer

koltuğa çöküp televizyonu açtılar ve film seyretmeye başladılar. Sinemada gördükleri filmde çok daha

güzeldi. Uzun süre oturdular ve gece yarısı saat birde bir şeyler atıştırmak için mutfığa indiler.

“Umarım biliyörsündür,” dedi India olgun bir ifadeyle, sonra biraz yumuşadı. “Ben de söylediklerim için

özür dilerim. Son zamanlarda zor günler geçirdik, değil mi?" Her şey zorlaşmıştı. Konuşmalar, ilişkiler, her

şey.

"Galiba bazen evliliklerde böyle şeyler oluyor," dedi Do-ug ve ondan sonra söyledikleri India'yı etkiledi.

"Seni çok özledim."

"Ben de öyle," diye gülümsedi. Onsuz kendini çok yalnız hissediyordu. Son aylarda India ile nerdeyse hiç

konuşmamış, bütün yaz ondan uzak durmuştu.

Yemeklerini bitirdikten sonra yukarı çıktılar. Çocuklar çoktan uyumuşlardı, India usulca yatak odasının

kapısını kilitledi. Yatmaya hazırlandılar, Doug televizyonu kapattı, India yatağa girdiğinde uyanık

bekliyordu. Bu sefer karısına şefkatle sarıldı, India onu reddetmedi. India'nın arzu ettiği kadar tutkulu olmamakla birlikte, karısını kibarca kollarına alıp okşamaya başladı. O kadar aradan sonra sevişmeleri

tuhaf geliyordu ve Doug yine de sevdiğini söylemedi. Onların ilişkileri böyleydi, bir 'anlaşma' yapmışlardı

ve iyi ya da kötü, Doug onun kocasıydı. India bu kadarla yetinmek zorunda olduğunu biliyordu.

200

On dördüncü Bölüm

ONDAN SONRAKİ iki ay süresince India ile Doug ilişkilerini teker tokmak yürüttüler. Kırılan parçaları

yerlerine yapıştırmışlardı, ama artık yapışkan eskisi kadar kuvvetli değildi. Çocuklar yine India'nın bütün

zamanını alıyorlardı ve India'nın konuyu fazla düşünecek fırsatı olmuyordu. Ama hiçbir şeyin

değişmeyeceğini de çok iyi biliyordu. Doug yine eski Doug'du ve beklentilerini gayet açık ifade etmişti.

India yaşamını bu insanla sürdürmek zorundaydı. İşin en zor kısmı da buydu.

Gail'i çok sık görüyordu. Şam'ın futbol maçlarında, veli toplantılarında, okul yemeklerinde sürekli

karşılaşıyorlardı. İkisi de aynı yaş gnabundaydılar. Gail'in uslandığını sanmıyordu, eline fırsat geçse yine

eski yaptıklarını yapacağını biliyordu. Sonunda ekim ayında Gail yeni bir adamla buluştuğunu söyledi ve

yine her zamanki gibi adam başka birinin kocasıydı. Ama hiç değilse Gail mutluydu.

“Eee, nasıl gidiyor?” diye sordu bir gün Gail. Tribünde oturmuş soğuktan titriyorlardı. “Sonunda Doug’un

sinirleri yatıştı mı?”

“Öyle sayılır. Çok fazla yeni müşterisi var, son günlerde oldukça yoğun. Geçen yazdan beri bu hassas konuları tekrar konuşmadık.”

Seks hayatları da eskisi gibi değildi, canlandırmak için ikisi de ellerinden geleni yapıyorlardı. Fakat bazı

yönlerden ilişkileri hâlâ eski halini almamıştı. India da sonunda istedikle

201

201

rini elde etmek için savaş vermekten yorulup, her şeyi oluruna bırakmıştı.

“Paul bir daha aramadı mı?”

“Hayır, sanırım Avrupa’dadır.” İlk defa Gail’e yalan söylüyordu. Bazı şeyleri hiç kimse ile paylaşmak

istemiyordu. Bu yanlış ellere düştüğü zaman son derece tehlikeli olabilecek bir konu olduğu için India

arkadaşına bile açılmamaya karar vermişti. Ve çok sık olmamakla birlikte Paul telefon etmişti.

Eylül’de tekrar aramıştı. Sonra ekimde aradı. O güne kadar iki kez aramıştı. İlginç saatlerde arıyordu.

Genelde India evde yalnız ve Doug’un bürosunda olduğunu tahmin ettiği saatlerde aramaya dikkat ediyordu. Yakışksız hiçbir şey söylememişti fakat konuşmalarından yalnızlık çektiği anlaşılıyordu.

Serena'nın ölümünden iki ay sonra aradığında hafif içkiliydi. India onun çok zor durumda olduğunu anlayabiliyordu. Son aradığında Yugoslavya'daydı, pek eğlendiğini söylememiştir ama dönmeye de niyetli olmadığı kesindi.

India'yla buluşmaktan ya da döneceği tarihten hiç söz etmiyordu. India, belki oğlunu ve torunlarını görmek için tatilde döner diye düşünüyordu. Belki de dönmek zor geliyordu. Bir keresinde her Noel Serena ile İsviçre'ye kayak yapmaya gittiklerini ve Saint Moritz'e onsuz gitmenin zor geldiğini söylemişti.

Serena ile gittikleri yerlere onsuz gitmek, birlikte paylaştıkları hayalleri hatırlamak istemiyordu.

“O halde pek çok yere gitmemen gerekecek,” diye takılmıştı India. Paul yeni yaşamına uyum sağlamakta

güçlük çekiyordu. Her konuşmalarında India'nın durumunu soruyor, o da dürüst cevaplar veriyordu. Artık

eskisi kadar mutlu olmamakla birlikte India kendi durumunu kabullenmişti. Yeniden fırtına yaratmak istemiyordu. Çocuklarının fotoğraflarını çekerek tatmin olduğunu her söylediğinde Paul ona kızıyordu.

Buruk Antlar

olmasını söylüyor, ama India olamıyordu. Serena'dan çok farklı bir yapıya sahipti. Buna rağmen Paul onunla konuşmaktan zevk alıyor, huzur buluyordu.

India ise ona neler yapmak istediğini, işine ne zaman döneceğini hiç sormuyor, hiçbir şekilde baskı yapmıyordu. Sadece her aradığında kendine özgü kibar hali ve insanın içine huzur veren ses tonuyla konuşuyordu. Bu da Paul'un çok hoşuna gidiyordu. Buluşmak ya da bir ilişkiye başlamak gibi imalar da

yoktu. Paul her zaman ölçülü, fakat hep sıcak ve hep nazikti, India'nın yaptıklarıyla ilgileniyor, Doug'un

aksine duygularını anlattığı zaman dinliyor ve onu anlıyordu. Bir bakıma Paul Tanrı'nın India'ya bir hediyesiydi ve artık telefon ettiğini Doug'a söylemiyordu. Paul'un sevgilisi olduğu şeklinde suçlamalara

hedef olmak istemiyordu. O Gail gibi değildi. Çok farklı bir kadındı ve bunu Paul da biliyordu. Onurluydu.

Dürüsttü. Hatta Paul'un gözünde istediklerini karısına kabul ettirmek için onu kandırdığına inandığı Doug'dan bile çok dürüsttü.

İki haftadır Paul'dan haber almamıştı. Bir gün yemekten hemen sonra mutfaktayken telefon çaldı. Paul'un

o sırada İtalya'da olduğunu tahmin ediyordu, saat orada akşam üzeri altı olmalıydı ve genellikle bu saatlerde arardı.

Paul'un sesini duyacağı düşüncesiyle gülererek telefonu açtı, fakat karşısında Raoul Lopez'i bulunca şaşırıldı.

Altı aydır, Kore'deki işi geri çevirdiğinden beri aramıyordu.

Paul'un sesini duyacağı düşüncesiyle gülererek telefonu açtı, fakat karşısında Raoul Lopez'i bulunca

şşırdı.

Altı aydır, Kore'deki işi geri çevirdiğinden beri aramıyordu.

“Hayır,” dedi India gülerek. Adını katalogdan sildirme-mekle aptallık etmişti. Bir iş teklifini daha reddedince Raoul Çok kızacaktı. Doug haklıydı, adını katalogdan sildirmiş olması gerekiyordu.

Danielle Steel

“Farklı bir yanıt bekliyordum. Sana bir teklifim var,” dedi heyecanla. Haberi yeni almıştı ve ilk aklına

gelen India olmuştu. Tam ona göre bir işti.

“İşin ne olduğunu söylemesen daha iyi olur, Raoul. Kore işi yüzünden kocam çok kızmıştı.”

“Kore işine neden kızsın? Sen o işi almadın ki.” Haklıydı aslında, ama sonuç olarak Kore işi üç ay süren

tartışmalara ve neredeyse boşanmalarına neden olmuştu. Teklif ne kadar iyi olursa olsun tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordu. “Bir dakika dinle.”

“İngiltere’de görkemli bir kraliyet düğünü olacak. Avrupa’nın bütün kral ve kraliçeleri katılacak. Bizi

arayan derginin sahibi oraya nasıl davranacağını bilen birini yollamamızı istedi. Kendi çapaçul

muhabirlerinden birini yollamak istemiyor. On dakika önce telefonda, oraya ‘gerçek bir hanımefendinin’

gitmesini ve bütün o gösterişli insanların arasında göze batma-masını istediklerini söylediler. İş Londra’da

ve bu kez hayatını tehlikeye de atmayacaksın. O iş bitince, bir başka teklifim daha var. Batı yakasında, on

ya da on beş yaşında kızların kullanıldığı bir yeraltı kadın ticareti mafyası var. Gerçek anlamda çocuk tacizi. Orada polisle birlikte çalışacaksın. Yakaladığın her haber uluslararası basına yansiyacak, yayın

ajansı vasıtasıyla tabii. Muhteşem bir haber olacak. Düğün hazırlığı ve çocukları ayarlaman için sadece bir

haftan var.”

“Kahretsin,” dedi India Raoul’un söylediklerini duyunca. Çok etkilendiğini saklamaya gerek duymadı.

Belki Doug'u düğün için kandırabilirdi ama onu esas heyecanlandıran on yaşında çocukların fahişeliğe

itilmesi olayıydı. Son derece üzücü bir şeydi ve bunu açığa çıkarmak çok hoşuna gidecekti. "Neden bu tür

tekliflerle beni arıyorsun, Raoul? Evliliğimin yıkılmasına neden olacaksın."

204

Buruk Anılar

"Seni arıyorum, çünkü seni seviyorum ve bu konuda en iyisi olduğunu biliyorum. Harlem'de yaptığın hikayeye bir bak."

"O farklıydı, trenle bir saatlik yoldu ve çocuklara yemek hazırlamak için zamanında evde olabiliyordum."

"Yokluğunda onlara yemek yapması için sana bir aşçı tutardım. Gerekirse yemeklerini ben kendim pişiririm, fakat India, lütfen bana yine hayır deme. Bu işi yapmak zorundasın." India için endişelendiği belli

oluyordu ve iki haber de son derece heyecan vericiydi.

"Düğün ne zaman?" diye sordu. Biraz zamanı olsa belki Doug'la konuşabilir, yalvarır, izin verirse hayatı

boyunca ayakkabılarını parlatacağına söz verebilirdi. İş almak için deli oluyordu ve Raoul'u tekrar reddetmek istemiyordu.

boyunca ayakkabılarını parlatacağına söz verebilirdi. İş almak için deli oluyordu ve Raoul'u tekrar reddetmek istemiyordu.

"Üç hafta mı?" Tekrar günleri hesap etti ve aynı neticeyi alınca kaşları çatıldı. "Tam Şükran Günü'ne

denk

geliyor.”

“Aşağı yukarı,” dedi Raoul. İçinden kabul etmesi için dua ediyordu.

“Aşağı yukarı ne demek? Şükran Günü’nde mi, değil mi?”

“Tamam, tamam. Şükran Günü haftası, ama perşembe günü orada olacaksın. Düğünden önce iki tane büyük davet var, bütün diplomatlar orada olacaklar, Başkan ve karısı da dahil. Şükran Günü hindisini

onlarla birlikte yiyeceksin.”

“Senden nefret ediyorum. Hiç de komik değilsin. Doug seni öldürecek.”

“Sana izin vermezse asıl ben onu öldüreceğim. India, kabul etmek zorundasın. Bak, bana bir iyilik yap ve

iyice düşün. Yarın telefon eder kararını bildirirsin.”

“Yarın mı? Delirdin mi sen? Şükran Günü’nde onlarla birlikte olamayacağımı kocama söylemem için bana

sadece bir gecelik süre mi veriyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

Danielle Steel

“Seni sıkıcı hayattan ve yeteneğinin değerini anlamayan kocandan kurtarmaya çalışıyorum. Çocukların

için söyleyecek bir sözüm yok, hepsi çok sevimliler ama kocanın dünyanın en büyük fotoğraf

yeteneklerinden birini özel aşçısı ve şoförü olarak kullanmaya hiç hakkı yok. Artık zamanı geldi, India.

Benim de ihtiyacım var. Senin de. Bunu benim hatırım için yap.”

“Bir şeyler yapmaya gayret edeceğim,” dedi India. “Yarın ararım... ya da olmazsa öbür gün. Tabii hâlâ

hayattaysam.”

“Seni seviyorum.” Raoul kabul etmesi için dua ediyordu. İşi çok iyi yapacağından emindi. “Teşekkürler,

India. Yarın konuşuruz.”

“Cesedimi bir torbanın içinde, Westport’taki büyük marketlerden birinin önüne atılmış bulurlarsa suçlusun

sensin.”

“Söyle ona büyüsün artık ve kiminle evli olduğunu bir düşünsün. Seni sonsuza kadar hapsedemez.”

““Edemez, ama etmeye çalışıyor. Seni aranm.” Telefonu kapattıktan sonra uzun süre mutfağın ortasında

kalakaldı. Kendine geldiğinde titriyordu. Doug’a söylemeye korkuyor, fakat iki iş, özellikle de zor olanı,

en az Raoul kadar onu heyecanlandırıyordu. Tabii, düğün aynı zamanda eğlenceli olacaktı. İşi almak için

ölüyordu. Ama Doug’a nasıl söyleyecekti? Bir süre taburede oturup düşündü, sonra alışveriş için markete

gitti.

Doug'un en sevdiği yiyecekleri aldı, o gece çok güzel bir sofrayı hazırlamayı düşünüyordu. Biraz havyar

bile aldı. En sevdiği yemekleri pişirecek, güzel bir sofrayı hazırlayacak, hatta şarap bile açacak, sonra da

konuşacaktı. Belki Doug onu öldürecek ama hiç değilse deneyecekti.

Akşam eve geldiğinde Doug India'nın hazırladıklarını görünce çok etkilendi. Şatobiryan almıştı ve en çok

sevdiği har206

Buruk Anılar

dallı sostan hazırlamıştı. Patatesleri kızartmış, taze fasulye, mantar sote, giriş yemeği olarak da fûme somon ve havyar vardı. Çocuklarla sofraya oturduğunda kendini cennette hissetti.

“Bugün arabayı mı çarptın, anne?” diye sordu Jason kızarmış patatesin üzerine sos koyarken.

“Çarpmadım tabii,” dedi India şaşırılmış bir ifadeyle. “Ner-den çıktı şimdi bu?”

“Çok güzel yemek hazırlamışsın. Babamı çok kızdıracak bir şey var diye düşündüm. Gerçekten çok kızdıracak.”

“Saçmalama.” Ama çok akıllıydı, hiçbir şeyden şüphelenmeyen babasından bile akıllıydı. Doug dünyadan

habersiz, tembel tembel en sevdiği sandalyede oturmuş yemek servisini bekliyordu. Tatlı olarak çikolatalı

krema ve bir de Doug’un en sevdiği kurabiyelerden yapmıştı. Her şey mükemmeldi.

“Nefis bir yemektir!” Oturma odasına geçmişlerdi. Çocuklar ödevlerini yapmak için yukarı kata, yatak odalarına çıkmışlardı. “Bütün bunları hak etmek için ne yaptım?”

“Benimle evlendin,” dedi India kocasının ayakucundaki tabureye oturarak. Bu sefer içinden dua ediyordu. Sadece bir kez, bir kere olsun kabul etmesi için dua ediyordu. Yalvarmaya bile hazırды. Şükran

Günü’ne bile rastgelse, Londra’ya gitmek için deli oluyordu.

“Çok şanslıyım.” Koltuğa yaslanıp midasını ovalamaya başladı.

“Ben de öyle,” dedi India. Yazdan beri ilk kez birbirlerine güzel sözler söylüyorlardı. Ama bu sefer art

niyet vardı. “Doug...” India kocasına baktı ve o dakika Doug işin içinde bit yeniği olduğunu anladı.

Karısının gözleri heyecandan pırıl pırıl parlıyordu. Neler olduğunu merak etmeye başlamıştı. “Jason haklı

miydi yoksa? Arabayı mı çarptın?”

Danielle Steel

“Trafik suçum hiç yok, sigortanın hasar primlerini de yükseltmedim, arabanın da bir şeyi yok. İstersen gidip bakabilirsin.”

“Dükkanlardan mal aşırıırken mi yakalandın?”

“Başka bir şey var.” Artık söyleyip bitirmek istiyordu. Yapmak zorundaydı. Yarın, olmazsa en geç ertesi

gün Raoul’a telefon etmek zorundaydı. “Bugün bir telefon aldım,” dedi.

“Kimden?” Hemen kaşları çatılmıştı. On dört yaşında bir kızın, erkek arkadaşıyla dışarı çıkmak için babasından izin alması gibi bir durumdu, ama çok daha zordu. Yüz bin kere daha zordu. Doug’un bu konuda neler düşündüğünü de çok iyi biliyordu.

“Kimden?” Hemen kaşları çatılmıştı. On dört yaşında bir kızın, erkek arkadaşıyla dışarı çıkmak için babasından izin alması gibi bir durumdu, ama çok daha zordu. Yüz bin kere daha zordu. Doug’un bu konuda neler düşündüğünü de çok iyi biliyordu.

“Yine başlamayalım.” Doug koltuğunda doğrulup, ayakucundaki taburede oturan karısına baktı.

“Dinle bir dakika. Bana önerilen şimdiye kadar aldığım en saygın iş, gerçek bir ‘hanımefendi’ istemişler.”

Batı yakasındaki fahişelik olayından bahsetmemeye karar almıştı. Londra’da bile olsa asla bunu yapmasına izin vermezdi. Ama belki düğün... “İngiltere Kraliyet Ailesinden önemli birinin düğünü ve bunu

gerçekten yapabilecek birini istiyorlar. Bütün diplomatlar, Avrupa’nın bütün hanedanı, Başkan ve karısı

orada olacaklar...”

“Ama sen olmayacaksın,” dedi kocası kesin bir ifadeyle. “Bu iş için başka bir fotoğrafçı bulsunlar.”

“Ama beni istiyorlar, en azından Raoul benim yapmamı istiyor. Doug... lütfen... çok istiyorum.”

“Bu konuyu kapattık sanıyordum. Bu savaşı ne kadar sıklıkla tekrarlayacağız, India? Bunun için sana ajansın katalogundan adını sildirmeni söylemiştim. Aksi halde telefon etmeye devam edecek. Yeter artık,

bu konuda bana ve kendine iş

Buruk Anılar

İçence etme. Senin çocukların var... sorumlulukların var... bütün bunları bir kenara bırakıp, kapıyı çekip

gidemezsin.”

“Doug, bir haftalık bir iş bu. Sadece bir hafta. Hepsi bu kadar. Şükran Günü’nde beraber olmayacağız

diye çocuklar perişan olacak değiller.” Bu sözleri söyledikten sonra telaşlandı. Bu kısmı daha sonra söylemeyi düşünüyordu. Ama artık sözler çıkmıştı. Nasıl olsa sonunda söylemek zorunda kalacaktı.

“İnanamıyorum. Sen bana Şükran Günü’nde bizden uzak olmak istediğini mi söylüyorsun? Ne yapmamı

bekliyorsun, hindiyi ben mi pişireceğim?”

“Çocukları lokantaya götürürsün. Gitmeden önce Şükran Günü için yemek hazırlar bırakırım. Onlar için

çok şey farkedeceğini sanmıyorum.”

“Onlar için farketmeyebilir, ama benim için farkeder. Anlaşmamızı biliyorsun. Yazın bu konuyu detaylı

olarak gözden geçirmiştik.”

“Biliyorum. Ama bu iş benim için çok önemli. Bunu yapmayı çok istiyorum.”

“Belki de artık evli olmak, çocuk sahibi olmak istemiyorsun. Ben de Şükran Günü’nde bizimle birlikte

olmayan bir karım olsun istemiyorum. Bu işi yapmakta kararlıysan, istersen savaş alanlarına git, umurunda

değil.”

“Ama düğünde tehlikede olmayacağım.”

“Tabii teröristler arkadaşının uçağına yaptıkları gibi bomba atmazlarsa. Şimdi bir karar vermek zorundasın. Tehlikeyi göze almak istiyor musun?” Bütün kozlarını oynuyordu.

“Tabii teröristler arkadaşının uçağına yaptıkları gibi bomba atmazlarsa. Şimdi bir karar vermek zorundasın. Tehlikeyi göze almak istiyor musun?” Bütün kozlarını oynuyordu.

“Sen Rusları bir tarafa bırakıp neden bir an önce büyü

Buruk Anılar— F.14

meyi denemiyorsun? Artık bu saçmalıklar geride kaldı, daha doğrusu kalması gerekirdi.”

“Ama kalmamış. Hâlâ benim bir parçam ve her zaman öyle olacak. Bunu anlamak zorundasın.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.” Öfke ile ayağa kalktı. “Bunu kabul etmeyeceğim. Gitmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama öyle yaptığın takdirde benimle evli kalacağını düşünme.”

“Bana seçim hakkı verdiğin için teşekkür ederim, Doug,” diyerek India da oturduğu yerden kalkıp

kocasının gözlerinin içine baktı. “Biliyor musun ne? Artık beni tehdit etmene veya şantaj yapmana izin

vermeyeceğim. Ben buyum, evlendiğin insan bu. İstersen kurallar koyabilirsin ama beni korkutamazsın.”

India bu sözleri nasıl söyleyebildiğini bilmiyordu. Ama birden ne yaptığını ve ne yapmak istediğini

anlamıştı. Londra’ya gidecekti. “Bu işi alıp haberi hazırlayacağım. Londra’da bir hafta kalacağım sonra geri

dönüp tekrar çocuklarla ve tabii seninle ilgilenmeye devam edeceğim, her zaman olduğu gibi. Biliyor musun? Kimse bu yüzden ölmeyecek. Artık bana bunu söyleyemezsin, Doug. Haksızlık bu. Ve artık bana

haksızlık yapmana izin vermeyeceğim.”

Doug tek kelime söylemeden karısını dinledi. India tir tir titriyordu. Sonra arkasını dönüp merdivenleri

çıktı ve yatak odasının kapısını çarparak kapattı. India başarmıştı. İstediklerini elde edecek gücü bulmuştu.

Daha önce hiç yapmadığı şeyi yapmıştı. Korkuyordu, ama mutluydu. Yıllardır kocası üzerinde baskı uyguluyordu. On yedi yıl önce Asya’dan dönmesi ve kendisiyle evlenmesi için ultiatom vermişti. Ona

başka seçenek tanımamış, istediklerini yapmadığı takdirde kendisini kaybedeceğini söylemişti. India çok

küçük yaşta babasını kaybettiği için, Doug'u kaybetmeye dayanamayacağını düşünmüştü.

Buruk Antlar

»ma on yedi yıl sonra, kendisini kaybederse çok daha kötü olacağını anlamıştı. Ama Doug'u

kaybedeceğini sanmıyordu, kaybederse artık bununla başa çıkabilecek güçteydi. Ama öyle olmamasını

diliyordu.

Yukarı çıkmadan önce bir süre bekledi. Çıktığında ışıkların söndürülmüş ve Doug'un da yatağa girmiş

olduğunu gördü. Ama horladığını duymadı.

“Uyanık mısın?” diye fısıldadı ama cevap alamadı. Ancak uyumadığını biliyordu, yaklaşınca haklı olduğunu

anladı. Yatağın ayak ucuna dikilip baktı, Doug hâlâ konuşmuyordu. “Böyle olduğu için üzgünüm, Doug.

Başka türlü olmasını isterdim, keşke gitmeme kendin izin verseydin. Seni çok seviyorum... ama bunu

yapmak zorundayım... kendim için. Bunun açıklaması çok zor.” Aslında değildi, ama Doug'un anlaması

mümkün değildi. O sadece karısını tehdit etmek istiyordu. Her zaman öyle yapmış, kendisini

kaybedeceğini söyleyerek India'yı korkutmuştu. Ama India hayatı boyunca bu korkuyla yaşamayacaktı.

“Seni seviyorum, Doug,” dedi tekrar. Sonra düşünu yapmak için banyoya geçti. Ilık suyun altına girip yüzünde mutlu bir gülümseme ile uzun süre kaldı. Başarmıştı!

yapmak zorundayım... kendim için. Bunun açıklaması çok zor.” Aslında değildi, ama Doug'un anlaması

mümkün değildi. O sadece karısını tehdit etmek istiyordu. Her zaman öyle yapmış, kendisini

kaybedeceğini söyleyerek India'yı korkutmuştu. Ama India hayatı boyunca bu korkuyla yaşamayacaktı.

“Seni seviyorum, Doug,” dedi tekrar. Sonra duşunu yapmak için banyoya geçti. Ilık suyun altına girip yüzünde mutlu bir gülümseme ile uzun süre kaldı. Başarmıştı!

On beşinci Bölüm

ŞÜKRAN GÜNÜ'NDEN bir gece önce, India söz verdiği gibi bayram yemeğini hazırladı. Herşey mükemmeldi, yemek boyunca surat asıp oturan Doug dışında, mutlu bir aile portresi çiziyorlardı. Artık

karısının gitmesi hakkında düşündüklerini saklama gereğini de duymuyordu.

Gideceğini çocuklara kendisi söyledi. İlk şoku atlattıktan sonra hepsi çok sevindiler. Özellikle kızlar, anneleri böyle bir düğüne gideceği için çok heyecanlandılar. Oğlanlar pek fazla ilgilenmedi. Fakat çocukların hiç biri, Doug'un beklediği tepkiyi vermediler. Terk edilmişlik duygusuna kapılmadıkları gibi,

sanki anneleri hiç geri dönmeyecekmiş gibi kızmadılar da. Oysa India, babası altı aylığına Vietnam'a, ya

da aynı şekilde tehlikeli bir yere gittiği zaman çok kızardı. India tehlikesi olmayan bir göreve gidiyordu ve

çocuklar bunu çok iyi anlıyorlardı. Şükran Günü'nde birlikte olamayacaklarını duyunca biraz hayal kırıklığına uğradılar. Ama India bayram yemeğini gitmeden bir gece önce hazırlayacağını söyleyince, yine

Doug'un tahminlerinin aksine, hepsi çok mutlu oldular.

Londra'ya Şükran Günü sabahı hareket edecekti. Her ikisinin de anne ve babaları hayatta olmadıkları için, Doug ve çocuklar Şükran Günü yemeğini, Greenwich'da oturan bir arkadaşlarıyla birlikte yiyeceklerdi. India, Doug'a neden bu kadar bağımlı olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Çünkü

çocukların dışında, India'nın hayatta kimsesi yoktu.

Çocuklar sofrada ne var ne yoksa süpürdüler. Jason ha

213

yatında yediği en güzel yemek olduğunu söyledi. India oğlu. na teşekkür etti. Yemekten sonra India ile Jessica mutfağı toparlarken, diğerleri oturma odasına geçip film seyrettiler. India Jessica'yı da diğerlerinin

yanına yollayınca, Doug mutfağa ge[. di. Görünüşüne bakılacak olursa öfkesi daha da kabarmıştı.

“Bayram günü çocukları öksüz bıraktığın için utanmıyor musun?” diye sordu. Hâlâ India'ya suç yüklemeye çalışıyordu

“Onlar öksüz değil, Doug. Arada sırada çalışan bir anneleri var ve onlar annelerine senden daha fazla anlayış gösteriyorlar.”

“Öfkelerini derslerine çalışmayarak gösterirlerse ne olacağını sen düşün.”

“Böyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum.”

India'nın yokluğunda, Gail çocukları okuldan alacağına söz vermişti. Ev işleri için de, her zaman çağırdığı

bakıcıyla anlaştı. Her gün saat üçte gelip, akşam yemeğini servis ettikten sonra gidecekti. Yemek pişirmede Jessica yardımcı olacağına söz verdi. Her şey yolunda gidiyordu. Yokluğunda yapılması

gereken işleri altı sayfalık bir liste halinde hazırladı. Tek sorun kocasıydı. Fakat India, hayatında hiç bu

kadar kararlı olduğunu hatırlamıyordu. O hafta Paul telefon etmiş, onunla gurur duyduğunu söylemişti.

India da Londra'ya varınca telefon edeceğine söz verdi. Deniz Yıldızı Türkiye'deydi. Paul India'nın telefonunu heyecanla beklediğini söyledi.

gereken işleri altı sayfalık bir liste halinde hazırladı. Tek sorun kocasıydı. Fakat India, hayatında hiç

bu

kadar kararlı olduğunu hatırlamıyordu. O hafta Paul telefon etmiş, onunla gurur duyduğunu söylemişti. India da Londra'ya varınca telefon edeceğine söz verdi. Deniz Yıldızı Türkiye'deydi. Paul India'nın telefonunu heyecanla beklediğini söyledi.

214

Buruk Antlar

çaktı• Çünkü yapmasa daha pahalıya mal olacağını biliyordu. Telefon ettiğinde Raoul çok heyecanlanmıştı. Aslında çok az para vereceklerdi, ama kazandığı parayla güzel bir şeyler yapmayı planlıyordu. Belki Noel’de çocukları alıp kayağa giderdi. Tabii isterse, Doug da katılabilirdi. Ama şimdilik istemediğini söylemişti.

Ertesi gün tatil olduğu için India çocukların geç yatmasına izin verdi. Ertesi sabah yola çıkmadan önce, tek tek odalarına girdi. Hepsi derin uykudaydılar, anneleri öpünce yataklarının içinde dönüp sarıldılar.

Hepsinin ortak sözü , “İyi eğlenceler, anne,” oldu. India gittiği yerden telefon edeceğine söz verdi. Hepsine

kalacağı otelin adını ve telefon numarasını yazıp bıraktı. Ayrıca da mutfakta duvara raptiyelemişti. Her şeyi

çok güzel hazırlayıp bırakmıştı. Hâlâ bu işi bu kadar kolay ve rahat yapabildiğine inanamıyordu. Tek sorun kocasıydı.

Sonra kocasıyla vedalaşmak için yatak odasına döndü. India uyandığından beri Doug da uyanıktı, ama uyuyormuş gibi yapmıştı. Fakat artık karısının üzerinde eski gücü ve otoritesinin kalmadığının farkındaydı.

Ve bu değişim hiç hoşuna gitmiyordu.

“Söz veriyorum, mümkün olduğu kadar sık telefon edeceğim,” dedi India. Sanki küçük bir çocuğu kandırıyormuş gibiydi.

“Dert etme,” dedi Doug kabaca. “Dönünceye kadar sana söyleyecek bir sözüm olmayacak.” Ciddi görünüyordu.

“Peki, dönünce ne olacak? Beni sokağa mı atacaksın? Saçmalama Doug, kabullen bunu artık. Lütfen.

Bana iyi şanslar dile. Kaç yıldır böyle bir iş yapmıyorum... heyecanlıyım.” Ama kocasının anlayacak gibi

bir ifadesi yoktu. Hâlâ kızgındı. Ve hâlâ gözdağı vermeye çalışıyordu.

India korkmuyor değildi, ama artık bu işi geri çevirecek

kadar değildi. "Seni seviyorum, Doug," dedi arkasını dönün odadan çıktı. Gerçekten seviyordu. Ama acaba kocası onu hâlâ seviyor muydu? Omuzunda fotoğraf malzemelerini özenle yerleştirdiği çantası ile

merdivenlerden inerken kocası cevap vermedi. Çanta babasınınındı. Valizini aldı ve kendisini havaalanına

götürmek üzere bekleyen servis arabasına bindi.

Yol fazla uzun değildi. Birkaç kişi daha aldılar. Yıllardır ilk kez kendini özgür hissediyordu. Uzun zamandır ilk kez yanında çocuklar olmadan bir yere gidiyordu ve özgürlük duygusu gerçekten çok güzeldi.

Yol fazla uzun değildi. Birkaç kişi daha aldılar. Yıllardır ilk kez kendini özgür hissediyordu. Uzun zamandır ilk kez yanında çocuklar olmadan bir yere gidiyordu ve özgürlük duygusu gerçekten çok güzeldi.

Uçakta biraz okudu, sonra biraz uyudu. Geç vakit hafif bir şeyler yedi ve pencereden dışarıyı seyredip,

yıllardır yaşamını sınırlayan, geride bıraktığı çocuklarını düşündü. Onları özleyecekti, ama ayrılık uzun

değildi. Sonra kocasını düşündü. Söylediği şeyleri, bunca yıldır üzerinde kurduğu otoritesini nasıl kaybettiğini ve bunun sebeplerini düşündü. Düşündükçe, bütün bunların ne kadar saçma ve nasıl bir haksızlık olduğunu anlıyordu.

Kızılmıyordu, fakat üzülmüyordu. Ona gönül rızasıyla izin vermiş olsa çok daha iyi olacaktı. Ama Doug onu

kontrolü al

Buruk Anılar

tında tutmak istiyor ve sadece kendi istediklerini yapmasını istiyordu. Bunları düşündükçe içi sıkılıyordu.

Heathrow'a indiklerinde hafif hafif kestiriyordu. Birden heyecanlandı. Nihayet kendi kanatlarıyla uçmayı

başarmış, başkası istediği ya da yapması gerektiği için değil, sadece kendi istediği için bir şey yapmıştı.

Mutluluktan uçuyordu adeta. Yıllardan sonra ilk kez Londra'ya geliyordu ve etrafı görmek için sabırsızlanıyordu.

Söz verdikleri gibi şoför onu gümrük çıkışında bekliyordu. Hızla düğün salonuna doğru giderlerken India

arka koltukta kıyafetini değiştirdi ve şartların elverdiği ölçüde saçlarını taradı. Aslında kendine daha fazla

özen gösterebilmeyi çok istiyordu, ama aynaya bakınca kendi kendine geçerli notu verdi. Zaten buraya beğenilmek için değil, fotoğraf çekmek için gelmişti. Kimsenin ona bakacağı yoktu.

Royal Naval Academia'nın önünde ellerinde kılıçları ve üzerlerinde resmi üniformaları ile hava harp okulu

öğrencileri sıralanmıştı. Konuklar girip çıkarlarken hazırola geçiyorlardı ve çevre son derece etkileyiciydi.

Binaların etrafı yemyeşil çimenlerle sarılmıştı ve talihsiz kilise 1779'da inşa edilmişti.

Dışarda birkaç kare fotoğraf çektikten sonra koşarak içeri girdi. Merdivenleri çıkarken başını kaldırıp

tavanı süsleyen muhteşem yağlıboya tablolara baktı. Büyüklüğü Versay Sarayı kadar değilse bile en az

Şistine Kilisesi kadardı. Yaklaşık dört yüz kişi dans ediyordu. Salona girer girmez fotoğraf çekmeye başladı. Kahramanlarını bulmak zor olmadı. Prens Charles, Hollanda, Danimarka ve Norveç Kraliçeleri.

Hepsini kolayca tanımişti. Fransa Cumhurbaşkanı ve bazı prensesleri de tanımakta zorlanmadı ve uzaktan

Kraliçe Elizabeth'i gördü. Başbakan, ABD Cumhurbaşkanı ve First Lady ile sohbet ediyordu. İçeri girerken göstermek zorunda kaldığı pasaportunu çabu

Danielle Steel

Kraliçe saatler önce partiden ayrılmıştı, bazı ünlü konuklar da onun arkasında, muhteşem bir parti olduğunu fısıldayarak ayrılmışlar, bir kısmı da kiliseyi gezmeye başlamıştı. India yanındaki son makara filmi de bitirdikten sonra arabasına atlayıp şehrin yolunu tuttu.

Claridge'de ona küçük bir oda ayırtmışlardı. Bu, anlaşmanın bir parçasıydı. Lobiden içeri elinde valizi ve

omuzunda fotoğraf çantasıyla girerken birden çok yorgun olduğunu farkettiler. Saat gece yarısı iki buçuğu

geçiyordu, ama aslında onun biyolojik saatine göre akşamın sekiziydi. Fakat yolculuk ve saatlerce çılgın

gibi fotoğraf çekmek yormuştu. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi, sadece o zamanlar kadife etek ve topuklu

ayakkabı giymezdi. Komando elbisesi ve asker postası giyerdi. Fakat o gece gördüklerini hayatı boyunca

unutamayacaktı. Painted Hall, gerçekten İngiltere'nin en güzel binalarından biriydi ve o gece orada gördüğü insanlar Avrupa'nın tarihini oluşturan insanlardı.

Soyundu ve kendini yatağa dar attı. Daha başını yastığa koyar koymaz derin bir uykuya daldı. Telefonun

çaldığını du-yuncaya kadar da deliksiz uyudu. Gecenin o saatinde kim arıyor olabilirdi? Fakat gözlerini

açınca pencereden içeri güneş ışığının süzülmemekte olduğunu gördü. Londra'da soğuk bir kasım sabahıydı

ve öğle saatinde bir yerde olması gerekiyordu. Çalar saati bile duymamıştı.

“Alo,” dedi mahmur mahmur gerinirken. Bir yandan da

odayı inceliyordu. Açık mavi çiçekli perdeleri olan, küçük fa-İcat sevimli bir odaydı.

“Çalıştığımı sanıyordum,” dedi telefondaki ses.

“Çalışıyorum. Kimsiniz?” Arayanın Raoul olduğunu sandı, ama ses hiç onunkine benzemiyordu. Birdenkim olduğunu anladı. Paul arıyordu, Türkiye’den, tekneden arıyordu. “Bir an seni tanıyamadım. Ölü gibi

uyumuşum. Uyandırdığın için teşekkür ederim.”

“Nasıl gidiyor?”

“Çok eğlenceli. Dün gece muhteşemdi. Yeryüzünde isminin önünde kral, kraliçe, prens, prenses sıfatı olan kim varsa hepsi oradaydı. Ve Painted Hall büyüleyici bir yer.”

“Öyle, değil mi? Bir keresinde Serena ile bir partiye davet edilmiştik, Patrick O’Brian adında çok hoş bir

yazar davet etmişti. Painted Hall gerçekten çok güzeldir.” India onun dünyanın her yerine gittiğini düşündü.

Fakat partide bulunanların isimlerini sayınca, Paul bile etkilenmişti.

“Çok güzel fotoğraflar çektiğimi sanıyorum.”

“Yeniden işe dönmek nasıl bir duygu?” India’yı Claridge’deki küçük odasında düşününce gülümsedi.

Onu görüyor gibi oldu. Orada bulunabilmesinin nasıl bir zafer olduğunu ve onun için ne demek olduğunu

Onu görüyor gibi oldu. Orada bulunabilmesinin nasıl bir zafer olduğunu ve onun için ne demek olduğunu

sun?” Öylesine sormuştu India, Paul’un geleceğini hiç sanmıyor, hatta için için gelmeyeceğini hissediyordu.

Çünkü hâlâ Deniz Yıldızı’nda, gerçek yaşamdan kaçıyor.

“Sanmıyorum,” dedi Paul. “Aslında seni görmeyi çok istiyorum. Hem sen eski dostlara zaman ayıramayacak kadar meşgulsün.” Son beş ayda gerçekten dost olmuşlardı. India Pa-ul’la üzüntüyü, Doug ile de hayal kırıklığını paylaşmıştı ve Se-rena’yı kaybettikten sonra Paul kaç kez onunla dertlerini paylaşmıştı. Kısa sürede, aralarındaki mesafeye rağmen çok yakınlaşmışlardı. “Galiba medeniyete dönmekten korkuyorum.” Karısının yokluğunu kabullenmek hâlâ çok zor geliyordu.

“Mecbur değilsin.” Paul’un işlerini faks ve telefonlarla yürüttüğünü biliyordu, geri kalanını ortakları hallediyorlardı. Deniz Yıldızı’nda kalması onun için çok daha iyiydi. Çünkü teknede her yerde olduğundan daha rahat ve huzurluydu.

“Çocuklardan nasıl ayrıldın?” Önceki sabah India’yı çok düşünmüştü.

“Sorunsuz. Doug’dan çok daha iyidiler. Şükran Günü’nü bir gece önce kutladık. Doug neredeyse benimle hiç konuşmadı. Kolay kolay hazmedeceğini sanmıyorum. İş uzatacağa benziyor.”

“Kulak asma sen de. Sana ne yapabilir?”

“Beni bırakır. Ayrılırız.” Ses tonundan bu konuda oldukça endişeli olduğu anlaşılıyordu.

“Aptal olması lazım.” Ama ikisi de Doug’un aptal olduğunu biliyorlardı ve Paul bunu India’dan daha

iyi

görebiliyordu. “Bana kalırsa senin gözünü korkutmak için yapıyor.”

“Belki.” Ama India korkmamıştı. Ve şimdi de buradaydı. “Kalkıp giyinsem iyi olacak, yoksa ikinci partiye yetişemeyeceğim.”

“Bugün ne var”

220

“Programa bakmam gerek. Galiba Prens Charles’ın Saint James Sarayı’nda vereceği bir davet var.”

“Eğlenceli olacağı benziyor. Gece beni ara ve hepsini

anlat.”

anlat.”

daha var.”

“Bu haber zor hazırlanacağı benziyor.” India’yı kızdırıyordu ve kendini onun koruyucu meleği gibi

hissediyordu. Buraya gelmek için katlandığı zorlukları onunla paylaşmıştı. Şimdi de zaferini paylaşmak

istiyordu. “Geç yatıyorum. Gelince beni arayabilirsin. Nasıl olsa artık aynı bölgede sayılırız. Sanırım yarın

sabah biz de Sicilya’ya hareket edeceğiz. Bir süre İtalya’da ve Korsika’da kalmak istiyorum. Sonra da

herhalde Venedik’e geçerim.”

“Hayat sizin için ne kadar zor, Mr. Ward. İsteddiğiniz yere gittiğiniz o güzel teknede kimbilir ne kadar sıkıyorsunuzdur. Sizin için üzülüyorum doğrusu.”

“Üzülmelisin,” dedi Paul. Sesi elinde olmadan çok ciddi çıkmıştı. Ama geçmiş konuşmalarından, India

onun ne kadar yalnızlık çektiğini biliyordu. Hâlâ Serena’yı çok özliyordu ve India onun unutmak için

içtiğini, geceleri yatağında ağladığını tahmin ediyordu. Kaybedeli henüz üç ay olmuştu.

“Gelince seni ararım,” dedi India. Telefonu kapattıktan sonra pencerenin önüne gidip aşağıda uzanan

Brook Caddesine baktı. Her şey son derece düzgün, tanıdık ve tam anlamıyla İngilizvari idi. Geldiği için

çok mutluydu. Çocuklar için bir sürü kartpostal alması gerektiğini hatırladı. Zaman bulursa Hamley'e de

uğrayıp Sam, Jason ve Aimee için bir kaç oyuncak alacaktı. Jessica için diğerlerinden farklı bir şey düşünmeliydi. İki iş arasında zamanı olursa Harvey Nichols'a da gitmek istiyordu. Ama önce işine bakmalıydı. Kuvete girdiğinde hâlâ

Danielle Steel

Paul'u düşünüyordu. Onunla konuşmak hoşuna gidiyordu onu görmek istiyordu artık. Aralarında o kadar

mesafe olmasına rağmen, Paul çok iyi bir dost, gerçek bir arkadaşı.

Bütün öğleden sonra kraliyet ailesinin fotoğraflarını çekmekle geçti. Çok eğlenceli olmuştu. Rastladığı

fotoğrafçılardan bir tanesini eskiden tanıyordu. Bir zamanlar Kenya'da birlikte çalışmışlardı. Son görüşmelerinin üzerinden yaklaşık yirmi yıl geçmişti. İrlandalıydı ve çok komik bir adamdı. Adı John O'Malley'di. Partiden sonra India'yı çevredeki barlardan birine içki içmeye davet etti.

“Nerelerdeydin şimdiye kadar? O çılgın haberlerden birinin peşinde koşarken vuruldun diye düşünmeye

başlamıştım artık,” dedi gülererek. India'yı gördüğüne memnun olmuştu.

“İlgisi yok. Evlendim ve dört tane çocuk doğurdum. On dört yıl kendimi emekliye ayırdım.”

“Peki bu dönüşünü neye borçluyuz?” diye sordu. İhtiyacı olan tüm fotoğrafları çekmiş, şimdi de rahat rahat viskisini yudumluyordu.

“Çok özledim.”

“Sen bir çılgınsın,” dedi yarı şaka bir ifadeyle. “Zaten hep öyle olduğunu düşünürdüm. Bir karım ve dört

çocuğum olmuş olmasa bir dakika bile durmaz, emekli olurum. Tabii, soylular üzerimize saldırmadığı

sürece, bu diğerleri gibi tehlikeli bir iş sayılmaz. Yine de öyle bir tehlike yok değil, biliyorsun. Ordövr

tabakları ile kavga etmeye bir başlarlarsa, ortalık savaş alanına döner. Sonra işin içine IRA karışır.

Bazen

İrlandalı olduğum için utanıyorum.” Sonra eylül ayında teröristlerin yaptığı bombalı saldırıdan konuştular.

India bir arkadaşının karısının o uçakta olduğunu söyledi.

tabakları ile kavga etmeye bir başlarsa, ortalık savaş alanına döner. Sonra işin içine IRA karışır.
Bazen

İrlandalı olduğum için utanıyorum.” Sonra eylül ayında teröristlerin yaptığı bombalı saldırıdan konuştular.

India bir arkadaşının karısının o uçakta olduğunu söyledi.

222

Buruk Anılar

gir milis uçağına bomba koyabilirsin, Ama, lütfen, Tanrı aşkına çocuklara dokunmayın. O pezevenkler

hep aynışeyi yapıyorlar. Her ülke aynı pisliği yapıyor. Çocukları öldürüyorlar.” Uzun süre Bosna’da

kalmıştı. Orada gördüklerinden nefret ediyordu. Arnavut bebekler, Sırlar tarafından annelerinin

kucağında öldürülmüştü. Rwanda’dan beri gördüğü en tüyler ürpertici manzaraydı. “Benim için üzülme,

canım. İki kadeh viskiden sonra aklıma hep insanların insanlara yaptığı kötülükler gelir. Üçüncü kadehte

romantikleşirim. Onun için dikkat et!” Yıllardır hiç değişmemişti, onunla sohbet çok zevkliydi. India’yı

masalarına gelen diğer gazeteciyle tanıştırdı. Adam Avustralyalıydı, John O’Malley kadar sevimli değildi

ama öğleden sonraki parti hakkındaki düşünceleri oldukça komikti. Yıllar önce India ile birlikte Beijing’de

çalıştıklarını söylemişti, ama India hiç hatırlamıyordu. Adamın yüzü de hiç tanıdık gelmiyordu.
Bardan

çıktıklarında O'Malley bayağı içkiliydi, India Cladridge'ye gidip bir sonraki parti için kıyafetini değiştirdi.

Düğünden önceki son parti olduğu için seviniyordu. Bu seferki bir evde yapılacaktı. Saint James

Meydanı'nda üniformalı uşakların, büyük balo salonlarının ve üzerinde binlerce mum yanan büyük

avizelerin olduğu muhteşem bir evdi. Gece yarısı otele dönünce çocuklara telefon etti. Yemeğe oturmak

üzere olduklarını söylediler. Hepsi ile tek tek konuştu. Hayatlarından memnundular. Greenwich'de çok

eğlendiklerini, ama annelerini özlediklerini söylediler. Cumartesi günü babaları onları paten yapmaya

götürecekti. India Doug'a bir merhaba demek istediğini söyleyince, Doug çok meşgul olduğunu

söyleyerek telefona gelmedi. Akşam yemeğini hazırlıyordu. Oysa India istese konuşabileceğini çok iyibilirdi. Kendisi de akşam yemeği hazırlarken telefonlara cevap verebiliyordu. Üstelik telefonun

kordonu istediği yerden konuşabileceği kadar

Dantelle Steel

uzundu. India mesajı almıştı; Doug söyleyecek başka bir sözü kalmadığını söylediği zaman gerçekten ciddiye.

Telefonu kapattıktan sonra birden içine bir yalnızlık çöktü ve Paul'u aramaya karar verdi. Yatmamış olduğunu tahmin ediyordu. Geçekten de yatmamıştı. India akşamki partiyi anlattı. İsteddiği saatte arayıp onunla konuşabilmek çok güzeldi.

Uzun uzun konuştular, Paul partiyi veren insanları tanıyordu. Neredeyse partide bulunan herkesi tanıyordu. India'nın anlattıklarını zevkle dinledi. Aristokrat ve seçkin insanların arasında güzel bir akşam geçirmişti. Bu haber için neden gazeteden birini göndermediklerini anlamıştı ve görev kendisine teklif edildiği için de gururlanmıştı.

“Düğün yarın kaçta?” diye sordu Paul esneyerek. Yavaş yavaş uykusu geliyordu, deniz de oldukça dalgalıydı. Ama bu onu rahatsız etmiyor, hatta tam tersine hoşuna gidiyordu.

“Beşte.”

“Düğünden önce ne yapacaksın?”

“Düğünden önce ne yapacaksın?”

“Hiç zaman harcamıyorsun, değil mi India?” Serena da öyleydi, ama Paul bunu söylemek istemedi. Her

an bir şey üzerinde çalışırdı. Hep yeni bir kitabı, yeni bir senaryosu olurdu. Onu özlüyordu. Onun her şeyini özlüyordu. “Yarın telefon edip düğünü bana anlatırsın.” India'nın yaşamını da seviyordu ve

istediği

an onunla konuşabilmek hoşuna gidiyordu. Wes-port'tayken bu kadar rahat konuşamıyorlardı.

“Otele döner dönmez ararım.”

“Yarın gece seyir halinde olacağız.” Paul gece seyretmeyi

224

Buruk Anılar

severdi, India bunu biliyordu. “Gece yarısından sonra nöbeti jjen alacağım.” Ama Paul onunla dümen dairesinden de konuşabilirdi. “Aradığına çok sevindim. Bana unuttuğumu sandığım bir dünyayı hatırlatıyorsun.” O dünyada Serena'sız olmak istemiyordu. Ama India ile konuşmak da hoşuna gidiyordu.

“Nasıl olsa günün birinde bu dünyaya döneceksin. Kendini hazır hissettiğin zaman tabii.”

“Umarım. O dünyada onsuz olabilmeyi düşünemiyorum,” dedi. “Birlikte öyle güzel şeyler yaptık ki. Onları

yalnız başıma yapabileceğimi hiç sanmıyorum. Yeniden başlamak için de yaşıyım artık.” Değildi, ama

India onun öyle hissettiğini biliyordu. Serena'nın ölümünden sonra yaşlandığını hissediyordu.

“İkimiz aynı durumdayız o halde. Ben nasıl çalışma hayatına dönmek için yaşlı değilsem, sen de kendini

hazır hissettiğinde dünyaya dönmek için yaşlı değilsin.” Aralarında on dört yaş fark olmasına rağmen, ikisi

de bunu hissetmiyorlardı. Bazen ağabey kardeş gibi oluyorlar, bazen de, daha ilk günden beri aralarında

oluşan elektriklenmeden etkileniyorlardı. Fakat Paul bu konuya asla değinmemişti. Serena'ya ihanet

etmek

istemiyordu. Hâlâ onunla birlikte uçağa binmediği için kendini suçluyordu. Artık yaşaması için bir neden

de göremiyordu. Oğlu yeterince büyüktü, torunları gayet iyi bir yaşam sürüyorlardı. Kimsenin ona ihtiyacı

kalmamıştı. Bu duygularını In-dia'ya anlattı. “Benim var ama,” diye fısıldadı India. “Sana ihtiyacım var.”

“Hayır, yok. Sen artık kendi ayaklarının üzerinde durabiliyorsun.”

“O kadar emin olma. Ayrılırken Doug benimle konuşmadı bile. Westport’a döndüğüm zaman neler olacak göreceksin. Bunların bedelini çok ağır ödeyeceğim, bunu sen de biliyorsun.”

Buruk Anılar—F.15

225

Danielle Steel

“Olabilir. Şimdiden bunları kafana takma. O zamana ka_ dar yapılacak çok işin var.” Gerçekten gelen günlerde India çok yoğun olacaktı. Cuma günü evine dönmeyi planlıyordu Hafta sonunu çocukları ile birlikte geçirmek istiyordu.

birlikte geçirmek istiyordu.

Telefon çaldığında yatağına uzanmış, uyumak üzereydi. Çocuklar ya da Doug arıyordur diye düşündü. Fakat Paul’un sesini duyunca şaşırıldı.

“Uyuyor muydun?” diye fısıldadı Paul.

“Hayır. Karanlıkta yatağıma uzanmış seni düşünüyordum.”

“Ben de öyle. Yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi söylemek istedim, India... seninle ne kadar gurur duyuyorum bilemezsin...” Sadece bunu söylemek için telefon etmişti.

“Teşekkür ederim... bu düşüncelerin benim için çok değerli.”

“Sen harika bir insansın.” Sonra gözyaşları içinde ekledi. “Sen olmasaydın bu zor günleri atlatamazdım.”

“Ben de öyle.” diye fısıldadı India. “Sen telefon ettiğinde ben de bunu düşünüyordum.”

“Yakında görüşeceğiz. Bir yerlerde. Bir gün. Döneceğim. Ama ne zaman döneceğimi ben de bilmiyorum.”

“Sorun değil. Sen içinden geldiği gibi davran.”

“İyi geceler,” dedi Paul. Telefonu kapattıktan sonra India gözlerini yumdu ve hemen uykuya daldı.

Yüzünde mutlu bir gülümseme ve aklında Paul vardı.

On altıncı Bölüm

ERTESİ GÜNKÜ düğün gerçekten muhteşem bir olaydı. Her türlü ihtişam ve seremoni mevcuttu. Daha

banyo etmeden, India şahane fotoğraflar çektiğini hissediyordu. Dior gelinliğin içinde gelin inanılmaz güzeldi. Ufak tefek ve ince yapılıydı, duvağının kuyruğu kilometrelerce uzun gibi görünüyordu.

Kayınvalide son derece kıymetli taşlarla bezenmiş minik bir taç takmıştı geline. Her şey mükemmeldi.

Tören Saint Paul Katedrali’nde yapıldı ve tam on dört tane nedime vardı. Peri masalı gibiydi. India çektiği fotoğrafları çocuklarına göstermek için sabırsızlanıyordu. Hiç değilse annelerinin Londra’da neler

yaptığını görecektirdi.

Düğün kokteyli Buckingham Sarayı’nda verildi ve bu kez India otele oldukça erken döndü. Saat tam onu çeyrek geçe Paul’a telefon etti, fakat daha önce çocukları aramayı ihmal etmemişti. Patenden henüz

dönmüşler, mutfakta sütlü kakaolarını içiyorlardı. Bu kez Doug’u sorduğunda çocuklar dışarıda olduğunu

söylemişlerdi ve India onlara inanıp inanmamak konusunda kararsız kaldı. Babaları olmadan eve dönmüş

olmaları hiç akla yatkın gelmiyordu. Fakat konunun üzerinde durmak istemedi. Telefonu kapatır kapatmaz

da Paul’u aradı. Paul kitap okuyordu. Nöbeti gece yarısından sonra devralacaktı. “Düğün nasıl geçti?”

diye sordu. India’nın neler yaptığını merak ediyordu. Onu dinlemek hoşuna gidiyordu.

“İnanılmazdı. Bir peri masalı gibiydi. Milyonlarca dolara mal olmuştur herhade.”

“İnanılmazdı. Bir peri masalı gibiydi. Milyonlarca dolara mal olmuştur herhade.”

Danielle Steel

“Herhalde.” Sonra gülmeye başladı, morali düzelmişe benziyordu. “Serena ile düğünümüz belediye sarayında olmuştu. Sonra sokakta sosisli sandöviç yemiş, geceyi de Pia. za’da geçirmiştik. Tam bir Ortodoks düğünü olmamıştı ama çok romantikti. Serena benimle evlenmeyi hiç istemiyordu ama ben ağzından eveti alınca, vaz geçmesinden korktuğum için bir dakika bile geçirmeden nikâhı basmıştım.

Düğün gecemizi benim için yapmayacağı şeyleri sıralamak, asla gerektiği gibi bir eş olmayacağını ve asla

ona sahip olamayacağımı söylemekle geçirmişti. Söylediklerinin çoğunu da yaptı, fakat beni kabullendiğim

şartlara alıştırmayı unuttu.” Hâlâ sürekli olarak Serena’dan bahsediyordu. India’nın en çok hoşuna giden

tarafı da bu anlattıklarını sabırla dinlemesiydi.

“Bugün geline bakarken ne düşündüm biliyor musun? İnsan evlendiği gün hayatta kendisini nelerin beklediğini bilmiyor. Güzel mi olacak, yoksa hayal kırıklığına mı uğrayacak? Öyle muhteşem bir düğünden

sonra evliliğin iyi gitmemesi ne kötü olur.”

“Bence düğün o kadar önemli değil. Biz sokakta yediğimiz sosisli sandöviçlere ve Plaza’daki gecemize

rağmen çok güzel bir beraberlik geçirdik.”

“Siz iyi yürütmüşsünüz,” dedi India. Düğün törenleri nedense onda hüznle karışık bir özlem hissi uyandırıyor. Özellikle son zamanlarda.

“Sen de iyi yürütmüşsün,” dedi Paul. Gerginliğini atmıştı. India telefon ettiğinde bir yandan şarabını içiyor,

bir yandan da kitabını okuyordu. Saatlerce kitap okuyabilirdi.

“Deniz nasıldı bugün?” Deniz ne kadar dalgalı olursa, Pa-ul’un o kadar hoşlandığını düşünerek India

gölümsedi.

“Fena değildi.” Sonra konuyu değiştirdi. “Karakola gittin mi?”

228

Buruk Anılar

“Düğünden önce iki saat oradaydım. Pek iç açıcı bir soruşturma olduğunu söyleyemeyeceğim. Sekizyaşında çocuklara fahişelik yaptırıyorlar. Akıl alır gibi değil.” “İğrenç bir haber olacağına benziyor.” “Öyle

tabii.” Çocukların fotoğraflarına bakmak onu çok rahatsız etse de, bu gibi işler India’nın tarzına düğün

haberinden çok fazla uyuyordu. Birkaç gün içinde bir baskın yapmayı planlıyorlardı ve India’nın bulunmasını istiyorlardı.

“Senin için teklileli olmayacak mı?”

“Olabilir,” dedi India. Aslında bunu kocasına söylememişti. Hatta Doug’un bu işten haberi bile yoktu ve

India’nın da söylemeye niyeti yoktu.

“Umarım olmaz,” dedi Paul endişeli bir ifadeyle. India’nın işine, yaşantısına müdahale etmek istemiyordu.

Fakat yaralanmasını da istemiyordu.

“Çocuklar yüzünden dikkatli davranmaları gerekecek. Fakat bu işi yaptıranlar oldukça belalı tipler. Polis

kızların bir kısmının aileleri tarafından satıldığını tahmin ediyor.”

“Çocuklar yüzünden dikkatli davranmaları gerekecek. Fakat bu işi yaptıranlar oldukça belalı tipler. Polis

kızların bir kısmının aileleri tarafından satıldığını tahmin ediyor.”

Paul okuduğu kitabın konusunu ve Sicilya seyahati planlarını anlattı. Venedik onun için çok heyecan vericiydi. Oraya tekne ile ilk kez gidiyordu.

“Deniz Yıldızı ile Venedik’e gitmek kim bilir ne kadar güzel olur?” dedi India.

“Şam’la senin burada olmamanız çok kötü.”

“Sam çok hoşlanırdı.”

“Sen de öyle.”

Bir süre daha sohbet ettiler. Sonra Paul yelkenleri ve radarı kontrol etmesi gerektiğini ve ertesi akşam

arayacağını

Dantelle Steel

söyleyerek telefonu kapattı. Konuşmaları sırasında Londra'da en sevdiği barların Annabella, Henry's Bar

ve Mark's Club olduğunu söylemişti. Ama bir daha oralara ne zaman gideceğini bilmediğini de eklemişti.

Ertesi gün India'nın Londra'daki tantanalı günleri sona eriyordu. Artık polisle birlikte çalışmaya başlayacaktı. Ayağına blucin pantolonunu geçirecek, sigara dumanı kokan odalarda soğuk kahve içecekti.

Polis konuya hakim olması ve bu işi yapan adamlar hakkında bilgi sahibi olması için bazı evraklar vermişti. Hepsi birer canavardı ve Aimee'nin yaşında küçücük kızların fahişelik ve köle ticaretinde kullandıklarını düşünmek bile midelerini bulandırıyor. Bu onun çocuklarının asla tanımayacakları ve hayal

bile edemeyecekleri bir dünyaydı. Bir yetişkin olarak bile India böyle bir şeyi düşünemiyordu. Paul da

öyle.

Ertesi gün öğle saatlerinde tekrar polise gitti. Akşam saat sekizde hâlâ karakoldaydı. Ertesi günkü baskın

planlarını bitirdikten sonra, iki polis müfettişi India'yı yakındaki bir kafeteryada akşam yemeğine götürdüler. İlginç şeyler konuştular. Adamlar içtikçe dilleri çözüldü ve India'ya oldukça iyi bilgi verdiler.

Claridge'ye döndüğünde çocuklardan bir mesaj buldu. Sinemaya gittiklerini söylemiş ve annelerine olan

sevgilerini belirtmişlerdi. Bir mesaj da Paul'dan vardı. India Paul'u aradığında meşgul olduğunu söylediler.

Paul ancak ertesi sabah, tam India çıkmak üzereyken aradı.

“Dün gece için özür dilerim. Fırtına vardı. Rüzgar 50 şiddetinde esiyordu.” Fakat çok hoşlandığı belli

oluyordu.

India polisten öğrendiklerini anlattı ve geceyarısında baskın düzenleneceğini söyledi.

“Hep seni düşüneceğim. Lütfen dikkatli ol.”

“Olacağım,” dedi India. Paul ile konuşmak ne kadar tu

230

Buruk Anılar

haf diye düşündü. Aralarında hiçbir romantik ilişki olmamasına rağmen bazen Paul sanki kocasıymış gibi

davranıyordu. Belki de huyu böyleydi, belki de hâlâ Serena’yı özlüyordu. Oysa o güne kadar telefonla

aramanın dışında India’ya karşı özel bir ilgi duyduğunu belli etmemişti. Fakat konuşmaları iki sevgili gibi

değil, sadece eski iki dostun dertleşmeleri gibiydi.

“İşimin saat kaçta biteceğini açıkçası bilemiyorum. Belki de sabaha kadar sürebilir.”

“Umarım sürmez,” dedi Paul. Yavaş yavaş India’nın kendini tehlikeye attığını düşünmeye başlıyordu.

Fahişelik zincirini yürüten o belalı adamlar baskından sonra ellerini ceplerine sokup gitmeyeceklerdi

herhalde. Birden aklına patlayan silahlar, India’nın içine düşebileceği tehlike ve yaralanması ihtimali gibidüşünceler geldi. “Başımı derde sokma, India. Ödülleri, hatta gerekirse işi unut gitsin. Değmez.”

Ama India

hayatı boyunca öyle düşünmemişti ve bunu Paul’a hiç söylemedi. Ama artık düşünmesi gereken çocukları

vardı, eski günler çoktan geride kalmıştı. O da bunun farkındaydı ve elinden geldiği kadar dikkatli olacaktı. “Saat kaç olursa olsun, otele dönünce beni mutlaka ara. Güvende olduğunu bilmek istiyorum.

Seni çok merak edeceğim.”

“Merak etme. Yanımda yaklaşık on beş tane polis, hatta SWAT komandoları olacak.”

“Onlara seni korumalarını söyle.”

“Söylerim.”

Telefonu kapar kapamaz çocuklara bir şeyler almak için Hamley’e gitti. Genelde ufak tefek hediyelik eşyalar ve Jessica için de Harvey Nichols’dan bir çift ayakkabı ile komik bir şapka aldı. Sonra da söz

verdiği gibi tam öğle saatinde karakola gitti.

Dört saat sonra polisleri dinlemekten, notlar almaktan ve

fotoğraf çekmekten yorgun düşmüştü. Gece yarısı baskın saati geldiğinde en az onlar kadar India'da hazır

durumdaydı. pou_ sin verdiği kurşun geçirmez yeleği üzerine geçirip, her an deklanşöre basmağa hazır

durumda ilk grubun arkasında baskına katıldı. Batı yakasındaki Wilton Crescent'deki evde gördükleri manzara üzücü olmaktan öte, içler açışıydı. Duvarlara ya da karyolalara zincirlenmiş yaşlan sekizle on

arasında değişen küçük kızlar vardı. Hepsine uyuşturucu verilmiş, kamçılanmış ve tecavüz edilmişti.

Zincirlerle duvara ve yataklara bağlanmışlardı. Baskın düzenlenen evde iki tane de parlamento üyesi vardı.

Polis, evi işleten iki kadın da dahif olmak üzere bütün suçluları kısıvrak yakalamıştı. India yüzlerce fotoğraf çekti. Küçük kızların çoğu İngilizce konuşamıyorlardı bile. Orta Asya ya da başka ülkelerden getirilmişler, aileleri tarafından satılmışlardı.

Küçük kızlar hastanede tedavi edilip çocuk bakım evlerine gönderildiler. Sayıları otuzun üzerindeydi.

Onların hali içini sızlatıyordu ama çok iyi bir haber olacağından emindi. Vücudu sigara ile yakılmış ve

kamçı izleri ile kaplı Sam yaşlarında küçük bir kızı India kucağında dışarı çıkarmıştı. Ambulansa gidene

kadar küçük kız sessiz sessiz ağlamıştı. India onu bulduğunda altmış yaşlarında şişman ve çirkin bir adam

onunla sevişmeyi henüz bitirmişti. India'nın içinden fotoğraf makinesini adamın kafasına indirmek gelmişti

ama polis yapmasına engel olmuştu.

kadar küçük kız sessiz sessiz ağlamıştı. India onu bulduğunda altmış yaşlarında şişman ve çirkin bir

adam

onunla sevişmeyi henüz bitirmişti. India'nın içinden fotoğraf makinesini adamın kafasına indirmek gelmişti

ama polis yapmasına engel olmuştu.

232

“Fiziksel olarak iyiyim. Ama ruhen değilim. Bu gece gördüklerimi sana anlatmam bile mümkün değil.

Bunları hayatım boyunca unutabileceğimi sanmıyorum.”

“Fotoğraflan görünce bütün dünya unutamayacak. Feciydi herhalde.”

“Anlatılır gibi değil.” Sonra gördüğü şeylerin bir kısmını anlattı, duydukları bile Paul’un midesini

bulandırmaya yetmişti. Ve India’nın böyle bir olaya Őahit olmasına üzüldü. Ama gençlik yıllarında bundan

Çok daha kötülerini gördüğünü de biliyordu. Küçük kızların hali gerçekten iler aıŐıydı. Erkek ocuklar

da vardı, ama sayıları fazla değildi.

“Uyuyabilecek misin?” diye sordu Paul. Neyse ki India yaralanmamıştı.

“Sanmıyorum,” dedi India. “Biraz yürümek veya bir banyo yapmak istiyorum. Yatarsam aklıma kaırabilirim.”

“ok üzüldüm.”

“zlme. Bunu birinin yapması gerekiyordu. Kismet ba-naymıŐ.” Kucağına alıp ambulansa taŐıdıęı küçük

kızın halini, zayıf vücudundaki sigara yanıklarını anlattı.

“Bir insanın küçücük çocuklara böyle Şeyler yapabileceğini düşünmek bile mümkün değil. Haberi

hazırladın mı?” Ama maalesef India henüz hazırlamamıŐtı. Birkaç gün üzerinde çalışması gerekiyordu, ama

en geç perŐembeye kadar bitireceğine söz vermişti. Ondan sonra da cuma günü New York’a uçacaktı.

Paul bir an ona Sicilya üzerinden geçip, birkaç gün teknede beraber olmayı teklif etmeyi düşündü,

ama

kabul etmeyeceğini biliyordu. Kendisi de henüz India'yı görmeye hazır olup olmadığını bilemiyordu.

Aslında hazır değildi. Fakat India'nın yaşadıklarını unutmasına faydası olacağını bilse, hiç tereddütsüz

buluşurdu. Düğün haberi ile arasında dünyalar kadar fark vardı.

233

Dantelle Steel

Uzun süre telefonda konuştular, yavaş yavaş Londra'da yeni bir gün ağarmaya başlıyordu. Paul sanki kendini In. dia'nın yanında gibi hissediyordu, India onunla konuşurken çok mutlu oluyordu. Doug olsa, duygularını kesinlikle anlamaz ve paylaşamazdı.

Sonunda Paul sıcak bir banyo yapıp uyumasını, uyanınca tekrar aramasını söyledi. Telefonu kapadıktan

sonra güverteye çıktı ve denizi seyrederek India'yı düşündü. Her bakımdan Se-rena'dan farklıydı ve son

derece güçlü bir yapısı vardı. Tertemizdi, güçlüydü ve Paul'u korkutacak kadar mükemmeldi. Sonlarının

ne olacağını ve ne yapmak istediğini bilmiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Tek bildiği, India ile konuşmak, hatta daha da sık konuşmak istediğiydi. Artık onunla her gün konuşmadan yapamayacağını da çok iyi biliyordu. India da küvete uzanmış aynı şeyleri düşünüyor ve işin

nereye varacağını merak ediyordu. Westport'a dönünce ne yapacaktı? Paul'u bu kadar sık araması mümkün olmayacaktı. Doug fatura dökümlerinde numarasını görür ve şüphelenebilirdi.

Tek bildiği, India ile konuşmak, hatta daha da sık konuşmak istediğiydi. Artık onunla her gün konuşmadan yapamayacağını da çok iyi biliyordu. India da küvete uzanmış aynı şeyleri düşünüyor ve işin

nereye varacağını merak ediyordu. Westport'a dönünce ne yapacaktı? Paul'u bu kadar sık araması mümkün olmayacaktı. Doug fatura dökümlerinde numarasını görür ve şüphelenebilirdi.

Aynı anda Deniz Yıldızı'nda, Paul India'yı düşünüyor ve olayı kazasız ve yarasız atlattığına seviniyordu.

Düşünceli bir ifadeyle ellerini ceplerine sokup, kamarasına doğru yürüdü.

On yedinci Bölüm

-rNDIA, ERTESİ HAFTA boyunca polisle birlikte olayın detay-lları üzerinde çalıştı. Kadın satıcılarının

ve içler acısı durumdaki zavallı küçük kızların birkaç fotoğrafını daha çekti. Sonuçta bir kısmı hastanelere,

bir kısmı bakımevlerine ve koruyucu aile yanına verilen toplam otuz dokuz küçük kız olduğu saptandı.

İçlerinden, iki yıl önce kaçırılan bir tanesi ailesine teslim edildi. Diğerleri terkedilmiş, satılmış hatta mal

karşılığı takas edilmiş çocuklardı. Hepsi kaybolmuş çocuklardı. Başlarından geçen bu kadar kötü olaydan

sonra topluma nasıl kazandırılacaklarını ve nasıl kendilerine geleceklerini bilmiyordu. Her akşam yaşadığı

olayları ve karşılaştığı korkunç manzaraları telefonda Paul'a anlatıyordu., Ondan sonra saatlerce

konuşuyorlar, birbirlerine çocukluk anılarını, korku ve heyecanlarını anlatıyorlardı. India gibi, Paul da

annesiyile babasını daha çocuk yaşlardayken kaybetmişti. Ondan sonra her şeyini kendi imkanlarıyla

başarmıştı. Sonra India kendi babasını ve işini anlattı. Hayatında hep babasını örnek almıştı. Ama onun

yokluğunun kendisine nelere mal olduğunun da bilincindeydi. Babası olmadığı için hiçbir zaman gerçek bir

aile olamamışlardı ve o yüzden kendi ailesi onun için bu kadar önemliydi. Onun için Doug'un baskılarına

boyun eğmişti. Şimdi onu kaybetmekten neden korktuğunu daha iyi anlıyordu. Onun için her dediğini

yapmış, emirlerine itaat etmiş, bütün beklentilerine karşılık vermişti. Çocuklarının babasız bir hayat

yaşamalarını istememişti. Annesi de çalışan bir kadın olmasına rağmen

men, India onun işini o kadar önemsememişti. Hayatının ilgi merkezi babası olmuştu ve ölümüyle bütün

yaşamları altüst olmuştu. Fakat buna rağmen babasının yaşam ve çalışma tarzıyla yarattığı gerginlik karı

kocanın aralarının soğumasına neden olmuştu. Annesi, India gibi babasını bir kahraman olarak görmemiş,

çoğunlukla da kızmıştı. Ve India babasının uzun süreli yokluklarının annesini üzdüğünü biliyordu. Onun için

babasının izinde yürüme konusundaki kararını Doug'un etkilemesine karşı çıkmamış, onun için çok şey

ifade eden o yaşam tarzını ve mesleğini bırakma konusundaki ısrarlarına ses çıkarmamıştı. Fakat nasıl

babası bir uyuşturucu bağımlısı gibi bağlandığı mesleğini bırakamadıysa ve tutkusunu yenemediy-se, India

da yıllardır bastırmaya çalışmasına rağmen son. bir kaç gündür mesleğine aşık olduğunu keşfetmişti. Ve

çocukların perişan yüzlerini, bakışlarını ve yaşamlarını fotoğraflara yansıttığı zaman bir farklılık yarattığını

biliyordu. Onların acılarını kendi gözleriyle ve kendi objektifinden dünyaya yansıttığı zaman bambaşka

duyguların etkisinde kalıyordu. İnsanların bu çocukların acısını hissetmelerini sağlıyordu. Babası da aynı

şeyleri yapmaya çalışmış ve Pulitzer'i kazanmıştı. Ve bunu gerçekten hak etmişti.

India'nın Londra'da son gecesiydi. Sonunda hazırladığı haberi bitirmişti ve ertesi sabah yola çıkacaktı.

Londra'da olduğu süre boyunca Paul'u hiç görmemiş olmasına rağmen, sanki o haftayı birlikte geçirmiş

gibiydi. Daha önce hiç kimseyle konuşmadığı şeyleri konuşmuş, kendi hakkında hayal bile etmediği ve

Paul'un hiç bilmediği yanlarını keşfetmişti. Paul hiç ummadığı bir şekilde açık konuşmuş, kişisel fikirlerini, hayallerini ve Serena ile geçirdiği yılları anlatmıştı. Ve çizdiği portre India'ya hem kendisi hem de Paul hakkında çok şeyler öğretmişti.

India'nın Londra'da son gecesi idi. Sonunda hazırladığı haberi bitirmişti ve ertesi sabah yola çıkacaktı.

Londra'da olduğu süre boyunca Paul'u hiç görmemiş olmasına rağmen, sanki o haftayı birlikte geçirmiş gibiydi. Daha önce hiç kimseyle konuşmadığı şeyleri konuşmuş, kendi hakkında hayal bile etmediği ve Paul'un hiç bilmediği yanlarını keşfetmişti. Paul hiç ummadığı bir şekilde açık konuşmuş, kişisel fikirlerini, hayallerini ve Serena ile geçirdiği yılları anlatmıştı. Ve çizdiği portre India'ya hem kendisi hem de Paul hakkında çok şeyler öğretmişti.

Buruk Anılar

Serena pek çok açıdan güçlü bir kadındı, kocasının başarısında rolü büyüktü ve ihtiyacı olduğu anlarda hep ona destek olmuştu. Her zaman kocasının arkasında olup, ona destek vermişti. Buna rağmen kendisi ondan hiç destek beklememiş, her zaman en yakın dostu olmuş ama hayatı boyunca kocasına ya da başkalarına gereğinden fazla yakınlık göstermemişti. İyi bir beraberlikleri olmuştu ama hiçbir zaman India'nın Pa-ul'a ve çevresindeki diğer insanlara davrandığı gibi anlayışlı olamamıştı. Paul yeni arkadaşının sonsuz bir huzur kaynağı olduğunu farketmeye başlamıştı. Kendisine uzanan sıcak ve dost ele güveniyordu. İki kadın, her açıdan birbirlerinden çok farklıydılar. Onu su yüzünde tutan India'nın şefkatli

haliydi, India'nın da bu kadar şeyi başarmasının tek nedeni Paul'un varlığıydı. Yalnız ikisi için de bir tek

sorun vardı. İşin nereye varacağını bilmiyorlardı.

Londra'dan ayrılmadan bir gece önce Paul yine telefon etti. Bu kez kendini her zamankinden daha yalnız

hissettiği her halinden belli oluyordu. "Eve gidince beni arayacak mısın?" diye sordu. O zamana kadar hep

Paul telefon etmişti. Ama o bile, India Westport'a döndüğünde, bu kadar sık aramasının tuhaf olacağını

düşünüyordu.

"Bilemiyorum," dedi India. Claridge'deki odasında, yatağına uzanmış tembellik yapıyordu. "Doug'un bizim

durumumuzu anlayışla karşılayacağını hiç sanmıyorum. Aslına bakacak olursan, ben de anladığımdan emin

değilim." Gülümsedi. Durumlarını Paul'un açıklamasını bekliyordu. Ama o hâlâ karısının anılarıyla

dopdoluydu ve India'dan ne istediğini kendisi bile anlayacak durumda değildi. Ama ikisi de birbirlerinin

arkadaşlıklarından hoşlanıyorlardı. Ve Paul artık değildi ama India hâlâ evliydi.

"Ben telefon edebilir miyim? Sık sık, yani... şimdiki gi

bi...?” diye sordu. Artık ikisi de bu her gün yapılan telefon görüşmelerine alışmışlardı. India akşamları

çocuklarla konuştuktan sonra, Paul’un telefonunu bekler olmuştu. Westport’a döndükten sonra pek kolay

olmayacaktı.

“Tabii. Gündüzleri arayabilirsin.” Paul hâlâ Avrupa’da olduğu için zaman farkı işe yarayacaktı. Sonra

India derin bir iç geçirdi. Kocasını ve ona olan borcunu hatırlamıştı. “Seninle konuştuğum için kendimi

suçlu hissediyorum. Doug’un aynı şeyi yapmasını... başka bir kadınla konuşmasını... istemezdim.”

“Ama sen de ona, onun sana davrandığı gibi davranmazdın, değil mi?” Davranmayacağını ikisi de

biliyorlardı. India her zaman sevecen, yardımsever, nazik, mantıklı ve anlayışlı olmuştu. Doug’un dilinden

düşürmediği “anlaşmanın” kendine düşen payını fazlasıyla yerine getirmişti. Yarı yolda bırakan, hislerine ve

ihtiyaçlarına anlayış göstermeyen, çok az sevgi ve huzur veren Doug’du.

“Doug o kadar kötü bir insan değildir, Paul... uzun süre çok mutlu olduk. Belki de ben fazla şeyler

istedim. Çocuklar yıllarca bizi fazlasıyla meşgul etti, daha doğrusu beni ettiler, sanırım onun bana neler

verdiği ve neler vermediğini ben hiç düşünecek fırsatı bulamadım. Hiçbir zaman aklıma, “Hey... dur

bakalım... benim bundan daha fazla ihtiyaçlarım var...” demek ya da beni sevip sevmediğini sormak

gelmedi. Şimdi de o, artık bu tür şeyler için çok geç olduğunu düşünüyor. Yıllarca çok az şeylerle tatmin

olduğum için, artık daha fazlasına ihtiyacım olabileceğini düşünemiyor. Delirdiğimi sanıyor.”

“Doug o kadar kötü bir insan değildir, Paul... uzun süre çok mutlu olduk. Belki de ben fazla şeyler istedim. Çocuklar yıllarca bizi fazlasıyla meşgul etti, daha doğrusu beni ettiler, sanırım onun bana neler verdiği ve neler vermediğini ben hiç düşünecek fırsatı bulamadım. Hiçbir zaman aklıma, “Hey... dur bakalım... benim bundan daha fazla ihtiyaçlarım var...” demek ya da beni sevip sevmediğini sormak gelmedi. Şimdi de o, artık bu tür şeyler için çok geç olduğunu düşünüyor. Yıllarca çok az şeylerle tatmin olduğum için, artık daha fazlasına ihtiyacım olabileceğini düşünemiyor. Delirdiğimi sanıyor.”

“Bilmiyorum.” Defalarca aynı soruyu kendi kendine sor

muştı. “Hiç bilmiyorum. Ama beni anladığını sanmıyorum.”

“Anlamıyorsa aptal demektir.” Paul bundan emindi aslında. India öyle kenara atılacak bir kadın değildi.

“Serena ile bu tür sorunlarınız olmuş muydu?” Paul arada sırada Serena ile geçen komik olayları, onun ne

kadar ilgi bekleyen ve zor bir kadın olduğunu anlatmıştı.

“Pek sayılmaz. Bu tür konulara pek aldırış etmezdi. Ona yaklaştığım zaman karşılık verir, ilgi göstermediğim zaman söylerdi. Serena ihtiyaçlarını çok rahat ifade edebilirdi, beklentilerini açıkça ortaya

koyardı. Çok da iyi yapardı. Her zaman nasıl davranmam gerektiğini bilirdim. Bir ilişkinin nasıl olması

gerektiğini bana o öğretti. İlk ilişkiyi yüzüme gözüme bulaştırıyordum. Doug gibi, hatta daha da kötüydüm.

Kendimi işime ve para kazanmaya öylesine kaptırmıştım ki, ilişkinin tepe taklak gittiğinin farkına bile varamadım. Ve karımı çok ihmal ettim. Benden nefret ettiğini söylemişti. Onu suçlamaya hiç hakkım

olduğunu sanmıyorum.” Sonra bir kahkaha attı. “Galiba beni Serena eğitti, onu tanımadan önce ahmağın

biriydim.”

Eskiden ahmak olabilirdi, ama artık değildi. India onun son derece hassas ve anlayışlı olduğunu, arzularını

rahatlıkla ifade edebildiğini biliyordu. O da India’yı çok iyi anlıyordu.

“Tek sorun,” diye devam etti Paul, “Serena olmadan, o şekilde davranabileceğimi sanmıyorum. O çok farklıydı. Hepsi onun sayesinde, onun gücü ve sihiriyle oluyordu. Artık başka bir kadını sevebileceğimi hiç

sanmıyorum.” Bu sözler çok ağırdı ama India inanıyordu. “Hayatımda onun gibi bir başkası asla olamaz.”

Aramaya da niyeti yoktu. Deniz Yıldızı’nda buna karar vermişti.

“Şimdi öyle düşünüyor olabilirsin,” dedi India. “Ama geleceğin neler getireceğini bilemezsin. Hayata

boşverecek kadar yaşlı değilsin. Belki zamanla duyguların değişir ve karşına

önem vereceğın biri çıkar.” Paul’un durumu, kendi durumundan daha önemliydi. Elli yedi yaşında, bir insanın dünyadan elini ayağını çekeceğini düşünmek mümkün değildi. O kadar hayat dolu, o kadar iyi huyluydu ve o kadar da yalnızdı.

“Yapamayacağımı biliyorum,” dedi Paul. Ama India zamanla farklı düşüneceğini biliyordu.

“Yapamayacağımı biliyorum,” dedi Paul. Ama India zamanla farklı düşüneceğini biliyordu.

“Ona sadece arkadaş olduğumuzu söyleyemez misin? Beni bir ağabey gibi gördüğünü söyleyemez misin?”

Paul’un saflığı India’yi güldürdü. Hangi erkek böyle bir şeye hoşgörüyü bakardı? Ayrıca Doug, India’yı

kendi malı gibi görüyordu. Kendine ait olan bir şeyi, sadece sohbet ve dostluk amacıyla bile olsa, başka

bir erkeğin kullanmasına izin vermezdi.

“Anlayacağını sanmıyorum.” Kendisi de anlayamıyordu, çünkü Paul’un davranışları ona hiç kardeşçe gelmiyordu. Hatta hiç ilgisi yoktu. Ama Paul bunları hissedecek durumda değildi. Serena’ya olan sadakati

anlamasına engel oluyordu.

Daha hafta içinde konuştukları zaman rüyasında kendini karısı ile uçağa binmiş gördüğünü söylemişti.

Uçak düşüyor ve o kurtuluyordu. Serena rüyasında, onu da kurtarmadığı için Paul’u suçluyordu. Birlikte

gitmediği için ona kızılıyordu. Rüyaların psikolojik açıklaması son derece basitti.

“Serena’nın ölümünden kendini mi sorumlu tutuyorsun?” diye sormuştu India.

“Onunla birlikte ölmediğim için kendimi suçluyorum,” diye hıçkırılmıştı Paul. Ağlıyordu.

“Senin hatan değil, Paul. Bunu sen de biliyorsun. Kimse böyle bir şey beklemiyordu.” Fakat Paul hayatta

kaldığı için kendini suçluyordu, Deniz Yıldızı’nda saklanması için nedeni de buydu. Fakat India, er geç

Paul’un gerçekleri kabulleneceğini biliyordu. Eninde sonunda dünyaya dönecekti. Ama daha zaman vardı.

Serena öleli henüz üç ay olmuştu ve Paul hazır değildi. Fakat zamanla kabullenecekti. Ömür boyu

saklanması mümkün değildi. “Zamana bırak,” dedi India.

“Alışabileceğimi hiç sanmıyorum, India,” demişti Paul inatla. “Biliyorum.”

“İstersen yapabilirsin. Serena olsa ne düşünürdü biliyor musun?”

“Kıçıma bir tekme atardı.” Bir kahkaha attı. “Benim yerimde olsaydı tekneyi çoktan satmış, Londra’da birvilla, Paris’te bir ev almış, partiler veriyor olurdu. Ölürsem arkamdan yaşlı dul rolünü oynamayacağını ve

bu kadar çok çalıştığım için günün birinde kalp krizi geçirirsem hiç üzülmeyeceğini söylerdi. Çok fazla

çalışırdım. Benim işimi çok sıkıcı bulduğu

Buruk Anılar—F. 16

Buruk Anılar—F. 16

nu söylerdi. Belki sözlerinde ciddi değildi ama, benim yerimde olsa çok daha kolay başa çıkabilirdi. Benden daha güçlüydü.” Ama India onun da güçlü olduğunu biliyordu, sadece karısına çok bağlıydı ve onun yokluğuna alışmak zor geliyordu India sürekli Serena’nın iyi taraflarını, güzel günlerini, paylaştıkları mutluluğu ve heyecanları anılarında saklamasını söylüyordu. Ama Paul yapamıyordu. Yine de India ile olan dostluğundan hoşlanıyordu, saklanacak bir sıcak yer, tutacak dost bir el ve ona huzur veren bir yakınlık buluyordu. Hele geçen hafta, India’ya kendine bile itiraf etmekten korkacak kadar ihtiyaç duymuştu. İsteddiği zaman ona telefon edememe düşüncesi onu şimdiden öfkelen diriyordu. Onun düşman topraklarında olacağını düşünerek korkuyordu. Ama India’yı korumaya çalıştığı düşman ne kadar olsa onun kocasıydı. Paul ise hiçbir şeyi değildi. Sadece telefonda bir sest i. Geçen yaz birkaç kez görüştüğü bir adamdı. Zaten kendisi de daha fazlasını istemiyordu. Ama aralarındaki ilişki her ne ise, Paul kaybetmek istemiyordu.

“Seni her gün öğle saatlerinde ararım,” diye söz verdi. Ama hafta sonları mümkün olmayacaktı.

“Hafta sonlarında ben sana telefon ederim,” dedi India. Az da olsa kendini suçlu hissediyordu.” Şam’ı maça götürdüğümde dışardan telefon ederim.” Gizlilik onu rahatsız ediyordu. Ama Paul’a edeceği telefonların faturada görünmesini istemiyordu. İlişkileri son derece masum olmasına rağmen, bunu kocasına asla izah edemeyeceğini biliyordu. Hayatında ilk kez bir sırrı oluyordu, ilk kez aykırı bir şey yapıyordu ama yine de bu yaptığının Gail’in motel odalarındaki buluşmalarına benzemediğini biliyordu.

Onunki farklıydı.

O gece her zamankinden daha uzun konuştular. Konuşma bittiğinde ikisi de kendilerini yalnız hissediyorlardı. India

242

Buruk Anılar

sanki Londra'daki son gecesini Paul'la geçirmiş gibiydi. Hafta boyunca birlikte çalıştığı müfettişler onu

akşam yemeğe davet etmişlerdi. India yorgun olduğunu bahane ederek kabul etmemişti, gerçekten yorgundu. Otelde kalıp, Paul'la telefonda konuşmak daha çok hoşuna gitmişti.

Ertesi sabah tam otelden ayrılmak üzereyken Paul arayınca şaşırıldı. Valizini yeni kapatmıştı.

“Sadece veda etmek ve sana iyi yolculuklar dilemek için aradım,” demişti Paul uyuklu bir sesle. Bazen

India ile konuşurken çocuklaşıyordu ve bundan çok hoşlanıyordu. “Şam'a selam söyle,” dedi. Ama

India'nın babasına söyler korkusuyla selamını Şam'a götüreceğini sanmıyordu. Onları gerçekten garip

bir ilişkiydi. Telefon arkadaşlarıydılar.

“Sen de kendine dikkat et, Paul. Her şey için teşekkür ederim...” Haberleri hazırlarken Paul çok destek

olmuştu. India'nın işine dönmesinde çok büyük payı vardı ve onun verdiği cesaretle India bunu başarabilmişti.

“Bana fotoğraf göndermeyi unutma. Sana adresi sonra vereceğim.” İşle ilgili evrakların kendisine ulaşabilmesi için her gittiği yerde adresi vardı. “Görmek için sabırsızlanıyorum.”

Bir süre daha sohbet ettiler sonra birden bir sessizlik oldu. India dalgın dalgın pencereden evlerin çatılarına bakarken kelimeler hiç farkında olmadan dudaklarından döküldü. “Seni özleyeceğim,” Ama o

kadar yavaş çıkmıştı ki, Paul’un duyduğunu sanmıyordu. Onunla dünyanın aynı yarıküresinde olmak bile

güzeldi. Westport’ta kendini başka bir gezegende gibi hissediyordu. Ama hiç değilse telefon edebilecekti.

Bir süre daha sohbet ettiler sonra birden bir sessizlik oldu. India dalgın dalgın pencereden evlerin çatılarına bakarken kelimeler hiç farkında olmadan dudaklarından döküldü. “Seni özleyeceğim,” Ama o

kadar yavaş çıkmıştı ki, Paul’un duyduğunu sanmıyordu. Onunla dünyanın aynı yarıküresinde olmak bile

güzeldi. Westport’ta kendini başka bir gezegende gibi hissediyordu. Ama hiç değilse telefon edebilecekti.

“Sen de kendine o kadar katı davranma... boş vermeye çalış.”

“Çalışacağım. Sen de öyle. Pazartesi günü telefon ederim. Günlerden cumaydı, India dışardan telefon etme imkanı bulamazsa, hafta sonu boyunca görüşemeyeceklerdi. Birden acaba başarabilecek miyiz diye

düşündü. Londra’da olduğu sürece onunla bu kadar uzun telefon konuşmaları yaptıktan sonra, birkaç gün

görüşmezse ne olacağını merak ediyordu. Düşüncesi bile kendini yalnız hissetmesine yetiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra uçağı kaçırmamak için aceleyle fırladı. Havaalanına kadar ve uçak yolculuğı

boyunca hep Paul’u düşündü. Pencereden bakıp Paul’le konuşmalarını ve Serena hakkında anlattıklarını

düşündü. Paul artık kimseyi sevemeyeceğini söylüyordu, ama nedense India’nın bir parçası inanamıyordu.

Diğer parçası da acaba bana mı aşık diye düşünüyordu. Saçmalıktı. Sadece arkadaşları. Eve kadar yol

boyunca içinden hep bunu tekrarladı. Kendi duygulan hiç önemli değildi. Paul sürekli aynı kelimeyi kullanmıştı. Arkadaş.

CUMA AKŞAMI, India eve girdiğinde saat akşam üzeri beş buçuktu. Çocuklar mutfakta oturmuş bir yandan kahvaltılarını ediyor, bir yandan birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Köpek de onlara katılmak istercesine havlayıp duruyordu. Onların bu halini görünce India sanki hiç gitmemiş gibi hissetti. Bir an

Londra seyahati bir rüya gibi geldi, hazırladığı haberler sanki hiç yaşanmamıştı ve Paul ile olan arkadaşlığı

sanki hiç olmamıştı. Gerçek yaşamı buydu.

Aimee annesini görür görmez bir ıglık kopardı, Sam ile Jason koşarak kucağına atladılar, telefonda arkadaşıyla konuşmakta olan Jessica ise gülümseyerek el salladı. Birden kucağı çocuklarıyla dolunca,

India onları ne kadar çok özlediğini anladı. Son hafta yaşamı tek başına, bağımsız ve heyecan dolu geçmişti. Ama şu an tattığı çok daha güzel bir heyecandı.

“Sizleri çok özledim çocuklar!” dedi çocuklarına sarılarak. Hepsi bir solukta hafta boyunca yaptıklarını

anlattılar. Sam iki maçta galibiyet golü atmıştı, Aimee’nin iki dişi daha düşmüştü, Jason’un neşesi

yerindeydi ve Jessica’nın yeni bir erkek arkadaşı vardı. India onları dinleyerek her zamanki görevini yerine

getirdi. Dönüşünü kutlamaları bitince, kimi ders çalışmaya, kimi televizyon seyretmeye kimi de arkadaşına

telefon etmek için yukarı kata çıktılar. Saat altıda India kendini sanki hiç gitmemiş gibi hissediyordu.

Valizini odasına taşıdı, yatağın üzerine oturup çevresine bakındı. Her şey yerli yerindeydi. Yine eski güvenli küçük

245

245

dünyasına dönmüştü ve yokluğunda çocuklar pekala başlarının çaresine bakabilmişlerdi. Garip bir şekilde

sanki bu seyahati hiç yapmamış gibi hissediyordu, sanki her şey rüya gibiydi.

Rüyada olmadığını akşam saat yedide Doug eve döndüğü zaman yüzündeki ifadeyi görünce anladı.

Patlamak üzere bir bomba gibiydi ve yemeğe oturuncaya kadar India'ya hoş-geldin bile demedi.
Bakıcı

kız geç saatlere kadar kalıp yardım etmiş ve Doug gelmeden az önce gitmişti. Yemekte ızgara et, patates

püresi ve fasulye vardı, mutfak bile derli topluydu. In-dia'nın üzerinde hâlâ yolda giydiği kıyafet

duruyordu. Uçakta üşümek için siyah yünlü bir pantolon ve kalınca bir kazak giymişti. Kocasını öpmek

için yaklaşınca, Doug başını çevirdi. Sekiz gün önce, Şükran Günü sabahı India yola çıktığından beri hiç

konuşmamıştı. Her telefon edişinde çocuklar babalarının meşgul ya da dışarda olduğunu söylemişlerdi ve

Doug In-dia'yı hiç aramamıştı.

“Yolculuk nasıldı?” diye resmi bir şekilde sordu yemeğe otururken. Çocuklar aralarındaki soğukluğu fark

etmişlerdi.

“Çok güzeldi,” dedi India ve sonra düğünü anlattı. Kızlar bütün detayları öğrenmek istiyorlardı. Jason ile

Sam sadece Kralları, Kraliçeleri, Başbakanı ve Amerika Cumhurbaşkanı ile First Lady'yi gördüğünü söyleyince ilgilendiler.

“Onlara benden selam söyledin mi?” diye sordu Sam gülerek.

“Tabii söyledim,” diye India oğluna gülümsedi, “ve Başkan da sana selam söyledi.” Ana oğul gülüşüler.

Yemek süresince kızgın görünmeyi başaran Doug dışında hepsi çok neşeliydiler.

Fırtına akşam yatak odalarına çıkınca koptu. “Çök eğlen-mişe benziyorsun,” dedi Doug suçlarcasına.

Buruk Anılar

ndan pişmanlık duymadığı belliydi. Fakat en kötüsü In-dia'nın sebep olduğu huzursuzluktan ve bunun getireceği sonuçlardan korkmadığını görüyordu. India bu gücü Paul sayesinde kazanmıştı, bu onun hediyesiydi. Yıllardır ilk kez kendinden bu kadar emin olabiliyor ve yaptıklarından son derece gurur duyuyordu. Fakat karşısında kaşları çatık oturan kocasını görünce hafifçe titredi.

“Güzel bir iş başardım,” dedi. Özür diler bir ifadesi yoktu. Sadece bu güzel duyguları kocasıyla paylaşamadığı için üzülyordu. “Çocuklar iyi görünüyorlar.” Tek müşterek konuları çocuklardı, Doug hâlâ

karısına ne dokunmuş, ne sarılmış ne de öpmüştü. Belli ki çok kızgındı.

“Eksik olma,” dedi Doug çocukları ima ederek. “Babanın sana yaptığını senin de onlara yapmak istemen

çok ilginç. Geçtiğimiz hafta bunu düşünecek zamanın oldu mu?” India'yı gittiğine pişman etmek istiyordu

ama başarılı olamıyordu.

“Bir haftalığına Londra'ya iş için gitmek altı ay Da Nang'a veya bir yıllığına Kolombiya'ya gitmek gibi

değil. Çok farklı.”

değil. Çok farklı.”

Dünyaya açılıp gösteriş yapmak istiyorsun.” Sanki India bir striptiz yıldızıymış gibi konuşuyordu.
“Yaptığım işi seviyorum, Doug. Seni ve çocukları da seviyorum. Bunlar birbirinden farklı şeyler.”

Danielle Steel

“Olabilir. Ama henüz hiçbiri açıklığa kavuşmadı.” Konuşmasında belirgin bir tehdit vardı ve bu hali

India’yı sinirlendirmeye başlıyordu. Zaten yolculuk onu yeterince yormuştu. Ona göre saat gece yarısı iki

olmuştu ve Doug onu ilk gördüğü andan beri kötü davranıyordu.

“Ne demek istiyorsun? Bu bir tehdit mi?”

“Şükran Günü bizi terkedip gittiğinde bunun ne gibi bir tehlikeye yol açacağını biliyordun.”

“Sizi terkedip gitmedim Doug. Şükran Günü yemeğini gitmeden bir gece önce yedik ve çocuklar da bundan hiç rahatsız olmadılar.”

“Ama ben oldum ve bunu sen de biliyorsun.”

“Söz konusu sadece sen değilsin Doug.” İşte değişiklik buydu. Artık bazı durumlarda India da önemsenmek istiyordu. “Neden artık işi oluruna bırakmıyorsun.? Bak, ben bıraktım. Çocuklara da bir şey

olmadı. Pek güzel idare ettiler. Sadece bir haftalık bir ayrılıktı ve bana çok iyi geldi. Görmüyor musun?”

Hâlâ kocasının kendini anlaması için çaba gösteriyordu. Ama onun mutluluğu kocasının umurunda bile

değildi.

“Ben sadece bana hiç uygun olmayan bir yaşam tarzı görüyorum. Sorun da bu zaten India.” Kocasının

konuşmasından, onu hep kontrol altında tutmak istediğini anlıyordu. Kendisine itaat etmediğini ve baş

kaldırıldığını gördükçe sinirleniyordu. Ama India kocası tarafından idare edilmek istemiyordu. Sevilmek

istiyordu. Zaten yavaş yavaş artık sevmediğini düşünmeye başlamıştı. Bunu uzun zamandır hissediyordu.

“Bu konuyu bu kadar büyütme ne üzülyorum. Aslında hiç gereği yok. Neden bir süre işi oluruna bırakıp

sonuçlarını görmeyi beklemiyoruz? Eğer sorun olmaya başlarsa, çocuklar için zor olursa ve biz gerçekten

bu şekilde yapamayacağımızı anlarsak, o zaman konuşuruz.” Kocasını mantıklı olmaya ikna

Buruk Antlar

etmeye çalışıyordu, ama onun niyeti yoktu. Tek kelime söylemeden eline bir dergi aldı ve okumaya başladı. Böylece tartışma bitmiş oluyordu. India'yı başından savıyordu. Ona göre bu konu tartışmaya değer bile değildi.

etmeye çalışıyordu, ama onun niyeti yoktu. Tek kelime söylemeden eline bir dergi aldı ve okumaya başladı. Böylece tartışma bitmiş oluyordu. India'yı başından savıyordu. Ona göre bu konu tartışmaya değer bile değildi.

Ertesi gün Şam'ı futbol maçına götürdü ve hafta sonu süresince Doug'la hiç konuşmamayı başardılar. Gail'e rastladı ve uzun uzun yaptığı Noel alışverişini dinledi. Şam'ı bıraktıktan sonra çektiği filmleri Raoul

Lopez'e vermek için şehre indi. Birlikte yemeğe çıktılar ve India bütün detayları anlattı. Raoul daha çok

India'nın ikinci haberiyle ilgileniyordu ve bir bomba gibi patlayacağını düşünüyordu. Akşam üzeri saat

dörde doğru eve dönerken arabayı bir benzin istasyonuna çekti. Paul'un telefonunu ezberledi, uçaktan indiğinde gerekebilir düşüncesiyle yirmi dolar bozdurmuştu.

Telefonun diğer ucundan İngiliz aksanıyla konuşan boğuk bir ses cevap verdi. "Günaydın. Deniz Yıldızı."

India şef hostesin sesini tanımıştı, hatır sorduktan sonra Paul ile görüşmek istediğini söyledi. Orada saat

gecenin onuydu, Paul'un ya kitap okuduğunu ya da kaptan köşkünde olduğunu tahmin ediyordu.

Paul çabucak telefona geldi, sesinden çok mutlu olduğu belli oluyordu. "Selam India. Neredesin?"

India cevap vermeden önce çevresine bakıp güldü. "Benzin istasyonundaki telefon kulübesinde donmak

üzereyim.

Danielle Steel

Westport'a dönüyordum. Fotoğrafları şehre götürmüştüm." Kar yağmaya başlamıştı.

"Her şey yolunda mı? Paul'un sesi endişeliydi.

"Öyle sayılır. Çocuklar iyi. Beni özlediklerini bile sanmıyorum." Onların durumu kendi çocukluğundan

çok farklıydı. O hep annesiyle yalnız kalırdı. Ama onun çocukları öyle değildi. Kendileri için özenle

hazırlanmış güvenli bir hayatları ve kardeşleri vardı. "Eve geldiğimden beri Doug benimle konuşmuyor.

Sadece gittiğim için ne kadar kötü olduğumu söyledi, hepsi o kadar. Yani burada değişen bir şey yok."

Değişeceğini de sanmıyordu. Şimdilik hayatı bu kısır döngü içerisinde görünüyordu.

"Fotoğraflar nasıl?" Paul her zaman India'nın işi konusunda heyecanlıydı. Özellikle de Londra'da hazırladığı iki haber onu çok ilgilendiriyordu.

"Henüz bilmiyorum. Fotoğrafları benim basmamı istemediler. Büyük dergiler kendi baskılarını kendileri

yaparlar. Ben artık halkadan kopmuş durumdayım."

"Peki ne zaman baskıya verecekler?"

"Düğün fotoğrafları bir kaç güne kadar çıkar sanıyorum. Raoul fahişelikle ilgili haberi uluslararası bir dergi

grubuna sattı. Onun için ay sonuna doğru çıkar. Sen nasılsın?" Ayakları buz kesmeye başlamıştı, eli sanki

soğuktan telefon ahizesine yapışmış gibiydi ama aldırılmıyordu. Paul'la konuştuğu için mutluydu. Karanlık

dünyasında bu sıcak ve dost sese ihtiyacı vardı.

dünyasında bu sıcak ve dost sese ihtiyacı vardı.

“Döndüğümde beri beş dakika bile zamanım olmadı.

Buruk Antlar

Bu sabah Şam'ı maça bıraktım, sonra da fotoğrafları teslim etmek için şehre indim. Bu gece de çocukları

sinemaya götüreceğim.” Doug kendisiyle ilgilenmediği için yapacak daha güzel bir şey yoktu. Oysa birlikte

yemeğe çıkmak, Londra'da olanları anlatmak çok daha hoşuna gidecekti. Ama böyle bir şey mümkün değildi artık. O da yetişkin insanlar gibi sohbet edip dertleşmek için telefon kulübesinden Paul'u arıyordu.

“Neredesin şimdi?”

“Korsika'dan yeni ayrıldık, Mesina Boğazı'na doğru yol alıyoruz. Venedik'e gidiyoruz.”

“Keşke ben de orada olsaydım,” dedi India. Bunu içten gelerek söylemişti ve Paul'un nasıl karşılayacağını

düşündü. Ama böyle bir şey Paul'un r'a hoşuna gidecekti. Bütün gece sohbet ederler, tavla oynarlar,

müzik dinler ve gündüz de yelken açarlardı. İkisi için de çok tatlı bir hayal olmasına rağmen, bunu kabullenmek istemiyorlardı.

“Ben de burada olmanı çok isterdim,” dedi Paul boğuk bir sesle.

“Gece rahat uyudun mu?” diye sordu India. Uzun zamandır Paul'un uyku sorunu çektiğini biliyor ve her

defasında soruyordu. Bu ilgisi Paul'un hoşuna gidiyordu.

“Uyudum sayılır.”

“Yine kabuslar gördün mü?” Sürekli rüyasında karısını görüyordu.

“Eh, biraz.”

“Ilık süt içmeyi dene.”

“Uyku ilacı almayı tercih ederim.” Artık o da huzursuz olmaya başlıyordu. Geceler bitmek tükenmek bilmeyen bir savaşla geçiyordu, özellikle son zamanlarda.

“Sakın ilaç alma. Ilık bir banyo yap ya da dmene geç.”

“Tamam patron,” diye takıldı Paul. Sesi India’nın tahmi

ninden daha neşeli geliyordu. “Donmak üzere misin India?” Sesi seksi ve kibardı.

“Evet,” diye güldü, “ama bence zahmete değer.” Bu gizlilik ona çok tuhaf geliyordu. Hilekarlık yapmaktan

nefret ediyordu. Ama Paul’la konuşmak çok hoşuna gidiyordu ve sık sık kendine konuşmalarının zararsız

olduğunu hatırlatıp duruyordu. “Kar başladı. Noel’e dört hafta kaldığına inanamıyorum. Henüz hiçbir hazırlık yapmadım.” Bunu söyler söylemez pişman oldu. Bu yıl Noel’in Paul için çok üzücü geçeceğini

hatırladı. Her yıl olduğu gibi Serena ile St. Moritz’e gidemeyecekti.

nefret ediyordu. Ama Paul’la konuşmak çok hoşuna gidiyordu ve sık sık kendine konuşmalarının zararsız

olduğunu hatırlatıp duruyordu. “Kar başladı. Noel’e dört hafta kaldığına inanamıyorum. Henüz hiçbir hazırlık yapmadım.” Bunu söyler söylemez pişman oldu. Bu yıl Noel’in Paul için çok üzücü geçeceğini

hatırladı. Her yıl olduğu gibi Serena ile St. Moritz’e gidemeyecekti.

“Pek değil. Hatta inandığını sanmıyorum. Ama inanıyor-muş gibi davranmak işine geliyor.” Gülüştiler. O

sırada araya santral girip India’nın telefona para atması gerektiğini uvardı.” Kapatmam gerekiyor,” dedi

üzülerek. “Bozuk param bitti.”

“Ne zaman istersen beni arayabilirsin. Pazartesi günü ben ararım.” dedi Paul. “Ve şey India.” Bir an sanki

bir şey söyle-yecekmiş gibi oldu ve India’nın kalbi çarpmaya başladı.’ Zaman zaman çizgiye yaklaştıklarını

düşünüyordu, oraya vardıklarında hatta çizgiyi aştıklarında ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu.

“Evet,” dedi India heyecanla.

“Başımı dik tut.” India beklediği sözleri duyamayınca hem hayal kırıklığına uğradı hem de içi rahatladı.

Hâlâ güvenli topraklarda dolaşıyorlardı ama sonsuza kadar orada kalabileceklerinden emin değildi. Bazen

duygularını tahlil etmekte zorlanıyordu. Kendisiyle hiç ilgilenmeyen bir adamla evliydi, telefon kulübesinden binlerce mil uzakta bir adamı arıyor, üstelik rahat uyuyup uyumadığını merak ediyordu.

Garip bir şekilde

Buruk Anılar

ilci adamla birden evliymiş gibiydi ve ikisiyle de doğru düzgün bir ilişkisi yoktu.

“Sonra konuşuruz,” dedi India. Küçük telefon kulübesinde ahizeyi tutan parmakları donmak üzereydi.

“Aradığın için teşekkür ederim.”

Telefonu kapattıktan sonra ikisi de bir süre oldukları yerde kaldılar. India onunla bu kadar samimi konuşarak ne yapmak istediğini, Paul da ona neden bu kadar cesaret verdiğini düşündü. Telefonun yanından ayrılırken ikisinin de kafası karmakarışık fakat ikisi de birbiriyle konuştukları için mutluydular.

Westport’a dönünce, herkesi yemeğe başlamak için kendisini bekler buldu. Çocuklar hangi filme gidecekleri konusunu tartışıyorlardı. Doug eve getirdiği bazı evraklar üzerinde çalışıyordu ve yine India’yla

ne bir kelime konuştu, ne de nereden geldiğini sordu. Yemekte kocasının yanında otururken India içinde

garip bir suçluluk duygusu hissetti. Doug kulübelere gidip başka kadınlara telefon etse kendisi neler hissedirdi acaba? Ama bu öyle bir ilişki değildi. Paul bir dost, bir sırdaş ve akıl hocasıydı. Ve India'nın yaşamındaki sorun Paul'un değil, Doug'un yaptıklarıydı.

Sonunda epeyce düşünüp, Doug da onlarla birlikte sinemaya gitmeye karar verdi. Dokuz ayrı film oynayan büyük sinema komplekslerinden birine gittiler. Doug oğlanlarla birlikte kendilerine göre vahşi bir filme girmeyi seçti, India da kızlarla bir Julia Roberts filmine. Eve döndüklerinde herkes mutlu ve huzurluydu.

Doug'la aralarındaki gerginliğe rağmen hafta sonu son zamanlardaki duruma bakılacak olursa hiç fena geçmedi. Yaşamındaki yalnızlığa katlanabilmek için, içinde bulunduğu durumu farklı bir şekilde değerlendirmesi gerektiğini düşünüyor

Danielle Steel

du. Aralarında önemli bir kavga olmadığı, Doug onu bırakmakla tehdit etmediği sürece hafta sonu güzel

geçmiş sayılıyordu. Ama bu mükemmel bir ilişkiden çok uzaktı. Paul söz verdiği gibi pazartesi günü telefon etti.

India gördüğü filmi anlattı, sabah RaouPun telefon edip dergi sahiplerinin fotoğrafları görünce hayran olduklarını söylediğini anlattı ve uykularının düzene girip girmediğini sordu. Paul önceki gece rahat uyuduğunu söyledi. Kapağında In-dia'nın çektiği fotoğraf bulunan Serena'nın son kitabı birkaç güne kadar

piyasaya çıkacaktı. Bunu düşününce hüzünleniyordu. Sanki onu karşısında görecekmış gibi oluyor, ama

gö-remiyordu. O bunları anlattıkça India başını sallayarak dinledi. Çfşitli konuları konuştuğuktan sonratelefonu kanattılar. Öğleden sonra çocukları okuldan aldı ve Noel için ufak tefek alışveriş yaptı. Sonraki

iki hafta süresince Paul birkaç günde bir telefon edip India'nın haberlerini aldı, düşüncelerini söyledi ve

nerede olduğunu bildirdi. Noel yaklaştıkça üzüntüsü artıyor, Serena'dan daha çok bahsetmek istiyordu.

Telefonda konuştukları zaman India tüm ilgisini Paul'a veriyordu, diğer zamanlarda da çocuklara. Doug'a

da elinden geldiği kadar iyi davranmaya çalışıyordu. Şükran Günü'nden beri kocası hiç yumuşamamıştı ve

yatak odalarında sanki görünmeyen bir cam onları birbirlerinden ayırıyordu. Birbirlerini görüyor, fakat asla

dokunmuyorlardı, hatta yaklaşmıyorlardı. Yatak odasını yatılı okulda oda arkadaşları gibi paylaşıyorlardı.

India hâlâ evliliğini kurtarmak isityor fakat nasıl başaracağını bilemiyordu. "Mantık" çerçevesinde gereken

her türlü tavizi vermeye hazırdı. Ama artık onun için “mantık” gelen bütün iş tekliflerini geri çevirmek

anlamında değildi. Noel’e kadar aralarındaki buzlar çözülmürse iyi olacaktı. Bunu daha çok çocukların hatırı

için istiyordu.

254

Buruk Anılar

Bir kaç kere bu sıkıntılarını Gail’e anlattı. Fakat Gail, hayatına renk ve heyecan katmak için küçük bir maceraya girmesinden başka bir tavsiyede bulunamadı. India arkadaşına hâlâ Paul ile konuştuğunu söylememişti. Bunu hayatının en önemli sırrı olarak kendisine saklıyordu. Bu sırrı sadece Paul ile ikisi

biliyorlardı. Bir sırrı paylaşmak aralarında bir güçbirliği oluşturuyordu.

Bir gün, tam Paul’un telefonunu kapattığı sırada Doug fırtına gibi eve geldi ve yatak odasına çıkıp konuşmak istediğini sövleyerek India’yı çağırdı. Onu bu kadar öfkeliendirecek ne yaptığını bilmiyordu.

Doug evrak çantasını yatağın üzerine attı, kapağını açıp içinden çıkarttığı dergiyi India’ya doğru fırlattı.

“Bana yalan söyledin!” diye bağırdı. India anlamayan bakışlarla kocasına bakıyordu. Tek aklına gelen

Paul’un telefonlarıydı ama bu konuda yalan söylememişti. Sadece bundan kocasına bahsetmemişti. Doug

onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. “Bana Londra’ya düğün haberi yapmak için gittiğini söylemiştin!”

Ayaklarının dibine düşen dergiyi gösteriyor ve öfkeden bütün vücudu tir tir titriyordu.

“Ben düğün haberi yaptım,” dedi India. Hem şaşırılmış hem de korkmuştu. Tanıdığından beri Doug’u

hiç

bu kadar öfkeli görmemişti. “Fotoğrafları sana da gösterdim.” Haber geçen hafta yayınlanmıştı ve fotoğraflar gerçekten çok güzeldi. Çocuklar bayılmış, Doug ise bakmak bile istememişti.

“O halde bu ne?” Yerden dergiyi alıp karısının yüzüne doğru uzatınca India neler olduğunu anladı. İkinci

haber yayınlanmış olmalıydı. Dergiyi kocasının elinden alıp baktı ve ağır ağır başını iki yana salladı.

haber yayınlanmış olmalıydı. Dergiyi kocasının elinden alıp baktı ve ağır ağır başını iki yana salladı.

255

\

Danielle Steel

istemiş, ama o doğru anı bir türlü yakalayamamıştı. Şimdi ise kocası öfkeden mosmor kesilmişti. Belli ki

bu olay bardağı taşıran son damla olmuştu. Aslında onu öfkelenendiren haber vermeden işi kabul etmesi değil, haberin konusuydu.

“Pislik bu. Hayatımda gördüğüm en iğrenç şey. Nasıl bu fotoğrafları çekip, altına da adının yazılmasına

izin verebiliyorsun? Bu tamamiyle pornografi, pislik ve bunu biliyorsun. İğrenç!”

“İğrenç değil. Feciydi... ama fotoğrafların pornografik tarafı hiç yok. Tacize uğrayan çocuklarla ilgili bir

haber. O çocuklara yapılanları görünce insanların tıpkı senin hissettiklerini hissetmelerini istedim.

İnsanların midelerinin bulanmasını ve öfkelenmelerini istiyorum. Yapmak istediğim şey tam anlamıyla

buydu.” Doug davranışıyla India'nın iyi bir iş başardığını ispat ediyordu, ama onun öfkesi bu pisliği yapanlara değil, karısının bu haberi yapmasınaydı. Olaya bakış açısı biraz farklıydı.

“Bence bu olayda yer alman sapıklıktan başka bir şey değil, India. Kendi çocuklarını düşün, bu haberi

senin hazırladığını öğrendikleri zaman neler düşünecekler? Onlar da benim gibi utançlarından yerin dibine

geçecekler.” India daha önce kocasının bu kadar dar kafalı, bu kadar kısıtlı ve eski görüşlü olduğunu anlamamıştı. Söyledikleri sinirlerini bozmaktan başka bir işe yaramıyordu.

“Umarım öyle olmaz,” dedi. “Umarım onlar anlayabilirler. Sen anlamıyor olabilirsin ama benim amacım bu

tür suçların tekrarlanmasını önlemeye yardımcı olabilmektir. Benim işim bu, düğünlerde güzel fotoğraflar

çekmek değil. Ayrıca bu haber benim tarzıma düğün haberinden çok daha uygun.”

“Hastasın sen,” dedi Doug.

“Bana kalırsa evliliğimiz benden çok daha hasta durumda, Doug. Bu tepkine anlam veremiyorum.”

256 ;

Buruk Anılar

“Beni kandırdın: Bilseydim oraya gitmene asla izin vermezdim, sen de bunu çok iyi bildiğin için benden

sakladın zaten. India, sen bir hilekarsın.”

“Tanrı aşkına Doug. Büyü artık. Dış dünyada buna benzer binlerce tehlike, binlerce üzücü olay ve

binlerce kötü insan var. Bunlar afişe edilmezse, bu insanların sana, bana ve çocuklarımıza zarar vermesine

kim engel olacak? Bunu hiç düşünmüyor musun?”

“Ben sadece senin bu küçük fahişelerin ve onları kirli amaçlarına alet eden adamların iğrenç fotoğraflarını

çekmek uğruna bana yalan söylediğini anlayabiliyorum. İstediyin buysa India, seni tutan yok. Ama

istediyin yaşam buysa ben senin bu yaşamının ve senin bir parçan olmayacağım.”

“Bu mesajı kaçınıcı kez açık açık veriyorsun,” dedi India. Yaptığı haberle ilgili en küçük bir beğeni ve

övgü yoktu. India daha fotoğrafları görmemişti ama Doug’dan bu tepkiyi aldığına göre, maksadına ulaşmış

olmalıydı. “Ben de bunu unutacağımı ve Şam’ı futbol maçına götürmekten başka şeylere ihtiyacım olduğunu

düşünerek beni ‘affedeceğini’ sanmıştım. Ama anlıyorum ki bu sonsuza kadar böyle devam edecek ve

sen

beni kabahat olarak algıladığın davranışlarım yüzünden cezalandırıp duracaksın.”

“Bu mesajı kaçınıcı kez açık açık veriyorsun,” dedi India. Yaptığı haberle ilgili en küçük bir beğeni ve

övgü yoktu. India daha fotoğrafları görmemişti ama Doug’dan bu tepkiyi aldığına göre, maksadına ulaşmış

olmalıydı. “Ben de bunu unutacağını ve Şam’ı futbol maçına götürmekten başka şeylere ihtiyacım olduğunu

düşünerek beni ‘affedeceğini’ sanmıştım. Ama anlıyorum ki bu sonsuza kadar böyle devam edecek ve sen

beni kabahat olarak algıladığın davranışlarım yüzünden cezalandırıp duracaksın.”

“Ben hâlâ o kadını, Doug. Uzun zamandır o kadın olmaktan çıkıp, senin benim olmamı istediğin kadın

oldum. Denedim. Tanrı da biliyor denedim. Bana kalırsa ben hem senin olmamı istediğin, hem de senin

karın olmadan önce olduğum ve her zaman özlemimi çektiğim kadın olabilirim. Ama sen buna izin

vermezsin. Sen içimdeki o kadını öldürüp, sadece senin istediğin kadın olmamı istiyorsun.”

“Ben sadece bana olan borcunu ödemeni istiyorum,” de

Buruk Anılar— F.17

257

Dantelle Steel

di Doug. Bütün bu söylediklerinden sonra, on yedi yıllık evliliklerine rağmen India ona bir borcu olmadığını hissediyordu

“Sana hiçbir borcum yok, Doug, senin bana olmadığı gibi. Birbirimize olan tek borcumuz çocuklarımıza

iyi davranmak ve birbirimizi mutlu etmek. Kimsenin kimseye hayatı zindan etmeye hakkı yok, ya da

birbirini olamadıkları şeyleri olmaya zorlamaya hakkı yok. Dahası sırf kendi zevkimiz için birbirimizi bazı

şeylerden mahrum etmeye hakkımız yok. Senin bahsettiğin nasıl bir ‘anlaşma? Bana göre çok anlamsız.”

Bunları son derece üzgün bir ifadeyle söylemişti ve bozguna uğradığını hissediyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi Doug. Öfkesi iyice kabarmıştı. Hem India’nın söylediklerine, hem de Londra’da

hazırladığı makaleye öfkelenmişti. Son altı aydır hayatı zindan ediyordu ve artık buna dayanacak gücü

kalmamıştı. Evlendikleri zaman yaptıkları bütün anlaşmaları ihlal etmişti. “Senin bu saçmalıkların artık

burama kadar geldi.” Dolabın üzerinden bir valiz aldı, yatağın üzerine fırlattı ve rasgele içine eşyalarını

doldurmaya başladı. Ne aldığına bakmıyordu bile, avuç dolusu kravat, çorap ve dolapta bulduğu iç

çamaşırlarını fırlatıp atıyordu.

“Benden boşanıyor musun?” diye sordu India. Böyle bir şey için yılın en kötü zamanıydı. Ama bunun iyi

zamanı olmazdı nasıl olsa.

“Henüz bilmiyorum,” dedi Doug valizin kapağını kapatırken. “Şehirde bir otele yerleşeceğim. Hiç değilse

orada kafam dinç olur ve her akşam onca yolu katedip senin mesleğin hakkında ve sana haksızlık ettiğim

konusunda yaptığın saçma sapan konuşmaları dinlemek zorunda kalmam. Neden benimle evlendin o zaman?”

Birkaç kelimeyle India'nın ona ve çocuklarına adadığı onca yılı kenara atmıştı. Ve tek bir hareketle de on

yedi yıllık

258

Buruk Anılar

Buruk Anılar

Doug ne India'ya ne de oturma odasında televizyon seyreden çocuklara tek kelime söylemeden hızla merdivenleri inip sokak kapısına geldi. Kapıyı arkasından elinden geldiğince çarparak kapattı. India pencereye gidip arkasından baktı. Kar yağmaya başlamıştı. Yerdeki dergiyi alırken gözyaşları

yanaklarından süzülüyordu. Koltuğa çöküp derginin yapraklarını çevirdi ve bugüne kadar yaptığı en güzel

iş olduğunu farketti. Har-lem'de yaptığı haber bile bunun yanında peri masalı gibi kalıyordu. Bu haber

gerçekten insani duygulardan uzaktı. O çocukların yaşadıkları gözlerinden, yüzlerinden açık açık okunuyordu. Sayfaları çevirdikçe sadece bu haberi yaptığı için memnunluk duyuyordu. Doug'un düşündükleri hiç önemli değildi.

Doug'u ve nerede olduğunu düşünerek uzun ve zor bir gece geçirdi. Hangi otele yerleştiğini haber vermek

için telefon da etmedi. Yatağında yatıp sabaha kadar uyumadan Doug'u ve Haziran'dan bu yana olanları

düşündü. Aralarında Everest'ten daha yüksek bir dağ yükseliyordu ve India bu dağı nasıl aşması gerektiğini bilmiyordu.

Sabaha karşı üçe doğru yatağında dönüp saate baktı, Venedik'te sabahın dokuzu olmalıydı. Yüreğine oturan kaya parçasını bir türlü çıkarıp atamamıştı.

Telefonu çevirip Paul'u istedi ve sesini duyunca içi rahatladı.

“İyi misin?” diye sordu Paul. “Sesin çok kötü geliyor. Hasta mısın, India?”

Danielle Steel

“Öyle gibi.” Bunu söyler söylemez ağlamaya başladı. Doug için Paul’u araması çok tuhaftı ama o an ağlayacak bir omuza ihtiyacı vardı. Sabahın üçünde Gail’i araması da olacak şey değildi. “Doug bu gece

beni terk etti. Hepimizi terk etti Şehirde bir otelde kalıyor.”

“Ne oldu?”

“Londra’da çocuklar hakkında hazırladığım haber yayınlanmış. Hayatımda yaptığım en güzel haber. Doug

iğrenç bulduğunu, pornografik olduğunu, böyle bir şeyi yapmak için delirmiş olacağımı düşündüğünü ve bu

yüzden beni istemediğini söyledi. Haberi hazırlamak için ona yalan söylediğimi düşünüyor. “Söyledim,” içini

çekti, “ama gerçeği söylemiş olsaydım yapmama izin vermezdi. Ve çok güzel olmuş Paul. Bütün bu başıma gelenlere rağmen yaptığım için çok memnunum.”

“Bugün otellerden birine gidip dergiyi alacağım.” Dergi uluslararası bir kuruluşun olduğu için bulacağını

biliyordu. “Merak ediyorum.” Sonra birden gerçek konuya döndü. “Kocan konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Bekleyeceğim. Önce onun ne yapmak istediğini görmeliyim. Çocuklara ne söyleyeceğimi

bilmiyorum. Eğer birkaç güne kadar sakinleşecekse, çocukları boşu boşuna üzmenin anlamı yok.

Sakinleşmeyecekse de, nasıl olsa eninde sonunda öğrenecekler.” Sonra tekrar ağlamaya başladı. “Noel’e

dokuz gün kaldı... Neden şimdi böyle bir şey yaptım? Çocukların Noel’ini mahvedecek.”

“Orospu çocuğu olduğu için yaptı,” dedi Paul. India onun bu tür kelimeler kullandığını hiç duymamıştı.

“Seni tanıdığım günden beri üzüyor. Daha önce nasıldı bilmiyorum. Bugüne kadar evliliğiniz sorunsuz

yürüdüyse bahse girerim senin fedakârlığın sayesinde.” Son zamanlarda India da aynı şeyleri

düşünmeye başlamıştı. “Anlattıklarına bakılacak olursa

“Orospu çocuğu olduğu için yaptı,” dedi Paul. India onun bu tür kelimeler kullandığını hiç duymamıştı.

“Seni tanıdığım günden beri üzüyor. Daha önce nasıldı bilmiyorum. Bugüne kadar evliliğiniz sorunsuz

yürüdüyse bahse girerim senin fedakârlığın sayesinde.” Son zamanlarda India da aynı şeyleri

düşünmeye başlamıştı. “Anlattıklarına bakılacak olursa

Buruk Antlar

geçen yazdan beri sana çok kötü davranıyor. Şu son birkaç aydır duyduklarım karşısında senin şimdiye

kadar onu çoktan terketmiş olman gerekirdi.” India’nın anlattıklarına çok kızmıştı. “O haberle çok önemli

bir iş yaptığını biliyorsun. Sen inanılmaz bir insansın, iyi bir annesin ve iyi bir eş olduğuna da eminim. Sana

böyle bir eşeklik yapmaya hiç hakkı yok. Sen akli başında, yetenekli ve iyi bir insansın ve o seni kesinlikle

hak etmiyor.”

Paul’u dinlerken India ekspres bir tren geçiyor sandı. Son derece sinirlenmişti. “Kaç zamandır seni nasıl

incittiğini anlatmanı dinlemekten usanmıştım. Buna hiç hakkı yok. Belki de bugün en doğru olanı yaptı.

Belki zaman içinde gitmesi senin ve çocuklar için çok daha hayırlı ol”-.” Ama India henüz böyle düşünmüyordu. Hâlâ Doug’un söylediklerinin şokundaydı. Yatak odasından fırtına gibi çıkıp giderken yüzünde gördüğü o ifadeyi asla unutamayacaktı.

“India,” diye Paul sözlerine devam etti, “beni dinlemeni istiyorum. Yakında iyileşeceksin. Her şey düzelecek. Senin çocukların ve bir işin var. Ve o size bakmak zorunda. Sizi terk edemez. Bu senin babanın ölümü gibi bir olay değil. Bu durum çok farklı.” India’nın anlattıklarından babasının öldüğü zaman

tek kuruş bırakmadığını ve geçinebilmek için annesinin ek işlerde çalıştığını biliyordu. Annesi bundan hiç

şikayet etmemişti ama uzun süre gerçekten aç kalma korkusuyla yaşamışlardı.

“Aç kalmazsınız, korkma. Çocukların da çok iyi olacaklar, sen de öyle, yalnız değilsiniz.” Ama Doug boşanırsa artık bir kocası olmayacaktı. Yirmi yıldır onun kimliği altında yaşamıştı. Sanki bir parçası

kopmuş gibi hissediyordu ve Doug onu ne kadar mutsuz ederse etsin, kendini yaralanmış hissediyordu.

Pek kolay olmayacaktı. Belki mesleğini bırakıp, bütün

üzüntülerini kalbine gömse daha iyi olacaktı. Hâlâ olanlara inanamıyordu. Sadece çok korkuyordu. Neyse ki Paul vardı ve yardımcı olmaya çalışıyordu. Doug'a duyduğu öfkesi bile tamamen India'dan kaynaklanıyordu.

Bir an Paul acaba yanıma gelir mi diye düşündü. Ama bu konuya hiç değinmemişti. Hemen hemen her gün telefonda konuşuyorlar, akıllarına gelen her şeyi birbirlerine söyleyebiliyorlar, en gizli sırlarını bile paylaşıyorlar ama gelecek hakkında hiç konuşmuyorlardı. Şimdi de sormanın hiç zamanı değildi.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Paul India burnunu silerken.

“Hiçbir fikrim yok. Telefon etmedi.”

“Yakında eder. Belki de böylesi daha iyi. Bana kalırsa avukatını aramalısın.” Ama India henüz kendini

buna hazır hissetmiyordu. Hâlâ Doug'un sakinleşmesi ve geri dönmesi, hâlâ geleceğe birlikte yol almaları

ihtimali vardı. “Uyuyabilecek misin?” diye sordu Paul. Yanında olup onu rahatlatmayı ne kadar çok istiyordu. Telefonda India'nın hali yalnız kalmaktan korkmuş bir çocuk gibiydi.

“Yakında eder. Belki de böylesi daha iyi. Bana kalırsa avukatını aramalısın.” Ama India henüz kendini

buna hazır hissetmiyordu. Hâlâ Doug'un sakinleşmesi ve geri dönmesi, hâlâ geleceğe birlikte yol almaları

ihtimali vardı. “Uyuyabilecek misin?” diye sordu Paul. Yanında olup onu rahatlatmayı ne kadar çok istiyordu. Telefonda India'nın hali yalnız kalmaktan korkmuş bir çocuk gibiydi.

“Çocuklar kalkıncaya kadar uyumaya çalış. Sabah telefon ederim.”

“Sağol Paul,” dedi India ve yaşlar yine yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Bütün olanlardan sonra kendini tükenmiş hissediyordu, neyse ki Paul onu anlıyordu.

“Herşey yoluna girecek,” dedi Paul.

Telefonu kapattıktan sonra bir süre yatağına uzanıp Pa-ul’u, Doug’u ve son altı aydır olanları düşündü.

Karanlıkta tek düşünebildiğı şey bundan sonra yalnız kalacağıydı.

Teknede i&e Paul mutsuz bir ifadeyle denizi seyrediyor

Buruk Antlar

ve Doug'un India'ya yaptığı kötülükleri düşünüyordu. India'nın adına bütün bunlara kızılıyordu. Doug'la

konuşmak ve ona bir daha India'nın yanına yaklaşmamasını söylemek istiyordu. Ama böyle bir şey yapmaya hakkı yoktu.

Az sonra sandala atlayıp Cipriani'ye gitti ve içinde India'nın çektiği fotoğrafların olduğu dergiyi aldı. Otelin

lobisinde hemen fotoğraflara baktı. Harika fotoğraflardı ve Doug beğenmediyse deli olmalıydı. Paul bile

onunla gurur duyuyordu ve India'nın saatiyle dokuzda ona telefon etti.

“Gerçekten beğendin mi?” diye sordu India. Memnun olmuştu. Doug hâlâ telefon etmemişti. Telefon ettiğinde India ayakları çıplak ve üzerinde geceliği ile kendine kahve hazırlıyordu. Çocuklar daha uyanmamışlardı.

“Hayatımda bu kadar güzel, bu kadar etkileyici bir haber görmedim. Okuduğum zaman ağladım.”

“Ben de öyle,” dedi India. Ama Doug bunun sadece bir fahişelik hikayesi olduğunu düşünmüş ve nasılsa

India'yı bu işle bağdaştırmıştı.

“Biraz uyuyabildin mi?” diye sordu Paul.

“Pek değil. Bir saat kadar. Sabah yediye doğru dalmışım.”

“Öğleden sonra biraz uyumaya çalış. Ve böyle bir haber hazırladığın için benim namıma sırtını sıvazla.”

“Teşekkür ederim,” dedi India. Birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattılar. Az sonra Raoul aradı ve

o da aynı Pa-ul'un söylediklerini söyledi.

“Bununla Pulitzer Ödülünü kazanmazsan India, söz veriyorum senin için ben bir ödöl yaratacağım. O fotoğraflar hayatımda gördüğüm en etkileyici fotoğraflar.”

“Teşekkür ederim.”

“Teşekkür ederim.”

vereceğine inanıyordu.

Danielle Steel

“Beni terk etti.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır, yapmıyorum. Dün gece çekip gitti. Ciddi olduğunu sana söylemişim.”

“Çıldırılmış olmalı. Seni omuzlarında taşıması gerekirdi.”

“Öyle yapmadı.”

“Üzuldüm India.” Doğru söylüyor gibiydi. India’yı eskiden beri çok severdi ve işi konusunda kocasının

takındığı ta-vıra hiç anlam verememişti.

“Ben de öyle sanmıştım,” dedi India.

“Belki sakinleşince geri gelir.”

“Öyle olmasını diliyorum.” Ama artık ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Ve Paul yavaş yavaş karmaşık

resmin bir parçası halini alıyordu. Artık Doug ile arasını düzeltmek istediğini sanmıyordu ve bir gün bir

yerde Paul’la birbirlerini bulacaklarını ve dertlerine ortak olacaklarını da düşünmeye cesaret edemiyordu.

Bu düşünce her ne kadar zayıf bir ihtimal-se de, giderek inanılmaz çekici gelmeye başlamıştı. Ama Paul

böyle bir ihtimalin olmasına ışık yakacak en küçük bir imada dahi bulunmamıştı. India on yedi yıllık

geçmişini böyle bir umut uğruna, hayatta kansından başka bir kadını sevemeyeceğine yemin eden ve

hayatını bir teknede geçirmeye kararlı bir adamın peşinden giderek feda edemezdi. Paul ile aralarındaki

ilişki onun için çok anlamlıydı, ama asılmak için oldukça ince bir bağıdı. Aslında bu ilişki bir aşk macerası

değil, sadece bir arkadaşlıktı.

Raoul ile telefon görüşmesi bittikten sonra çocuklara babalarının bir müşteri ile görüşmek için şehre indiğini söyledi. Hafta sonu boyunca ne Doug ne de Paul telefon etmedi ve pazartesi sabahı India Doug'u

bürosundan aradı. "Nasılsın?"

264

Buruk Anılar

"Sormak istediğin buysa, hislerimde bir değişiklik olmadı," diye tersledi Doug. "Senin değişmeye niyetin

yoksa India, yapacak bir şey olduğunu sanmıyorum." Ve artık ikisi de böyle bir şeyin mümkün olmadığını

anlamaya başlıyorlardı.

"Peki, bu bizi nereye götürecektir?"

"Suyun dibine herhalde," dedi Doug.

"Suyun dibine herhalde," dedi Doug.

"Bir düşüneyim," dedi Doug. Sonra bir müşterisi ile randevusu olduğunu söyledi. Kaldığı otelin adını da

vermişti. Sonraki iki gün hiç aramadı. Çarşamba günü telefon etti ve Noel için dönmeyi kabul ettiğini

bildirdi. “Sadece çocukların hatırı için.” India’dan özür dilemedi ve zeytin dalı da uzatmadı. Dönüşün son

derece gergin bir ortam yaratacağı şimdiden belli oluyordu.

O hafta India her gün Paul’la konuştu. Genelde Paul arıyordu, arada sırada da India telefon ediyordu. Ve

Westport’tan ayrıldıktan tam bir hafta sonra, Cuma akşamı Doug eve döndü. Noel’e sadece dört gün kalmıştı ve çocuklar durup dururken babalarının neden gittiğini merak etmeye başlamışlardı. Müşteri ile

görüşmesi gerektiği şeklindeki bahane zayıf gelmişti ve babalarının dönüşüyle çok mutlu oldular.

Fakat Doug’un dönüşü India açısından işleri karıştırdı. Paul’un telefon etmesi imkansız olduğu için hafta

sonu süresince telefon kulübesine gitmek zorunda kaldı. Pazartesi Noel’di ve alışverişten dönerken telefon

kulübesinde durup Pa-ul’a telefon etti. Paul da kendisi kadar mutsuzdu. Serena’yı öz-lüyordu. India da

Doug yüzünden huzursuzdu. Noel’i In

Dantelle Steel

dia'nın burnundan getirmek için ne mümkünse yapıyordu Çocukların hatırı için India şu günlerin kazasız

belasız geçmesi için dua ediyordu.

“Berbat durumdayız, değil mi?” dedi Paul. Artık teknede olmak bile neşesini yerine getiremiyordu. Hâlâ

anıları ile yaşıyor, Serena'nın kamarada kalan eşyaları ile avunmaya çalışıyordu. “Hâlâ gittiğine inanamıyorum,” dedi. India da evliliğinin bitmek üzere olduğuna inanamıyordu. İnsan yaşamının birdenbire

altüst olmasına, insanların nasıl yaşamı kendilerine zehir ettiklerine inanmak zor geliyordu. Tabii, Paul'un

kendisini suçlaması için bir neden yoktu. Ama India kendi meselesinde hâlâ emin olamıyordu. Doug her

konuda onu suçluyor, zaman zaman India ona hak veriyordu.

“Noel’de güzel bir şeyler yapacak mısınız?” diye sordu India. Onu neşelendirecek bir şeyler yapmak istiyordu. Ama teknede kaldığı için ona bir hediye bile gönderemiyordu. Onun için aptal bir şiir yazmış,

sabah postaneden tekneye fakslamıştı. Paul çok beğendiğini söylemişti. Ama bu daha büyük sorunları çözmeye yeterli değildi. “Kiliseye gidecek misin?” Venedik bunun için çok uygundu.

“Son günlerde Tanrı ile aramda bazı sorunlar var. Ona inanmıyorum, O da bana inanmıyor. Şimdilik ilişkileri askıya aldık.”

“Hoş olurdu ve sana iyi gelirdi.” dedi India. Soğuk telefon kabininde donan ayaklarını kan deveranını

sağlamak için yere vuruyordu.

“Sanmıyorum, beni sadece daha çok öfkeliendirecek ve daha kötü duruma düşmemden başka işe yaramayacak,” dedi Paul inatla. Tanrı olsaydı Serena’yı kaybetmeyeceğini düşünüyordu ve India din konusunda onunla tartışmak istemedi. “Ya sen. Noel akşamı kiliseye gider misin?”

Buruk Antlar

“Son altı ayda sana davranışları yüzünden Doug’un günah çıkarması iyi olur,” dedi Paul. Sonra birden

başka bir şey söyledi. “Onu çok özlüyorum, India. Artık dayanamıyorum. Bazen ona olan özlemimin beni

yok edeceğini düşünüyorum, içimden kalbime bir bıçak saplamak geliyor.”

“Serena olsa ne söylerdi düşün Paul. Bunu aklından hiç çıkarma. Onu dinle... senin bu duruma düşmeni

asla istemezdi.” Paul da istemiyordu ama çok zor durumdaydı. Serena öleli daha dört ay bile olmamıştı ve

Noel gelmişti. India da onun bu durumuna üzülüyor, ama o kadar uzaktan elinden bir şey gelmiyordu.

Birlikte olsalar, hiç değilse ona sarılır, teselli ederdi. Çok farklı olurdu. Ama sözlerle ona yardımcı olması

imkansızdı.

“Serena hep benden daha cesaretliydi.”

“Değildi. Bana kalırsa bu konuda ikiniz eşit durumdaydınız,” dedi India. “İstersen yapabilirsin. Başkaseçeneğin yok. Üstesinden gelmek zorundasın. Tünelin ucunda küçük de olsa bir ışık vardır.” Tünelin

ucunda onu beklediğini söylemek istedi, ama durumunun ne olacağını bilmiyordu. Hiçbir şeyden emin olamıyordu.

“Ya sen? Tünelin ucunda ışık görebiliyor musun?”

“Henüz bilmiyorum. O duruma gelmedim henüz. Ama olmasını diliyorum.”

“Olacak. Bir gün aradığını bulacaksın.” Bulabilecek miydi acaba? India bunu merak ediyordu ve Paul da

onun için tünelin ucunda olmaya gönüllü görünmüyordu. Şu durumda olamayacağını hissediyordu.
Hâlâ

Serena'yı özlüyordu. Sonra söylediği sözler India'yı hayrete düşürdü. "Tünelin ucunda seni beklediğimi

söyleyebilmeyi çok isterdim, India. Keşke ola-bilsem. Ama olamayacağımı biliyorum. Tünelin
ucudaki

ışık

267

ben olamayacağım. Değil bir başkası, kendim için bile olamayacağım.” Hele kendinden on dört yaş küçük, önünde upuzun bir yaşam uzanan ve bakması gereken dört çocuğu olan bir kadın için tünelin ucundaki ışık olmazdı. Bunları kaç kez düşünmüştü ve India’dan çok hoşlanmasına rağmen, birbirlerine ne

kadar ihtiyaçları olduğunu bilmesine rağmen, ona verebilecek hiçbir şeyinin olmadığını biliyordu. Kararını

vermişti. Daha o sabah Deniz Yıldızından Saint Mark Square’ye bakarken düşünmüştü. “Artık kimseye

verecek bir şeyim kalmadı,” demişti kendi kendine. “Her şeyimi Serena’ya verdim.”

“Anlıyorum,” dedi India. “Tamam. Senden bir şey beklemiyorum, Paul. Şimdilik birbirimizin dostluğuna

ihtiyacımız var. Belki zamanla tbuna da ihtiyacımız kalmayacak.” Ama o an, içinde buldukları zorlukları

atlatmak için ele ele tutuşmaya ihtiyaçları vardı. Ama Paul kendini açıkça India’ya anlatmıştı. Tünelin sonunda onu bekliyor olmayacaktı. Orada olmak istemiyordu.

268

On dokuzuncu Bölüm

SONUNDA India Montana’dan gelen iş teklifini geri çevirdi ve Doug’la birlikte ayrılmaya karar verdiklerini çocuklara söylediler. Hayatının en kötü ve kendinden en çok nefret ettiği gün oldu. Nasıl ki

kendisi babasını kaybetmeyi hiç isteme-diyse, çocuklarını da babasız bırakmayı hiç istemiyordu. Bu ayrılık

kendisi gibi çocukların da yaşamını değiştirecekti. Fakat sevgi ve güç birliği ile üstesinden gelebileceklerini

düşünüyordu.

SONUNDA India Montana'dan gelen iş teklifini geri çevirdi ve Doug'la birlikte ayrılmaya karar

verdiklerini çocuklara söylediler. Hayatının en kötü ve kendinden en çok nefret ettiği gün oldu. Nasıl ki

kendisi babasını kaybetmeyi hiç isteme-diyse, çocuklarını da babasız bırakmayı hiç istemiyordu. Bu ayrılık

kendisi gibi çocukların da yaşamını değiştirecekti. Fakat sevgi ve güç birliği ile üstesinden gelebileceklerini

düşünüyordu.

“Tabii aptal, ne söylemeye çalıştıklarını sanıyorsun?” dedi Aimee hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak.

Yaşamını berbat ettikleri için annesiyle babasından nefret ediyordu. Bir anda bütün hayallerini yıkmışlardı.

Jason hiçbir şey söylemedi fakat koşarak odasına çıkıp kapıyı çarparak kapattı. Onu tekrar

gördüklerinde gözleri kızarmış ve şişmişti ama hiçbir şey olmamış gibi davranmayı başarıyordu.

Ve Jessica açıklamalarının sonunda annesine döndü. “Senden nefret ediyorum,” dedi. “Bütün hepsi senin

suçun, o aptal dergilerin ve iğrenç fotoğrafların yüzünden. Babamla kavga ettiğinizi duydum. Bunu yapmak

zorunda miydin?” Çocuk gibi hıçkırıyordu, bir anda bütün büyümüş havası yok olmuştu.

“Çünkü benim için çok önemliydi, mesleğim benim bir parçam, Jess, yapmak zorundaydım,” diye açıklamaya çalıştı India. “Belki senin kadar, baban kadar önemli değil ama benim için değerli. Keşke baban bir parça anlayış gösterebilseydi.”

“İkiniz de aptalsınız!” diye bağırdı Jessica ve sonra kendini yatağına atıp rahat rahat ağlamak için koşarak

odasına çıktı. India kızına açılabilmeyi çok istiyordu, ama on dört yaşında bir çocuğa artık babasını sevmediğini söylemek çok zordu. Babasının kalbini kırdığını, içinde bir şeyleri paramparça ettiğini nasıl

anlatacaktı? Kendisi bile anlayamıyordu ki.

Sonra Sam hıçkırarak gelip kucağına oturdu. Saatlerdir ağlamaktan titriyordu. India şefkatle oğluna sarıldı.

“Ama istediğimiz zaman babamı göreceğiz miyiz?” diye sordu.

“Tabii göreceksiniz,” dedi India. Gözyaşları yanaklarından sel gibi akıyordu. Bütün söylediklerini geri

almak, çocuklara hiçbirinin doğru olmadığını söylemek istiyor ve tüm bunların hiç olmamış olmasını istiyordu. Ama olmuştu. Geri dönüş yoktu. Artık hepsi gerçekleri göğüslemek zorundaydılar.

Kimsenin yemek yiyecek hali kalmamıştı ama India yine de akşam yemeği için tavuk suyuna çorba pişirdi. Mutfağı toparlarken içeri Sam girdi, şaşırmış bir hali vardı.

“Babam senin bir erkek arkadaşın olduğunu söylüyor. Doğru mu anne?” India dehşet içinde oğluna baktı.

“Tabii ki yok.”

“Erkek arkadaşının Paul olduğunu söylüyor. Doğru mu anne?” Bilmek istiyordu. India onu anlayışla karşılıyordu. Do-ug’un böyle bir şey yapması son derece iğrençti. Ama artık ondan gelen hiçbir davranışa

şaşırmıyordu.

şaşırmıyordu.

“Öyleyse neden babam öyle söyledi?” Sam annesine inanmak istiyordu.

“Çünkü bana kızgın. İkimiz de birbirimize kırgınız. Bazen büyükler kızdıkları zaman aptalca şeyler söylerler. Paul’u en son seninle birlikte geçen yaz gördüm.” Telefonda konuştuklarını söylemek istemedi.

Şam’ın bunu bilmesi gerekmiyordu. Zaten Paul onun erkek arkadaşı da değildi. Şam’ın yaşamında da bir

yelken arkadaşından başka bir yeri olmayacaktı. “Baban sana böyle bir şey söylediği için üzgünüm. Ama

sakın merak etme, doğru değil.”

Ama akşam Doug’a bu kadar yumuşak konuşmadı. Onu, çocukları kullanmakla suçladı ve bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsa pişman olacağını söyledi.

“Ama gerçekleri söyledim, değil mi?”

“Doğru değil, sen de pekala biliyorsun. Suçu başkasının üzerine atmak çok kolay. Bu bizim suçumuz, işleri biz kendimiz berbat ettik ve kimsenin bu konuda katkısı olmadı. Kaç kere konuşmuş olursam olayım, sadece telefonda konuştuğum için suçu bir başka adamın üzerine yükleyemezsin. Bu konuda bir

suçlu arıyorsan gidip aynaya baksan iyi olur.”

Ertesi sabah Doug bütün eşyalarını toplayıp evi terk etti. Şehirde bir apartman dairesi tutacağını söyledi.

Yerleşince de çocukları hafta sonlarında görecekti. Birden India aralarında çözülmesi gereken pek çok

sorun olduğunu farkettiler. Çocukları ne zaman görecekti, nerede buluşacaktı, eğer evde India kalacaksa ne

kadar nafaka ödeyecekti. Birden tüm yaşamlarının ne kadar çok etkilendiğini anladı.

Doug gittikten sonra beş gün eve kapanıp ağladı. Onunla yaşadıklarını düşündü ve kaybettiklerine üzüldü.

İçinde bulunduğu sıkıntıyı hisseden Paul da bir süre uzak kalmayı tercih edip, hiç telefon etmedi.

Danielle Steel

Doug'un gidişinden bir hafta sonra India Paul'a telefon etti, uzun uzun çocukların durumunu konuştular.

Çocuklar çok üzgündüler, Jessica hâlâ annesine kızgındı, ama diğerleri duruma alışmaya başlamışlardı.

Sam biraz üzgündü. Pazar günü Doug gelmiş, çocukları alıp önce yemeğe oradan da sinemaya götürmüştü. Çocukları bıraktığı zaman, konuşmak için içeri davet ettiğinde Doug sanki bir yabancıya bakar gibi bakmıştı.

“Seninle konuşacak bir şeyim yok, India. Hâlâ avukatla görüşmedin mi?” Görüşmemişti. Henüz kendini

buna hazır hissetmiyordu. Ama Doug'un konuşma tarzından her şeyin bittiğini anlamıştı. India'nın bir yarısı

artık bu üzüntülerden kurtulmak istiyor, diğer yarısı da birlikte geçen onca yıla üzülüyordu. Tıpkı Paul'un

Serena'nın yokluğuna alışmakta zorlandığı gibi, kendisinin de bu duruma alışması zor olacaktı. Paul da onu

anlyordu.

Paul o sırada güney Fransa'ya, Cap d'Antibes'e gelmişti ve artık her gün telefon ediyordu. Yavaş yavaş,

ocak ayının sonlarına doğru India da yeni durumuna alışmaya başlamıştı. Gail ona tanıdığı bir boşanma

avukatının adını verdi. Ama hâlâ olanlara inanamıyordu.

ocak ayının sonlarına doğru India da yeni durumuna alışmaya başlamıştı. Gail ona tanıdığı bir boşanma

avukatının adını verdi. Ama hâlâ olanlara inanamıyordu.

“Herşey,” dedi India dürüstçe. “Zaman. Doug’un işime dönmemi istememesi. Duygularımı dinlemeyi reddetmesi. Benim onun istediklerini yapmak istememem. Şimdi düşündükçe bunca yıl birlikte olabilmemize şaşırıyorum.”

“Sizin ayrılabileceğinizi asla düşünemezdim.”

“Ben de öyle,” dedi India. “Ama böylelerinden korkmak lazım. Evlilik hiçbir zaman bizim düşündüğümüz

gibi mükemmel olmuyor. Onun koyduğu kurallara boyun eğdiğim sü

Buruk Antlar

rece bizimki de çok güzel yürüdü. Ama gemiyi bir parça sallayıp, biraz da kendi kurallarımı koymak isteyince bitti.”

“Üzgün müsün? Yani gemiyi salladığın için üzgün müsün?”

“Bazen. Belki yapmasam herşey çok daha kolay olurdu, ama bir süre sonra ben de artık yapamayacağımı anladım. Bana vermek istediklerinden çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Şimdi daha iyi

anlıyorum. Ve biraz da korkuyorum.” Çocuklar şimdi tamamen onun sorumluluğundaydı. Tek başına kalmıştı, akşamları eve gelecek, hasta olduğu zaman, bacağını kırdığı zaman, dahası öldüğü zaman ilgilenecek kimsesi yoktu. Annesi babası ve kardeşleri de yoktu. Ailesi çocuklarıydı. India’yı dinlerken

Gail kendi evliliğinin muhasebesini yaptı. Kendi evliliği de yıllardır iyi gitmiyordu, ama kocasından ikide bir

şikayet etmesine rağmen ayrılmayı ciddi olarak hiç düşünmemişti. India’nın durumu ise farklıydı. O zamana

kadar evliliğinden hiç şikayet etmemiş ama birdenbire ayrılmaya karar vermişti. Ve de bitirmişti.

“Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Evi satacak mısın?” Gail endişeli görünüyordu.

“Doug satmak zorunda olmadığımı söyledi. Maddi açıdan bu evde yaşamamı sağlayacak. Çocuklar büyüyüp, üniversiteye gidene kadar kalırım, sonra satarız. Daha önce de olabilir, evlenirsem tabii.”

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “Dan Lewison bana çıkma teklif etmezse böyle bir şeyin olabileceğini

sanmıyorum.” Westport’ta birlikte olabileceği bir tek Allanın kulu yoktu. Gail’in de gizlice buluştuğu bütün

erkekler evliydi.

“Çok cesursun,” dedi Gail gıpta ile. “Yıllardır Jeff”i aldatıyorum, onu sevdiğime bile emin değilim. Ama

böyle bir şey yapabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Buruk Anılar—F.18

273

Danielle Steel

“Merak etme, insan mecbur kalınca yapıyor. Yapmazsan kaybedeceklerinin daha fazla olduğunu anlıyorsun. Bana böyle oldu. Sen herhalde Jeff’i sandığından daha çok seviyorsun ve bunu kabullenmek

istemiyorsun.”

istemiyorsun.”

“Bence yapmalısın.” Ama artık pişmanlık duymuyordu. Şu durumda yapılacak en iyi şey buydu. Bir zamanlar en çok korktuğu şey olmasına rağmen, aslında istediği şeyin bu olması komikti. Hiç değilse özgürlüğüne kavuşmuştu. Artık çocukların bütün sorumluluğu üzerindeydi, ama şehir içinde birkaç iş alabilirse düzenini kurabileceğinden emindi.

Şubat’ta Raoul Washington’da bir iş verdi. First Lady ile bir söyleşi yapacaktı. Savaş alanları kadar heyecan verici bir iş değildi, ama evine yakındı ve kazancı da fena değildi. Sonra Kentucky’deki kömür

madenleri hakkında bir yazı hazırladı. Fakat sosyal yaşam için hiç zamanı kalmıyordu. Doug bir apartman

dairesi tutmuştu ve Gail’in fısıltı gazetesinden öğrendiğine göre bir de kız arkadaşı vardı. Fazla zaman

kaybetmemişti, çünkü kızla evi terkettikten bir ay sonra birlikte olmaya başlamıştı. Kadın Greenwich’de

oturan iki çocuklu bir duldu. Hiç çalışmamıştı, çok konuşuyordu, muhteşem bacakları vardı ve çok güzeldi. Gail’in üç tane arkadaşı kadını tanıyordu ve India’nın kulağına gitmesini sağlamak için her şeyi

yemeden içmeden gelip anlatıyorlardı. India’nın bunları bilmesi gerektiğini düşünüyorlardı.

Paul hâlâ her gün telefon ediyordu. Nihayet kendini toparlamaya başlamıştı. Sürekli kabuslar

görüyordu

ama en azından espri gücünü yeniden kazanmış ve işten bahsetmeye başlamıştı. Kendisi pek itiraf etmek

istemiyordu ama India

Buruk Anılar

onun işini özlediğini anlıyordu. Serena öleli altı ay olmuştu, hâlâ karısını çok özliyordu ama artık onunla

ilgili komik olayları, onun yaptığı ilginç şeyleri, akıllıca insanları aşağılamasını ve nasıl insanlara kin

güttüğünü anlatmaya başlamıştı. Bütün bunlar karısına olan ilgisini kaybetmediğinin işaretiydi. Bir de onu

hâlâ sevdiğinin göstergesiydi tabii.

Doug gittikten sonra India'ya gerçekten büyük destek oldu. India'nın çok iyi durumda olduğunu söylüyor

ve morali bozulduğu zaman kocasını özlemesine anlam veremiyordu. Yalnız, India'nın evliliğinin, onun

Serena ile olan beraberliğinden çok daha uzun olduğunu dikkatinden kaçırıyordu. Do-ug'un piçin teki olduğunu ve India'nın ondan kurtulmuş olmasının çok hayırlı olduğunu düşünüyor ve zaman zaman

üzülmesine anlam veremiyordu. India'nın sadece kocasını değil, tıpkı kendisi gibi, onunla birlikte tüm

yaşamını kaybettiğini düşündüğünü anlayamıyordu.

Mart ayının başlarında hâlâ Deniz Yıldızı'ndaydı, fakat India onun huzursuzlandığını hissediyordu. Artık

Paul'un ruh halini, garip davranışlarını, ihtiyaçlarını, korkularını ve kızdığı şeyleri biliyordu. Garip bir

şekilde bazen sanki ikisi evliymişler gibi hissediyordu. Birbirleri hakkında çok şey biliyorlardı. O da India

hakkında her şeyi biliyordu. Ama hâlâ bütün konuşmalarında, tünelin ucundaki ışık olmayacağını ısrarla

söylüyordu. Her zaman arkadaş olarak yanında olacağını, ama kendisine birlikte olacak başka birini

bulmasını söylüyordu.

“Tamam o zaman, güney Fransa’ya gittiğinde tuvaletlerin duvarlarına telefon numaramı yazmaya başla.

Westport’ta uygun birini göremedim.”

“Denemiyorsun,” diye çatmıştı Paul.

“Haklısın. Hepsi ya çok çirkin, ya aptal ya da evli. Veya

“Haklısın. Hepsi ya çok çirkin, ya aptal ya da evli. Veya

Dantelle Steel

alkolik. Bunlardan Westport'ta çok var. Benim böylesine ihtiyacım yok.”

“Çok kötü. Ben de sana dernek toplantılarına katılmanı önerecektim. Sevgili bulmak için uygun bir yer

olabilir,” diye takıldı Paul.

“Doğru konuş, yoksa bulduğum bütün dulları tekneye yollarım, inan oldukça korkunç olurdu.”
Birbirlerine

bu tür şakalar yapacak rahat bir ilişkileri vardı ve çok uzun zamandır her gün telefonla konuşmaya alıştıkları için, telefon faturalarını çok fazla şişireceğini bilmelerine rağmen ikisi de bunsuz yapamayacaklarını biliyorlardı. İşin garip tarafı, India onu ne zaman, hatta belki de hiç görüp göremeyeceğini bilmiyordu bile. Aslında bütün istedikleri belki de buydu. Aralarındaki romantik konuşmalar giderek azalmaya başlamıştı ve ocak ayında Doug evi terkettiğinden beri India buna fazla aldırmıyordu. Ondan çok önce Paul duygularını açıklamıştı. India'yla yapmak istediklerini ve istemediklerini çok güzel anlatmıştı, ondan sonra da uzun zamandan beri, aralarındaki o elektrik yok olmuştu. Daha çok ağabey, kardeş gibiydiler.

O yüzden Şam'ın futbol maçında bir adamla tanıştığını Paul'a rahatlıkla anlattı. O kadar iticiydi ki, India

fotoğrafını çekmişti. Adam şişman, kabak kafalı, kabaydı, çiklet çiğniyordu, kafasını kaldırıp India'nın

yüzüne doğru geçirmiş, sonra da salı günü birlikte çıkmayı teklif etmişti.

“Peki sen ne cevap verdin?” diye sormuştu Paul gülerek. India'nın anlattıklarını dinlemeye bayılıyordu.

Başındaki bütün dertlere rağmen, olaylara son derece muzip bir bakış açısı vardı.

“Onunla Village Grille’de bulaşacağımı söyledim. Hey, sen beni ne sanıyorsun, hayatımın sonuna kadar

böyle mi kalacağım?” Aslında şimdilik öyle kalmak istiyordu. Gerçekten

Buruk Antlar

kimseyi bulmak istemiyordu, çünkü evliliğinden ağzı yanmıştı. Telefon konuşmaları ona ihtiyacı olan her

şeyi veriyordu. Bir bakıma yanlış bir adım atmasına da engel oluyordu. Ve hala bunu yapmamak için oldukça mücadele veriyordu.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Paul sanki gerçekten üzölmüş gibi yaparak.

“Neden?” diye takıldı India. “Yoksa kıskanıyor musun?”

“Tabii ki. Bir şey daha var, haftaya New York’a uçuyorum, belki birlikte öğle yemeğı... ya da akşam yemeğı yeriz diye düşünüyordum... ama sen meşgulmüşsün...”

“Ne dedin?” India kulaklarına inanamıyordu. Artık onun sonsuza kadar Deniz Yıldızı’nda kalacağını düşünmeye başlamıştı. “Ciddi misin?”

“Ortaklarım katılmam gereken bir yönetim kurulu toplantısı olduğunu haber verdiler, ben de bu kadar zamandan sonra New York ne durumda görmek istedim, ve... şey, biliyorsun... bazen Deniz Yıldızı bile

sıkıcı olabiliyor.”

sıkıcı olabiliyor.”

“Ben de öyle. Allahtan Serena beni duymuyor.” Fakat artık karısından bahsederken sesi eskisi kadar hüzünlü gelmiyordu.

“Ne zaman geleceksin?”

“Pazar gecesi.” Haftalardır bu kararı almak için savaş veriyordu, ama India’ya söylememişti. Onu boşuna

umutlandırmak istememişti. Kendisi de India’yı göreceği için biraz gergindi. Bütün kahramanca

konuşmalarına rağmen, India’da onu fazlasıyla etkileyen bir şeyler vardı. “Seni görme şansım olabilir mi?”

Bunu söylerken ilk randevusunu koparmaya çalışan küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

“Havaalanında mı?”

“Şey, evet. Bu sefer tekne ile gelmiyorum. Westport’tan gelmen zor olur mu?”

“Sanırım ayarlayabilirim.” Sonra birden aklına geldi. “Buna ne zaman karar verdin?” Birdenbire mi, yoksa

daha önceden mi karar verdiğini merak ediyordu.

“Bir hafta kadar önce. Tamamen emin olmadan sana söylemek istemedim. Fakat bu sabah biletimi aldım,

sanırım geliyorum. Seni görmek iyi gelecek, India.” Bunu garip bir tavırdaki söylemişti . Herhalde bunca

zaman sonra New York’a döneceği ve evinde kalacağı için duygulanıyordu. Cenazeden hemen sonra ayrılmış ve o günden beri hiç gelmemişti. Hâlâ Saint Ignatius’da ne kadar perişan görüldüğünü hatırlıyordu. Ama hiç değilse bu arada biraz da olsa kendini toparlayacak zamanı olmuştu.

“Seni görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi India. Ne kadar kalacağını merak ediyordu ama sormak istemiyordu. Dönüşünün gerçekten mi yoksa kendini denemek için mi olduğunu bilmiyordu. Aslında bunu

Paul’un da bildiğini sanmıyordu ve ona baskı yapmak istemiyordu. “Bu durumda randevumu iptal etmek

zorunda kalacağım. Arkadaşlar için bu kadar-cık fedakarlık yapılır...”

“Telefon numarasını atma. Tekrar ihtiyacın olabilir. Birkaç dakika daha sohbet edip kapattılar. Paul daha

sonra uçuş detaylarını bildireceğine söz verdi. India bir süre pencereden bakıp ilkbaharın müjdecisi bazı

şeyler görmeyi umut etti. Ama göremedi. Ağaçlar hâlâ çıplak, toprak hâlâ kar kaplıydı. Ama Paul’un

döneceğini öğrenince bazı şeylerin yeşermesi gerektiğini düşünüyordu. İkisi de uzun, zor ve yalnız bir kış

geçirmişlerdi. Bütün bu yaşadıklarından sonra ikisinin de küçük bir ödüle ihtiyaçları vardı. Ama artık yaşamın her zaman insana ödül vermediğini öğrenmişti. Mutsuzluk, felaket ve cesaret

Buruk Antlar

için ödül verilmiyordu. Arada sırada yerdeki kar tabakasının altından minik bir çiçek başını uzatıyor ve

insana umut veriyor ve daha güzel günleri müjdeliyordu. Ve kara kıştan sonra o bir tek gün insana ilkbahar, hatta yaz gibi geliyordu.

Ama henüz onun için böyle bir haberci yoktu. Sadece Paul'un telefonlarını bekleyerek geçireceği uzun ve

yalnız günler onu bekliyordu. Ve sonunda Paul yuvasına dönüyordu. India yüzünde mutlu bir gülümseme

ile yukarı kata çıkarken kendi kendine bütün bunların hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Ama her şeye

rağmen Paul'u tekrar görmek çok iyi gelecekti.

Ama henüz onun için böyle bir haberci yoktu. Sadece Paul'un telefonlarını bekleyerek geçireceği uzun ve

yalnız günler onu bekliyordu. Ve sonunda Paul yuvasına dönüyordu. India yüzünde mutlu bir gülümseme

ile yukarı kata çıkarken kendi kendine bütün bunların hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Ama her şeye

rağmen Paul'u tekrar görmek çok iyi gelecekti.

Yirminci Bölüm

PAZAR GECESİ India çocukları bakıcıyla bırakarak havaalanının yolunu tuttu. Hafif bir yağmur çiseliyordu, trafik betardi, yol sonsuza dek sürecekmış gibiydi. Fakat gecikmeleri hesaba katarak yola erken çıkmıştı ve havaalanının otoparkına girdiğinde Paul'un uçağının inmesine hâlâ yarım saat vardı.

Terminalde dolaştı, vitrinlere baktı ve aynalarda görüntüsünü inceledi. Gri bir pantolon ceket takım ve

yüksek ökçeli ayakkabılar giymişti, trençkotunu da eline almıştı. Paul'a güzel görünmek için ilk önce siyah

bir elbise giymeyi düşünmüş, sonra aptallık ettiğine karar vermişti. Onlar sadece arkadaşları, artık

birbirlerini çok iyi tanıyorlardı ve seksi ya da baştan çıkarıcı görünmeye çalışmak aptallık olacaktı. Sadece

saçına özen göstermiş ve sırf Paul için güzel bir Fransız topuzuyla toplamış ve bir de makyaj yapmıştı.

Uçağın inmesini beklerken Paul'un kendisinden ne beklediğini ve neden buluşmak istemiş olabileceğini

düşünüyordu. Bu kadar zaman sonra New York'a dönmekten korkuyor olmalıydı. Anılarla yüzleşmekten korkuyordu. Özellikle evine girmek onun için gerçekten zor olacaktı. Geçen altı ay boyunca kendini bir

koza içinde saklamış, Deniz Yıldızı'nda inzivaya çekilmiş, sadece India'nın elini tutarak, uzaktan onun

verebildiği kadar huzurla yetinmişti. Buluşmak için nedeni ne olursa olsun, India mutluydu.

İkide bir saatine ve uçak seferlerinin yazıldığı panoya bakarak ve uçağın rötör yapmaması için dua ederek bekledi. So

nunda beklediği an geldi. Paul'un uçağının indiğini panodan okudu. Ama daha zaman vardı. İlk önce gümrükten geçmesi gerekecekti. Orada beklemek sanki hiç bitmeyecek kadar uzun geliyordu.

Yolcuların çıkması bir yarım saat daha sürdü. Şişman büyükanneler, blucinli adamlar, ellerinde makyaj

çantalarıyla iki top fotomodel ve çocuklar da dahil olmak üzere bir insan seli akın ediyordu. Aynı uçağın

yolcuları mı diye düşünürken kulağına saf İngiliz aksanıyla konuşmalar çalınca uçağın Londra uçağı olduğunu anladı. Sonra birden acaba PuaPu göremedim mi diye paniğe kapıldı. Terminalde korkunç bir

kalabalık vardı, bir insan selinin ortasındaydı. Neredeyse bir yıldır Pa-ul'u görmüyordu, sadece altı ay

önce cenazede uzaktan görmüştü. Ona en son geçen yaz doğru dürüst bakabilmişti. Ya Paul da onu tanımadıysa? Neye benzediğini unuttuysa?

Tam arkasında tanıdık bir ses duyduğunda telaş içinde Paul'u aranıyordu.

“Saçını toplayacağını tahmin etmiyordum,” ilk duyduğu sözler oldu. Hayalindeki örgülü saçlı India'yı aranmış ve neredeyse tanıyamamıştı. India dönüp karşısında onu görünce, Cape Cod'dan döndüğünde

Gail'in onun hakkında “inanılmaz derecede yakışıklı ve dayanılmayacak kadar çekici” dediklerini söylediği

geldi. Karşısında gülerek bakan yüz gerçekten öyleydi, sonra India'yı kendine doğru çekti. Onun o kadar

uzun boylu olduğunu ve gözlerinin mavisini unutmuştu. Saçları kısa kesilmiş ve teni güneş ve rüzgardan

iyice kararmıştı. “Çok güzel görünüyorsun,” dedi India'ya sıkıca sarılarak. In-dia'nın nefesi kesildi. İşte

aylardır konuşup dertleştığı, bütün her şeyini paylaştığı ve yıkılan evliliği süresince elini tutan dostu karşısındaydı. Yine de India hafifçe kızardı.

aylardır konuşup dertleştığı, bütün her şeyini paylaştığı ve yıkılan evliliği süresince elini tutan dostu karşısındaydı. Yine de India hafifçe kızardı.

kendinden uzaklaştırdı. “Çok sağlıklı görünüyorsun.”

“Normal. Altı aydır teknede yiyip, içip oturdum.” Ama kilo almamıştı. Güçlü, genç ve atletik yapısıyla

geçen yazdan bile daha iyi görünüyordu. Belki biraz kilo vermiş olabilirdi.

“Seni kilo vermiş gördüm.” Sonra valizlerini yerden aldı, birlikte ağır ağır çıkış kapısına doğru yürüdüler.

Sadece küçük bir valiz ve de evrak çantasını getirmişti. İhtiyacı olan her şey nasıl olsa evinde vardı. “Ama

yakışmış,” dedi. India’nın gü-lümsediğini görünce memnun oldu.

“Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum. Yolculuk nasıl geçti?” Doug’u da havaalanında karşılamış olsa

aynı şeyleri söylerdi. Bir bakıma Paul ile birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki, evli gibiydiler. Ama Paul ne

kocasını ne de erkek arkadaşını. Onun durumu farklıydı. Ama artık telefondaki sesin gerçeği ile konuşmak

harika bir duyguydu. Gerçekti, canlıydı ve gülümseyerek yanında duruyordu. “Burada olduğuna

inanamıyorum,” dedi India. Yavaş yavaş onu sonsuza kadar göremeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

“Ben de öyle,” diye güldü Paul. “Yolculuk berbat geçti. Annelerinin hiç ilgilenmediği iki yüz kadar ağlayan

bebek vardı. Yanımdaki kadın yol boyunca bana bahçesini anlattı. Artık ölünceye kadar güller hakkında

bir şey duymak istemiyorum. ” India gülererek dinliyordu. Konuşa konuşa arabaya kadar yürüdüler, Paul

hemen çantalarını arka koltuğa attı.

“Benim kullanmamı ister misin ?” diye sordu. India onun yorgun olabileceğini düşünerek duraksadı.

“Bana güvenmiyor musun?” Bazı erkeklerin kadın sürücülerden hoşlanmadığını biliyordu. Mesela Doug

hiç hoşlanmazdı.

“Sen benden daha fazla araba kullanıyorsun ve üç tane viski de içmedin,” dedi. Bebeklerin ağlamasına

için en iyi çare bunu düşünmüştü. Fakat sarhoş bir hali hiç yoktu.

Arabaya binince India bir an ona bakmak için döndü gözgöze geldiler. Gözlerinin mavisi birbirine çok

benziyordu. “Sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi India usulca.

“Ne için?” Paul şaşırılmıştı.

“Bu kadar zaman bana destek olduğun için. Sen olmasan tek başıma altından kalkamazdım.” Ama o da

Paul için aynı şeyi yapmıştı.

“Şimdi durumlar nasıl? Doug hâlâ sana eziyet ediyor mu?”

“Şimdi durumlar nasıl? Doug hâlâ sana eziyet ediyor mu?”

“Döndüğüme inanamıyorum, India,” dedi Paul. Karşılıklıda şehir silueti belirmişti. Bunca zamandır gittiği

Türkiye, Yugoslavya, Korsika, Sicilya ... Venedik... Viaregio... Portofi

284

Buruk Anılar

no... Cap d'Antibes gibi yerlerden sonra tuhaf geleceğini India da tahmin ediyordu. Saklanacak çok sevimli yerler bulmuştu, ama neşesini geri getirmeye pek yeterli olmamıştı. Evine gideceği için de biraz

gergindi. Yolda bunu India'ya söyledi.

“Belki otelde kalman daha iyi olur,” dedi India. Gerginliği India’yı da etkilemişti. Son günlerde daha iyi

olduğunu söylemesine rağmen India onun kabuslarını, uykusuzluk çektiğini çok iyi biliyordu.

Günlerce, saatlerce uzun uzun telefonda konuşup, birbirlerine bütün sırlarını anlattıktan sonra, böyle yan

yana oturmak çok tuhaf geliyordu. Telefondaki sesle, yanındaki adamı bağdaştırmak daha da zordu. Paul

da durmadan onu süzüyordu ve orada bulunmaktan mutlu görünüyordu.

“Ben de otele gitsem diye düşünüyordum,” dedi. “Bu gece denemek istiyorum. Zaten evraklarımı bir gözden geçirmem gerekecek. Toplantı yarın sabah.” Ortakları kendilerine katılmadığı takdirde onu hayatıyla tehdit etmişlerdi. Altı aydır yokluğunda zaten fazlasıyla zorlanmışlardı. O güne kadar iki yönetim

kurulu toplantısı kaçırmıştı zaten. Ve bu sefer bulunması için oldukça zorlamışlardı.

“Zor bir toplantı mı olacak?” diye sordu India. East River boyunca, FDR Drive’ye giriyorlardı.

“Umarım olmaz. Genelde sıkıcı olur.” Sonra ciddi bir şekilde India’ya baktı. “Akşam yemeği için nereye

gitmek istersin?”

“şimdi mi?” India şaşırmıştı, Paul güldü.

“Hayır, yarın demek istemiştim. şimdi benim vücut saatime göre saat sabahın ikisi, uykum da geldi. Belki

yarın gece hoşuna gidecek bir yere gideriz diye düşünmüştüm. En çok nereyi seversin? 21 mi? Cote

Basque mi? Yoksa Daniel mi?”

Paul’un tavsiyelerini duyunca India gülmekten kendini

Danielle Steel

“Daniel nasıl?” Serena’nın en sevdiği restoranlardan biriydi, ama kendisi de seviyordu. Serena, Daniel’in,

La Grenouille ve Cote Basque kadar gösterişli olmadığını düşünürdü. Paul, Daniel’in gösterişsiz havasını

seviyordu, ama Serena sevmezdi. Paul’a göre orası diğerlerinden daha şıktı ve mutfağı harikaydı.

“Ben hiç oraya gitmedim,” dedi India. “Ama hakkında çok şey okudum. Bir arkadaşım New York’un en

güzel restoranı olduğunu söylemişti.” Paul’la çıkmak, Westport’taki küçük dünyasından çok daha farklıydı.

“Çocuklara bakacak birini bulabilecek misin?”

FDR Drive’den Yetmiş dokuzuncu Cadde’ye dönüyorlardı. “Sorduğun için teşekkür ederim.” Paul

yıllardır bu tür endişeleri unutmuştu, ama India’nın biraz özgürlüğe ihtiyacı olduğunu düşünmesi çok

güzeldi. “Birini bulabilirim. Hafta sonunda gelip çocuklarla tanışmak ister misin? Sam seni görmekten çok

mutlu olacak.”

“Çok iyi olur. Onları pizzacıya, sonra da sinemaya götürürüz.” Çocukların çok hoşlanacağını biliyordu ve

bu keyfi India ile paylaşmak istiyordu. İkisi için de yepyeni bir dünyaydı, fakat India onun beklenmeyen

gelişinden endişeliydi. Hâlâ nedenini ve ne kadar kalacağını bilmiyordu. Sormak terbiyesizlik olacaktı.

Ayrıca onun görmek isteyeceği pek çok arka

Buruk Antlar

daşı olduğunu da biliyordu ve onunla ne kadar birlikte olabileceği hakkında en küçük bir bilgisi yoktu.

Herhalde çok az kalacaktı ve sonra tekrar günlük telefon konuşmaları başlayacaktı. Zaten Paul'dan daha

fazlasını beklemiyordu.

Paul'un evi Fifth Avenue'deydi. Yetmiş üçüncü Cadde'de, son derece şık bir apartmandı. Kapıcı onu görünce şaşırdı. "Mr. Ward!" diye bir çığlık atarak elini uzattı ve tokalaştılar.

"Merhaba Rosaria? New York'la aran ne durumda?"

"Fena değil, Mr. Ward. Teşekkür ederim. Bu kadar zaman hep teknede miydiniz?" Bu konuda dedikoduları duymuştu ama Paul'un mektuplarını ve postasını ofisine göndermişlerdi.

"Evet, öyle," dedi Paul gülerek ve India ile birlikte binaya girdiler.

Rosaria, Paul'a karısı için ne kadar üzüldüğünü söylemek istedi, ama yanındaki güzel sarışını görünce pek

uygun olmayacağını düşündü. Sarışının yeni sevgilisi olup olmadığını merak ediyordu ve öyle olmasını

diliyordu.

Birlikte asansöre bindiler. Yukarı çıkarken Paul evrak çantasının içinden anahtarını çıkardı. Anahtarı kilide sokarken elleri titriyordu. India usulca koluna dokundu, kendisine bir şey söyleyeceğini sanarak

Paul ona döndü.

Paul ona döndü.

“Teşekkür ederim. Sanırım sandığımdan çok daha zor olacak.”

“Belki de olmaz. Deneyelim.” Son altı aydır nasıl Paul

Danielle Steel

onun yanında olduysa, şimdi de India Paul'un yanındaydı. Ne zaman arasa onu orada, Deniz Yıldızında

bulacağını biliyordu. Birden karşısında gördüğü yüz, telefonda konuştuğu kardeşçe sestten çok farklı geldi.

Şimdi karşısında güvenebileceği bir erkek, bir ruh vardı.

Paul usulca anahtarı kilitte döndürdü ve kapı açıldı. Hemen ışığı yaktı. Eylül'den beri temizlikçi kadından

başka kimse girmemişti. Evde herşey yerli yerinde ve düzenliydi ama bomboştu. India siyah beyaz büyük

antrede etrafına bakındı. Duvarlarda yağlı boya tablolar ve çevrede çeşitli heykeller vardı. Tam karşıda

çok güzel bir tane Jackson Pollock tablosu duruyordu.

Paul hiçbir şey söylemeden doğruca oturma odasına yürüdü ve diğer ışıkları yaktı. Antika ve modern eşyaların güzel bir uyumla yerleştirildiği büyük bir salona girdiler. Duvarlarda Miro, Chagall ve tanımadığı

ressamların çeşitli tabloları vardı. Şahsiyetli bir döşeme tarzıydı ve büyük ölçüde Serena'yı hatırlatıyordu.

Salondaki her şeyde sanki onun damgası, onun stili, onun esprisi vardı. Her taraf fotoğraflarla doluydu,

çoğu kitaplarının kapaklarında çıkan fotoğraflardı ve şöminenin üzerinde büyük bir portresi asılıydı. Paul

büyülenmiş bir şekilde India'nın yanında duruyordu.

“Onun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum,” diye fısıldadı. “Hep düşünmemeye gayret ettim.” India içinde bulunduğu durumun ne kadar zor olduğunu anlıyordu. Ama bunu atlatmak zorunda olduğunu da biliyordu. Şöminenin üzerindeki portreyi Paul'un ne yapacağını merak ediyordu. Kaldıracaktı mıydı, yoksa

bırakacak mıydı? Portrenin duruma hakim bir tavrı vardı. Sonra Paul daha küçük bir odaya geçti.
Burası

onun çalışma odasıydı. Çantasını yere bıraktı. India birden onu rahatsız ettiğini, belki de yalnız bırakması

gerektiğini dü

288

Buruk Anılar

şündü. Ama ona sormadan bunu bilmesi mümkün değildi.

“Seni yalnız bırakmamı ister misin?” diye sordu. Ama Paul’un hayretini yansıtan yüzünü görünce şaşırıldı.

“Bu kadar çabuk mu? Biraz daha kalamaz mısın India? Yoksa hemen dönmen mi gerekiyor?”

“Benim için sorun yok. Sadece seni rahatsız etmek istemiyorum.”

Paul duygularını açıklamak ihtiyacı hissediyordu, ama India zaten onu yakından tanıyordu.
Üzüntüsünü

saklamadığını çok iyi biliyordu. “Sana ihtiyacım var. Bir şeyler içmek ister misin?”

saklamadığını çok iyi biliyordu. “Sana ihtiyacım var. Bir şeyler içmek ister misin?”

“Bunu yapmak zorunda olman hiç hoşuma gitmiyor.” Kendini şöminenin karşısında duran kadife

kanepeye bıraktı. Odanın döşemesi tümüyle koyu maviydi ve duvarda güzel bir Renoir asılıydı.
“Şehire

ineceğin zaman sana şoför yollamalı-yım. Ya da istersen benim seni geri götürmem gerekecek.”

“Araba kullanmak benim için sorun değil.” Ama Paul’un düşünceli teklifi hoşuna gitmişti. Paul kalktı

ve

kendine bir viski soda hazırladı. India da Coca Cola tercih etti. “Ev çok güzel,” dedi. Zaten böyle olduğunu tahmin etmişti. Deniz Yıldızı’nın da buradan aşağı kalır tarafı yoktu, hatta bazı yönlerden fazlası vardı.

“Serena burayı kendi döşedi,” diye iç geçirdi Paul. In-dia’ya bakınca onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha gördü. Sarı saçları ve klasik yüz hatlarıyla hatırladığından çok daha çekiciydi. Kanepeye oturmuş, uzun bacaklarını hoş bir biçimde birbiri üzerine atmıştı. Geçen yaz Deniz Yıldızı’nda saatlerce oturup konuştuklarını hatırladı. “Serena çok yetenekliydi,” dedi karısını düşünerek. “Sanırım onun yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bazen kabullenmek çok zor oluyordu.” Da

Dantelle Steel

ha önce de bunu kaç kere söylemişti, ama eve gelince India çok daha iyi anlamıştı. Bütün ev son derece

zevkli döşenmişti ve Serena'nın tüm karakterini yansıtıyordu. "Bu evi ne yapacağımı henüz düşünmedim,"

dedi Paul. "Sanırım en iyisi toparlayıp satmak."

"Bence yapmamalısın," dedi India kolasını yudumlarırken. "Çok güzel bir daire. Belki bir düzenleme yapabilirsin."

Paul güldü. "Serena olsa bu yüzden beni öldürebilirdi. Bir şeyi bir yere koyduğu zaman, artık onun yerini

değiştirmek mümkün olmazdı. Bir kül tablasının bile yerini değiştir-sem kıyameti koparırdı. Ama yine de

haklı olabilirsin. Belki burayı kendi zevkime göre düzenleyebilirim. Hâlâ her şey onu yansıtıyor. Ne kadar

gösterişli şeyler seviyormuş." Serena tekneye hiç elini sürmemişti, orası Paul'un dünyası olmuştu, o yüzden

eylül ayından beri teknesine kapanmak kolay olmuştu. Orada onu hatırlatacak çok az şey vardı, ama burada her yerde sanki onu görür gibi oluyordu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Paul. "Westport'taki evi yeniden düzenleyip, Doug'u kafandan silecek

misin? Giderken fazla bir şeyler götürdü mü?" Bu konuda uzun uzun tartışmışlardı ve sonunda Doug giderken bilgisayarını, okul yıllarından kalma anılarını ve birkaç eşya dışında bir şey almamıştı. Zaten

çocukları fazlasıyla üzdüklerini düşündükleri için, onların huzurunu daha fazla kaçırmak istememişlerdi.

"Fazla bir şey almadı. Değişiklik yapmaya kalkarsam çocukların huzurunu kaçıracığımdan

korkuyorum.

Zaten yeni duruma alışmak onları yeterince yordu.” Paul ondan böyle bir cevap alacağını biliyordu, onun

için evdeki eşyalardan kurtulmasını değil, sadece “düzenlemesini” tavsiye etmişti. Paul’un evinin döşemesi

India’nın da zevkine uymuyordu, ama kendine ait bir yer olmadığı için Paul’un işine karışmak istememişti

Buruk Antlar

Her konuda Paul'a saygılı davranıyor, Paul da bundan çok hoşlanıyordu. Aylardır süren konuşmaları boyunca, India'dan en küçük bir tehdit görmemişti. Aksine Paul için her zaman huzur veren bir dost olmuştu. Ama India'nın da merak ettiği şeyler vardı. Aklına gelen soruyu Paul'a sormakta bir sakınca görmedi. "Tekneyi buraya getirmeyi düşünüyor musun?"

Paul düşünceli bir hal aldı. "Henüz karar vermedim. Ne kadar kalacağıma bağlı. Daha buna da karar vermedim. Duruma bağlı." India onun işini ve evinde ne kadar huzur bulabileceğini kastettiğini biliyordu.

"Bir süre Karaibler'e giderim diye düşünmüştüm. Belki Nisan'da. O mevsim dünyanın o bölgesi çok güzel olur. Hiç gittin mi?"

"Gitmediğim birkaç yerden biri," diye güldü India. "Orada hiç savaş olmadı ki."

"Grenada'da savaş oldu."

"Onu kaçırmışım."

"Belki tekneyi Antigua'ya getiririm. Çocuklarla birlikte tatilde birkaç günlüğüne gelirsiniz."

"Çok sevinirler." Hemen Aimee'yi deniz tuttuğunu hatırladı, ama ilaçları vardı. Konuşurken Paul'un gözü

Serena'nın fotoğraflarından birine takıldı. Huzursuzluğunu India hissedebiliyordu. Neredeyse her sehpanın

üzerinde bir fotoğrafı vardı. "Karnın aç mı?" diye sordu dikkatini başka yöne çekmek için. "Sana yiyecek

bir şeyler hazırlamamı ister misin? Çok güzel omlet ve fıstık ezmeli sandöviç yaparım."

“Fıstık ezme sandviç bayılırım,” dedi Paul. India’nın ne yapmak ‘istediğini anlamıştı ve ona bu yüzden

minnettardı. Ama bu çabaların boşuna olduğunu da biliyordu. Eve geldiklerinden beri sanki ikisi de

Serena’nın parfümünü kokluyor gibiydiler. “Muzlu ve zeytinli fıstık ezme sandviç bayılırım.” India yüzünü

buruşturdu.

Dantelle Steel

“İğrenç bir şey olur. Bunu sakın Şam’a söylemeye kalkma. Onun da böyle garip zevkleri vardır. Malzeme

var rru? Çabucak hazırlayayım.” Derin dondurucuda neler olduğunu Paul bilmiyordu. Sadece mutfakta Serena ile ilgili anıları olmayacağını çok iyi biliyordu. Serena mutfağa ayağını bile basmamıştı. Yemek için

ya dışarı giderler, ya da hazır bir şeyler getirtirlerdi, bazen de Paul hazırlardı. On bir yıl boyunca bir kez

bile kocasına yemek pişirmemişti ve bununla öğünürdü.

India, Paul’un peşinden yemek odasına girdi. Kocaman bir yemek masası vardı, her taraf gümüşlerle doluydu. Yemek odasından siyah granit taşlardan yapılmış mutfağa geçtiler. Mutfak Architectural Digest

dergisinden fırlamış gibiydi ve India o dergide fotoğraflarını gördüğünü hatırladı.

Fakat dolapta sadece çok eskiden kalma birkaç meze ve birkaç şişe sodadan başka şey bulamadılar.

“Yarın sabah kahvaltısı için ilginç şeyler var,” dedi India.

“Geleceğimi kimseye haber vermedim, sanırım sekreterim de evde kalmak isteyeceğimi tahmin edemedi.

Benim için Cariyle de bir oda ayırtacağını söylemişti.” Yüzünde garip bir ifadeyle India’ya baktı, India dagülümsedi. Paul’u tekrar görmek çok hoştu. “Özür dilerim, sana yedirecek hiçbir şey yok, India.”

“Geleceğimi kimseye haber vermedim, sanırım sekreterim de evde kalmak isteyeceğimi tahmin edemedi.

Benim için Cariyle de bir oda ayırtacağını söylemişti.” Yüzünde garip bir ifadeyle India’ya baktı, India dagülümsedi. Paul’u tekrar görmek çok hoştu. “Özür dilerim, sana yedirecek hiçbir şey yok, India.”

“Dayanabilirim. Seninle olmak çok güzel.” Her şeyiyle Serena’yı hatırlatan bu evde, anılarıyla

birlikte

yalnız kalma fikri hoşuna gitmiyordu. Bütün elbiselerin hâlâ soyunma odasında olduğunu biliyordu ve bakmaya korkuyordu. Serena'nın eşyalarını toparlamaları için kimseye talimat vermemiştir. Kendi tarafına

geçerken onun eşyalarını görmek zorunda kalacaktı. Terliklerini, sabahlığını, rengine ve modeline göre

özenle sıra

lanmış çantalarını ve elbiselerini göreceğini düşününce birden içi titredi. Serena'nın gardrobu bile her şeyi

gibi düzenli ve güzeldi.

“Westport'a ne zaman dönmen gerektiğini söyle.” Geç saatlerde yola çıkmasını istemiyordu. Yalnız başına araba kullanmasının tehlikeli olacağını düşünüyordu, ama gitmesini de istemiyordu. Aylarca onunla

telefonda konuştuktan sonra, ona yakın olmak istiyordu, ama söylemek zor geliyordu. Ve o ev, India'ya

kolunu bile atması için uygun yer değildi. India kendisine olan yakınlığını kardeşçe bir arkadaşlık çerçevesinde görüyordu ve Paul onun bu düşüncesini de nasıl değiştireceğini bilemiyordu.

Sonra biraz çocuklardan ve Paul'un ertesi günkü yönetim kurulu toplantısından bahsettiler. Paul toplantının nasıl olacağını anlattı ve işleri hakkında India'ya biraz bilgi verdi. India'ya son zamanlarda

Raoul'dan haber alıp almadığını sordu. Raoul son zamanlarda iş teklif etmek için aramamıştı. India da

çocukları yalnız bırakmak istemediği için üzerine düşmemişti. Boşanmalarının çocukların üzerinde bıraktığı

şok henüz çok tazeydi ve alışınca kadar onları yalnız bırakmak istemiyordu.

Her zaman olduğu gibi uzun uzun sohbet ettiler, sonra Paul saatine baktı ve India'nın gitme vaktinin geldiğini söyledi. Geç saatlerde yolda olmasını istemiyordu. Saat gece yarısını geçmişti ve India'nın eve

varması sabaha karşı biri bulacaktı. Fakat India'yı kapıya doğru geçirirken, Paul sanki en iyi arkadaşından

ayrılmak istemeyen bir çocuk gibi hissetti kendini ve India da birden onu bırakma fikrinden nefret etti.

“Kalabilecek misin?” diye sordu, Paul’un tek başına neredeyse dünya turu yaptığını unutarak.

“Sanırım,” dedi Paul ama pek emin değildi.

““Birşey olursa bana telefon et. Kaç olursa olsun. Beni uyandırmaktan çekinme.”

“Teşekkür ederim,” dedi Paul. Sonra sanki bir şey söylemek istermiş fakat vazgeçmiş gibi duraksadı.

“Geldiğim iyi oldu,” dedi India’nın gözlerinin içine bakarak. Ama evi kastetmiyordu.

“Geldiğine ben de çok memnun oldum,” diye gülümsedi India.

Paul onunla birlikte aşağı indi ve arabasına kadar bindirip kapıları kendi elleriyle kilitledi. India pencereyi

indirip tekrar teşekkür etti ve Paul ertesi gün toplantı biter bitmez telefon edeceğine söz verdi.

Paul onunla birlikte aşağı indi ve arabasına kadar bindirip kapıları kendi elleriyle kilitledi. India pencereyi

indirip tekrar teşekkür etti ve Paul ertesi gün toplantı biter bitmez telefon edeceğine söz verdi.

“Çok iyi. Daniel ne kadar şık bir yer?”

“Fena sayılmaz.” India mesajı almıştı. Siyah bir elbise, süet ökçeli ayakkabılar ve inci küpeler uygun olacaktı. “Yarın ararım.”

“Kendine dikkat et... ve biraz uyu...” dedi India ve el sallayarak uzaklaştı. Aklı hep Paul’daydı. Onu rahatlatacak bir bardak sıcak sütü bile yoktu, yol boyunca hep onu düşündü. Gelmesi çok iyi olmuştu, telefonda konuşmaktan çok daha iyi olduğu şüphesizdi, kendine hakim olmasa Paul için çok çılgınca duygular besleyecekti, ama buna imkan yoktu. Radyosunu açtı kafasını ertesi akşam Daniel’de yiyecekleri

yemeğe yoğunlaştırdı.

Yirmi birinci Bölüm

PAUL, ERTESİ SABAH saat yedide telefon etti. Kendini çok yalnız ve yorgun hissettiğini söyledi.

Geceyi berbat geçirmişti ve Carlyle'ye geçmeye karar vermişti.

“Çok üzüldüm, Paul.” Böyle olması normaldi, evde her-şey Serena'yi hatırlatıyordu. “Toplantıya yorgun

gireceksin.”

“Çok kötüydü,” diye devam etti Paul. “Tahminimden de kötü. Burada kalmayı hiç denemesem çok daha

iyi olacaktı.” Sanki ağlamak üzereydi.

“Belki zamanla birkaç değişiklik yaparsın.” Paul'a telefonda konuşmak ona huzur veriyordu, birden kendini çok güçlü hissetti. Bu onun tanıdığı sesi. Hâlâ bu sesi onun için çok yeni olan ve çok az gördüğü

adamlarla bağdaştırmak zor geliyordu. Bu ses uzun zamandır hayatının bir parçası olmuştu.

“Burayı olduğu gibi satmaktan başka çare düşünmüyorum.” Ama bunu yapmaya henüz hazır olmadığını

India biliyordu. “Akşam saat yedide Carlyle'de, Bemelmans Bar'da buluşalım. Daniel'e geçmeden önce

birer içki içeriz.”

“Yedide orada olurum. Bu arada kahvaltıda ne yiyeceksin? Boş mideyle işe gidemezsin.” Çocuklu

kadının bu tipik düşüncesine Paul güldü. Yıllardır kimse onun için endişelenmemişti. Hatta Serena bile.

Serena kahvaltı etmediği için, onun da etmeyeceğini düşünür, açlıktan ölse aldırılmazdı.

“Ofiste bir şeyler yerim. Orada kocaman bir mutfak ve iki de aşçı var. Hiç değilse bir fincan kahve verebilirler. Erken

gideceğim.” Bir an önce evden çıkmak için nereye olsa gidebilirdi. Anılar yapacağını yapmıştı ve sabah

altıdan beri ağlıyordu. “Bir daha da gelebileceğimi sanmıyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Zamanla alışırın,” dedi India. İlk başlarda Deniz Yıldızı’nda bile çok zorlanmıştı. Karısı ile paylaştığı

eve dönmek onu gerçeklere çok çabuk döndürmüştü ve New York’a dönmek de duygusal açıdan zor gelmişti. Bunların kolay şeyler değildi.

“Zamanla alışırın,” dedi India. İlk başlarda Deniz Yıldızı’nda bile çok zorlanmıştı. Karısı ile paylaştığı

eve dönmek onu gerçeklere çok çabuk döndürmüştü ve New York’a dönmek de duygusal açıdan zor gelmişti. Bunların kolay şeyler değildi.

“Öyle zaten.” India güldü. “Çocuklara kahvaltı hazırlıyorum, köpek de aklını kaçırmak üzere.” Sesler Paul’un hoşuna gitmişti.

“Sam nasıl?”

“Aç tabii.”

“Haydi ona kahvaltısını ver. Seni daha sonra ararım.”

India bütün günü dışarıda geçirdi ve çocukları okuldan aldıktan sonra eve döndü. Bir ara Gail’e rastladı.

Doug’un hafta sonunu sevgilisiyle birlikte evinde geçirdiğini öğrendiğini söyledi. Markette karşılaştığı iki

arkadaşından duymuştu. Duydukları India’yı nedense rahatsız etti. Doug’un istediğini yapmaya hakkı

vardı, ama hiç zaman kaybetmemişti. Ayrılalı daha iki ay oluyordu. Ve India'nın kimsesi yoktu. Sadece

Paul vardı. Ama o farklıydı. Bundan Gail'e bahsetmedi. Hiç bahsetmemişti zaten. Bunu bir sır olarak saklıyordu.

Bakıcı kız saat beşte geldi. India hazırlandıktan sonra şehre gitmek üzere saat altıda evden çıktı. Bu kez

çocuklar gitmesinden hiç hoşlanmadılar.

Buruk Anılar

“Yine nereye gidiyorsun?” diye sızlandı Sam annesi öperken. “Daha geçen gece çıkmıştın.”

“Şehirde arkadaşlarım var. Sabah görüşürüz.” Şam'ın arkadaşlarının kim olduğunu soracağını çok iyi

biliyordu, onun için fırsat vermeden aceleyle evden çıktı. Söylemeye de niyeti yoktu. Bu çocukların

üzerine vazife değildi. Ayrıca onları endişelendirmek istemiyordu. Çocuklar zaten babaları iki çocuklu bir

kadınla birlikte olduğu için kızgındılar. Paul onlar için bir tehlike teşkil etmemesine rağmen, endişe edecek

başka birine hiç ihtiyaçları yoktu.

Trafik çok yoğun olduğu için randevusuna on dakika geç gitti. Siyah elbise, yeni aldığı siyah ayakkabıları

giymiş, saçını Fransız stili bir topuzla toplamış, kulaklarına da yegane inci küpesini takmıştı. Böyle giyinip

süslenmek, akşam yemeği için şehre inmek onun için yeni şeylerdi. Paul, şoför gönderme teklifini

yinelemişti, fakat India, Sinderella gibi limusine binip giderse çocukların çok şaşıracağını, annelerinin bir

film yıldızı ya da uyuşturucu kaçakçıyla birlikte olduğunu düşüneceklerini söyleyerek reddetmişti. Kendi

arabasıyla gitmek ve çocuklardan gelebilecek sorulardan kurtulmak daha iyi diye düşünmüştü.

“Çok güzelsin,” dedi Paul gürür görmez. Yorgun görünüyordu. Hele aylarca uzak kaldıktan sonra işe dönmek çok zor gelmişti. Herkes onunla konuşmak istemişti ve hâlâ biraz yol yorgunuydu. “Senin günün

nasıl geçti?” diye sordu. “Umarım benim kadar yoğun geçmemiştir. İş hayatının ne kadar yorucu olduğunu

unutmuşum.” India bir kadeh şarap istedi. Westport’a dönünceye kadar nasıl olsa daha çok zaman vardı

ve içkinin etkisi kalmazdı.

“Bugün sadece ayak işlerini yaptım, çocukları okuldan aldım.” Gail’in Doug hakkında söylediklerini anlattı. Paul’un tek kaşığı havaya kalktı.

“Bugün sadece ayak işlerini yaptım, çocukları okuldan aldım.” Gail’in Doug hakkında söylediklerini anlattı. Paul’un tek kaşığı havaya kalktı.

“Hiç zaman kaybetmemiş.” Ama mutlu olmuştu. Artık India’yı rahatsız etmeyecekti.

“Senin toplantın nasıl geçti?”

“İlginçti. Oğlumla konuştum. İkinci bebekleri olacakmış. Bu iyiye işaret. Gelecek için bir tür garanti. Ben

hep öyle düşünmüşümdür. Belki onların yaşında pek o kadar önemli olmayabilir.” Paul büyükbaba gibi

durmuyordu. O kadar yakışıklıydı ki, yaşını hiç göstermiyordu. Bir gece önce yaşlandığını hissettiğinisöylemişti. India yol yorgunluğundan olduğunu söylemişti. Önceki gecenin sınırlarını bozduğunu Paul da

kabul ediyordu.

“Otele taşınmakla bence en iyisini yaptın,” dedi India.

“Evim iki blok ötedeyken biraz aptallık oluyor. Ama o evde bir gece daha geçiremeyecektim. Yine o kabusları gördüm... Serena bana onunla birlikte gitmem gerektiğini söylüyordu.”

“Öyle bir şeyi asla söylemezdi, bunu sen de biliyorsun,” dedi India kesin bir ifadeyle. Bunları ona söylemek aslında cüretkarlık oluyordu, ama telefonda konuşmalar da aynı şeyleri söylerdi ve artık onunla

şahsen görüşmeye de alışmaya başlamıştı. Günün sonunda onunla olmak, akşam yemeği için hazırlanmak

ve birlikte çıkmak çok güzeldi. Uzun zamandır böyle şeyler yapmamıştı. Şarabını yudumlarken Paul gülümseyerek onu seyrediyordu.

“Bir an Serena gibi konuştun.” Oysa India kendi düşüncelerini söylemişti. “O da kendime üzülmemden

nefret ederdi ve hep canıma okurdu. Onun için, her zaman olduğu gibi, söylediklerinde haklısın. Çok

haklısın, India. Pek çok konuda haklısın.”

Sadece evliliği konusunda doğruyu yapmamıştı. Yıllar önce kendi ayaklarının üzerinde durmayı başarıp,

Doug'un

298

ayrılmasına izin vermeliydi. Ama desteği olmadan bunu yapamayacağını da Paul çok iyi biliyordu.

İçkilerini bitirince Daniel'e gittiler, Şef garson onları loŐ bir kőŐeye oturttu. Şef garsonun Paul'a yaptığı

tezahürattan, oraya çok sık gittiği belli oluyordu. Yanında India'yı görünce oldukça meraklanmıştı.

“Herkes kim olduğunu merak ediyor,” dedi Paul gülerek. “O elbise sana çok yakışmış, India, manken gibisin. Saçını da böyle çok beğeniyorum, harika olmuşsun.” Ama India'nın Deniz Yıldızında. onu ilk gördüğü saçı örgülü halini de özlüyor-du. Teknede rahat ve uyumlu davranmıştı ve Şam'la birlikte çok

güzel eğlenmişlerdi. Onları tekrar tekneye çağırarak için sabırsızlanıyordu. O gün tekneyi Antigua'ya getirmeye karar vermişti. Paskalya tatilinde çocuklarla birlikte India'yı tekneye davet etmek istiyordu.

getirmeye karar vermişti. Paskalya tatilinde çocuklarla birlikte India'yı tekneye davet etmek istiyordu.

Garson Őaraplarını servis ederken India'yı Paskalya'da çocuklarla birlikte Antigua'ya, tekneye davet etti.

“Çağırarak başka kimsen yok mu?” diye sordu India. “Biz çok kalabalığız. Çocuklar seni deifceder.”

“Sam gibiyseler etmezler. Dördünü iki ayrı kamarada yatırabiliriz, istersek başka konuklar için de yerimiz

kalır. Tekne gezintisi çocuklar için eğlenceli olur diye düşündüm. Sean'ı da çağıracaktım, ama o iyi bir

denizci değildir, karısı da hamile, geleceklerini sanmıyorum. Yine de soracağım. Senin çocuklar, Sean'ın

çocuklarını çok severler. Onlar daha küçük ama olsun. Sizler oyun oynayıp, video seyrederken

Danielle Steel

köprüde tekneyi idare ederiz.” Paul çok havesleniyordu, onun bu hali India’yı çok etkiledi. Teklif

reddedilecek gibi değildi, zaten Doug da Paskalya için plan yaptığını söylemişti. Yeni sevgilisi ve

çocuklarıyla birlikte Disney Dünyası’na gideceklerdi ve çocuklar bu programa dahil edilmedikleri için çok

üzülmüşlerdi. Gail’in söylediğine bakılacak olursa boşanmalarda hep böyle olurdu. Pek çok baba, yeni bir

sevgili bulunca kendi çocuklarına olan ilgisini kaybederdi.

“Antigua konusunda ciddi misin, Paul?” diye sordu India. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum, ama öyle istiyorum. Ama sen kendini rahatsız hissedeceksen kamarandan çıkmazsın, benimle

konuşmak istediğin zaman kaptan köşküne telefon edersin..” India’ya takılmasına rağmen, onun duruma

uyum sağlamaya çalıştığının farkındaydı. İkisinin de uyum sağlaması gereken pek çok konu vardı.

Bunlardan biriyle kendi evinde önceki gece burun buruna gelmişti.

“Bu iyi olur işte,” dedi India gülerek. “Belki şimdi bile çıkıp seni bir telefon kulübesinden arayabilirim.”

“Cevap vermezdim.”

“Neden?” Şaşırdı.

“Hanım arkadaşımınla birlikteyim. Yıllardır ilk kez. Korkarım öğrenmem gereken pek çok şey var. Böyle

şeylerin nasıl yapıldığını çoktan unutmuşum.” Çaresizliği bakışlarından belli oluyordu.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Ben de sadece arkadaş olduğumuzu sanmıyordum.” Paul aklını iyice

karıştırıyordu.

“İkisi de olmaz mı?” India’ya söylememişti ama New York’a dönmesinin nedeni sadece işi değildi.
Altı

aydır India ile telefonda görüŝtükten sonra, onu görmek istemişti.

300

“Sanırım olabilir,” dedi India. Birden asabileşmişti.

“Sanırım olabilir,” dedi India. Birden asabileşmişti.

“Ne söylediğini anlayabildiğimden emin değilim.” Anlamak istemiyordu. Paul’un hiçbir şeyi değiştirmesini

istemiyordu. Noel’de, daha Doug evden ayrılmadan önce sadece arkadaş olduklarını söylemişti. Paul tünelin ucundaki ışık olmak istemediğini söylediğinde, telefon kabiniinde soğuktan donmak üzere olduğunu

hatırlıyordu. Bu doğruysa, onun sevgilisi nasıl olabilirdi? Ne demek istemişti? Ve neden fikrini değiştiriyordu? “Bu durumda söylenecek doğru kelime buysa, ödümü koparmak istiyorsun galiba.”

Paul gülmesini engelleyemiyordu. India o kadar güzel, o kadar genç ve o kadar tecrübesizdi ki. Uzun zamandır, hatta belki kendisinden bile uzun zamandır, böyle bir ilişkiye girmemişti. Peace Corps’da

Doug’la tanışmasının üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. “Seni gerçekten korkutuyor muyum?”

Birden endişelenmişti. “Öyle bir niyetim yoktu. Ciddi mi söylüyorsun?”

“Biraz. Ben sadece arkadaş olduğumuzu düşünüyordum. Sen öyle söylemiştin... Noel’de...”

“Öyle mi söyledim? O çok eskidendi.” Sonra hatırladı. Ciddi söylemişti. Ama üzerinden üç ay geçmişti.

Serena’nın üzüntüsü biraz hafiflemişti. Doug India’yı terk etmişti. “Ne söylediğimi tam olarak

hatırlamıyorum ama, aptallık etmiş olmalıyım.” India’nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. “Bence tünelin

ucundaki ışık olmak istemediğimi söylemek çok saçma bir şey.” India bu değişikliğin neden

kaynaklandığını anlamı

yordu. Paul hafif bir iç geçirerek uzandı ve India'nın elini tuttu. "Bazen korkuyorum... ve mutsuz oluyorum... Serena'yı özleyorum... ve söylememem gereken şeyleri söylüyorum." Ciddi mi söylüyordu?

Yoksa o zaman söyledikleri mi ciddiydi? India'nın gözleri dolmaya başladı. İlişkilerini tehlikeye sokacak

bir şey yapmaktan korkuyordu. Onu kaybetmek istemiyordu. Fazla ileri giderlerse, Paul pişman olabilir

ve tekrar teknesine kapanabilirdi. Ve belki bu sefer sonsuza kadar orada kalırdı.

"Bana kalırsa sen ne yaptığının farkında değilsin," dedi India ve usulca peçetesiyle göz yaşlarını sildi.

"Belki de haklısın. Peki o zaman, ne yaptığımı anlamam için bana zaman tanı ve korkma. Sadece bana güven, India. Birlikte çözelim." India yaşadığı anın güzelliğini içine sindirmek için bir an gözlerini kapadı ve

başını eğdi. Başını kaldırıncaya göz göze geldiler, Paul gülümsüyordu. İlişkilerinden ve India'ya olan hislerinden hoşlanıyordu. Bir sonun yasını tutacağına, bir başlangıcın tadını çıkarıyordu.

Ondan sonra keyifleri tekrar yerine geldi ve Paul tekne başından geçen komik olayları, sarhoş olup saçmalıklar yapan kadınları, kaptanla ilişkiye giren kadını ve kamarasındaki lum-bozları açık bırakıp, neredeyse teknenin batmasına neden olan bir başkasını anlattı. Paul'un anlattıklarını dinlerken India hafifçe

titredi.

"Tekneye geldiğimde bu konuda dikkat ederim."

"Ben sana hatırlatırım. Batma tehlikesi ile karşı karşıya kalmak çok kötü bir his, hatayı yapan da zor

durumda kalıyor.” India gözlerini açmış, dikkatle dinliyordu. Tekneler hakkında Sam kadar bilgisi yoktu,

Paul da fırsattan istifade ediyordu. Aslında lumbozla ilgili hikaye yalan değildi. Bir daha olmasını önlemek

için kamaralara yazılar asmışlardı. “Bili

Buruk Anılar

yorsun,” dedi Paul, “Şunu söylememde yarar var. Deniz Yıldızı çok güzel yapılmış bir teknedir, şimdiye

kadar bir kez alabora olduk.” India’nın ağzı beş karış açılmıştı, dehşetle Paul’a bakıyordu. Paul onu korkuttuğunu fark etti.

“Senden nefret ediyorum,” dedi India. Sam gibi konuşmuştu. Paul güldü.

“Seni korkutmuyorum, değil mi? Etkileneceğini sanmıştım. Alabora olduğumuzda tekne tam bir tur dönüp, tekrar yerine oturuyor. Sadece yelkenler ıslanıyor. Sana gösteririm.”

“Antigua’yı unut,” dedi India. Ama artık Paul’un ne yapmak istediğini anlamıştı. Onunla biraz eğlenmek

istiyordu. “Bu hikayeleri sen Şam’a anlat. Hiç değilse onu kandıramazsın.”

“Kandırabilirim.” Paul’un gözleri ışıl ısıldı. India’nın varlığının, akşam yemeğinin ve şarabın keyfini çıkarıyordu. Uzun zamandır, düşünmek bile istemediği kadar uzun zamandır, bu kadar eğlenmemişti.

“Çok inandırıcıyımdır.”

“Evet, öylesin,” dedi India mahcup mahcup gülümseyerek. Paul’un espri gücüne ve tarzına hayrandı, telefonda konuştukları kadar kendini rahat hissediyordu. Şahane bir gece geçirmişlerdi. Yemekten sonra

ağır ağır Carlyle’ye yürüdüler. Henüz erkendi, Paul Westport’a dönmeden önce birkaç dakika yukarı

çıkılmayı teklif etti. India'nın daha zamanı vardı. Acele etmesine de gerek yoktu. Bakıcı kız, geç kaldığı

takdirde gece de kalabileceğini söylemişti. India'nın istediği kadar zamanı vardı.

“Kaldığım suit Versay Sarayı kadar değilse bile, fena sayılmaz,” dedi Paul. “Galiba birinin sürekli mesken

olarak kullandığı bir suit. Bazen kısa dönemler için müşterilere verdikleri oluyor.” Paul tekrar bara geçip,

içkiye devam etmeyi teklif etmedi. Asansörle yukarı çıkarken Deniz Yıldızında neler ya

302

303

pabileceklerini anlattı. Mesela çevredeki adalara gidebilirlerdi. Dahası India ne isterse onu yaparlardı.

Asansör dokuzuncu katta durdu. Paul onu, kendi apartman dairesi kadar olmamakla birlikte, son derece

şık döşenmiş, geniş bir odaya aldı. Tahmin ettiği gibi kişiliksiz bir odaydı, ama her tarafta çiçekler ve köşede istedikleri içkiyi bulabilecekleri bir bar vardı. Paul kadehlere şarap doldurdu. India Westport'a

kadar araba kullanacağı için içmedi. Meyve ve pasta çeşitleri de vardı, ama Daniel'deki muhteşem yemekten sonra ikisi de patlayana kadar doymuşlardı.

India kanepeye oturdu, Paul da yanına geldi. Hâlâ tekneyi anlatıyordu, sonra birden durdu ve India'ya bakmaya başladı. India'nın vücudu tıpkı teknede onu gördüğü ilk an hissettiği elektrik akımıyla titriyordu.

Paul'un yakışıklılığının yanı sıra, son derece çekici bir tarafı vardı.

“Burada yan yana oturduğumuza inanamıyorum,” dedi Paul. “Hep teknede uyuduğumu ve birinin gelip senin telefonda olduğunu söyleyerek beni uyandırmasını bekliyorum.”

senin telefonda olduğunu söyleyerek beni uyandırmasını bekliyorum.”

“İkimiz de zor günleri geride bıraktık,” dedi Paul. Artık kaybettikleri insanları, eskiden yaşadıkları anları

değil, sadece India'yi düşünüyordu. Sadece India'nın gözlerini ve o gözlerdeki yumuşaklığı görüyor, sadece Deniz Yıldızı'nda karşılaştıkları andan beri aralarında büyüyen sıcaklığı hissedebiliyordu.

Fazla bir şey söylemedi, eğilip India'yı kollarına aldı ve öpmeye başladı. Paul'un dudakları kendi

dudaklarına dokununca, India bütün sorularının yanıtlarını almış oldu. Uzun sü

304

Buruk Anılar

re hiç konuşamadılar. Konuştuğunda Paul'un sesi arzudan kısılmıştı. "Sanırım sana aşık oldum, India,"

diye fısıldadı. Böyle bir şeyi asla beklemiyordu, India da bu duruma gelebileceklerini hiç düşünmemişti.

Böyle bir şeyin asla olamayacağını çoktan kabullenmişti.

"Bunu sana söylememek, hatta kendime bile itiraf etmemek için çok savaştım," dedi India.

"Ben de öyle," dedi Paul, onu kendine doğru daha sıkı bastırarak. "Ben çoktan beri biliyordum, ama senin hazır olmanı bekledim."

"Sandım ki...korkuyordum..." Paul'un gözünde, Sere-na'nın yerini alabileceğini hiç düşünmemişti. Bunu

düşünmeye bile cesarat edememişti, ama Paul'a hiç bahsetmedi. Paul onu tekrar öptü, öyle sıkı sarılmıştı

ki, India bir an nefessiz kaldı. Sonra hiçbir şey söylemeden kalktı ve India'yı yatak odasına götürdü. Tam

kapıya gelince durdu.

"Sen ne istersen onu yapacağım," dedi gözlerinde hüznü bir ifadeyle. Eğer istiyorsa, bir tek hareketle,

India bir yaşamdan çıkıp, yeni bir yaşama girecekti. O dakika Paul onu sandığından da fazla sevdiğini anlamıştı. "Westport'a dönmek istersen, sen bilirsin... anlayışla karşılarım." Fakat India başını iki yana

salladı. Onsuz hiçbir yere gitmek istemiyordu. Paul gibi, o da bunu uzun zamandan beri biliyordu.

Kahramanca mücadele etmiş, onu beklemiş, buz gibi soğuk telefon kulübelerinden telefon etmişti. Ama

artık hepsi geride kalmıştı.

“Seni seviyorum, Paul,” diye fısıldadı.

Paul ışıkları söndürdü, yan yana yatağa uzandılar. India’ya sarılıyor, dokunuyor, onun sıcaklığının, yumuşaklığının ve güzelliğinin tadına varıyordu. India’nın siyah elbisesini ve altındaki her şeyi çıkardı.

Sımsıkı birbirlerine sarıldılar. İki de birbirlerine bu kadar aç olduklarını fark etmemişlerdi. Ve In

Buruk Anılar— F.20

305

dia çırılçıplak yanında yatarken, Paul sevgi ve Őekatte ona baktı.

“ok güzelsin, India,” diye fısıldadı. India, Paul’un uzun zamandır aklından çıkaramadığı gülümsemesi ile

uzandı ve ona sarıldı. Paul aylardır bu kolların özlemini çekiyordu.

“ok güzelsin, India,” diye fısıldadı. India, Paul’un uzun zamandır aklından çıkaramadığı gülümsemesi ile

uzandı ve ona sarıldı. Paul aylardır bu kolların özlemini çekiyordu.

Bir süre konuşmadan yan yana yattılar, Paul tekrar öpmeye başladı ve az sonra India uykuya daldı. Paul

uzun süre onun uyumasını seyretti, sonra o da gözlerini kapadı. Aylardır uykuya hasretti. India aŐkıyla onu

ıstıraplı yolculuğundan koparıp, yuvasına döndürmeyi başarmıştı.

Uyandıklarında güneş tepeye yükseliyordu, tekrar seviştiler. India Paul’un kollarında yatarken bunun bu

kadar güzel olabileceğini hiç düŐünmediğini söyledi.

“Olamaz tabii,” dedi Paul. India’yı deliler gibi arzu etmiş, fakat aylardır bunu kendisine bile itiraf etmekten

ekinmiŐti. “Seni bir daha asla bırakmayacağım,” dedi. Her yere benimle birlikte gideceksin... işe... tekneye... artık sensiz yaŐayamam.”

“Yaşamak zorundasın,” dedi India muzip bir ifadeyle. “Westport’a dönmek zorundayım.” Paul onu akşama kadar bile olsa kaybetmek istemediğini için homurdandı.

““Bu gece tekrar gelebilir misin?” diye sordu kollarından

Buruk Anılar

bırakmayarak. Onunla tekrar sevişmek istiyordu ama ikisinin de kendilerini toparlamaya ihtiyaçları vardı.

Çocukları üç gece üst üste bırakmak zor olacaktı. “Sen Westport’a gelemez misin?”

“Ya çocuklar?”

“Bir şeyler düşünürüz...Sen Şam’la yatarsın.”

“Çok hoş olurdu.” Paul güldü, India kıkırdayarak vücudunu istemeye istemeye ondan koparmaya çalıştı.

Hâlâ olanların coşkusunu taşıyordu.

Paul India’yı seyrederken, bu sefer hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemek istemedi. Bunu

söylemek bir bakıma Serena’ya saygısızlık gibi geliyordu. Ama India’da, Se-rena’da bulamadığı şeyleri

bulmuştu. Serena’nın büyüü, kendini kimseye, hatta onca yıl beraberlikten sonra kocasına bile tamamen

vermesine engel olurdu. Sanki asla kendisine sahip olamayacağını ispat etmek istercesine daima bir

parçasını ayrı tutardı. Ama India kendini tamamiyle Paul’a teslim etmişti. Aralarındaki fark buydu. Bütün

sıcaklığı ve sevecenliği ile kendini Paul’a teslim etmiş ve Paul bu sıcaklığın içinde eriyip gittiğini hissetmişti.

Onunla kendini güvende hissediyordu ve birlikte paylaştıkları mutluluk onu fazlasıyla tatmin ediyordu.

India duş yaparken yanına gitti, sonra giyinirken seyretti ve kendisi de giyindi. India gülümseyerek Paul’a

bakarken onun için kim dayanılmaz derecede yakışıklı dediyse...doğru söylemiş diye düşünüyordu.

Birlikte asansöre binip aşağı indiler. India arabasına binince, Paul sanki bu anı beynine kazımak

Birlikte asansöre binip aşağı indiler. India arabasına binince, Paul sanki bu anı beynine kazımak

başını kaldırıp tüm masumiyeti ile gülümsedi. Gözlerinde hâlâ mutluluk pırıltıları vardı, düşler ve umutlar

gerçek olmuştu.

“Ben de seni seviyorum. Telefon et, sana yolu tarif edeyim.”

Paul India'nın arkasından bakarken onu ne kadar çok sevdiğini düşünüyordu. Sonra otele doğru

yürürken Serena'yı hatırladı ve pişmanlık duygusu bir hançer gibi yüreğine saplandı.

308

Yirmi ikinci Bölüm

PAUL, ERTESİ AKŞAM Westport'a gitti ve akşam yemeğini birlikte yediler. India'nın diğer çocukları

ile ilk kez bir arada oluyordu. Hepsini çok sempatik ve şakacı buldu.

Yemek boyunca Sam onları eğlendirdi. Jason, yelkencilik hakkında Paul'la aklıbaşında bir sohbet yaptı.

Aimee, bütün hünerlerini göstererek belli etmeden Paul'la flört etti. Çok güzel bir çocuktü ve annesine çok

benziyordu. Sadece Jessica'nın Paul hakkında kuşkuları vardı ve yemek biter bitmez ödevini yapacağını

bahane ederek yatak odasına çıktı.

“Denetim iyi geçti,” dedi India. Çocuklar arkadaşlarına telefon etmek ya da televizyon seyretmek için

yatak odalarına çıktıktan sonra, Paul'la oturma odasında oturuyorlardı. “Jason senin çok iyi olduğunu

söyledi. Aimee fena değil dedi. Sam zaten seni çok seviyor.”

“Ve Jessica benden nefret ediyor.”

“Hayır. Bir şey söylemedi, bu da senden nefret etmiyor anlamına gelir. Etmiş olsaydı söylerdi.”

“Bu iyi işte,” dedi Paul. Çocukların hepsi terbiyeliydi, India onları iyi yetiştirmişti. Zeki ve mutlu çocuklardı. Yemek sırasında masada geçen konuşmalar çok neşeliydi.

Çocukların yattıklarından emin olduktan sonra, parmaklarının ucuna basarak yukarı kata çıktılar. India kapıyı kilitledi ve ellerinden geldiği kadar sessiz olmaya gayret ederek seviştiler. Yalnız Paul biraz gergindi.

“Çocukların yattığından emin misin?” Tutkulu sevişmeleri

esnasında bu soruyu sormak aklına gelmemiştir. Karanlıkta yan yana yatıyorlardı. India başını salladı.

esnasında bu soruyu sormak aklına gelmemiştir. Karanlıkta yan yana yatıyorlardı. India başını salladı.

“Çocukların masumiyeti işte,” diye fısıldadı Paul. “Onları uzun süre kandırmayı sürdürüremeyiz. Geceyi

burada geçiremem, değil mi?” Sorusunun yanıtını zaten çok iyi biliyordu.

“Henüz değil. Onlara biraz zaman tanımamız gerekir. Zaten Doug’un sevgilisi olduğunu duydukları zaman

çok üzüldüler. Hafta sonları babalarına gittikleri zaman hep birlikte oluyorlar.”

Paul, sahneye ikinci çıkan olmasının şanssızlık olduğunu düşünüyordu. Sabahın dört buçuğunda New York’a kadar araba kullanmak hiç de heyecan verici değildi.

Sonunda saat altıya kadar kalarak tedirgin bir şekilde uyudu ve rüyasında uçakları gördüğü halde

Serena’yı görmedi. India ayaklarının ucuna basarak onunla birlikte aşağı kadar indi ve ayrılırken akşam

şehre ineceğine söz verdi. Paul arabasıyla şehre doğru giderken, işlerin sandıkları kadar kolay

olmayacağını düşünüyordu. Bu uzun mesafe ve uykusuzluk onu öldürebilirdi. Ama India bunlara değindi.

Perşembe akşamı Sean’la buluşacaktı, hafta sonunda çocuklar babalarına gittikleri zaman India gelip onunla birlikte Carlyle’de kalacaktı. İşler şimdilik düzene girmiş gibi görünüyorlardı, ama iki gecede bir

Westport’a gidip gelmek ve ço-cuKiardan saklanmak ona oldukça karmaşık geliyordu. Bütün bunları

Tanrının kendine oynadığı bir oyun diye düşünüyordu. Onun yaşında bir adam için, dört çocuğu, bir köpeği olan ve Connecticut’da oturan bir kadın oldukça zorlu mücadele gerektiriyordu. Fakat India

hayatında yattığı en heyecan verici kadındı.

Öğleden sonra saat dörtte masaj ve biraz kestirmek için

Buruk Anılar

ofisten ayrıldığında kendini çok yorgun hissediyordu. O akşam India'yi Gino'ya yemeğe götürdüğünde

çok az toparlana-bilmişti.

“Çocuklardan ne haber?” diye sordu. “Bir şey söylediler mi? Benim sabah gittiğimi duymuşlar mı?”

“Tabii ki hayır.” India gülümsedi. On dört yıllık anneliğin verdiği alışkanlıkla son derece rahattı. Ve Paul

bazı açılardan yaşının sorun olmadığını ikisine de ispatlamıştı, ama India kendisinden on dört yaş küçüktü.

Fakat o gece otele döndüklerinde, ikisi de o kadar yorgundular ki, televizyonu seyrederken

uyuyakaldılar. Uyandıklarında saat sabahın yedisiydi.

“Aman Tanrım!” diye feryat etti India saatine bakınca. “Bakıcı kız beni öldürecek! En geç saat on ikide

evde olacağımı söylemişim.” Paul'un üzerinden eğilerek telefonu kapıldığı gibi evi aradı ve güzel bir masal

uydurdu. Bir arkadaşı gece kaza geçirmişti ve bütün gece onunla birlikte yoğun bakımda kalmıştı. Sonra

Gail'i arayıp çocukları okula bırakmasını rica etti. Her şey bir anda yoluna girdikten girdikten sonra tekrar

yatağa girdiler ve büyük bir arzuyla bir gece önce yapamadıkları şeyi yaptılar.

Sonra Paul oda servisinden kahvaltı ısmarladı ve India üzerinde sadece Paul'un gömleği olduğu halde

karşı karşıya oturup yemeklerini yediler. Bu haliyle son derece seksi görünüyordu.

“Şehirde bir apartman dairesi tutmayı hiç düşündün mü?” diye sordu Paul. India Wall Street Journal \ okuyordu. Doug’la evliyken gazeteyi okuma alışkanlığını edinmiş, o gittikten sonra da almaya devam etmişti.

“Şehirde bir apartman dairesi tutmayı hiç düşündün mü?” diye sordu Paul. India Wall Street Journal \ okuyordu. Doug’la evliyken gazeteyi okuma alışkanlığını edinmiş, o gittikten sonra da almaya devam etmişti.

“Ben o kadar uzun yaşamayabilirim,” dedi Paul. India gazetesini indirip Paul’a baktı.

“Zorlanıyorsun galiba,” dedi. Geleli henüz üç gün olmuştu ve Paul’un zorlandığı yoktu. Ama ileride zorlanabileceğini düşünüyordu.

“Henüz değil. Ama zamanla olacak. Sen de Westport’la New York arasında gidip gelmeyi sürdüremezsin.” Ne kendisinin ne de India’nın sabaha karşı saat dörtlerde tek başına araba kullanmasından hoşlanmıyordu. Şimdilik hiç değilse kar yağmıyordu. Ama o günler de gelecekti.

“Okulların açılmasına üç ay kaldı,” dedi India. Ama ikisi de bu noktada gerçeklerle yüzleşmekten kaçınıyorlardı. İlişkileri bir anda doğmuş, kısa sürede gelişip serpilmişti. India’nın çocuk bakıcısından, okul

servislerine kadar pek çok düşünülmesi ve ayrıntıları incelenmesi gereken sorunları vardı ve bunları düşünmenin zamanı geliyordu. Sean’ın küçüklüğünden beri bu tür şeylerle ilgilendiği yoktu ve Sean otuz bir

yaşına gelmişti. Sean onun aşk hayatını da hiç etkilememişti. Sadece sistematik olarak babasının birlikte

olduğu bütün kadınlardan nefret etmişti. Serena ile Sean üniversiteye başladıktan sonra tanışmıştı. Sean

onu da hiç sevmemişti. Serena ile arkadaşlık kurması yıllar sürmüştü. Sonra kendisi de evlenmişti. Sean’ı

düşününce, akşam birlikte yemeğe çıkacaklarını hatırladı. Bu da o gece Westport’a gidip gelmek zorunda

kalmayacağı anlamına geliyordu. Ve hafta sonunda India şehre gelecekti.

Kahvaltılarını bitirip giyindiler India evine, Paul da ofise gitmek için otelden ayrıldılar. Paul onu arabaya

kadar geçirdi ve arabanın penceresinden bakan sarışın güzelliği hayranlıkla seyretti.

“Aklımı kaçırmış olmalıyım, ama sana aşığım,” dediği zaman gerçeği söylüyordu. India’nın arkasından

bakarken, ken

312

Buruk Anılar

dişini Serena’yı düşünmemeye zorluyordu. İşin en zor tarafı, India’dan ayrılmaktı. Onunla birlikteyken

Serena’yı hiç düşünmüyordu. Bu hâlâ aşılması gereken önemli sorunlardan biriydi. Ama Paul kendi isteği

ile bu işin ortasına atlamıştı ve hiç pişman değildi.

O akşam yemekte Sean’a India’dan ve ailesinden bahsetti. Ve Sean’ın hiç beklediği tepkiyi vermediğini,

hatta biraz babacan tavırla yaklaştığını görünce şaşırdı.

“Çok erken değil mi, baba?”

“Bir sevgilim olması mı?” Paul oğlunun tepkisine çok şaşırmıştı. Çok sonraları arkadaş olmalarına rağmen,

Sean hiçbir zaman Serena’yı sevmemişti. Onun çok fazla frapan olduğunu düşünürdü. Oysa India’nın

frapanlıkla alakası yoktu. Sessiz, sağduyulu, saygın ve gösterişten hoşlanmayan bir tipti. Tabii Sean onunla

tanışmadığı için bilmiyordu.

frapanlıkla alakası yoktu. Sessiz, sağduyulu, saygın ve gösterişten hoşlanmayan bir tipti. Tabii Sean onunla

tanışmadığı için bilmiyordu.

“

“Aşıktım, hâlâ da âşığım. Ama sence benim birisiyle birlikte olmaya hakkım yok mu?” Bu dürüst sorulan

soru, dürüst bir yanıt hak ediyordu.

“Neden? Senin yaşında birinin tekrar evlenmeye ihtiyacı yoktur.”

“Evlilikten kim bahsetti?” Oğlunun sözleri ve olağanüstü sezgileri karşısında irkildi. Daha o sabah,

Westport’a gidip gelmelerinin ne kadar zor olduğunu düşünmüştü. Bunu sonsuza kadar bu şekilde sürdürmeleri imkansızdı.

“Eh, eğer evlenmek istemiyorsan, biri ile çıkmanın ne anlamı var? Ayrıca Deniz Yıldızı var nasıl olsa.”

Oğluna göre son derece adil bir denge kurulmuştu. Ve oğluna göre elli yedi yaşında bir adam biriyle çıkmak için çok yaşlıydı.

“Ne zamandan beri yelkencilikle ilgileniyorsun? Ayrıca

Dantelle Steel

neler yaptığımı bilmek istersin diye düşünmüştüm. Bu günlerde onunla tanışmanı istiyorum.”

“Eğer onunla evlenmeyeceksen, tanışmama hiç gerek yok baba.”

Sean yine her zamanki gibi işi zora koşuyordu. Şu durumda Paul ona India’yı tanıştıracak olursa, bu evlenmeyi düşündükleri anlamına geliyordu. Konuyu biraz değiştirmek için Paul bir parça India’nın mesleğinden ve olağanüstü yeteneğinden bahsetmeye başladı.

“Çok iyi,” dedi Sean, Fakat hiç ilgilenmiş bir hali yoktu. “Çocukları var mı?” Akıllıca bir önseziyle ikinci

bir darbe indirmişti. Paul huzursuzca başını salladı. Sean kılıcını bir parça daha biletti. “Kaç tane?”

“Birkaç tane.” Paul’un giderek artan paniğini Sean sezinlemekte gecikmedi.

“Kaç tane?” diye tekrarladı.

“Dört.”

“Küçükler mi?”

“Dokuzla on dört arasında.” Söylemeye karar vermişti. Neden saklasındı?

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır.”

“Çıldırдың mı sen?”

“Belki.” Kendisi de merak etmeye başlamıştı.

“Benim çocuklarıma bile on dakikadan fazla tahammül edemiyorsun.”

“Seninkiler küçük. Hiç durmadan ağlıyorlar. Onunkiler ağlamıyor.”

“Bekle görürsün. Hapse girecekler. Sarhoş olacaklar. Uyuşturucu kullanacaklar. Hamile kalacaklar, belki

de o kalacak. Baba, bütün bunlar hoşuna mı gidiyor?”

Buruk Anılar

“Böyle saçma sapan konuşma. Sen de böyle şeyler yapmadın.”

“Sen benim yaptıklarımın yarısını bile bilmiyorsun. Ayrıca zaten bana izin vermezdin. Baba, bak, senin

yaşında bir adamın dört çocuklu bir kadınla işi yok. Neden yaşı biraz daha büyük birini bulmuyorsun?”

“Georgia O’Keeffe nasıl? Sence yeterince yaşlı mı? Doksanlarında falan olmalı.”

“Sanırım o çoktan öldü.” Sean son derece ciddi idi. “Haydi baba, biraz ciddi ol. Teknene dön ve rahatla.

Sanırım orta yaş krizi geçiriyorsun.”

“İyimser tavsiyelerine çok teşekkür ederim,” dedi Paul ama oğlunun söylediklerine aldırmıyordu. Sean

onu biraz sarsmıştı. Dört çocuklu bir kadını kabul ettirmek kolay değildi. “Orta yaş krizi geçirdiğimi söylüyorsan, demek benim yüz on dört yaşıma kadar yaşayacağımı düşünüyorsun. Yüzünü kara

çıkarmamak için elimden geleni yapacağım. Ve de aklım başımda. O iyi bir arkadaş, güzel bir kadın ve

ben ondan hoşlanıyorum. Sadece bilmek istersin diye düşünmüştüm, hepsi bu kadar. Unut gitsin.”

“Hayır,” dedi Sean inatla, üniversite yıllarından beri babasının yaptığı söylevleri hatırlayarak, “asıl sen unut

gitsin.” Sonra başka konulara geçtiler fakat “21” den ayrıldıkları zaman Sean oldukça endişeliydi. Hafta

sonunda babasına telefon edeceğini ve çocuklarını getireceğini söyledi ve Paul meşgul olduğunu söyleyecek cesareti bulamadı. Sadece hafta sonunda bir yere gitmeyecek olursa telefon edip haber vereceğini söyleyebildi. Fakat Sean onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Eve döndüğünde,

hamilelik bulantılarından yüzü yemyeşil olan karısına olanları anlattı ve babasının aklını kaçırdığını söyledi.

Fakat karısı, kayınpederi ile aynı fikirdeydi ve ko

Danielle Steel

casına o kadar eski kafalı olmamasını tavsiye etti. Babasının istediğini yapmaya hakkı vardı ve Sean da

ona kendi işine bakmasını söyledi.

Fakat o gece Paul'un gördüğü rüyalar, Sean'ın bile tahmin edemeyeceği kadar kötüydü. Bütün gece

rüyasında Sere-na'yı, havada patlayan uçakları gördü. Gece yarısı iki kere onun sesiyle uyandı. Birinde

yaptıklarından dolayı Paul'a bağıyor, birinde de kendisine ihanet ettiği için hıçkırarak ağlıyordu. Sabah

uyandığında Paul kendini doksan yaşında hissediyordu. Sadece Sean'ın söylediği bir tek söz kaktüs gibi

kafasına takılmıştı. Ya India hamile kalırsa ne olacaktı? Bunu düşünmek bile midasını bulandırmaya yetti.

India öğleden sonra ofise telefon edip not bırakmıştı. Saat beş buçukta otelde olacaktı. Paul sekreterine

aynı saatte orada olacağını bildirmesini söyledi.

rüyasında Sere-na'yı, havada patlayan uçakları gördü. Gece yarısı iki kere onun sesiyle uyandı. Birinde

yaptıklarından dolayı Paul'a bağıyor, birinde de kendisine ihanet ettiği için hıçkırarak ağlıyordu. Sabah

uyandığında Paul kendini doksan yaşında hissediyordu. Sadece Sean'ın söylediği bir tek söz kaktüs gibi

kafasına takılmıştı. Ya India hamile kalırsa ne olacaktı? Bunu düşünmek bile midasını bulandırmaya yetti.

India öğleden sonra ofise telefon edip not bırakmıştı. Saat beş buçukta otelde olacaktı. Paul sekreterine

aynı saatte orada olacağını bildirmesini söyledi.

Ele ele Central Park'ta yürüyüş yaptılar, Metropolitan'ı gezdiler ve sinemaya gittiler. Acıklı biten aşk

filminin sonunda ikisi de ağladılar. Birlikte kitap alıp okudular, müzik dinlediler. İkisi de aynı şeylerden

hoşlanıyordu ve India Deniz Yıldızı ile yaptıkları gezintiden heyecanla bahsediyordu. Telefonda olduğu

gibi, bütün düşlerini ve korkularını Paul'la paylaşıyordu ve pazar günü öğleden sonra ayrılma vakti geldiğinde son derece mutsuzdu. Fakat akşam yemeğinden sonra çocukları alması

316

Buruk Anılar

gerekiyordu. Arabasına binip uzaklaşırken Paul, onsuz geçirmek zorunda kalacağı gecenin düşüncesine

bile dayanamıyordu.

Pazar gecesi, perşembe gecesinden çok daha kötüydü. Bütün gece rüyasında Serena'nın kollarındayattığını gördü. Ölmesine izin vermemesi için yalvarıyor, hayatının sonuna kadar onunla birlikte olmak

istediğini söylüyordu. Gece yarısı saat üçte uyandı ve yaptıklarından suçluluk duyarak bir saat hıçkıra

hıçkıra ağladı. Bir daha da yatmadı. Sabah olduğunda Serena'nın arkasından yaşamaması gerektiğini

düşünüyordu. Buna artık dayanamayacaktı. India'ya telefon etti. Sesi çok tatlıydı ki, bütün gece Paul'u

düşündüğünü söyledi.

Ofise gitmek üzere otelden ayrılırken kendini ölü gibi hissediyordu. India'ya akşam Westport'a

gideceğine söz vermesine rağmen, saat altıda telefon edip gidemeyeceğini bildirdi. Onunla karşılaşmak

istemiyordu. Bir gece daha tek başına kalıp, Serena'yı ve kendisini düşünmek istiyordu. Sabah

kendisini

çok daha iyi hissedeceğini sanıyordu. India da akşam şehre inmeye söz vermişti. Çocuklara bakacak yatılı

bir bakıcı bulmuştu. Onlara hasta arkadaşını ziyarete gittiğini ve büyük olasılıkla geceyi onun yanında geçireceğini söylemişti. Ama bu yalanlara daha ne kadar devam edebilecekti?

Gece otele geldiğinde Paul'u kendisini bekler buldu. Rengi kül gibiydi, India birden meraklandı. Önce ne

yediğini sordu, sonra da ateşi olup olmadığını.

“Hiç iyi görünmüyorsun hayatım,” dedi India. Paul kendini seri cinayetler işleyen bir cani gibi görüyordu.

Aylarca telefonda konuşup, pek çok şeyi paylaştıktan sonra, artık In-dia'nın neler düşündüğünü, nelere

inandığını öğrenmişti. Umutlara, rüyalara, dürüstlüğe, adalete ve en çok da insanların duygularına önem

veriyordu. Mutlu sonlardan hoşlanıyor

du, ama onlarınki mutlu son olmayacaktı. Paul, India ile birlikte olmadığı iki gece boyunca iyice düşünmüş

ve hâlâ Sere-na'ya aşık olduğunu ve ölünceye kadar olacağını anlamıştı.

du, ama onlarınki mutlu son olmayacaktı. Paul, India ile birlikte olmadığı iki gece boyunca iyice düşünmüş

ve hâlâ Sere-na'ya aşık olduğunu ve ölünceye kadar olacağını anlamıştı.

“Sanırım ne söyleyeceğimi tahmin ediyorsun,” dedi Paul.

“Duymak istemiyorum.” India'nın sesi boğuk bir hırıltı halinde çıkmıştı. “Ne oldu?”

“Uyandım, India. Aklım başıma geldi.”

“Hayır,” dedi India karşıt saldırıya geçerek, “tam tersi. Aklını yitirdin.” Paul'un daha önce söylediklerini

çok iyi hatırlıyordu ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Onu kaybetmekten korkuyordu. Onu bir hayat boyu beklemişti.

“Seni sevdiğimi söylediğim zaman aklımı yitirmiş olmalıyım. Sevmedim. Sadece beni heyecanlandırdın...”

Sen hayatımda tanıdığım en güzel kadınsın. Ama ben Serena'ya aşığım. Her zaman da olacağım. Bunu artık çok iyi anladım. Yapamayacağım.”

“Korkuyorsun. Hepsi bu. Panikledin.”

“Asıl şimdi panikliyorum,” dedi Paul. India'nın sorumluluklarını üstlenemezdi. Böyle bir şey yapamazdı.

Çok iyi anlamıştı. Sean haklıydı. Aklını yitirmiş olmalıydı. “India senin dört tane çocuğun var.

Westport'da

oturuyorsun.”

“Bunların ne ilgisi var? Çocukları evlatlık veririm.” Aslında alay ediyordu ama gözleri yaş içindeydi.

Paul'un söylemek istediğini çok iyi anlıyordu. India yaşam mücadelesi veriyordu ve Paul bunu duymak

istemiyordu. “Seni seviyorum.”

Buruk Anılar

“Beni tanıyorsun bile. Ben sadece telefonda bir sestem başka bir şey değilim. Bir rüya. Bir hayal.”

“Seni tanıyorum,” dedi India umutsuzca. “Sen de beni tanıyorsun. Haksızlık ediyorsun.” Bu sözlerden

sonra India ağlamaya başladı, Paul onu kollarına aldı. Kendini bir katil gibi hissediyordu, ama India'dan

kaçmak zorundaydı. Kendi iyiliği için kaçmalıydı.

“Şimdi olması daha iyi, sonra olsa daha zor olurdu,” dedi. “Birbirimize iyice bağlanacağız. Ya sonra ne

olacak? Bunu yapamam. Serena izin vermez.”

“Serena öldü, Paul,” dedi India gözyaşları içinde. Paul onu incitmişti ama o Paul'u incitmekten korkuyordu. “Senin mutsuz olmanı istemezdi.”

“İsterdi. Benim başka bir kadınla birlikte olmamı istemezdi.”

“Bence söylediğinden çok daha akıllıydı. Seni seviyordu. Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.” Bir

hafta olmuştu. Tam yedi gün. Kendini tümüyle Paul'a teslim etmişti ve o şimdi her şeyin bittiğini söylüyordu. Daha bir hafta, hatta iki gün önce onu çok sevdiğini söylemişti. Şehre taşınmasını istemişti.

Çocuklarını sevmiştir. Uzun yolda araba kullanmaktan nefret ediyordu, ama kim etmiyordu ki? "Bir şans

tanıyamaz mısın?"

hafta olmuştu. Tam yedi gün. Kendini tümüyle Paul'a teslim etmişti ve o şimdi her şeyin bittiğini söylüyordu. Daha bir hafta, hatta iki gün önce onu çok sevdiğini söylemişti. Şehre taşınmasını istemişti.

Çocuklarını sevmiştir. Uzun yolda araba kullanmaktan nefret ediyordu, ama kim etmiyordu ki? "Bir şans

tanıyamaz mısın?"

Danielle Steel

onu tek başına göndermişti. Böyle bir şey yapmaması, onunla birlikte gitmesi gerekirdi. “Artık gitmelisin.”

Ayağa kalktı ve India’yı ellerinden çekerek kaldırdı. India hıçkırarak tam karşısında duruyordu. Paul’dan

böyle bir şey beklemediği için hiç hazırlıklı değildi. Böyle bir şeyden asla şüphelenmemişti. Paul onu seviyordu. Sevdiğini söylemişti.

“Antigua ne olacak?” diye sordu sanki hâlâ çok önemi varmış gibi. Ama bu konu onları bağlayan tek konuydu. Fakat Paul bu olasılığı da ondan geri aldı. Her şeyi geri almak istiyordu. Kalbini, yaşamını ve geleceğini.

“Unut gitsin,” dedi. “Başka yere git. İyi birini bul. Ama o ben olamam. Benim iyi taraflarım Serena ile birlikte öldü.”

“Hayır, ölmedi. Ben seni iyi ve kötü yönlerinle seviyorum.” Doğru söylüyordu. Ama Paul’un dinlemeye

niyeti yoktu. Artık India’dan hiçbir şey istemiyordu. Bitmişti artık. India başını kaldırıp yüzüne bakınca,

kalbi paramparça oldu.

“Çocuklara ne söyleyeceğim?”

“Onlara eşşek adamın biri olduğumu söyle. İnanacaklarına eminim.”

“Hayır, inanmazlar. Ben de inanmıyorum. Sen sadece korkuyorsun. Mutlu olmaktan korkuyorsun.”

Söyledikleri gerçektir, Paul’un bile kabullenmek istemediği gerçeklerdi.

“Evine git India,” dedi kapıyı açarak. “Çocuklarının yanına dön. Onların sana ihtiyacı var.”

“Senin de var,” dedi India. “Onlardan çok senin var.” Kapı eşiğinde durup uzun uzun Paul’a baktı, acıyla

hıçkırıyordu. “Seni seviyorum,” dedi. Son sözleri bu oldu.

India çıktıktan sonra Paul usulca kapıyı arkasından kapatıp yatak odasına gitti. India ile yattıkları yatağa

uzandı ve hiç-kıra hiçkıra ağladı. Geri gelmesini istiyordu, bir parçası olmasını istiyordu, ama yapamayacağını da biliyordu. Artık onun

320

Buruk Anılar

için çok geçti. Bitmişti o. Serena giderken benliğini de birlikte götürmüştü. Ona borçluydu. Bunu biliyordu. Onunla ölmediği için borçluydu. Onu yalnız bırakmıştı. Aldatmıştı. Ama bir daha yapamayacaktı. India’nın vermek istediklerini almaya hakkı yoktu.

için çok geçti. Bitmişti o. Serena giderken benliğini de birlikte götürmüştü. Ona borçluydu. Bunu biliyordu. Onunla ölmediği için borçluydu. Onu yalnız bırakmıştı. Aldatmıştı. Ama bir daha yapamayacaktı. India’nın vermek istediklerini almaya hakkı yoktu.

Buruk Anılar—F.21

321

Yirmi üçüncü Bölüm

INDIA, ANCAK gece yarısından sonra Gail’i arayabildi. Başında on dört dikiş vardı, kolu kırık,

beyin

sarsıntısı geçiriyordu ve boynunu oynatamıyordu. Araba paramparçaydı. Fakat yaşıyordu, çok daha kötüsü olabilirdi. İki arabaya çarpmıştı, şansına başka yaralanan olmamıştı. Westport'ta hastanede yatıyordu. Telefonda Gail'e yaralarını anlatırken ağlıyordu. İlk önce Paul'a haber vermeyi düşünmüştü,

fakat kafasının en karışık olduğu anda bile, aramamanın daha iyi olacağına karar vermişti. Onun için üzülmelerini, kendini suçlu hissetmesini istemiyordu. Tamamen kendi halasıydı. Onu suçlamanın anlamı yoktu.

Gail'i arayıp kendisini almasını söylerken şuarsuzca ağlıyordu. Gail çok telaşlandı ve yarım saat sonra,

ayağında spor ayakkabıları, geceliğinin üzerine paltosunu çekmiş bir vaziyette hastaneye geldi. Çocukları

kocasına bırakmıştı.

“Aman Tanrım! Ne oldu sana India?”

“Önemli değil. İyiyim.” Fakat hâlâ ağlıyor ve titriyordu.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Gail. Üstüne üstlük In-dia'nın bir gözü de moraracağa benziyordu.

Hayatında ilk kez kaza yapıyordu ve onun gibi birisi için son derece sıradışı bir olaydı. “İçkili miydin?”

diye fısıldadı Gail kimseye duyurma-maya gayret ederek. Polisler çoktan gitmişti, çevrede hemşirelerden

başka kimse yoktu.

“Hayır. İçmedim,” dedi India ayağa kalkmaya çalışarak, fakat iki dakika sonra kustu. Hastaneden eve gidebileceğini

söylemişlerdi, ama Gail o gece kalmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. “Kalamam. Eve, çocukların

yanına gitmeliyim. Merak ederler.”

“Seni bu halde görürlerse daha çok merak ederler,” dedi Gail. Ama India kararlıydı. Evine gitmek,

yatağına girip, yorganı kafasına kadar çekip tek başına ölmek istiyordu.

yatağına girip, yorganı kafasına kadar çekip tek başına ölmek istiyordu.

kucağında taşıdı, yatağına yatırdı ve ihtiyacı olursa diye yanında bekledi. Bir fincan çay içirmeye çalıştı,

ama India içmek istemedi. Yattığı yerde sessizce ağlayarak sabaha karşı saat altıda uyuyakaldı. Çocuklar

uyandığı zaman Gail annelerinin küçük bir kaza geçirdiğini fakat durumunun iyi olduğunu anlattı. Başını

çarptığını ve çok ağrıdığı için ilaç alıp uyuduğunu söyledi.

“Araba nerede?” diye sordu Sam. Şaşkındı, annelerinin yerine, üzerinde geceliği ile Gail kahvaltı

hazırlıyordu. Bakıcı daha önce gitmişti.

“Araba yok,” dedi Gail gözlemeleri tavaya dökerken. Bütün gece India ile ilgilenmişti ve hiç uyumadığı

her halinden belli oluyordu. “Artık hiç olmayacak,” dedi. Jason bir ıslık çaldı.

“Kötü bir kaza olmalı.”

“Öyle ama neyse ki anneniz şanslıymış.”

“Onu görebilir miyim?” diye sordu Aimee. Çok meraklanmıştı.

“Bence bırakalım biraz uyusun. Daha sonra görürsün.”

Çocuklar sessizce kahvaltılarını ettiler. Kazanın Gail’in anlattığından çok daha kötü olduğunu

hissediyorlardı. Sonra okula gittiler. Gail India’ya bakmak için yukarı çıktı. Bir not yazıp, daha sonra

tekrar geleceğine söz vererek üzerini değiştirmek için evine gitti.

India ancak öğleye doğru uyandı ve kendine hakim olmaya çalışmasına rağmen Paul’un telefonunu

çevirdi. Sadece sesini duymak istiyordu. Cevap vereceğinden bile emin değildi ve kazadan da

bahsetmeye niyeti yoktu. Telefon hemen açılınca şaşırıldı.

“İyi misin?” diye sordu Paul merakla. Bütün gece uyuma-mıştı, ama böylesi kabus görmekten çok daha

iyiydi. Deli gibi India’yı merak etmişti.

“Tabii, iyiyim.” Sesi zayıf ve uykuluydu, ama Paul’un hatırı için normal konuşmaya gayret ediyordu.

“Dün gece rahat gittin mi?”

“Tabii.” Gözyaşları yanaklarında süzülüyordu. Paul yalan söylediğini anlamıştı. En son hatırladığı, India

evden ayrılırken yüzündeki perişan ifadeydi.

“Araba kullanamayacak kadar sinirliydin. Sen gittikten sonra düşündüm. Çocukları uyandırmaktan korktuğum için telefon edemedim.”

“Araba kullanamayacak kadar sinirliydin. Sen gittikten sonra düşündüm. Çocukları uyandırmaktan korktuğum için telefon edemedim.”

“Çok iyi değilim,” dedi Paul. “Bu gece tekneye dönüyorum. Tekne hâlâ Cebelitarık’ta. Sonra Antigua’ya

gececeğim. Ya da başka bir yere. Henüz karar vermedim.”

“Ya,” dedi India. Kendini çok daha kötü hissediyordu. Oysa telefon ederken Paul’un akşamki fikrini değiştirmiş olacağını ümit etmişti. Her şey olabilir diye düşünmüştü. Ama hiçbir şey olmamıştı.

“Ve India,” diye ekledi Paul ve öldürücü darbeyi bir nefeste vurdu. Böylesi daha iyi olacaktı. Doğrudan

kalbine. Fakat temiz. “Beni arama.”

“Neden?”

“İkimizi de deli etmekten başka işe yaramıyor. Artık bu işi bitirmeliyiz. Hata ettim, çok ama çok hata ettim. Çok özür dilerim.”

“Ben de öyle,” dedi India. O an duyduğu acıya kıyasla, çektiği baş ağrısı çok hafif kalıyordu.

“Ben senden yaşlıyım. Benim düşünmem gerekirdi. Göreceksin, unutacaksın. İkimiz de unutacağız.” Ama

Serena’yı asla unutamayacaktı. Bunu artık çok iyi biliyordu. Serena’yı memnun etmek için India’yı öldürmüştü. Serena’nın nerede olduğunu bilmiyordu, ama mutlu olduğunu tahmin ediyordu. Bu şekilde,

birlikte ölüme gitmediği için, ona olan borcunun bir kısmını ödemiş olacağını düşünüyordu. “Kendine dikkat et,” dedi. India konuşacak halde değildi, bir yandan başını sallıyor, bir yandan da sessiz sessiz ağlıyordu.

“Seni seviyorum. Sadece bunu bilmeni istiyorum. Bir gün aklın başına gelirse, beni ara.”

“Aklım başıma geldi. Sonunda geldi. Seni aramayacağım. Bunu bilmeni istiyorum.” Bir umut ışığı bile

yakmıyordu. Daha büyük zalimlik olacağını düşünüyordu. Artık Serena’nın tüm ruhuna ebediyen

sahip

olduğunu anlamıştı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. “Hoşça kal,” dedi ve India’nın cevap vermesine fırsat

bırakmadan telefonu kapadı. India telefonun düdük sesini duyunca usulca ahizeyi yerine bıraktı. Sonra gözle

326

Buruk Anılar

rini kapadı ve keşke kazada ölseydim diye hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Öylesi mutlaka çok daha kolay olacaktı.

Akşam üzeri, çocukları okuldan aldıktan sonra Gail India’yı kontrol etmek için uğradı. Yatağın yanına oturdu, arkadaşının hali sabahkinden çok daha kötüydü. Bütün gün ağzına lokma koymamıştı ve hâlâ aç olmadığını iddia ediyordu.

“Yemelisin, bebeğim. Yoksa daha kötü hastalanacaksın.” Gail bir fincan çay getirdi ve içmesi için yalvardı. Fincanı dudaklarına götürürken India’nın aklında sadece Paul vardı. Bir yudum alınca boğulacak

gibi oldu. Hiçbir şey yutamıyordu. Bu halinden Gail herşeyi anlıyordu. Kim olduğunu bilmiyordu, ama

neler olduğunu tahmin edebiliyordu.”Bir erkek meselesi, değil mi?” diye sordu ama India cevap vermedi.

“Sana bunları yapmasına izin verme, India. Hiç hak etmiyorsun. İkinci kez hele hiç hak etmiyorsun.” Zaten

Doug yeterince kötü davranmıştı, bir ikincisine hiç ihtiyacı yoktu. “Unutacaksın. Emin ol unutacaksın. Bu

adam her kimse, inan bütün bunlara layık değil.”

“Yemelisin, bebeğim. Yoksa daha kötü hastalanacaksın.” Gail bir fincan çay getirdi ve içmesi için yalvardı. Fincanı dudaklarına götürürken India’nın aklında sadece Paul vardı. Bir yudum alınca boğulacak

gibi oldu. Hiçbir şey yutamıyordu. Bu halinden Gail herşeyi anlıyordu. Kim olduğunu bilmiyordu, ama

neler olduğunu tahmin edebiliyordu.”Bir erkek meselesi, değil mi?” diye sordu ama India cevap vermedi.

“Sana bunları yapmasına izin verme, India. Hiç hak etmiyorsun. İkinci kez hele hiç hak etmiyorsun.” Zaten

Doug yeterince kötü davranmıştı, bir ikincisine hiç ihtiyacı yoktu. “Unutacaksın. Emin ol unutacaksın. Bu

adam her kimse, inan bütün bunlara layık değil.”

onu Gail bulmuştu. Hayatının en acıklı olayıydı ve bunu asla aklıdan çıkaramamıştı. India'nın haline baktıkça merak etmekten kendini alamıyordu. Yoksa bir gece önce o kazayı kasten mi yapmıştı? Belki de ölmek istemişti. Ama bu sorunun cevabını India da bilmiyordu. Yatağına uzandı, gözlerini kapadı, aklında sadece Paul vardı. Ve arkadaşının bu hali karşısında Gail göz yaşlarını tutamadı.

328

Yirmi dördüncü Bölüm

k Y SONUNA DOĞRU India yavaş yavaş iyileşti. Başındaki Zxdikisler, saç diplerinden sol şakağına doğru ince bir iz bırakmıştı. Kazanın üzerinden üç hafta geçmesine rağmen yara hâlâ kırmızıydı. Doktorlar

altı aya kadar hiç iz kalmayacağına söz verdiler ve kazayı ucuz atlattığını ve çok daha kötü durumda olabileceğini söylediler. Beyni hasar görebilir ya da ölebilirdi. Şansı yardım etmişti. Şansına o gece birplastik cerrah nöbette olduğu için India'ya estetik dikiş yapılmıştı. Üç hafta sonra hastasını kontrol ettiğinde, doktor yaptığı işten son derece memnun kaldı. Kırık kolunun iyileşmesi dört hafta sürdü, ama

sol kolu olduğu için fazla bir bedensel rahatsızlık vermedi. Onu en çok rahatsız eden boynundan aldığı

darbeydi ve Nisan ayında Raoul telefon ettiğinde hâlâ boyunluk takıyordu. Şehirde India için bir iş teklifi

vardı. Dergilerden biri, bir tecavüz kurbanıyla röportaj yapmak istiyordu. Güzel fotoğraf çekilirse haber

sansasyonel olacaktı. India iki gün düşündükten sonra işi kabul etmeye karar verdi. Biraz oyalanmaya

ihtiyacı vardı. Tecavüz kurbanıyla tanışınca, kadına kanı ısını-verdi. Yirmi beş yaşındaydı ve fotomodellik

yapıyordu. Fakat kendisine tecavüz eden adam suratını dağıtınca meslek hayatı Central Park'taki

Çimenlerin üzerinde son bulmuştu. Adam silahla tehdit etmiş, işi bittikten sonra da Fifth Avenue'de arabadan aşağı atmıştı.

Fotoğraf çekimleri tam iki gün sürdü, tek hoşuna gitmeyen tarafı buluşma yerinin Cariyle olmasıydı.

Sürekli Paul'u hatırlamanın dışında işler yolunda gitti. Bir hafta sonra fotoğ

Paul'u bir daha göremeyeceğine inanamıyordu, fakat Mayıs ayına doğru çaresiz kabullendi. India'yı terk

etmiş, kendi acıları, kendi yaraları ve Serena'nın anılarıyla baş başa kalmayı tercih etmişti. Ve giderken

India'nın içinde bir şeyleri kırmıştı, bunlar bir daha asla tamir olamayacaktı. Artık kaybettiği evliliğinin ve

bu yaraların acısıyla yaşamasını öğrenmek zorundaydı. Nedense Paul'u kaybetmek, onu Doug'u

kaybetmekten daha fazla üzmüştü. Babasının ölümünden beri hayatında hiçbir şeye bu kadar üzülüğünü

hatırlamıyordu. En zayıf ve en hassas anında bütün umutları kaybolmuştu. Zamanla acılarının geçeceğini

biliyordu, ama o zamanın ne kadar süreceğini kestiremiyordu. Belki de ömrü boyunca sürecekti. Çaresi

olmadığını biliyordu. Güzel bir rüyadan uyanmıştı. Paul kalbi ve sevgisiyle birlikte tüm hayallerini de

birlikte götürmüştü. Paul da onu sevmiştir, bunu çok iyi biliyordu. Sonunda ne söylemiş olursa olsun, bunun

doğru olduğunu biliyordu. İsteddiği kadar inkar etsin, bir süre India'yı gerçekten sevmiştir.

Mayısın sonlarına doğru Gail'in doğum gününde birlikte yemeğe çıktılar. India her yıl doğum gününde

Gail'i yemeğe davet ederdi. Bu artık aralarında bir adet halini almıştı. Kazadan sonra, India ancak yeni bir

araba almayı başarabilmişti. Yepyeni bir station wagon almıştı. Gail de onunla bu mutlulu

ğu paylaşıyordu. Arkadaşının yüzüne bakarken, iki aydır sormak istediği fakat bir türlü cesaret edemediği

şeyi düşündü. Artık India kendini toparlamış görüldüğü için biraz cesaretlendi. Aslında hiç üzerine vazife

değildi, ama merakına da hakim olamıyordu. O gün yemeğe oturunca, Gail dayanamayıp sordu. India bir

süre yanıt vermedi, sonra başını çevirdi ve gözleri daldı. Yüzünü döndüğünde çektiği ıstırap açıkça belli

oluyordu. Gizlemenin bir gereği kalmadığını düşünüyordu. Zaten artık önemi kalmamıştı.

“Evet, Paul Ward’di. Yazdan beri telefonda konuşuyorduk. Aslında Serena’nın ölümünden sonra

diyebiliriz. Bir süre sonra beni her gün aramaya başladı. Bir süre en iyi dostum, ağabeyim... hatta her

şeyim oldu. Karanlık tünelin ucundaki ışığı benim için.” Gülümsedi. “Ama o öyle olmadığına yemin

ediyordu. New York’a döndükten sonra bana âşık olduğunu söyledi. Sanırım ben de daha baştan beri

ona âşıktım. O da aynı şeyleri hissediyordu. Hatta Serena daha hayattayken bile, her ne kadar kendisi

farkında değilse de, beni seviyordu. Aramızda çok güçlü bir şey oluştu ve bu onu korkuttu. Feci şekilde korkuttu. Üstesinden gelemeyecek kadar korkuttu. Ve bir haftada her şey bitti. Sebebin çocuklarım,

aramızdaki yaş farkı ve buna benzer bir takım saçma şeyler olduğunu ileri sürdü. Ama gerçekte sebep

kendisiydi. Serena’ya karşı kendini suçlu hissediyordu ve onun için hâlâ onu sevdiğini düşünüyordu. Her

neyse, kaza gecesini ayrılmıştık, her şey bitmişti.” Hâlâ bu konuyu konuşurken içinden ağlamak geliyordu.

Başını kaldırıp Gail’in yüzüne baktığında, göz yaşları yanaklarından süzülüyordu.

“O gece intihar etmeyi düşündün mü?”

Mart'tan beri Gail'in kafasını kurcalayan soruydu bu. Olay tümüyle kardeşinin başından geçen olaya benziyordu,

Danielle Steel

“Sanırım,” dedi India. “Ölmek istedim. Ama bunu yapacak cesareti bulamadım, hâlâ da kazanın nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Sadece deliler gibi ağladığımı, hayatımın sonuna geldiğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra gözlerimi hastanede açtım. Basımdaki dayanılmaz ağrıyla, seninle birlikte eve gittiğimi hatırlıyorum. Ama kalbimin durumu, başımdan çok daha kötüydü.

“O zamandan beri ondan hiç haber almadın mı?” diye sordu Gail. Çok kötü bir hikayeydi ve neredeyse kötü bir şekilde son buluyordu.

India başını iki yana salladı. “Hayır. Bundan sonra da alacağımı sanmıyorum. Gerçekten bitti artık. Kabullenmem uzun sürdü, ama bitti. Ben de onu aramadım ve aramayacağım. Ona daha fazla işkence çektirmek istemiyorum. Zaten ikimiz de yeterince eziyet çektik. Sanırım artık bunu iyice kabullenmenin

zamanı.” Gail başını sallayarak dinlerken, India’nın sözlerinde samimi olmasını diliyordu. Paul gerçekten onu isteme-diyse, India kabullenmek zorundaydı. Belki çok ıstırap çekmişti, ama kabullenmişti.

Bu konuşmadan sonra, Fernando’s Steak House’da güzel bir yemek yediler. Başka şeylerden konuştular. Konu çocuklardan, India’nın haber yaptığı fotomodele ve sonunda Do-ug’un sevgilisine kadar geldi. Bu konu India’yı rahatsız ediyordu aslında, ama o kadar da fazla değildi. Hâlâ zaman zaman Doug’u

düşünüyordu, ama onunla olan evliliği bittiği için de rahattı. Şimdi hayat daha kolay ve sakindi. Birlikte olmak istediği hiç kimse yoktu. Paul’dan sonra, uzun süre kimseyle birlikte olabileceğini sanmıyordu. Gail

de bu konuda fazla konuşmadı. India’nın bu durumda ne kimseyle birlikte olacak,

Buruk Anılar

ne gözü kapalı birisiyle buluşacak, ne de motel odalarında ayak üzeri bedensel tatminler arayacak hali

vardı. Zaten eskiden de bu tür şeylerden hiç hoşlanmazdı. Gail arkadaşının yaralarının, yüzündeki dikişten,

kırık kolu ve incinen boynundan çok daha farklı olduğunu görüyordu. Onun gerçek yaraları kimsenin göremeyeceği, kimsenin erişemeyeceği yerlerde, çok derinlerdeydi. O yaraları Paul açmıştı ve iyileşmesi

çok uzun sürecekti. Hayatında hiçbir erkeği onu sevdiği kadar sevmemişti ve bir daha böyle birşey yaşayabileceğini sanmıyordu. Gail, günün birinde başka birinin olacağını biliyordu, ama asla Paul Ward'ın

bıraktığı boşluğu dolduramayacaktı.

India'nın kolundaki alçı alındığı gün Raoul telefon etti ve yeni bir iş teklifi olduğunu söyledi. India, tecavüz

olayı gibi, şehir içinde bir iş olacağını bekliyordu. Raoul kazayı biliyordu ve onu zora koşmayacağını düşünüyordu.

“Ne durumdasın?” diye sorunca India güldü. Artık yavaş yavaş gülmeye başlamıştı.

“Neden sordun? Beni dansa mı davet edeceksin? Tamam, ben tahmin edeyim. Henüz tam iyileşmiş değilim. Belki samba yapabiliriz. Kafandan neler geçiyor?”

“Samba değil de Afrika dansı hakkında ne düşünürsün?” diye sorunca India'nın birden kalbi çarpmaya

başladı. Bu sözler ona eski günleri anımsatmıştı. “Mesela Rwanda?”

“Çok uzak,” dedi India.

Raoul inkar etmedi. “Evet uzak. Oldukça da zor bir iş olacak. Balta girmemiş ormanlarda bir hastane var. Son yıllarda topladıkları annesiz babasız çocuklara bakıyorlar. Çocukların bir kısmı ağır yaralı, bir

kısmı da fazlasıyla hasar görmüş durumda. Bulaşıcı hastalık kol geziyor ve hepsinin feci sorunları var.

Fakat bakım yetersiz. Bir grup Amerikalı, Fransız, Belçikalı ve Yeni Zelandalı misyonerler projeyi üstlendi. Orası hâ

Dantelle Steel

lâ çeşitli ülkelerden gelen gönüllülerin kaynaştığı bir yer. Kabul edersen çok güzel bir haber olacağı benziyor. Seni zorlamak istemiyorum. Hasta olduğunu ve çocuklarını bırakamayacağını da biliyorum. Sana bağlı, India. Israr yok. Tamamen senin kararına kalmış.”

“Ne kadar sürer?” diye sordu India düşünceli bir ifadeyle.

“Açık söyleyeyim mi? Üç hafta, belki dört olabilir. Ama sen bunu üç haftada halledersin.” Kabul ederse çocukları bırakacak birini bulmak zorundaydı.

“Kabul etmeyi çok isterim,” dedi hiç düşünmeden. Uzun zamandan beri hep böyle bir iş bekliyordu aslında. Yer olarak belki kötüydü, ama şu sıralar tropik tehlikeler ve bulaşıcı hastalıklardan başka tehlikesi yoktu. Ve dünyanın o kısmında çekmiş olduğu bütün fotoğraflar artık güncelliğini yitirmişti. “Bir

kaç gün düşünmeme fırsat verebilir misin?”

“Yarına kadar.”

“Bir şeyler yapmaya çalışacağım.” Bir süre telefonun yanında oturup düşündü ve cesaretini toplayıp kararını verdi. Ne kaybedecekti? En kötü ihtimalle Doug teklifini reddecekti, o kadar.

Doug’u ofisinden arayıp hikayeyi anlattı. Yokluğunda çocuklara bakıp bakamayacağını öğrenmek istiyordu. Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu, sonra Doug hiç beklemediği bir soru sordu.

“Çocuklarla birlikte Westport’da kalabilir miyim?” İlk kez suçlama, aşağılama ve gözdağı yoktu.

Çocuklara olan sorumluluğunu bildiği sürece artık India’nın yaptıkları onu ilgilendirmiyordu,

“Tabii. Kalabilirsin. Çocukları evlerinden uzaklaştırmaktan çok daha iyi olur.”

Doug esas darbeyi ikinci sorusuna saklamıştı. “Tanya da

334

Buruk Anılar

gelebilir mi?” Tanya birkaç haftadan beri çocuklarıyla birlikte Doug’un yanına yerleşmişti. India’nın evinde

kalacak yer boldu, ama Tanya’yı ve çocuklarını kendi evinde barındırmaya meraklı değildi. Bir süre ne

yapacağını düşündü, fakat Afri-ka’daki iş çok cazip geliyordu ve istemeye istemeye kabul etti. Doug

böyle bir şey istediği için üzülmemişti, henüz çocuklara da danışmamıştı ama çocukları babalarına

bırakmak zorun-daysa, Doug’un teklifini de kabul etmek zorundaydı. Çocuklar Tanya’yi ve çocuklarını

sevmiyorlardı. “O halde anlaştık,” dedi Doug. Bu onun tarzıydı ve her zaman işe yarardı.

“Teşekkür ederim, dedi India. “Çok güzel bir hikaye olacağı benziyor.” Çok heyecanlıydı ve Raoul’u arayıp haber vermek için sabırsızlanıyordu.

“Teşekkür ederim, dedi India. “Çok güzel bir hikaye olacağı benziyor.” Çok heyecanlıydı ve Raoul’u arayıp haber vermek için sabırsızlanıyordu.

“Öğrenir öğrenmez sana haber veririm. Ama sanırım hemen.”

“Düşündüğünden de erken,” dedi Raoul. India’nın hemen aşılarını yaptırmaya başlaması gerekiyordu.

Hafta başında yola çıkmalıydı. Bir ıslık çaldı. Hazırlanacak fazla zamanı yoktu, ama ne yapması gerektiğini

biliyordu.

Hemen Doug'u arayıp durumunu anlattı. Doug sorun olmadığını söyledi, India tekrar teşekkür etti. Artık

birbirlerine iki yabancı gibiydiler. On yedi yıl evli kaldıklarına inanmak zordu. Evlilikleri birdenbire ve

kökünden bitmişti. India zaman zaman acaba beni ne kadar önemsiyordu diye düşünmekten kendini alamıyordu. Tanya'nın Doug'un kurallarına kendisinden daha iyi uyduğundan emindi. Çalışma hayatı hiç

olmamıştı. Eski kocası doktordu. Hemşiresiyle evlenmek için karısını boşadığında yüklü bir nafaka vermişti ve Tanya ekonomik olarak özgür bir kadın olduğu için Doug'a yük olmuyordu.

Danielle Steel

O akşam India çocuklara seyahatini anlattı ve yokluğunda babalarının gelip onlara bakacağını söyledi.

Çocuklar bu habere çok sevindiler, ama Tanya'nın da çocukları ile birlikte geleceğini öğrenince hepsi

homurdanmaya başladılar.

“Gelmek zorunda mı?” diye sordu Aimee. Jason dehşet içindeydi.

“O halde ben bu evde kalmam,” dedi Jessica. Artık on beş yaşındaydı. Fakat gidecek bir yeri yoktu.

“Ben Gail’lerde kalabilir miyim?” diye sordu Sam.

“Hayır,” dedi India kesin bir ifadeyle. “Hepiniz burada kalacaksınız ve sorun yaratmayacaksınız. Bu işi

kabul edebilmem için babanız bana bir iyilik yapmaya çalışıyor. Durum bunu gerektiriyorsa sizler de kabullenmek zorundasınız. Zaten hepsi üç hafta.”

“Üç hafta mı?” Çocuklar koro halinde bağırdılar. “Neden?”

“Çünkü uzun bir yola gideceğim. İş o kadar sürecek.”

Çocuklar intikamlarını anneleriyle konuşmayarak, ya da giyecekleri kıyafetten, gidecekleri yer konusuna

kadar her türlü gereksiz konularda gereksiz yere tartışma yaratarak almaya başladılar. Sonraki hafta

süresince India perişan oldu. Aşılarda midesini bulandırıyor ve ateş yapıyordu. Fakat bu seyahate çıkmak ve

bu hikayeyi hazırlamak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Yola çıkmadan bir gece önce çocukları yemeğe çıkardı ve hepsi söylene söylene Tanya'ya iyi

davranacaklarına söz verdiler. Fakat hepsi çocuklarıyla konuşmayacaklarına yemin ettiler.

“İyi davranmak zorundasınız. Babanızın hatırı için.”

O gece, sabaha karşı Sam India'nın yatağına geldi. On yaşını yeni bitirmişti. Jason on üçüne basmıştı.

Buruk Anılar

muştı. Fakat içlerinde bir tek Sam, arada sırada annesinin koynunda yatıyordu. Onu en çok Sam özleyecekti. Ama Doug yanlarında olacağı için India'nın içi rahattı. Hatta Tanya telefon edip çocukların

okul servisini üstlenebileceğini bile haber vermişti. Ve ilk kez India, Tanya'nın kendisine yanaşmak istediğini fark etti. Doug'un yaşamının bu kadar değişmiş olduğunu görmek çok garip geliyordu. Ama köprü'nün altından çok sular geçmişti. India Tanya'ya çocuklar kadar karşı değildi. Çocuklar onun çok "sinsi" olduğunu, kendileriyle bebek-mişler gibi konuştuğunu ve çok fazla makyaj yapıp, çok fazla parfüm

kullandığını söylüyorlardı. Fakat India çok daha kötüsü de olabileceğini düşünüyordu. Doug, çocuklardan

nefret eden yirmi iki yaşında bir genç kıza da tutulabilirdi, hiç değilse Tanya öyle değildi. Çocuklarla arası

iyi gibi görünüyordu.

Doug ile Tanya, Indianın gittiği gün geleceklerdi. India gitmeden önce herşeyi hazırladı. Listeler yaptı,

tarifler yazdı ve buzdolabını bir hafta yetecek kadar yiyeceklerle doldurdu. Mikrodalgada çabucak pişirilecek birkaç yemek de hazırlayıp bırakmayı düşündü, ama Doug, Tanya'nın yemek yapmaktan hoşlandığını ve çocuklar için yemek pişirmekten zevk alacağını söyledi.

Sabah çocuklara kahvaltı hazırladı, okula yolcularken hepsini öptü ve uslu olmalarını tembihledi.

Gerekirse diye acil telefon numaralarını da yazıp bırakmıştı, fakat kendisine ulaşmalarının çok zor olacağını da söyledi. Hastanede bir çeşit telsiz telefon vardı, ama mesajlarının geç ulaşmasından

korkuyordu. Bir hafta boyunca çocuklarla konuşmamak aslında hepsini huzursuz ediyordu. Ama onların emin ellerde olduklarını, Doug ve Tanya sayesinde evlerinde kalarak tedirgin olmadıklarını bilmek ona yetiyordu.

Buruk Anılar— F.22

337

Danielle Steel

Gitmeden önce Gail'e telefon etti ve çocukları boşlamamasını rica etti. Gail de ona iyi şanslar diledi.

India'nın gitmesinden hiç hoşlanmamakla birlikte, bu işin ona iyi geleceğini biliyordu. Afrika'daki bu iş

teklifini kabul ettiğinden beri eski kişiliğine kavuşmuştu. Paul onu terk edeli iki ay oluyordu, o günden beri

India ölü gibiydi. Gail bu yolculuğun bir şekilde arkadaşına iyi geleceğini düşünüyordu. Bir defa çok meşgul olacaktı ve çok uzaklarda, dünyanın öteki ucunda olacağı için ona Paul'u hatırlatacak bir şey olmayacaktı.

Yolculuğun ilk etabı gündüz uçağı ile gittiği Londra'da başlıyordu. Bir gece havaalanına yakın bir otelde

kalacak, ertesi gün Uganda'da Kampala şehrine uçacaktı. Oradan küçük bir uçakla Rwanda'nın başkenti

Kigali'ye geçecekti. Ondan sonra çalılıklı yollardan bir jiple Lake Kivu'nun güneyindeki Cyangugu'ya

gidecekti. Yolda blucin pantolon ve dağ çizmelerini giydi, omuzuna da eski fotoğraf makinesini astı, diğer

eşyalarını küçük bir el çantasına sığdırmıştı. Evden çıkınca bir süre durup etrafına bakındı, herşeyin

yolunda gitmesi için duasını etti ve köpeğin başını okşadı.

“Ben yokken onlara sen bakacaksın,” dedi Crockett'e. Köpek kuyruğunu salladı. Sonra yüzünde mutlu bir

gülümseme ile onu havaalanına götürecek servis arabasına doğru yürüdü.

Yolculuk sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Ve ilk etap Raoul'un söylediğinden bile zordu. Kigali'den

Cyangugu'ya giden uçak iki kişilik, yumurta kabuğu gibi bir şeydi. India küçük el çantasını bile koyacak

yer bulamadı. Hava boşluklarında korkunç şekilde sallanıyor, ağaçları yalıyarak geçiyordu. Sonunda çalılıların arasında boş bir alana indiler. Fakat manzara inanılmayacak kadar güzeldi. Zaten uçak daha inmeden fotoğraf çekmeye başlamıştı. Jip diye verdikleri şey de, nereden bulduklarını bilmediği, eski bir

Rus kamyoneti idi. Fakat bin

Buruk Antlar

dikten az sonra India, eski sahiplerinin bu garip kamyoneti çalışmadığı için bıraktığını anladı. Yarım saatlik

yolu ancak iki buçuk saatte alabildiler. Her yarım saatte bir kamyonetin başka bir yerini tamir etmek ya da

saplandığı çamurdan çıkarmak için durmak zorunda kaldılar. Daha yarı yolu bulmadan India bujiler ve

vites kutusu konusunda uzman kesilmişti.

Ona Güney Afrikalı bir şoför vermişlerdi. Üç yıldır orada yaşayan Yeni Zelandalı ile birlikte gelmişti.

Adam yöreyi çok seviyordu, çevredeki kabileler hakkında oldukça bilgi verdi. Özellikle de Hutu ve Tutsi

kabileleri. Zaten hastanedeki çocukların çoğu bu kabilelerden geliyordu.

“Çok güzel bir yazı olacak,” dedi. Çok yakışıklı bir çocuktü, fakat India'nın yarı yaşındaydı. Dünyanın bu

ucunda, zorluklarla başa çıkabilmek için insanın genç ve istekli olması gerekiyordu. Oysa kırk dört yaşındaki

India, ekipteki diğerlerine kıyasla yaşlı bir kadın konumundaydı. Ama zaten sadece üç hafta kalacaktı.

“Nereden erzak alıyorsunuz?” diye sordu India. Hava çoktan kararmıştı, ama adamların ikisi de

korkulacak bir durum olmadığını söylediler. Ancak karşılılarına fil ya da kaplan çıkarsa tehlikeli olabilirdi

ama önlemlerini almışlardı. İkisinde de tüfek vardı ve ikisi de iyi nişancıydılar.

“Nereden olursa,” dediler.

“Umarım bu kamyoneti aldığınız yerden almıyorsunuz

dur.”

Gülüştüler. Pek çok yabancı ülkeden erzak geliyordu. KV zıl Haç da yardım gönderiyordu. Gidecekleri

yere vardıklarında saat gece yarısı ikiye. India’yı doğruca çadırına götürdüler. Küçük ve havasız bir çadırdı, az gelişmiş ülkelerin savaş kalıntısı çadırlarına benziyordu, ama India’nın aldıracak hali yoktu. Bir

uyku tulumu ile portatif bir yatak verdiler. Fil ve gergedan

Danielle Steel

sürüsü gelmesi ihtimali olduğundan, kolayca kaçabilmesi için botlarını çıkarmadan uyumasını tavsiye ettiler. Ayrıca yılanlara dikkat etmesini söylediler.

“Harika,” dedi India. Ama burası Londra değil, Afrika’ydı ve o kadar yorgundu ki neredeyse ayakta uyuyacaktı.

Ertesi sabah çevreden gelen seslerle uyandı, kampta hayat başlamıştı. Çadırdan çıktı, üzerinde hâlâ gelirken giydiği kıyafet vardı, saçlarının ve dişlerinin fırçalanmaya ihtiyacı vardı. Tam karşısında hastaneyi

gördü. Hastane denilen yer iki yıl önce Avustralyalılar tarafından inşa edilen büyük bir kulübeydi. Herkes

bir işle meşguldü.

gördü. Hastane denilen yer iki yıl önce Avustralyalılar tarafından inşa edilen büyük bir kulübeydi. Herkes

bir işle meşguldü.

Çok güzel bir sabahtı fakat sıcak çoktan basmıştı. Ceketini çadırda bırakmıştı ve açlıktan ölüyordu.

Afrikalı yerliler için garip bir yemek, diğerleri için de donmuş gıdalardan ve yumurtadan oluşan iğrenç

şeyler vardı. Çoğunluk meyve yemeyi tercih ediyordu. India’nın tek ihtiyacı bir fincan kahveydi. Sonra da

hikayesini hazırlamak için görüşmesi gereken insanları yazdığı listeye bakacaktı.

Akşam onu getiren Yeni Zelandalı ile birlikte bir grup adam geldiğinde India kuru bir tost parçasıyla

birlikte ikinci fincan kahvesini bitirmek üzereydi. Birisi adamların pilot olduklarını söyledi. Adamlardan biridikkatini çekti. Bir yerden tanıyor gibiydi. Üzerinde pilot ceket ve başında beysbol şapkası vardı, fakat

yüzünü göremiyordu. Ayrıca önemi de yoktu. Burada kimseyi tanıımıyordu. Eskiden yaptığım seyahatlerde

rastladığım biri olabilir diye düşündü. Ama pek de mümkün

340

Buruk Anılar

değildi. O zamanlar tanıdığı insanların çoğu ya emekli olmuş, ya da öldürülmüştü. Bu işte başka seçenek

yoktu zaten ve ömür boyu yapılacak gibi bir iş değildi. Her an tehlike vardı ve pek çoğu bir süre sonra

masa başı işlerini tercih ederek ayrılıyorlardı.

O sırada Yeni Zelandalı el sallayarak kendisine doğru gelmeye başladı. Pilotlar da peşinden geldiler.

Pilotlardan biri kısa boylu ve şişmancaydı. İkincisi zenciydi. Üçüncü pilota bakınca nefesi kesilir gibi oldu.

Karşısında Paul duruyordu Hayret ve dehşetle birbirlerine bakakaldılar. O sırada diğerleri India'nın oturduğu masaya gelmişlerdi. Adı lan olan Yeni Zelandalı India'yı tanıştırdı fakat, Paul'u görünce India'nın

yüzünün aldığı ifadeyi farketmemesi mümkün değildi. Kağıt gibi bembeyaz olmuştu.

“Tanışıyor musunuz?” diye sordu lan. Birden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

“Daha önce karşılaşmıştık,” dedi India ve herkesin elini sıktı. Birden Paul'un Serena ile evlenmeden önce

bu tür uçaklarda pilotluk yaptığını anlattığını hatırladı. Serena ile evlendikten sonra bırakmıştı. Şimdi çok

daha faal bir görev almıştı/ Diğerleri gittiler fakat Paul oyalandı.

En az India kadar şaşkındı. Hiç kimse böyle bir yerde karşılaşacaklarını tahmin edemezdi. India'ya

göre

son derece kötü bir kazaydı.

“Özür dilerim, India,” dedi Paul. India’nın ne kadar öfkelenildiğini görebiliyordu. Paul’u unutmak ve kendini

toplamak için dünyanın en ücra köşesine gitmiş ve onunla burun buruna gelmişti. Bir kabus gibiydi. “İnan

bilmiyordum...” .

“Hayır, biliyordun.” Gülümsemeye çalıştı. Yapılacak en uygun şey buydu. “Bunu bana eziyet etmek için

yaptın.” Paul India’nın gülümsediğini görünce rahatlamıştı.

Danielle Steel

“Sana böyle bir şeyi asla yapamam.”

“Sana böyle bir şeyi asla yapamam.”

“Biliyorum. Ne zaman geldin?”

“Dün gece.”

“Biz de bir saat önce Cyangugu’dan geldik.”

“Öyleymiş. Ne kadar kalacaksın?” Sadece o gün kalacağını söylemesi için içinden dua ediyordu.

“İki ay. Sürekli yiyecek getirmek için gidip geleceğiz, ama üssümüz bu kamp olacak.”

“Harika,” dedi India. Olanlara bir türlü inanamıyordu.

“Ya sen? Sen ne kadar kalacaksın?”

“Üç ya da dört hafta. Sanırım en iyisi elimizden geldiği kadar bu sürenin tanıtım çıkarmak,” dedi India.

Paul’u görmek bile acılarının depreşmesine neden oluyordu. Sanki taze yaraya tuz basmak gibi bir şeydi.

Biraz zayıflamış olmasına rağmen Paul eskisinden iyi görünüyordu ve hâlâ insanı rahatsız edecek kadar

yakışıklı ve genç görünüyordu. Aynı geçirdikleri zaman Paul’a pek etki etmemişe benziyordu.

“Senden uzak durmaya gayret edeceğim,” diye söz verdi. Fakat ikisi de henüz, kampta insanların

birbirlerine çok yakın çalıştıklarını bilmiyorlardı. Bütün günü herkes birlikte geçiriyordu. Gerçek bir takım

ruhu vardı ve kimsenin grubun dışında kalması mümkün değildi.

“Teşekkür ederim,” dedi India ve yerinden kalkıp fincanını tepsiye koydu. Paul onu kederli bir ifade ile

süzüyordu. India ona rüyalarının ne durumda olduğunu soracak kadar cesaretli değildi. Oysa kendisi, Mart’tan beri çoğunluğunda Paul’un bulunduğu kabuslar görüyordu.

““Sen nasılsın?” diye sordu Paul birlikte yürürlerken.

“Nasıl olmamı bekliyorsun?” diye sordu India. Paul başını salladı. Ne olduğunu henüz tam olarak kestiremiyordu, ama India’nın yüzünde bir değişiklik farketmişti. India gittikten sonra değişikliğin alnından

şakağına doğru uzanan yara olduğunu farkettili. Nasıl olduğunu sormak istedi, ama India çoktan yanından

uzaklaşmıştı. Paul arkadaşlarının yanına doğru yürürken, sanki bir yerlerine bir bıçak saplanıyor gibi acı

hissettili. Ama bu sefer neden Serena değildi. Bu sefer India ve hâlâ ona olan duygularıydı. Ona hâlâ bu tür

duygular besleyebileceğini hiç tahmin etmemişti.

343

Yirmi beşinci Bölüm

SONRAKİ İKİ GÜN süresince Inda ile Paul ellerinden geldiği kadar birbirleri ile ilgilenmemeye gayret

ettiler, ama ikisi de çok zorlanıyorlardı ve daha kötü sonuçlara yol açıyordu.

ettiler, ama ikisi de çok zorlanıyorlardı ve daha kötü sonuçlara yol açıyordu.

“Olmuyor, değil mi?” diye fısıldadı India’nın kulağına, kimseye duyurmamak için. Elinde olsa hemen gitmek istiyordu, ama çok önemli bir görev üstlenmişlerdi. India’nın da hikayeyi bitirmek zorunda

olduğunu biliyordu. İkisinin de bir yere kımıldaması mümkün değildi. O birkaç hafta India için zor olacağına

benziyordu. Paul için de pek kolay olmayacaktı. India’yı her gördüğünde kalbi duracakmış gibi oluyordu.

Ve India her yerdeydi. Günde en az on kez kendini ona bakarken buluyordu. Ve her bakışında kendini

daha kötü hissediyordu. India'nın gözlerinde yaralı, hüzünlü bir ifade vardı. Ona baktıkça içinden ağlamak

geliyor, ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

“Dert etme,” dedi India sakin ve kibar haliyle. Ama Pa-ul'un dert etmemesine imkan yoktu. Ona neler yaptığını görmemek mümkün değildi. India başını çevirdiğinde dudakları titriyordu. Paul üzerinde bıraktığı

etkiyi görmesini ve hissetmesini istemiyordu. Onu ilk gördüğü andan beri o duygular içindeydi ve şimdi bu

duygulan ölünceye kadar içinden atamayacağını hissediyordu. Yaralarının ölünceye kadar

iyileşme-yeceğine inanmaya başlamıştı. Paul gerçekten hayatının aşkıy

di. Kendi kendine en derin aşkların bile unutulabileceğini tekrarlayıp duruyordu. İnsanüstü bir güç sarf

ediyordu ve başaracaktı. Bir şekilde başaracaktı.

Birkaç dakika içinde diğerleri masadan kalktılar, Paul ne yapacağını bilmez bir halde India'ya bakıyordu.

“Ne oldu sana?” diye sordu. Onu New York'da en son gördüğünde başındaki yara izi yoktu. Büyük ve

taze bir yara iziydi. Ve ilk karşılaştıkları gün India'nın boynunda ortopedik yakalık görmüştü. Boynu ağrıdıkça takıyordu. Uzun yolculuktan sonra oldukça ağrısı olmuştu. Paul elini uzatıp yara izine dokunmak

istedi, India başını kaçırdı.

“Düelloda yaralandım,” dedi India konuyu değiştirmeye çalışarak, ama bu şaka Paul'un hoşuna gitmemişti. “Kaza geçirdim.”

“Araba kazası mı?” India başını salladı. “Ne zaman?” Ayrıldıklarından beri India'ya neler olduğunu tüm

detaylarıyla öğrenmek istiyordu. India'nın çok derinlerde, kimsenin göremeyeceği yerlerde çok daha derin

yaraları olduğunu hissediyordu.

“Bir süre önce,” dedi India. Ama Paul yüzüne baktıkça içi sızlıyordu.

“Hemen sonra değil mi?” Düşüncesi bile yeterince acı veriyordu ve Paul kendini çok daha suçlu hissetmeye başlamıştı. Kazanın ayrıldıkları gece olduğunu India'in yüzüne bakar bakmaz anlamıştı.

“O gece,” dedi India.,

“O gece mi?” Paul dehşet içinde yüzüne bakıyordu. “Eve dönerken mi?” India başını salladı. “Seni bırakmamam gerekirdi. İçime de doğmuştu.”

“Benim de öyle,” dedi India Pual’un yaptıklarını hatırlayarak. O kazada ölebilirdi. Aslında ölmüş olmayı

tercih ederdi.

“Çok mu kötüydü?”

346

Buruk Anılar

“Oldukça.”

“Ertesi gün telefon ettiğinde neden söylemedin?”

“Artık senin sorunun değildi. Benim sorunumdu.” Paul o gün India’nın telefonda ne kadar bitkin

konuştuğunu hatırladı. Bu halini fazlasıyla üzgün olduğuna yorumlamıştı.

“Çok üzüldüm. Ne diyebilirim?”

“Merak edecek bir şey yok. İyileştim.” Ama gözleri tamamen başka bir masal söylüyordu. Mümkün

olduğu kadar Pa-ul’dan uzak durmaya gayret ediyordu. Ama pek işe yaramıyordu. Ona bu kadar yakın

olmak ve gözlerindeki ifadeyi görmek işi zorlaştırıyordu. Paul’u çok iyi tanıyordu. Paul nasıl onun çektiği

acıları hissediyorsa, o da Paul’un acılarını hissediyordu. Ve tıpkı kendisi gibi, Paul’un da duygularının

değişmediğini anlıyordu. Ne söylerse söylesin, sevgisi bitmemişti. India bunları hissediyordu. Ama faydası

yoktu. Paul ikisinin de hayatlarını, mutluluklarını ve geleceklerini yıkmıştı. Buraya gelmesinin nedeni de bu

neydi? Kaçmak. Kendisi de buraya anılarından kurtulmak için gelmemiş miydi? Fakat ikisinin de aynı

yere gelmiş olması hayatın garip bir cilvesi değil miydi? Galiba Tanrı onlara küçük bir oyun oynuyordu. Ya

da kader öyle istiyordu. ‘ |

“Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu India. Böyle bir yerde birbirlerinden uzak durmaları mümkün

değildi. Şartlar hiç uygun değildi ve Paul’a baktıkça ne kadar umutsuz olduğunu anlıyordu.’

“Belki dişimizi sıkıp bir süre dayanmalıyız,” dedi Paul. “Çok özür dilerim, India. Seni burada görebileceğim milyonlarca yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

“Benim de. Bana bu işi bir hafta önce teklif ettiler. Birden çok cazip geldi, Doug’la kız arkadaşı çocuklara

bakmayı kabul ettiler.”

Danielle Steel

“İkisi birlikte mi?”

Paul şaşırmişti. Bu yeni bir gelişmeydi.

“Sen ne zamandır bu işi yapıyorsun?” diye sordu India. Kampta herkes Paul ve arkadaşlarının olağanüstü

işler yaptığını anlatıyordu. Paul ekip başkanıydı, kaptan pilotu ve sağlanan yardımlarda aslan payı ondaydı.

“Mart’tan beri,” dedi. “Tekneye döndükten sonra, hayatımın sonuna kadar orada oturamayacağımı anladım.”

“Tekne şimdi nerede?”

“Antiblerde. Buradaki işler yolunda giderse ve yerime bakacak birini bulursan yazın tekrar tekneye giderim diye düşünmüştüm. Olmazsa burada kalabilirim.” Zor bir yaşamdı ama Paul işini çok iyi yapıyordu. “Her neyse, iki hafta boyunca seni rahatsız etmemek için elimden geleni yaparım. Zaten bu hafta iki seferimiz var. Bunun dışında yapabileceğim fazla bir şey yok. Burada bana ihtiyaçları var. Sana

da.” India’nın bu zavallılara basın yoluyla sağlayacağı yardım, yaşamaları ve projenin başarıya ulaşması için

gerekliydi. O da gerçekten Paul kadar önemli bir görev üstlenmişti. İkisinin de orayı terk etmelerine olanak yoktu.

“Antiblerde. Buradaki işler yolunda giderse ve yerime bakacak birini bulursan yazın tekrar tekneye giderim diye düşünmüştüm. Olmazsa burada kalabilirim.” Zor bir yaşamdı ama Paul işini çok iyi yapıyordu. “Her neyse, iki hafta boyunca seni rahatsız etmemek için elimden geleni yaparım. Zaten bu hafta iki seferimiz var. Bunun dışında yapabileceğim fazla bir şey yok. Burada bana ihtiyaçları var. Sana

da.” India’nın bu zavallılara basın yoluyla sağlayacağı yardım, yaşamaları ve projenin başarıya ulaşması için

gerekliydi. O da gerçekten Paul kadar önemli bir görev üstlenmişti. İkisinin de orayı terk etmelerine olanak yoktu.

diğimiz bir güç bizi burada, kusurlarımızı affettirmek için bir araya getirdi.”

“Senin affedilecek bir kusurun yok, India,” dedi Paul. “Sen bana hiçbir şey yapmadın.”

“Seni korkuttum. Bu yeter. Hiç aklında olmayan şeyleri yaptırmak için aklını çeldim.” İki de bunların

doğru olmadığını biliyorlardı. Aşkını ilk itiraf eden Paul olmuştu. Kapılan açıp India’yı içeri davet eden yine

oydu. İki gün sonra da onu kolundan tutup dışarı atmış, kapıları da ebediyen suratına kapatmıştı.

“Ben kendi kendimi korkuttum,” dedi Paul. “Sen korkutmadın. Ben seni incittim. Hiç değilse bunu

unutmayalım. Burada suçlu hissetmesi gereken biri varsa o da benim.” India bu sözleri inkar

edemeyecekti, ama yine de bütün olanları unutmanın işin en kolayı olduğunu düşünüyordu. Paul’a olan

duyguları ne olursa olsun, ya da Paul onu ne kadar incitmiş olursa olsun, burada bunlara yer yoktu.

“Sen bana daha ilk başlarda benim için tünelin ucundaki aydınlık olmak istemediğini söylemiştin zaten.

Olmadın da. Beni baştan açıkça uyarmıştın.” India yine soğuktan yarı donmuş bir vaziyette telefon

kulübesinde Paul’un bu sözleri söylediği günü hatırladı. Kelimeler havadan bile soğuk gelmişti. Fakat Mart

ayında Paul’un fikrini değiştirdiğini görünce şaşırılmıştı. Ama birkaç günlüğüne değiştirmişti. Yaşadıkları o

kısacık ve bir daha yaşanması mümkün olmayan mutluluk paramparça olmuş bir düş gibi geliyordu şimdi.

Artık India’nın umutlarında Paul’un yeri yoktu. Paul’un kinde de onun yeri yoktu. Artık ona umutlarını

bağlayamazdı. Paul da böyle bir şeyi zaten istemiyordu. O sadece Serena’nın geçmişte kalan anıları ve

yakasını bırakmayan korkularıyla birlikte yaşamak istiyordu. Ve de India'yı istemiyordu. Artık bunu çok

yordu. “Olanları artık geride bırakmamız gerekiyor. Belki de bu bizim için bir sınav. Karşı koymak zorundayız.” India yüzünde mahzun bir ifadeyle ayağa kalktı ve Paul’un eline dokundu. India’yı görünce

Paul’un aklı yine karışmıştı. Ama In-dia’nın ne söylemek istediğini anlıyordu. “Arkadaş olabilir miyiz?” diye

sordu India dobra bir ifadeyle.

Paul’un aklı yine karışmıştı. Ama In-dia’nın ne söylemek istediğini anlıyordu. “Arkadaş olabilir miyiz?” diye

sordu India dobra bir ifadeyle.

“Yapmak zorundayız. Zaten hepsi üç hafta.” India kestirme yolu tercih etmişti. Kapıları yüzüne kapatıp,

onu aramayan ve kendisini de aramamasını isteyen Paul’du. India da hiç aramamıştı. Şimdi de üç hafta

süresince arkadaşı olmayı teklif ediyordu. India elini uzattı, Paul sıkmak istemedi. Elleri cebinde bekledi.

“Deneyeceğim,” dedi ve India’nın yanından uzaklaştı. In-dia’ya kızgın değildi, ama kendini çok kötü hissediyordu ve onu görmek bu durumu büsbütün kötüleştirmişti. Görüşmedikleri günlerde India’yı deliler

gibi özlemişti. Tekrar görünce yaralan yeniden kanamaya başlamıştı. Ama hâlâ Serena’ya aitti, bunu biliyordu artık. India’nın teklifinin son derece soylu ve akıllı bir teklif olduğunun da bilincindeydi. Artık bu

durumu kabullenmesi ve elinden geleni yapması gerekiyordu. India ona olan duygularını çok iyi tahlil etmişti. Bundan sonra sevgili olamayacaklarına göre, onunla arkadaş olmak istemişti.

“Siz ikiniz eski birer düşman mısınız?” diye sordu o gece lan çadırlarına dönerlerken.

“Onun gibi bir şey,” dedi India. Birkaç günlüğüne sevgili olduklarını söylemekten çok daha kolaydı. “Ama üstesinden geleceğiz. Bunun için buradan daha uygun bir yer olduğunu sanmıyorum.” Fakat gece, uyku tulumuna girip, kıvıldadığı hatta nefes aldığı zaman bile yıkılacakmış gibi olan dar porta

350

tif yatağına uzandığı zaman sadece Paul’u düşündü. O gün çok güzel fotoğraflar çekmiş, ilginç bilgiler

toplamıştı. Buna rağmen kafasında sadece Paul ve onunla arkadaş bile olmak istemediği fikrinden başka

bir şey geçmiyordu. Ona bu kadarını bile çok görüyordu. Teklifi acılarına acı katmaktan başka bir işeyaramamıştı. Üzerine düşeni, pahalıya mal olmasına rağmen yapmıştı. Paul’a her baktığında, ya da her

konuştuğunda içinden ağlamak gelmişti. Şimdi yalnız yatağında, sessiz sessiz hıçkırarak içinden gelen şeyi

rahat rahat yapıyordu.

Ertesi gün Paul iki günlüğüne Kinshasa’ya gitti. Onu kampta görmemek India için çok iyi oldu ve kendini

tümüyle işine yoğunlaştırdı. Hasta çocukları ziyaret etti, fotoğraflarını çekti ve öksüzlerle konuştu.

Doktorların cüzzamlıları Paul sağladığı modern ilaç ve tedavi yöntemleriyle tedavi ettiklerini gördü. Zarif

ve sessiz haliyle kampta el atmadık yer bırakmadı. Fotoğraf makinesinin objektifinden gördüklerini

yüreğinin derinliklerine sakladı. Paul döndüğünde pek çok arkadaş edinmişti ve kendini daha iyi hisetmeye

başlamıştı.

Cuma gecesi, hemşireler parti yaptılar, herkesi katılmaya neredeyse zorladılar, fakat Paul’un gideceğini

bildiği için India gitmemekte kararlıydı. Ona arkadaş olmayı teklif etmiş, fakat kabul ettirememişti. Artık

onunla yüz yüze gelecek gücü kendinde bulamıyordu. Burası şimdilik Paul'un evi gibiydi, onun bölgesiydi

ve India onu görmek istemediği için partiye gitmeyecekti. Çünkü o sadece üç hafta kalacak bir misafirdi.

Çadırında kalmayı tercih etti.

Sıcaktan bunaldığı için saçlarını tepesinde toplamış, rahatsız yatağına uzanıp fenerin ışığında kitap okumaya çalışırken dışarda bir ses duyup yerinden sıçradı. Bir hayvan daha da kötüsü bir yılan geldiğini

sandı. Fenerini çadırın girişine tutup, hayvan gördüğü an çığlık çığlığa bağırmaya hazırlandı.

Danielle Steel

Fakat karşısında Paul'un yüzünü görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı.

"Oh," dedi fakat rahatlamıştı. Paul fenerin ışığından kaçınmak için gözlerini kırpıstırıyordu.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu. Işıktan korunmak için kolunu gözlerine siper etmişti. India fenerin ışığını yere çevirdi.

"Evet. Yılan sandım."

"Doğru bilmişsin," dedi Paul ve son derece ciddiydi. "Neden partiye gelmedin?"

"Yorgunum." India yalan söyledi.

"Hayır, değilsin. Sen hiç yorulmazsın." Paul anlamıştı. Aslında India'yı iyi tanıyordu. India da onun

kalbinden geçenleri okumasından korkuyordu. Uzun süre bütün sırlarını Paul'a anlatmıştı. Paul artık onun

neler hissettiğini, neler düşündüğünü ve nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu.

"Olabilir, ama bu gece yorgunum. Ayrıca okumam gereken bazı şeyler var."

"Arkadaş olabileceğimizi söylemiştin." Sesi kaygılıydı. "Denemek istiyorum."

"Arkadaşız," dedi India. Ama ikisi de olmadıklarını biliyorlardı.

"Değiliz. Hâlâ yaralı aslanlar gibi birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Arkadaşlar böyle yapmaz."

Yüzünde üzgün bir ifade vardı, çadır direğine yaslanıp India'ya baktı.

"Bazen yapmak zorunda kalabilirler. Bazen arkadaşlar da birbirlerini tehlikeye atabilirler ya da

kızdırabilirler."

"Seni incittiğim için çok üzgünüm, India," dedi Paul. Pişmanlığı sesinden açıkça anlaşılıyordu. India onu

kalbinden çıkarmak için büyük çaba gösteriyordu. Ama düşündüğü ve sandığı kadar kolay değildi.

“Öyle

yapmak istemedim... hiç istemedim... ama elimde değildi. Mecbur kaldım.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Seni anlıyorum,” dedi India ve kitabını kenara bırakıp ayağa kalktı. “Geçti artık.” Hüzünlü bakışlarını Paul’un gözlerine dikti. Birbirlerine verdikleri acının biteceği yoktu.

“Hayır, geçmedi. İkimiz de hâlâ ölüyüz. Ya da ben hâlâ ölüyüm. Hiçbir şeyin faydası olmadı. Şeytankovucu ve büyü haricinde her şeyi denedim. Ben Serena’ya aitim. Ölünceye kadar da öyle olacak.”

“Ama sen asla ona sahip olamadın, Paul. Buna izin vermezdi. O da sana sahip değil. Kendine biraz zaman tanı, her şey yoluna girecek.”

“Benimle partiye gel. Sadece arkadaş olarak. Biraz konuşmak istiyorum. Çok özledim.” Gözleri dolmuştu. O sırada barış için onu partiye davet etmekten başka bir şey aklına gelmiyordu.

“Ben de çok özledim.” Altı ay boyunca birbirlerine o kadar çok şey vermişlerdi ki, bunun yokluğuna alışmak hiç kolay olmuyordu. Ama alışmak zorundaydılar. “Belki de zorlamamak en iyisi.”

“Ben de çok özledim.” Altı ay boyunca birbirlerine o kadar çok şey vermişlerdi ki, bunun yokluğuna alışmak hiç kolay olmuyordu. Ama alışmak zorundaydılar. “Belki de zorlamamak en iyisi.”

“Karakterimi sağlamlaştırıyor.”

India güldü. Paul’un ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelemiyordu. Fener ışığında bile çok yakışıklı görünüyordu.

“Gözlerini kör edeceksin. Haydi gidelim.” India’yi almadan gitmeye niyeti yoktu.

“Gelmek istemiyorum,” diye direndi India.

“Umurumda değil.” Ping pong oynar gibiydiler. “Çabuk kışını o yataktan kaldır India. Gerekirse seni omzuma atar götürürüm.” India gülmeye başladı. Paul bir çılgındı ve India onu hep sevecekti. Ama onu

unutmak zorundaydı, onun için bu üç hafta çok zor olacaktı. Onu zaten kaybetmişti. O halde birlikte biraz

eğlenmenin ne zararı vardı? İki aydır onu deliler gibi özlemişti. Geri dönüş değildi bu. Sadece bir fırsat,

geçmişini hatırlatacak bir fırsattı.

Ağır ağır uyku tulumunun içinden çıktı. Üzerinde hâlâ tişörtü ve pantolonu vardı. İçinde böcek olup olmadığına baktıktan sonra botlarını giydi ve ayağa kalktı. “Hazırım, efendim. Önümüzdeki üç hafta

süresinde dostuz. Ondan sonra da ebediyen hayatımdan çıkacaksınız.”

“Çoktan çıktığımı sanıyordum,” diye mırıldandı Paul. Sonra birlikte tepeyi tırmanıp, parti mahalline doğru

yürüdüler.

“Evet, son derece gerçekçiydi,” dedi India, Paul’a dokun-mamaya gayret ederek. “Carlyle’deki veda sahnesi bana gerçek gibi gelmişti.”

“Bana da öyle,” dedi Paul. India’nın başındaki yara izi de en az o kadar gerçekti. Engebeli bir yerden atlarken India’ya elini uzattı. Çok güzel bir geceydi ve Afrika’nın kendine özgü sesleri kulaklarına geliyordu. Rwanda’nın kendine has kokusu ve görüntüleri vardı. Her tarafta çiçekler açmıştı ve onların

ağır kokularını India hayatı boyunca unutamayacaktı. Bir de hiç unutamayacağı kampta yakılan ateşin kömür kokusu ile yiyeceklerinin kokularının karışımıydı.

Sessizce parti kalabalığının arasına karıştılar. Paul arka

Buruk Antlar

India uzun süre hemşirelerle konuştu, hazırladığı makale için daha fazla bilgi topladı ve partiden ayrılan

sonuncu kişilerden biri oldu. Paul arkasından baktı ama peşinden gitmedi. India'nın güzel vakit geçirdiğini

düşünmek bile ona yetiyordu. Çok içtiği halde, diğer pilotlarla paylaştığı çadırına döndüğü zaman hâlâ

ayıktı. Burada hiç kimsenin lüksü yoktu. Ancak en gerekli ihtiyaçlar vardı. Peace Corps ve Costa Rica

bile buradan daha iyiydi. Ama India'nın hoşuna gidiyor ve ruhunu tazeliyordu, zaten bu tür yaşama yabancı değildi.

Ertesi gün kampa gelen yeni öksüzlerin fotoğraflarını çekmekle geçti. Biraz öğrendiği Kinyarwanda diliyle

onlara sorular sormaya çalıştı, ama çocuklar konuşmasına güldüler. India da onlara katıldı. Yavaş yavaş

espri yeteneğini kazanmaya başlıyordu. Hafta çok dolu geçti. Pazar günü Belçikalı misyonerlerin inşa ettikleri kilisede pazar ayini vardı. India diğerleri ile birlikte ayine katıldı. Öğleden sonra, Yeni Zelandalı

lan, India'yı jiple çevreyi dolaştırmayı teklif etti. Daha çok fotoğraf çekebilecekti. Gün boyunca Paul'a hiç

rastlamamıştı, lan onun Cyangu'u'daki pazara gittiğini söyledi. Hiç değilse böylece birbirlerinden uzak

oluyorlardı.

Ertesi gün giyinirken, çadırı tutan komik direğe vurulduğunu duydu. Blucinin fermuarın! çekerken

aralıktan gözünü uydurup dışarı baktı. Yalınayak gezmemesini ikaz etmişlerdi, ama ayaklan çıplaktı.

Saçları taranmamıştı ve sarı bir ipek gibi güzel yüzünü çevreliyordu. Gelen Paul'du.

Danielle Steel

“Ayakkabılarını giy.”

“Giyeceğim.”

“Ayağını bir şey sokacak.”

“Uyardığın için teşekkür ederim.” Sabahın bu erken saatinde Paul’u görmek hiç hoşuna gitmemişti.

“Birkaç saatliğine Bujumbura’ya gidiyoruz. Gelmek istersin diye düşünmüştüm. Biraz erzak getireceğiz.

Güzel fotoğraflar çekebilirsin.” India duraksadı. Paul haklıydı. Makalesi için de yararlı olurdu. Ama Paul’la

fazla birlikte olması gerekecekti. Ne istediğini tam olarak kestiremedi. Fotoğraf çekmek mi, yoksa Paul’la

birlikte olmak mı? Sonunda makalesi hatırına kabul etti.

“Tamam. Çağırdığın için teşekkür ederim. Ne zaman yola çıkıyorsunuz?”

“On dakikaya kadar.” Paul gülümsedi. India teklifini kabul ettiği için memnun olmuştu. India kendisine

kaba davrandığı zaman da hoşuna gidiyordu. Bu haliyle Serena’yı hatırlatıyordu. Serena her zaman

dalaşmaktan hoşlanırdı, ama India öyle değildi. Fakat Paul’la birlikte olduğu sürece binlerce kez kalbi

kırılmıştı ve bu kırgınlıkların çoğu hâlâ ona acı veriyordu.

“Acele ederim. Kahve içecek kadar zamanım var mı?”

“Birkaç dakika bekleyebiliriz, İngiliz Hava Yolları uçağı değil bu.”

“Birkaç dakika bekleyebiliriz, İngiliz Hava Yolları uçağı değil bu.”

“Görüşürüz,” dedi Paul ve başını eğip yürüdü. India onun aklından neler geçirdiğini anlayamadı. Herhalde

getirecekleri erzakları düşünüyor olmalıydı. Fotoğraf makinesini aldı ve telaşla mutfak olarak kullanılan

çadıra koştu. Her gün aynı yemek vardı. Bu yolculukta kilo alması mümkün değildi. Paul da almamıştı.

İkisi de eskiye kıyasla zayıftılar, fakat nedenler farklıydı.

356

Buruk Anılar

Kendine bir fincan kahve ile bir avuç bayat kraker aldı. Kahvesini çabucak içti ve koşarak Paul ile buluşmaya gitti. Paul, adı Randy olan Amerikalı zenci pilotla birlikteydi. Randy Los Angeles’liydi ve India onu çok seviyordu.

On yıl öncesine kadar hava kuvvetlerindeydi, ayrıldıktan sonra UCLA’da filmcilik okumuş ve birkaç işte

yönetmenlik yapmıştı. Fakat uzun zamandır işten ayrılmıştı, biriktirdiği paralarla insanlığa yardım etmek

için buralara gelmişti. Pek çoğu gibi iki yıldır buradaydı. Hemşirelerden biriyle çıktığı söyleniyordu.

Kampta hiçbir şey gizli kalmıyordu. Pek çok yönden Peace Corps’a benziyordu. Tek fark insanlar daha

büyüktü.

Paul ve arkadaşlarının satın aldıkları eski askeri uçakla uçuyorlardı. Uçak havalanır havalanmaz arka koltukta oturan India fotoğraf çekmeye başladı. Altlarında uzanan tepelerde gergedan sürüleri vardı ve

her tarafı muz ağaçları kaplamıştı. India tamamen kendini işine kaptırdı, hatta daha güzel fotoğraf çekebilmek için uçaktan aşağı sarkabilse diye düşünüyordu. Paul uçağı mümkün olduğu kadar alçaktan uçurmaya gayret ediyordu. India bunu kendisi için yaptığını biliyordu. Daha çok fotoğraf çekebilmesi için uzun yolu tercih etmişti. Bujumbura'ya indiklerinde Paul'a teşekkür etti.

Pazar çok kalabalıktı. Makalesiyle bir ilgisi yoktu ama India kalabalığın arasına dalıp bir çok fotoğraf çekti. Belki fon olarak pek çok yerde kullanabilirdi. İşi hiç şansa bırakmıyordu. Gördüğü her şeyin fotoğrafını çekiyordu. Paul ile Randy'nin ve onlara yerel kıyafetleri içinde yardım eden Hu-tu'nun uçağına erzaklar yüklerken fotoğraflarını çekti.

İşleri bittikten sonra, yola çıkmadan önce uçağın yanında oturup pazardan aldıkları meyveleri yediler. İki tane önlerinden bir armadillo geçiyordu. India her seferinde fotoğraf ma

kinesini kapıp resim çekmeye çalıştı. Ama bir süre sonra artık çevresini kanıksamıştı.

“Burası inanılmaz güzel bir yer, değil mi?” dedi Randy. Son derece yakışıklı bir adamdı, bir müdürden

ziyade bir film artistini andırıyordu. Kibirli bir hali de yoktu. Ve India’yi beğendiği her halinden belli oluyordu. Tesadüfen Harlem’de tecavüze uğrayan çocuklar ve Londra’daki fahişelerle ilgili hazırladığı

makaleleri okumuştı. Randy bunları anlatırken, India o sıralarda Paul ile yaptığı telefon konuşmalarını

hatırladı, içi burkuldu. “Çok başarılısın,” dedi Randy.

“Sen de öyle. Yani burada çok başarılısın,” dedi India ve Randy’ye gülümsedi. Dönüşte India yine arka

koltukta oturdu, ama bu kez fotoğraf çekmeyip, sessizce çevreyi seyretti. Paul önündeydi ve uçağı

kullanıyordu. Yol boyunca ne onunla ne de Randy ile konuştu. Can sıkacak şekilde sessiz kalmayı

yeğledi. Uçak indikten sonra India bu fırsatı verdiği için Paul’a teşekkür etti ve adamları gelinceye kadar

uçağı boşaltmasına yardım etti. Kendilerini almak için kamyon gelince de Paul’la birlikte bindiler, Randy

ise jiple döndü.

koltukta oturdu, ama bu kez fotoğraf çekmeyip, sessizce çevreyi seyretti. Paul önündeydi ve uçağı

kullanıyordu. Yol boyunca ne onunla ne de Randy ile konuştu. Can sıkacak şekilde sessiz kalmayı

yeğledi. Uçak indikten sonra India bu fırsatı verdiği için Paul’a teşekkür etti ve adamları gelinceye kadar

uçağı boşaltmasına yardım etti. Kendilerini almak için kamyon gelince de Paul’la birlikte bindiler, Randy

ise jiple döndü.

“Pek sayılmaz. Arada sırada sızlıyor. Ama iyileşiyor. Uzun sürebilir, ancak zamanla hiç izi kalmaz dediler.

Aldırdığım da yok.” Omzunu silkti, ama o gece nöbette bir plastik cerrah olduğu için de çok mutluydu.

Aksi halde çok daha kötü durumda olabilirdi.

Paul ne kadar üzgün olduğunu bir kez daha tekrarlamak istiyordu, ama yeri ve sırası değildi. Bunu

birbirlerine zaten

358

Buruk Anılar

çok sık söylemişlerdi. Artık geçmişte olanları, Paul'un sebebiyet verdiği şeyleri ve duygularını değiştirmesi

mümkün değildi.

Kampa Paul'la birlikte girdiler. Niyeti bir duş yapıp temizlenmekti, ama hastane olarak kullanılan barakanın penceresinden bir hemşire seslendi.

“Siz gittikten sonra bir telsiz mesajı geldi.” Saniyenin binde biri kadar bir süre duraksadı. India'nın kalbi

duracak gibi oldu. Ve mesajı alınca yanılmadığını anladı. “Oğlun yaralanmış. Okulda bir kaza olmuş ve bir

yerini kırmış. Neresini kırdığını bilmiyorum. Mesajı kaybettim.”

“Arayanın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu India. Doug, Gail belki bakıcı kız, hatta Tanya bile

olabilirdi. Belki de numarasını vermişlerse arayan doktor bile olabilirdi.

“Bilmiyorum.” Hemşire başını iki yana salladı.

Sonra India'nın aklına başka bir soru geldi. “Hangi oğlum?”

“Onu da bilmiyorum. Mesaj çok karışıktı ve çok parazit vardı. Cam dedi galiba. Arayan galiba oğlunun

adının Cam olduğunu söyledi.”

“Teşekkür ederim!” Demek Şam’dı ve bir yerini kırmıştı. India ciddi bir şey olmasından korkuyordu. Hem merak ediyor hem de kendini suçlu hissediyordu. Arkasını dönünce Paul’la yüz yüze geldi. Paul, India’nın merak ve korku dolu bakışlarını görünce içi sızladı ve yazın Deniz Yıldızında birlikte yelken açtıkları küçük dostu için üzüldü. “Buradan eve nasıl telefon edebilirim?” Paul’un yardımcı olabileceğinden emindi. Ondan daha uzun süredir burada bulunuyordu.

“Seni aradıkları gibi. Duymak neredeyse imkansızdır. Bu yüzden haftalar önce telefon etmekten vazgeçtim. Önemli bir şey olursa, nasıl olsa beni bulurlar diye düşündüm. Hiçbir şey

India hemen kararını verdi. “Beni oraya götürür müsün?” diye sordu titreyen bir sesle.

Paul kısa bir süre duraksadı. Ama başka çaresi yoktu. India’nın oğlunun durumunu öğrenmesi gerekiyordu. “Tabii. Jipi alacağımızı haber vereyim. Bir dakika sonra dönerim.” Ve gerçekten bir dakika

bile sürmeden döndü. India hemen jipe atladı. Şam’ın haberini aldıktan beş dakika sonra Cyangu’ya

hareket etmişlerdi. Uzun süre ikisi de konuşmadılar. Fakat Paul India’nın içini rahatlatmak ihtiyacı hissetti.

“Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi. Kendisi de merak ediyordu, ama sakin bir sesle sormayı

başarmıştı.

“Umarım haklısındır.” Sonra başını çevirip pencereden bakarken, boğuk bir sesle devam etti. “Belki de

Doug haklı. Belki bunu yapmaya hakkım yok. Çocuklar dünyanın diğer ucunda. Birine bir şey olsa, eve

dönmem iki gün sürer, o da şansım varsa. İstedikleri zaman telefon etme imkanları bile yok. Galiba bu

durumda onlara düşündüğümde daha çok şey borçluyum.” Kendini çok kötü hissediyordu.

“Babalarıyla kalıyorlar, India,” dedi Paul. “Ciddi bir durum bile varsa, sen gidene kadar babalan

ilgilenebilir.” Sonra India’nın dikkatini başka tarafa çekmek için başka bir soru sordu. “Sevgilisi ile durumu

nasıl? Ciddi mi sence?”

“Öyle gibi. İki çocuğunu alıp Doug’un yanına taşınmış. Aptal herhalde.”

“Bu durumda çocuklar ikinizin de devreye sokacağı kişilerden nefret edecekler,” dedi. Westport’da yedikleri akşam yemeğini hatırlamıştı. İlk başta çocuklarla birlikte olmak eğlenceli gibi görünmüştü, ama sonra düşündükçe hepsinin kendisinden nefret ettiğini anlamıştı. Aslında ona kötü davranan

Buruk Antlar

sadece Jessica olmuştu. Diğerleri ondan hoşlanmıştı. Ama Paul bunu elinden geldiği kadar göz ardı etmeye çalışmıştı. Oğlu Sean gözünü korkutmuş, sözleri kulağından hiç gitmemişti. Sonları Attica Cezaevi

olan India'nın dört tane suç makinesini yetiştirmek gerçekten zordu. Henüz öyle bir şey yoktu, ama

India'nın hamile kalma ihtimali de cabasıydı. Bütün bunlar Pa-ul'un korkusunu körüklemişti. Fakat şimdi

sadece Şam'ı düşünüyordu. Kaptan köşkünde yanında durup ona yardım edişi... sonra annesinin dizinde

uyuması ve India'nın oğlunun saçlarını okşayarak evliliğini anlatması gözlerinin önünden gitmiyordu. Şimdi

de birlikte Afrika'nın ortasındaydılar ve Sam yaralanmıştı. Paul onu yatıştıracağı yerde, India'nın halini

gördükçe ondan daha fazla telaşlanıyordu. İki de bir an evvel Cyangu'adaki Kızıl Haç'a varıp, eve telefon etmek için sabırsızlanıyorlardı.

Sonunda önlerine çıkan bir hayvan sürüsü, yolu tıkayan ölü bir at ve Tutsi askerlerinin denetim

noktasındaki duraklamalar yüzünden yol üç saat sürdü. Yağmurdan sırılsıklam ve yorgunluktan bitmiş bir

haldeydiler. Kızıl Haç bürosu kapanmak üzereyken yetiştiler. Jipin durmasını bile beklemeden India aşağı

atladı, kapıyı kilitlemekte olan kadına çığınca seslenerek derdini anlattı. Kadın kararsızdı, India telefon

için istediği kadar para vermeyi teklif etti.

“Bağlanmanız kolay olmayabilir,” dedi kadın. “Bazen hatlar dolu oluyor ve saatlerce beklemek gerekiyor.

Ama denememizde fayda var.”

India titreyen elleriyle telefon ahizesini kaldırdı, Paul kaşlarını çatmış, tek kelime söylemeden ona bakıyordu. Kadın masasına gidip evraklarıyla meşgul olmaya başladı. Acele etmediği gibi, India'ya çok

kibar davranmıştı. Neyse ki hatlar meşgul değildi. Westport'taki telefonun çaldığını duymak bir

Dantelle Steel

mucize gibiydi. India eve telefon etmeye karar vermişti. En iyi bilgiyi oradan alacağını düşünmüştü. Birinin

evde olacağını tahmin ediyordu. İkinci çalışta telefonu Doug açtı. India göz yaşlarına zor hakim oluyordu

ve endişesi büsbütün artmıştı.

“Merhaba, benim.” Kendini tanıttı. “Sam nasıl? Neler oldu?”

“Okulda beysbol oynarken bileğini kırdı,” dedi Doug.

“Bileğini mi?” India şaşırılmıştı. “Hepsi bu mu?”

“Başka şeyler mi bekliyordun?”

“Hayır. Beni aradığınıza göre daha ciddi bir şey olduğunu düşündüm. Neresinin kırıldığını söylemediler.

Gerçekten çok daha kötü olduğunu tahmin etmişim. Kafasını yardı, komada falan diye düşündüm.” Paul

dikkatle dinliyordu.

“Bence yeterince kötü durumda,” dedi Doug. “Çok ağrısı var. Bütün gün onunla Tanya ilgilendi. Üstelik

sezon sonuna kadar takıma giremeyecek.”

“Onu sevdiğimi söyle.” India ancak bunları söyleyebildi. “Ve Tanya’ya tarafımdan teşekkür et.” India

Şam’la görüşmek istediğini söylemek üzereydi, ama Doug’un söyleyecekleri henüz bitmemişti ve kızgın

olduğu her halinden belli oluyordu.

“Tanya madalyayı hak etti. Sam onun oğlu olmadığı halde ona çok iyi baktı. Ve eğer sen burada olsaydın, India, kendi sorumluluklarını kendin üstlenirdin ve biz üstlenmek zorunda kalmazdık.” Doug hiç

değişmemiştir. Yine aynı masalı anlatıyor, yine eski suçlamaları yapıyordu. Ama India'yi eskiden olduğu

gibi etkilemiyordu. Son bir yılda India çok büyümüştü, çocuklarını hâlâ merak ediyordu ama Doug'un üzerinde etkisi kalmamıştı. Bu tür şeyler olmadığı sürece kendini asla suçlu hissetmiyordu. Ciddi bir şey

olsa deliye dönerdi, ama Tanrı'ya şükür korktuğu kadar kötü bir haberle karşılaşmamıştı.

362

Buruk Anılar

“Onlar senin de çocukların, Doug.” Topu usulca tekrar Doug'a attı. “Olaya bir de şu açıdan bak. Onlarla

üç hafta birlikte olma fırsatını buldun.”

“Bundan bu kadar kolay sıynlabümeneye sevindim,” dedi Doug. India cevap verirken gözleri ateş saçıyordu.

“Size telefon edebilmek için üç saatlik yol geldim, üç saat de dönüşüm var. Bunun pek “kolay” olduğunu

söyleyemeyeceğim.” Kızıl Haç'ın telefonunu boşu boşuna meşgul ediyor ve kadını da boşu boşuna evine

gitmekten alıkoyuyordu. Sam iyiydi ve şansına kazayı ucuz atlatmıştı. “Şam'la konuşabilir miyim?”

söyleyemeyeceğim.” Kızıl Haç'ın telefonunu boşu boşuna meşgul ediyor ve kadını da boşu boşuna evine

gitmekten alıkoyuyordu. Sam iyiydi ve şansına kazayı ucuz atlatmıştı. “Şam'la konuşabilir miyim?”

“Uyandığı zaman onu çok sevdiğimi söyle,” dedi. Gözleri dolmuştu. Birden sadece Şam'ı değil, bütün

çocuklarını özledi. Westport'la aralarında altı saat fark vardı ve diğerleri o saatte okuldaydılar. Onlarla da

konuşamayacaktı.

“Ben dün telefon etmeni bekledim,” dedi Doug. Son ze-hirini de atmıştı. Sesinin tonu India’yı o kadar öfkелendirdi ki birden bütün üzüntüsü yok oldu.

“Notunuzu üç saat önce aldım. Mesajların bana geç ulaşacağını söylemişim. Şam’a söyle, dönüşte alçısına imzama atacağım. Bana yer ayırsın.” Doug’un küçümseyen suçlamalarını duymazdan gelmeye kadar verdi.

“Bir daha sefere biraz erken telefon etmeye çalış,” dedi Doug.

India’nın içinden uygunsuz sözler söylemek geliyordu, ama Kızıl Haç görevlisi kadının duyabileceği düşüncesiyle vazgeçti.

Danielle Steel

Telefonu kapatıp, derin bir iç çekerek Paul'a döndü. "Sam iyi. Bileğini kırmış. Çok daha kötüsü olabilirdi."

"Ben de öyle anladım." Paul öfkeli görünüyordu. India boşu boşuna bu kadar yol geldikleri için kızdığını

düşündü. Ona hak veriyordu. Ve her zamanki gibi Doug yine yapacağını yapmıştı. Değişen bir şey yoktu.

"Seni boşu boşuna bu kadar saat araba kullanmak zorunda bıraktığım için özür dilerim." Mahcup olmuştu, ama rahatlamıştı. Herşeye rağmen, Paul onu yalnız bırakmadığı için memnundu.

"Hâlâ eskisi gibi can sıkıcı, değil mi?" India'nın verdiği cevaplardan Doug'un neler söylediğini tahmin

edebiliyordu.

"Evet, öyle," diye India iç çekti, "her zaman da öyle olacak. Değişeceğini sanmıyorum. Hiç değilse artık

benim değil, Tanya'nın sorunu. Ama insanı iğnelemek için eline geçen fırsatları kaçırmıyor."

"Ondan hep nefret ettim," dedi Paul. Ama artık eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Artık yoktu. Sadece

India'ya verdiği huzursuzluğa üzülüyordu. Fakat India'nın onu idare edişine hayran kalmıştı. Doug artık

ona eskisi gibi eziyet edemiyor ve kendini suçlu hissetmesine neden olamıyordu. Oynamaya çalıştığı oyunlarla kendini aptal durumuna düşürüyordu.

"Bir zamanlar ona aşkıttım." India gülümsedi. Kızıl Haç görevlisi kadına teşekkür etmeye gitti ve telefonun

parasını ödedi. Verdiği elli dolar telefon parasını fazlasıyla karşılıyordu, üzerini bağış olarak bıraktı.

Sonra Paul'la birlikte kampa dönmek üzere jipe bindiler. Karanlık bastırıldığı için dönüş daha da uzun sürdü. Kampa girdiklerinde saat dokuzu geçiyordu. Yemeği kaçırmışlardı ve ikisi de açlıktan ölmek üzereydiler.

“Seni La Grenouüle'ye yemeğe götürmek isterdim, ama

364

sürdü. Kampa girdiklerinde saat dokuzu geçiyordu. Yemeği kaçırmışlardı ve ikisi de açlıktan ölmek üzereydiler.

“Seni La Grenouüle'ye yemeğe götürmek isterdim, ama

364

“Sorun değil. Kurbağa bile olsa razıyım.” O kadar acıkmıştı ki, ne bulsa yiyecek durumdaydı.

“Bakalım yakalayabilecek miyim.” Paul yorgun görünüyordu. Erzak almak için önce uçak, sonra da Sam

beysbol oynarken bileğini kırdığı için yedi saat araba kullanmıştı.

“O kadar saat araba kullanmak zorunda bıraktığım için özür dilerim.” Dönüş yolunda birkaç kez özür dilemişti ve hâlâ diliyordu.

“Ben de Şam'ı merak etmişim,” dedi Paul. Kampın ortasında durmuş, yemek işini nasıl halledeceklerini

düşünüyorlardı. Gidecek başka bir yer de yoktu. Medeniyetten kilometrelerce uzaktaydılar. Birden

India'nın aklına bir şey geldi ve muzip bir ifadeyle Paul'a baktı.

“Hastanede hastalar için ayrılmış yemek olmalı,” dedi. “Belki biraz çalabiliriz.”

“Haydi, bir deneyelim.” Aceleyle hastaneye doğru yürüdüler.

Rutubetten yumuşamış birkaç kutu kraker, bayat bir kutu bisküvi, bir kutu dolusu greyfruit, birkaç kutu

böceklenmemiş mısır gevreği, bir kavanoz dolusu reçel ve süt buldular. Den-ver'deki bir kilise

bunlardan

sandıklar dolusu göndermişti.

“Peki, Scarlett... güzel bir akşam yemeğine benziyor,” dedi Paul Rhett Butler’ın taklidini yaparak.
India

tabağa mısır gevreğini dökmüş, süt ve reçelle karıştırıyordu. Paul da greyf-rutları dilimledi.
Daniel’de

yedikleri yemeğe benzemiyordu, ama o kadar acıkmışlardı ki gözleri bir şey görececek durumda değildi.

Kutular dolusu mısır gevreği yiyecek kadar açtılar. Erzak yükledikleri zaman yedikleri hafif kahvaltıdan

beri ağızlarına lokma atmamışlardı.

Danielle Steel

“Bayat bisküvi mi yoksa yumuşamış kraker mi?” diye sordu India.

“Hep bana en iyisini veriyorsun,” dedi Paul bisküvi kutusunu alırken.

Karınlarını doyuruncaya kadar yediler. Bir haftadan beri ilk kez kendilerini rahat hissediyorlardı. Sam ve

diğer çocuklar hakkında konuştular, Paul oğlu Sean’la yaptığı konuşmayı anlattı. Ama bu kez anlatırken

gülmekten kendini alamıyordu.

“Benim yaşımda bir adamın sevgilisi olmaması gerektiğini söyledi. Ömrümün sonuna kadar bekar

kalmamam için bir neden görmüyormuş. Onun hesabına göre yüz on dört yaşıma kadar yaşayacağım. “

Güldü. “Benim orta yaşlı olduğumu söylediği için, yüz on dört yaşıma kadar yaşayacağımı düşündüğünü

anladım. Çocuklar nedense anne ve babalan hakkında acayip şeyler düşünürler, değil mi?” Kendisinin de

Sere-na’nın anısına sadık kalmak istemesi acayıpti. Ama India bunu hiç söylemedi. Bayat bisküvileri reçelle yerken o kadar mutlu bir hali vardı ki, India bozmak istemiyordu.

kalmamam için bir neden görmüyormuş. Onun hesabına göre yüz on dört yaşıma kadar yaşayacağım. “

Güldü. “Benim orta yaşlı olduğumu söylediği için, yüz on dört yaşıma kadar yaşayacağımı düşündüğünü

anladım. Çocuklar nedense anne ve babalan hakkında acayip şeyler düşünürler, değil mi?” Kendisinin de

Sere-na’nın anısına sadık kalmak istemesi acayıpti. Ama India bunu hiç söylemedi. Bayat bisküvileri reçelle yerken o kadar mutlu bir hali vardı ki, India bozmak istemiyordu.

“Ya sen ne yaptın?” diye sordu Paul. Bir greyfrut daha soymaya başladı. Hâlâ doymamıştı. “Hiç kimseyle

çıktın mı?” Ne zamandır bu soruyu sormak için ölüyordu. India şaşırdı.

“Hayır. Büyümek ve yaralarımı tedavi etmekle meşguldüm. Kendini bulmak diyorlar galiba. Kendimi

bulmakla o ka

dar meşguldüm ki, başkasını bulacak zamanım olmadı. Ayrıca, kimseyi bulmak istemiyorum.”

“Aptallık,” dedi Paul.

“Öyle mi? Bana söyleyene bak! Senin de benden farklı bir tarafın yok. New York’lu sosyete dilberleri ve

fotomodellerle çıkacağına Rwanda’da bir ağacın tepesinde oturmuş, kendine greyfruit soyuyor ve kavanoz

dolusu reçel yiyorsun.” Paul kahkahalarla güldü.

“Beni yarı insan, yarı maymun gibi tarif ettin.”

“Belki de öylesindir.” Sonra birden merak etti. “Çıktığın biri var mı?” Birden Paul’un neler yaptığı hakkında

hiç bilgisi olmadığını farketti. Hemşirelerle ufak tefek ilişkiler yaşadığını biliyordu, ama kimse ciddi bir

şeyden bahsetmemişti. Hatta pek çok kimse India’ya, Paul’un iyi bir adam olduğunu, fakat yalnızlıktan hoşlandığını söylemişlerdi.

“Hayır, kimseyle çıkmadım,” dedi greyfruitun suyunu kaşıklarken. Yine eskisi gibi çocuksu ve muzip halini

almıştı ve India ile birlikte olmaktan hoşlanıyordu. India akıllı, şakacıydı ve insana huzur veriyordu. Ama

Paul öyle değildi. O da insanlara huzur veren bir yapıya sahip olduğunu biliyordu. Pek çok huyunu kaybetmiş olabilirdi, ama bu yönünü kaybetmemişti. Sonra gururla ekledi. “Hâlâ Serena’ya sadığım.” Paul

için üzücüydü, ama India onu anlıyordu.

“Kabuslar devam ediyor mu? ” diye sordu çekine çekine. Çoktandır Paul’a bu tür sorular

sormuyordu.

“Daha iyi. Sanırım burada kabus göremeyecek kadar yorgun oluyorum. Herhalde medeniyete döndüğüm

zaman yine aynı sorunlarla karşılaşacağım.”

“Evet. Katılıyorum.” Tam dokuz gün sürmüştü. Ve India’ya kırık bir kalp, kırık bir kol ve beyin sarsıntısına mal olmuştu.

367

367

“Sen neden kimseyle çıkmadın?” diye üsteledi Paul. India iç çekti.

“Sanırım bunun cevabını açıkça vermiştim, Mr. Ward. Se-‘ ni... ve Doug’u unutacak zamana ihtiyacım

vardı. İkinizle olan beraberliğim, birbiri arkasına kafama inen balyoz gibiydi.” Fakat iki kaybın üzerinde

bıraktığı izler aynı değildi, biri çok daha etkili olmuştu. Doug’u kaybedeli çok olmuştu. Ama Paul’la birlikte

her şeyini, bütün umutlarını ve hayallerini kaybetmişti. “Belki de böylesi daha iyi oldu. Sanırım bazı

açılardan daha güçlü olmamı, bir kere daha deneyecek cesareti bulursam, ki şimdilik pek sanmıyorum, ne

istediğimi ve ne beklediğimi anlamamı sağladı. Ama hiç belli olmaz. Belki bu günlerde olaylara bakış açım

değişebilir.”

“Pes etmek için henüz çok gençsin.” India’nın anlattıklarını dinlerken yüzü asılmıştı. Fakat India çok güçlü

görünüyordu. Onu son gördüğünden beri çok büyümüştü. Kızıl Haç’tan Doug’la telefonda

konuşmasını

dinlediği zaman bunu anlamıştı. Artık Doug'un üzerine gelmesine izin vermiyordu. Hatta, Paul'un bile üzerine gelmesine izin vermiyordu. Sonunda bir sınır koymayı başarmıştı. Artık eskisi gibi sevdiği insanları

kaybetmekten korkmuyordu. Sevdiklerini zaten kaybettiği için, artık çocuklarından başka kimseyi kaybetmekten korkmuyordu. Cesaretlenmişti.

“Birlikte olmak isteyeceğim birine rastlamadım,” dedi India. Artık sadece arkadaş olduklarına göre, içinden geldiği konuşmakta kendini serbest hissediyordu.

“Peki ne istediğini biliyor musun?” Paul bu sorunun cevabını çok merak ediyordu. India uzun uzun düşündü.

“Tek başıma, sessiz ve sakin bir yaşam istiyorum, “ve eğer kalbimi kaptıracaksam, doğru adama kaptırmayı istiyorum.

rum.

368

Buruk Antlar

“Bu adam nasıl biri olabilir?” diye sordu Paul merakla. Eskiden olduğu gibi, günah çıkararak papaz rolü

oynamaya başlamıştı. India’ya bu şekilde davranmaktan çok hoşlanıyordu.

“Nasıl tarif edeyim?” dedi India. “Pek yakışıklı olması umurumda değil, olsa iyi olur tabii ama daha çok iyi

kalpli, akıllı, sevecen olmasını... ve de biliyor musun ne? India gözlerini Paul’un gözlerine dikip dürüst

cevap vermeye karar verdi. “Benim için deli olmasını istiyorum. Hayatındaki en önemli şey ben olmak

istiyorum ve bana sahip olduğu için şanslı olduğunu düşünmeli. Şimdiye kadar seven, ödün veren hep ben

oldum. Artık rollerin değişme zamanı geldi diye düşünüyorum.”

Paul’a deli gibi aşık olmuştu, onun için her şeyini, çocuklarını bile feda etmeye hazırdı, ama Paul

Serena’ya aşıktı. Bu durumda olmak ona çok acı vermişti. Paul’u geri gelmesi asla mümkün olmayan bir

ölüye kaybetmişti. Paul India’yı seveceği ve bağına basacağı yerde, Serena’nın anılarıyla başbaşa kalmayı

tercih etmişti. “Sana çılgınlık gibi gelebilir,” dedi. Ama bu kez özür dilemedi, çünkü artık ona açıklama

borçlu olduğunu düşünmüyordu. “Benim uğruma dünyaları verecek... gerekirse fırtınalardan kopup

gelecek bir adam istiyorum. Artık ne istediğimi biliyorum,” gülümsedi, inanılmayacak derecede genç ve

güzel görünüyordu, “benim için doğru seçim beni gerçekten seven bir adam olur. Yarımıyalak değil.

Belki değil. İkinci derecede, ya da Doug gibi, benimle “anlaşma” yaptığı için değil. Ben artık bütün kalbimle sevebileceğim... ve beni bütün kalbiyle sevecek birini istiyorum. Onu buluncaya kadar,

burada

Rwanda'da olduğu gibi fotoğraflarımı çekmeye, ya da çocuklarımla birlikte yalnız başıma yaşamaya devam edeceğim. Artık hiçbir şey için özür dilemeyeceğim ve yalvar

Buruk Anılar — F.24

369

Dantelle Steel

mayacağım. ” Paul onun sadece Doug’u değil kendisini de suçladığını anlıyordu. India’ya onu gerçekten

sevmediğini söylemişti. India’nın hâlâ hayalleri olduğu için seviniyordu, ama hayallerinin gerçekteşeceği

konusunda emin değildi. Ama hiç değilse artık ne istediğini biliyordu. Bu konuda Pa-ul’dan çok daha mantıklıydı.

India konuyu Paul üzerine çevirmeye karar verdi, aynı soruyu ona sordu. “Madem sen sordun, şimdi ben

de sana aynı soruyorum, Mr. Ward. Sen neler istiyorsun?” Senin aradığın mükemmel kadın nasıl?”

Paul, India gibi tereddüt etmedi. İçinden “sensin” demek geliyordu, çünkü pek çok yönden India’yı

beğeniyordu. Ama o sadece bir tek kelime ile cevap verdi. “Serena.” India bir an için konuşamadı. Böyle

bir cevap alacağını beklemekle birlikte, bu bir tek kelime yumruk gibi suratına inmişti. Sadece bu kadar

açık söylemesini beklememişti. “Geriye bakınca, Sere-na’nın gerçekten mükemmel olduğunu, en azından

benim için öyle olduğunu düşünüyorum. Onun için benim kalbimde başka birine yer yok.”

“Bence olmalı.” Sonra Paul’a karşı dürüst olmaya karar verdi. Belki de söyleyeceklerini duymak ihtiyacı

olabilirdi.,

“Ben her zaman Serena’nın yerini tutamayacağımı biliyordum... ama o bir hafta hariç. O bir hafta

süresince beni gerçekten sevdiğine emindim.” Geçekten sevmişti, India biliyordu. Sonra söyledikleri hiç

önemli değildi. India’yı sevmediğini söylemesinin tek nedeni korkularıydı.

“Seni sevdim, India,” dedi, “hiç değilse sevdiğimi düşündüm... bir hafta... sonra korktum, Sean’ın söyledikleri, sen, çocuklar, sürekli uzun mesafe araba kullanmak... kabuslarım ve Serena’nın anıları beni

korkuttu. Duygularım yüzünden suçluluk hissettim.”

370

Buruk Anılar

“Kabuslardan kurtulabilirdin. Herkes zamanla kurtuluyor,” dedi India. Paul başını iki yana sallarken, India’yı neden bu kadar çok sevdiğini düşünüyordu. Onun nezaketini, sevecenliğini ve güzelliğini seviyordu.

“Serena’dan asla kurtulamazdım. Kurtulamayacağım da. Bunu çok iyi biliyorum.”

“İstemediğin için kurtulamıyorsun.” Çok sert sözlerdi, ama India’nın dudaklarından son derece kibar dökülüyordu.

“Doğru olabilir.” India, Serena’nın yaşadığı zamanlarda Paul için mükemmel olduğunu, ama artık bir ölü

olduğunu söylemek istiyordu, ama çekiniyordu. Serena’nın anıları hâlâ tozlanmamış ve zaman denen sihirli

şey hâlâ onu Paul’dan uzaklaştıramamıştı. Aslında gerçek hayatta Serena ile başa çıkması çok daha zordu

ve India bunu Paul’un da çok iyi bildiğinden emindi.

olduğunu söylemek istiyordu, ama çekiniyordu. Serena’nın anıları hâlâ tozlanmamış ve zaman denen sihirli

şey hâlâ onu Paul’dan uzaklaştıramamıştı. Aslında gerçek hayatta Serena ile başa çıkması çok daha zordu

ve India bunu Paul'un da çok iyi bildiğinden emindi.

“Ben de buraya geldiğimden beri bunları düşünüyordum. Konu özellikle anne ve babalarını ilgilendiriyorsa

çocuklar her yaşta son derece bencil olabiliyorlar. Her zaman senin vermeni, vermeni, hiç durmadan vermeni bekliyorlar ve durumun müsait olsun olmasın, ne zaman ihtiyaçları olsa yanlarında olmanı istiyorlar. Ama sen onlardan az da olsa anlayış istesen, kıcına bir tekme atıp, kendi yaptıkları şeyleri senin

de yapmaya hakkın olmadığını söylüyorlar. Tann korusun, mesela geli

Danielle Steel

nim ölecek olsa ve ben oğluma hayatının sonuna kadar yalnız yaşamasını söylesem herhalde delirdiğimi

zanneder ve beni akıl hastanesine kapatmaya kalkar.” Söylediklerinde gerçek payı büyüktü. Çocuklar hangi yaşta olurlarsa olsunlar bencil oluyorlardı ve özellikle de anne ve babalarına anlayış göstermek istemiyorlardı. Genellikle böyle oluyordu ve özellikle de Paul’un durumu da böyleydi.

“Söylediğin zaman bozulacağını biliyordum zaten,” dedi India, “sadece senin durumu nasıl idare edeceğini

merak ediyordum.”

” ‘Feci’ diyebilirim, India. Her şeyde olduğu gibi yüzüme gözüme bulaştırdım.” India’nın alnındaki yara izini

her gördüğünde bunları düşünüyor ve ilişkilerinin nasıl bittiğini hatırlıyordu.

“Belki de kendini henüz hazır hissetmiyordun,” dedi India. “Daha çok yeniydi...” Serena öleli henüz altı ay

olmuştu, çok uzun bir zaman sayılmazdı fakat Paul başını iki yana salladı.

“Değildim ve asla olmayacağım.” Sonra hüzünlü bir ifadeyle India’ya bakıp, acı acı gülümsedi. Çok şeyler

geçirmişlerdi ve sonunda savaşı kaybetmişlerdi. En azından kendisi kaybetmişti. “Dilerim günün birinde

fırtınalardan kopup gelecek olan adamı bulursun, dostum... sen bunu hak ediyorsun... hem de herkesten

çok hak ediyorsun. Dilerim bir gün onu bulursun.” Ciddi söylüyordu. India’nın aradığı sevgiyi bulmasını ve

kendi verdiği acılardan kurtulmasını gerçekten diliyordu.

“Ben de öyle,” dedi India mahzun bir ifadeyle. Nerede, nasıl ve ne zaman bulacağını bilmiyordu, ama

gerçekten bula-caksa bunun çok sonra olacağını biliyordu. Hâlâ bazışeyleri sisteminden çıkarması için

çaba göstermesi gerekiyordu. Pa

372

Buruk Anılar

ul'u mesela. Fakat hiç değilse birbirleri ile sohbet edebiliyorlar ve dostça bir gece geçirebiliyorlardı.

“Sadece onu bulmaya hazır ol,” dedi Paul. “Yani gözlerini kapatıp yatağının altına saklanma ya da bunun

gibi bir yerlerde, yani elinden geldiği kadar dünyadan uzakta olma. Bu şekilde aradığın insanı bulman mümkün değil India. Kabuğundan çıkmalısın” Ama India'nın bunu istemediğini ikisi de biliyorlardı.

gibi bir yerlerde, yani elinden geldiği kadar dünyadan uzakta olma. Bu şekilde aradığın insanı bulman mümkün değil India. Kabuğundan çıkmalısın” Ama India'nın bunu istemediğini ikisi de biliyorlardı.

“Buna sakın güvenme. Senin de biraz gayret göstermen, hiç değilse onu gördüğün zaman bir el sallaman

gerekiyor. Biliyorsun, fırtınadan kopup gelmek kolay değildir. Rüzgâr çok kuvvetli eser ve kötü hava şartları ve tehlikelerle boğuşmak zorundasındır. Onu gerçekten istiyorsan, kabuğundan çıkıp çılgınlar gibi

el sallamak zorundasın, India.” Birbirlerine gülümsediler ve karşılıklı iyi dileklerde bulundular.

Saat gece yarısına geliyordu, sonunda Paul ayağa kalktı ve birlikte yemek artıklarını temizlediler. O gün

ikisi için de çok önemli olan konulara değinmişler ve birlikte çok güzel vakit geçirmişlerdi.,

“Şam’ın iyi olduğuna sevindim,” dedi Paul India bisküvi kutularını yerine kaldırırken. Sonra kıkırdadı.

“Aklıma gelmişken söyleyeyim, o fırtınadan kopup gelecek olan adamı bulduğun zaman çocuklarını ona

sakın gösterme. Yoksa geldiği gibi fırtınanın içine geri döner. Dört çocuklu bir kadın, ne kadar güzel olursa olsun, insanı ürkütüyor.” Artık India, onun söylediklerine inanmıyordu. Paul’un gözü çocuklarından

korkmuş olabilirdi, ama herkes için öyle olacak anlamına gelmiyordu.

“Benim çocuklarım çok iyi çocuklar Paul. Ve beni isteyen adam, onları da benimle birlikte kabullenmek

zorunda. Ço

cuklarımın kimseye zararları yok ve zaten artık büyüyorlar.” Ayrıldıkları gece Paul kendisini çok kötü

hissetmesine neden olmuştu, sanki India ona göre değilmiş gibi davranmıştı. Sere-na'nın yerini tutamazdı

ve çok fazla çocuğu vardı. Ama tek tek düşünülecek olursa, hepsi iyi insanlardı. India da öyleydi. Artık

India, Paul'un bir zamanlar söylediği şeyleri hatırladıkça şüphelenmeye başlıyordu. Serena'nın da bazı

konularda onun yerini tutamayacağını söylememiş miydi?

Paul çadıra kadar India ile birlikte yürüdü sonra durup yüzüne baktı. Günü birlikte geçirmek çok hoşuna

gitmişti. Yeni başlayan dostlukları ve bir zaman paylaştıkları şeylere veda etmek ikisi için de bir dönüm

noktasıydı. Bazı güzellikleri beraberlerinde getirmişler, bazı kötülükleri atmışlar ve birbirlerinin yeni

yönlerini keşfetmişlerdi.

“Yarın görüşürüz,” dedi Paul. “İyi uykular.” Uzun bir gün olmuştu ve ikisi de çok yorulmuşlardı. Sonra

mahcup bir gülümseme ile India'ya baktı ve sözleri India'yı çok etkiledi. “Buraya geldiğin için çok mutluyum.”

“Ben de öyle,” dedi India ve usulca elini sallayarak çadırın içinde gözden kayboldu. Yolları tekrar

çakıştığı için memnundu. Buluşana kadar ikisi de pek çok yol katetmişler ve pek çok engebeden

geçmişlerdi. India için nihayet dağların arkasından güneş doğmaya başlamıştı. Fakat Paul'un, hâlâ önünde

uzun bir yolculuk vardı. Ve onun iyiliği için günün birinde istediği yere varmasını diliyordu.

Yirmi altıncı Bölüm

P' Kİ HAFTA rüzgar gibi geçti. Çocuklarını çok özlemesine rağmen India da nasıl geçtiğini anlayamadı.

Bir kaç kere Paul' ile birlikte stok ikmali yapmak için uçtu, birkaç kere de Randy ve Ian'la birlikte jip

yolculuğu yaptı. Gördüğü bütün çocukların fotoğrafını çekti ve eline geçen herkesle mülakat yaptı.

Makaralar dolusu film çekmişti ve güzel bir yazı dizisi olacağından şüphesi yoktu.

Bir kaç kere Paul' ile birlikte stok ikmali yapmak için uçtu, birkaç kere de Randy ve Ian'la birlikte jip

yolculuğu yaptı. Gördüğü bütün çocukların fotoğrafını çekti ve eline geçen herkesle mülakat yaptı.

Makaralar dolusu film çekmişti ve güzel bir yazı dizisi olacağından şüphesi yoktu.

Son gecelerini de birlikte geçirdiler. Paul buradan sonra neler yapacağını anlattı. Haziran ayında

Rwanda'dan ayrılmayı ve Kenya'ya geçmeyi planlıyordu. Kesin kararını vermemişti ama hâlâ yazı Deniz

Yıldızı'nda. Avrupa ya da ABD'de bir yerde geçirmeyi düşünüyordu.

“Şehre gelersen beni ara,” dedi India. Paul da Cape Cod'daki yazlığa gidip gitmeyeceğini sordu. India

Temmuz ve Ağustos'un son haftasına kadar orada olacağını söyledi. Ondan sonra da evi ve çocukları

Doug ile Tanya'ya bırakacaktı.

Danielle Steel

“Çok modern bir düşünce,” dedi Paul. Bir şişe Coca-Co-la’yı paylaşıyorlardı.

“Öyle.”

“Ağustos’un geri kalan kısmında ne yapacaksın? Westport’dan başka gidecek yeri olmadığını biliyordu.

“Çalışacağım umarım. Raoul’a benim için iyi para getirecek bir iş bulmasını söyledim.” Rwanda’da çok

güzel vakit geçirmişti. Umduğundan daha güzel geçmiş, Paul’a rastlaması büsbütün güzeldik katmış, unutulmaz anlar yaşamıştı. Fakat bulmacanın son parçaları da yerine oturmuştu. Onu hâlâ sevdiğini anlamıştı, ama bu sefer ondan ayrılabilirdi.

Paul onu Kigali’ye kadar uçakla götürdü ve böylece India bu yolu gelirken bindiği eski püskü kamyonete

dönmek zorunda kalmadı. Şimdi tek yapması gereken ilk önce Kampala, sonra da Londra uçağına

binmekti. Ondan sonrası kolaydı. Çocukların kendisini beklediğini biliyordu, o da artık onlara bir an önce

kavuşmak için sabırsızlanıyordu. India’nın uçağına beklerken Paul, Şam’a sevgilerini, diğerlerine de selamlarını gönderdiğini söyledi.

“Hapiste değilse selamlarını iletirim,” diye takıldı India. Artık Paul’un beraberlikleri konusunda hiçbir

endişesi kalmamıştı, India da artık ondan bir şey beklemiyordu. Böylesi daha kolay oluyordu. Rüyalarında

da artık eskisi gibi Paul’un yeri yoktu. Belki çok büyük şeyler kaybetmişlerdi ama, Afrika’da daha küçük,

fakat çok değerli şeyler bulmuşlardı.

Sonunda India'nın uçağı geldi, India sevecen bir şekilde Paul'a baktı ve sonra kollarını boynuna dolayıp,

onu kucakladı. "Kendine dikkat et Paul... kendine iyi davran. Bunu hak ediyorsun."

"Sen de öyle... Eğer fırtınanın ortasında yağmurluklu bir adam görürsem hemen sana yollayacağım."

376

Buruk Anılar

Buruk Anılar

"Günün birinde medeniyete dönecek olursam, seni ararım." Artık eski korkuları kalmamıştı,

"Sevinirim."

Sonra India'ya sarılıp, bir süre göğsüne bastırdı. Söyleyecek çok şeyi vardı, ama nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Her şeyden çok, ona teşekkür etmek istiyordu, ama nedenini bile bilmiyordu. Belki kim olduğunu anladığı ve o kişiliğe dönmesine yardım ettiği içindi. Sonunda birbirlerini şartsız bir şekilde kabul etmenin yolunu bulmuşlardı.

India uçağa binerken gözleri yaşardı, Paul da uzun süre asfaltta durup arkasından baktı. India'nın uçağı

havalandı, havada bir daire çizdikten sonra gideceği istikamete doğru yol aldı.

Paul da kendi uçağına binip Cyanguğu'nun yolunu tuttu. Nedense içi huzurluydu. India artık onu korkutmuyordu, kaçmasına neden olmamıştı ve India'ya olan duyguları ne olursa olsun, kendini suçlu hissetmiyordu. Onu seviyordu, bir dost, bir kardeş, bir anne olarak seviyordu. Onunla paylaştıkları eğlenceleri, gözlerindeki muzip ifadeyi, Paul aptalca bir şey söylediği zamanki öfkesini özleyecekti.

O da

artık Paul'a kızgın değildi ve ondan korkmuyordu. Paul'un kendisini sevmesini de artık deli gibi beklemiyordu ve ondan bir şey ummuyordu. Kendi kanatlarıyla uçmayı öğrenmişti ve onun bu halde olduğunu görmek Paul'u fazlasıyla memnun etmişti. Kampa döndüğünde, herkes India'yı ne kadar özlediğini söylediği zaman onun yokluğunu farkedebildi. Ve bu onu tahmin ettiğinden de fazla sarstı.

Günün ilerleyen saatlerinde India'nın çadırının önünden defalarca geçti ve onu artık göremeyeceği düşüncesi ile fizik

377

ziksel bir acı hissetti. Birden India'nın onu nasıl oyaladığını farkettiler. Bütün özgürlük iddialarına rağmen,

onsuz kendini çok kötü hissediyordu. Orada onsuz olmak Paul'a acıdan başka bir şey vermiyordu.

O gece pilotların kaldığı çadırda uyurken aylardır ilk kez kabus gördü. India bir uçaktaydı, Paul yerde uçağın kalkışını izliyordu. Birden havada uçak patladı ve milyonlarca parçaya ayrıldı. Rüyasında her yerde

India'yı aradı, ağlıyor, hıçkırıyor, insanlara kendisine yardım etmeleri için yalvarıyordu. Ama nereye baktıysa, ne yaptıysa ve ne kadar ağladıysa da India'yı bulamadı.

378

Yirmi yedinci Bölüm

INDIA, WESTPORT'TAKI evinden içeri girdiğinde her şeyi yerli yerinde buldu. Bakıcı kız evdeydi, çocuklar akşam yemeği yiyorlardı. Annelerini görür görmez hepsi sevinç çığlıkları attılar. Sam çılgın gibi

alçılı kolunu annesine salladı, diğerlerinin de anlatacak binlerce şeyleri vardı. Bu üç hafta hem çocuklar

hem de kendisi için sanki hiç geçmeyecekmiş gibi gelmişti. Fakat gerek mesleki açıdan, gerekse özel hayatı açısından çok iyi iş başarmıştı.

Her şeyin ne kadar düzenli olduğunu görünce boşuna titizlendiğini anladı ve Tanya'ya minnet duydu. O

gece New York'a telefon edip yardımları için teşekkür etti. Doug'un çocukları her zamanki gibi sinemaya

götürüp akşam yemeğine eve getirmekten fazla bir şey yapmadığını tahmin edebiliyordu. Çocuklar bile

istemeye istemeye Tanya'yi sevdiklerini itiraf etmek zorunda kalmışlardı. Doug'un kendisinin yerine geçecek birini bu kadar çabuk bulmasını kabullenmek aslında kolay değildi. Hayatı boyunca, özellikle evliliklerinin son yıllarında hep kolayca baştan atılacak ve yeri kolayca doldurulacak sıradan bir eş olmaktan korkmuştu. Fakat kendisi de Doug'la evli kalmak istememişti. Ve on yedi yıllık evlilikten sonra, kocasının ne kadar az özlediğini farketmek onu şaşırtıyordu.

Her şeyin ne kadar düzenli olduğunu görünce boşuna titizlendiğini anladı ve Tanya'ya minnet duydu. O

gece New York'a telefon edip yardımları için teşekkür etti. Doug'un çocukları her zamanki gibi sinemaya

götürüp akşam yemeğine eve getirmekten fazla bir şey yapmadığını tahmin edebiliyordu. Çocuklar bile

istemeye istemeye Tanya'yi sevdiklerini itiraf etmek zorunda kalmışlardı. Doug'un kendisinin yerine geçecek birini bu kadar çabuk bulmasını kabullenmek aslında kolay değildi. Hayatı boyunca, özellikle

evliliklerinin son yıllarında hep kolayca baştan atılacak ve yeri kolayca doldurulacak sıradan bir eş olmaktan korkmuştu. Fakat kendisi de Doug'la evli kalmak istememişti. Ve on yedi yıllık evlilikten sonra,

kocasının ne kadar az özlediğini farketmek onu şaşırtıyordu.

Fakat telefonu kapattığı zaman ellerinin titrediğini görünce büsbütün şaşırıldı.

“Ne oldu anne?” diye sordu odaya giren Jessica. Annesinin kazaklarından birini almak için gelmişti.

“Hiçbir şey... ben... babanla Tanya'nın evleneceklerini biliyor muydun?” Bunu bu şekilde söylemenin

yanlış olduğunu biliyordu, ama o kadar şaşkındı ki o an doğru düşünmesi olanaksızdı.

“Evet. Tanya'nın çocukları söylemişti.”

“Sence sorun yok mu yani?” diye sordu India. Jessica gülerken omuzunu silkti.

“Başka seçeneğim var mı?”

“Hayır,” dedi India. Üstelik kendisinin de başka seçeneği yoktu. Doug'un istediklerini yapmayacağını söylediği zaman seçeneklerini çoktan kaybetmişti. Belki de böylesi daha iyiydi. Çünkü India, Doug'la birlikte olmaya devam etse asla bulamayacağı şeyleri bulmuştu. Kendini bulmuştu. Şimdi artık bunsuz asla

yaşayamayacağını anlamıştı. Kendini bulduktan sonra, artık kişiliğinden ödün vermesi mümkün değildi ve

asla veremeyeceğini çok iyi biliyordu.

Ertesi gün okulda Gail'e rastladığında hâlâ içinde bir eziklik vardı. Doug'la Tanya'nın evleneceklerini

Gail'in çoktan biliyor olmasına şaşırıldı.

“Benden başka herkes biliyor muydu?” diye sordu. İçinden de kendi kendine neden bu kadar

ilgilieniyorum diye soruyordu. Ama ilgileniyordu. Doug'un evleneceğini öğrenince üzülmüştü. Ve kendini

bayağı harap etmişti.

“Haydi,” diye çıkıştı Gail, “Sen bu adamla on yedi yıl evli kalmıştın. Aldırmaman mümkün mü?”
Üstelik,

Tanya kendisinden gençti ve daha çarpıcıydı, çocuklar bile onun aptal olduğunu söylüyorlardı.
Demek ki

Doug’un istediği buydu. Ve In

Buruk Antlar

dia daha ilk görüşte Tanya'nın kusursuz bir ev kadını olduğunu anlamıştı.

dia daha ilk görüşte Tanya'nın kusursuz bir ev kadını olduğunu anlamıştı.

Pek çok kişi bunlara sahip olmaz diye düşündü kendi kendine. Bir yıl önce, Doug'la mesleği konusunda

tartıştıkları ve Doug'un evlilikleri hakkında düşünce ve isteklerini ortaya koyduğu günlere kıyasla çok şeye

sahipti. Fakat o günleri, ne kadar mutsuz olduğunu ve evliyken bile ne kadar yalnız olduğunu hatırlayınca,

olayı gerçek yüzüyle görebildi. Şimdi belki yalnızdı, ama bu hep öyle olacak anlamına gelmiyordu. Üstelik

çoğu zaman hiç yalnız değildi.

Ertesi hafta okullar kapanınca India Cape Cod'a gitmek için toparlandı. Yeni erkek arkadaşından uzak

olmak istemeyen Jessica dışında herkes çok heyecanlıydı. Cape'de o "can sıkıcı Boardman'lardan" başka

kimse yok diye söyleniyordu.

"Birini bulursun," dedi India gitmeden bir gece önce. Jessica öfkeyle bağırdı.

"Anne, orada kimse yok ki!" Jessica'nın kendi hislerine tercüman olması çok garipti. Ama India fazla

aldırmıyordu. Tek başına dağlara tırmanmaya, hoşuna giden şeyleri yapma

Danielle Steel

ya ve sadece çocukları ile birlikte olmaya alışmıştı. Ve bir iş teklifi geldiği anda kabul edebileceğini düşünmek bile onu yeterince tatmin ediyordu. Ama sevebileceği bir erkek yoktu ve India bazen bunun eksikliğini hissediyordu.

“Jessica,” diye kızına gülümsedi, “orada on beş yaşında kimse yoksa eğer, hiç birimiz için umut yok demektir, inan bana.” Tabii Jessica’nın orada annesinin yaşına göre bir adam olmasını hayal etmesi bile mümkün değildi. India bunu unutmuştu.

“Anne, sen çok yaşlısın”

“Teşekkür ederim,” dedi India. “Bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

Jessica kırk dört yaşından sonra annesinin hayatının bittiğini düşünüyordu. Çok ilginç görüş , India’ya Paul ile yaptığı konuşmayı hatırlattı. Sean da babasının hayatının bittiğini düşünüyordu. India da Paul ile aynı kefeye konulmuştu. Yaşı geçmişti. İşe yaramazdı. Bir fosildi.

Ertesi gün Harwich’e gittiler ve her zamanki alışılmış işler tekrarlandı. Ev açıldı, yataklar hazırlandı, panjurlar kontrol edildi ve arkadaşlarla görüşmek için dışarı çıkıldı. Ve o gece yatağına yattığında India gülümseyerek okyanusun sesini dinledi.

Ertesi gün Parker’lere ve diğer arkadaşlarına uğradı. Par-ker’ler onu yine Dört Temmuz’da yapacakları davete çağırdılar ve çocukları da getirmesini söylediler. Onlardan ayrıldıktan sonra India bir yıl önce Paul

ve Serena ile olan anılarını hatırlamamak için kendini çok zorladı. Artık bunları düşünmek yersizdi.

ve Serena ile olan anılarını hatırlamamak için kendini çok zorladı. Artık bunları düşünmek yersizdi.

382

Buruk Anılar

Paul'u hâlâ çok özliyordu. Kenya'da olduğunu ve Rwan-da'da yaptığına benzer bir iş yaptığını bildiren

bir kart aldı. Görünüşe göre mutluydu. Karta bir not eklemiş, hâlâ yağmurluklu bir adam aradığını yazmıştı. India bunları okurken gü-lümsemekten kendini alamadı.

Bir yıl öncesini, Paul'la teknede tanışmasını ve Şam'la birlikte teknede yaptıkları turu hatırlamak çok garipti. India için bu bir rüyanın başlangıcı olmuştu ama hiç değilse bir kabus halini almamıştı. Paul'u

hatırladıkça hâlâ hüzünleniyordu, ama kalbindeki yaralar, tıpkı Paul'un onu terkettiği gece geçirdiği kazada

oluşan yaralar gibi yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı. İnsanın ömür boyu üzüntüleri ile birlikte yaşayamayacağını öğrenmeye başlamıştı.

Temmuz sonuna doğru Raoul'a telefon etti. Ağustos ayında, Doug ile Tanya Cape'de kalmaya geldikleri

zaman kendisine bir iş bulacağını umut ediyordu. Fakat Raoul'un elinde henüz uygun bir iş yoktu.

Daha bir yıl önce Doug ile beraber diler ve sürekli savaşıyorlardı. Şimdi düşününce, sanki yıllardır ayrıymışlar gibi geliyordu. Hayatın nasıl değiştiğini ve herşeyin ne kadar zor olduğunu düşündükçe

kederleniyordu. Bir yıl önce Doug'la evliydi, işe başlamasına izin vermesi için yalvarıyordu ve Serena

hayattaydı. Bir yılda ikisinin de hayatları ne kadar değişmişti. Bazen Paul da acaba aynı şeyleri

düşünüyor

mu diye merak ediyordu. Bir yıl içinde ikisinin de hayatları nasıl değişmişti.

Temmuz ayında Sam yelken dersleri aldı ve çok hoşlandı. India onu Ağustos içinde kayıt yaptırdı. Sam

hâlâ özlemle Deniz Yıldızım anlatıyordu. India'ya ise hayatının o bölümü bir rüya gibi geliyordu.

Mevsim boyunca güzel giden havalar Temmuz sonuna doğru bozdu ve soğuklar başladı. İki gün boyunca

yağmur dur

383

maksızın yağdı, hava o kadar soğudu ki, India çocuklara zorla kazak giydirmek zorunda kaldı. Hiç hoşlanmıyorlardı tabii.

Evde oturup video filmleri seyrettiler, India onları yarım düzine arkadaşları ile birlikte sinemaya götürdü.

Kötü havada çocukları oyalamak çok zor oluyordu. Hiç değilse Jessica hayatından memnundu. Bir zamanlar “sıkıcı” dediği Boardman’ların oğullarından biriyle romantik bir ilişki yaşıyordu. Herkes güzel

vakit geçiriyordu. İçlerinde sadece India, Ca-pe’de son haftası olduğu için, havanın kötü olduğuna üzülüyordu. Başka kimsenin pek aldırdığı yoktu.

Hava giderek iyice bozdu. India’nın çocukları Tanya ve Doug’a bırakıp eve dönmesine beş gün kala, bir

akşam televizyonda haberleri dinlerken kendilerine doğru bir kasırganın gelmekte olduğunu öğrendiler.

Sam bunun çok hoş olduğunu düşünüyordu.

“Wow!” dedi hepsi dikkatle haber bültenini dinlerken. “Sizce evi de alıp götürebilir mi?” Yıllar önce bir

tanıdıklarının başına böyle bir olay gelmişti ve Sam hep bu hikayeyi büyülenmiş gibi dinlerdi.

“Wow!” dedi hepsi dikkatle haber bültenini dinlerken. “Sizce evi de alıp götürebilir mi?” Yıllar önce bir

tanıdıklarının başına böyle bir olay gelmişti ve Sam hep bu hikayeyi büyülenmiş gibi dinlerdi.

Doug merak içinde telefon etti ve bazı tavsiyelerde bulundu. Fakat yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Eğer

çok tehlikeli olursa, bölgeyi terk etmeleri söylenmişti. O zaman India çocukları alıp Westport’a dönecekti.

Buruk Anılar

Fakat hâlâ umutluydu, fırtınanın yön değiştireceğini bekliyordu. Öyle olmasını diliyordu.

Sonunda India'nın dilekleri tuttu ve son saatlerde Barbara Fırtınası yön değiştirdi ve Cape Code büyük

bir felaketten kurtuldu. Fırtınanın gözü şimdi Rhode Island, Newport'taydı. Buna rağmen şiddetli rüzgar

panjurlarını kırmaya, ağaçlarını kökünden sökmeye, çatıyı uçurup mutfığa su girmesine neden olabildi.

Cape Code'dan ayrılmasına iki gün kala, mutfakta akan yerlere kovalar koymak ve pencereleri ve

panjurları kontrol etmekle meşgulken telefonun çaldığını duydu. Artık telefonları açmıyordu, genelde çocukları arıyorlardı. Ama hepsi dışardaydı ve India sinir içinde telefona cevap vermek zorunda kaldı.

Fakat hatta kimse yoktu. Şayet biri aptalca bir şaka yapmıyorsa, telefon hatlarında arıza var demekti.

Kapattı. Telefon tekrar çaldı, India ahizeyi kaldırdı ama yine cevap alamadı. Ya hatlarda arıza vardı ya dasantral hasar görmüş olmalıydı. Üçüncü çalışta bir takım tıkırtılar duydu ve o kadar parazit vardı ki, karşı

tarafın sesini duymadı. Sadece anlamsız bir kaç kelime duyabilmişti. Arayanı sesinden tanıması, hatta kadın mı, erkek mi olduğunu anlaması bile mümkün değildi.

“Sesinizi duyamıyorum!” diye bağırdı. Belki de Doug merak etmiş, tekrar aramıştı. India telefonda damın

aktığını söylediği zaman çok sinirlenmiş, tamirin pahalıya mal olacağı için söylenmişti.

Telefon dördüncü kez çaldı , fakat bu sefer India oralı olmadı. Arayan kimse daha sonra tekrar arasın diye düşündü. O sırada şiddetli rüzgar yatak odasının penceresini açtı, kapamak için India güreşmek

zorunda kaldı. Keşke çocuklar burada olup yardım etseydiler diye düşünürken, telefon hâlâ çalıyordu.

Tekrar gidip telefonu açtı, artık sinirlenmeye başlamıştı fakat bu sefer parazitin arasından bazı anlaşılır

kelimeler kula

Buruk Anılar— F.25

385

gına geldi. Ses kesik kesik geliyordu. Karşıdakinin ne söylediğini anlamak şifre çözmek gibi bir şeydi.

“India... geliyor... fırtına... geliyor...” Ondan sonra yağmur gibi bir kelime duyar gibi oldu ve hat kapandı.

Onu arıyorlardı, fakat fırtınanın geldiğini haber vermek için arıyorlarsa oldukça geç kalmışlardı. Fırtına

teker teker bütün pencereleri açmaya başlayınca India ne yapacağını şaşırdı. Dışarıya bakınca fırtınanın

yön değiştirdiğine inanmak zordu. Newport'ta yaşayanlar için üzmekten kendini alamadı.

yön değiştirdiğine inanmak zordu. Newport'ta yaşayanlar için üzmekten kendini alamadı.

India rüzgâra karşı koymaya çalışarak pencereden başını çıkardı ve çocuklara seslendi, fakat çok uzakta

oldukları için duyuramadı. Gökyüzü gece gibi kapkaranlık olmuştu. India içeri girmesini işaret ediyor, Sam

ise hiç oralı olmuyordu.

India Şam'ın yağmurluğunu aldı, telaşla kendi yağmurluğunu sırtına geçirdi ve koşarak dışarı fırladı.

Rüzgardan korunmak için başını önüne eğmiş koşuyordu. Şam'ı görmek için başını kaldırdığında gördüğü

güzel manzara karşısında neredeyse dondu kaldı. Gökyüzü kapkaranlıktı, rüzgar o kadar sertti ki India

koşmakta zorlanıyordu. Tabiatın güzelliği içine inanılmaz bir heyecan veriyordu. Şam'ın içeri girmek

istememesine hak verdi.

“Çabuk içeri!” diye bağırdı bir taraftan da yağmurluğunu giydirmeye çalışıyordu. Fakat Sam o kadar

ıslanmıştı ki, yağ

Buruk Antlar

murluğu giymesi zaten faydasızdı. Birden rüzgar yağmurluğu elinden uçurdu ve bir kağıt parçası gibi önüne alıp sürüklemeye başladı. Fakat Sam sürekli deniz tarafını işaret ediyor ve annesine bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

India gözleriyle yağmurluğu takip ederken birden gözü denize ilişti. Ancak o zaman Şam'ın ne söylemek istediğini anlayabildi.

“Bu... bu... Deniz Yıldızı...” diyordu Sam. India başını iki yana salladı. Deniz Yıldızı Avrupa'daydı, bu

tarafa geliyor olsa Paul telefon eder ya da hiç değilse bir kart gönderirdi. Fakat Sam yağmurun altında zıplayarak denizi göstermeye devam ediyordu. Karşıda gördükleri bir tekneydi, ama yelkenliye benzemiyordu.

“O değil!” diye bağırdı India. “İçeri... gir... soğuk alacaksın...” Şam'ı kendine doğru çekmeye çalışırken

birden gözü denizde yalpalayan tekneye ilişti. Deniz Yıldızı'na benziyordu, ama o olması mümkün değildi.

Fakat hangi tekneyse, yelkenleri şişmişti ve şimşek hızıyla gökyüzüne doğru yelken açmış gidiyordu. India,

Paul'un böyle bir çılgınlık yapabileceğini düşünemiyordu, fırtınada denize çıkacak kadar delirmiş olamazdı. O sağduyulu bir denizciydi. Orada Samla birlikte durup, büyülenmiş gibi tekneyi seyretti. Başka

bir tekne olduğundan emindi, ama gerçekten Deniz Yıldızı'nı çok benziyordu. Sonunda, tüm karşı koymalarına rağmen Şam'ı arkadaşıyla birlikte eve sokmayı başardı. Fakat kendisi biraz daha dışarıda

durup, dalgaların üzerinde başı ve kığı üzerinde inip kalkarak yol almaya çalışan tekneyi seyretti. Azgın

dalgalar üzerinden aşıyor, yelken direkleri kabarmış denizin içinde kurdan gibi görünüyordu. Tekne henüz

çok uzaktaydı ama rotasını onlara doğru çevirmiş gibi görünüyordu.

Herhalde fırtına başlamadan denize çıkmışlar, azgın dal

Danielle Steel

Kıyıya yakın iki tane büyük kaya vardı. Böyle dalgalı denizde, ne kadar büyük olursa olsun, tekne için

büyük tehlikeydi. India eve girmek için dönünce, Şam'la arkadaşının hâlâ pencereden tekneye baktıklarını

gördü. Tam onlara sıcak bir kakao hazırlamak için içeri girmek üzereyken sisler dağıldı ve tekneyi daha iyi

görebildi ve aynı anda telefon konuşmasını hatırladı... geliyor ... fırtına ... geliyor ... Birileri ona zaten

geldiğini bildiği fırtınayı mı haber veriyordu, yoksa tamamen başka şeyler mi söylemeye çalışıyordu?

Telefondaki ses ona adıyla hitap etmiş, ama o kim olduğunu çıkaramamıştı. Çok parazit vardı ve hatlar

çok kötüydü. Sonra tekrar tekneye baktı ve görünmeyen bir el sanki kalbini sıkıyordu. Deliriyor muydu,

yoksa aklını mı yitirmişti bilmiyordu. Ama birden Şam'ın haklı olduğunu anladı. Gördükleri Deniz

Yıldız!ydı. Ona benzeyen başka tekne yoktu ve son birkaç dakikada sahile oldukça yaklaşmıştı.

India pencereden bakan Şam'a döndü, ama oğlunu göremedi. Arkadaşı ile birlikte odasına

oynamaya...ya da televizyon seyretmeye... sonra tekrar denize doğru döndü, dalgalarla boğuşan tekneyi

gördükçe telefondaki sözleri yeniden duyar gibi oluyordu... geliyor... geliyor... ve belki de yağmur

dememiş... belki de yağmurluk demişti. Böyle bir şey yapmak için delirmiş olmalıydı, böyle bir günde

denize çıkmayacak kadar iyi bir denizciydi. Artık telefon edenin Paul olduğundan hiç şüphesi kalmamıştı.

Peki ne yapmak istiyordu?

Eve gireceği yerde, azgın fırtınaya rağmen sahile doğru yürüdü. Tekne yat limanına doğru gidiyordu.

Nedenini bilmiyordu, oraya nasıl geldiğini de bilmiyordu ama Paul'un geldiğini biliyordu artık ...

geliyordu... geliyordu... fırtınanın içinden geliyordu. Bunu haber vermek için telefon etmişti. Önce

Buruk Anılar

yürüyerek, sonra koşarak tekneyi takip etmeye başladı. Çocuklara bir şey olmayacağını biliyordu. Şimdi

başka bir şey daha biliyordu... inanmak istiyordu... ama delilikti. Paul'un böyle bir şey yapması mümkün

değildi. Yoksa yapar mıydı? Peki ya kayalara çarparlarsa... ya... neden böyle bir şey yapmıştı? Hiç mantıklı bir davranış değildi... yoksa mantıklı mıydı? Bir zamanlar öyle olabilirdi, uzun zaman önce...

sadece kendisi için değil, ikisi için de mantıklıydı. Yat limanına doğru koşarken böyle bir şeyi düşünmenin,

ümit etmenin veya inanmanın bile çılgınlık olduğunu düşünüyordu. Paul tekneyi her zaman fırtına ve dalgalara dayanacak şekilde hazır tuttuğunu biliyordu, ama böyle bir çılgınlık yapabileceğine ihtimal vermiyordu.

Tekne kayaların olduğu bölgeden rahatça geçti ve dalgalarla boğuşmaya devam ederek rotasına devam

etti. Paul belki teknede bile değildi diye düşündü India. Belki de başka bir tekneydi, Deniz Yıldızı değildi.

Belki de India gibi aklını yitirmiş, çoktan kaybettikleri fakat hâlâ unutamadıkları bir düşün peşinde gitmişti.

Artık Paul teknede olmasını, yanında olmasını istiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok arzu etmemişti. Telefon edenin Paul olmasını istiyordu. Yat limanına vardığında artık nefesi iyice kesilmişti.

Rıhtıma koştu ve Paul'u beklemeye başladı.

Rıhtıma demirli tekneler dalgaların etkisiyle sahile vuruyorlardı. Sahipleri tekneleri kurtarmak için sahile

akın etmişlerdi. Hepsi deliler gibi çabalıyorlardı, India tekrar denize baktı ve Paul'u gördü. Nefesi kesilmiş

gibi oldu. Güvertede üzerinde kötü hava koşullarında giydiği giysi olduğu halde duruyordu ve yanında iki

de adamı vardı. Adamlar herhalde gemi mürettebatından olmalıydı. Paul bir şeyler işaret ediyor, gemi son

hız sahile doğru geliyordu. India'nın artık hiç şüphesi kal

Danielle Steel

mamıştı. Teknedeki Paul'du. Onu kolayca tanımıştı, tam o sırada Paul onun tarafına döndü, limana girmek için tehlikeli bir manevra yapmak üzereydiler.

India rüzgâra rağmen sahilde durmuş, gözlerini ayırmadan Paul'a bakıyordu. Paul de ona el salladı.

Gözlerini kısınca Paul'u daha net görebildi. Gülümsüyordu. India da ona el salladı. Paul güverteden ona

aynen karşılık verdi ve India üzerindeki yağmurluğa rağmen iliklerine kadar ıslanmıştı. Ama aldırımıyordu.

PauPun onu hayalkırıklığına uğratmasından da korkmuyordu. Sadece bir tek şeyi bilmek istiyordu.

Buraya neden gelmişti?

O sırada bütün mürettebat güverteye çıktı, Paul onlara emir vermek için el sallamayı bıraktı. Adamlar

India'nın göremediği bir şeyle boğuşurken, Paul yelkenleri indirdi ve teknenin hızını kesti. Mümkün olduğu

kadar sahile yaklaşmak istiyordu. India demir attıklarını gördü ve iki adam usulca botu denize indirdiler.

India ne yapmak istediklerini anlayamadı. Limanda sular o kadar azgın değildi ama küçücük botla alabora

olmadan sahile ulaşması pek mümkün görünmüyordu. Paul'u seyrederken nefesini tuttu. Tek hatırladığı

Rwanda'day-ken ona fırtınadan kopup gelecek bir adamı beklediğini söylediğiydi. Bir de Paul'un

gönderdiği kartta not olarak yağmurluklu adamdan bahsettiğini hatırlıyordu. Şimdi telefonda Paul'un ne

söylemeye çalıştığını anlamıştı... yağmurlukla ilgili bir şeyler söylemişti. Ama gerisini duyamamıştı. Yoksa

şaka mı yapmak istemişti? Fakat botun yaklaştığını ve Paul'un dalgalarla nasıl mücadele ettiğini görünce,

söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu anladı. Botun alabora olmasından ve Paul'un gözlerinin

önünde

boğulmasından korkuyordu.

Paul'un o kısacık mesafeyi aşp, yat limanının merdivenlerine ulaşması sanki saatler sürmüş gibi geldi,

oysa ancak birkaç dakika sürmüştü. India onu karşılamak için merdivenleri

390

Buruk Anılar

koşarak indi. Paul halatı India'ya fırlattı, India yakaladı. Sonra kendisi sahile atlayarak halatı iskeleyle

bağladı. İki adımda India'nın yanına gelerek ona sarıldı ve gözlerinin içine baktı. India bu bakışları daha

önce de görmüştü. Bu bakışlar sanki çok uzaklardan ona gelmesi için seslenen bir ses gibiydi. Rüyalarımın

sesiydi. Umudun sesiydi. O ses, kısa bir süre yaşayıp, sonra kaybettikleri tatlı acı anıların sesiydi. Neden

geldiğini sormak istiyordu, ama konuşamıyordu. Paul ona sarılırken, o da sadece Paul'a bakabili.

“Bu gerçek bir fırtına değil ... ama yerini tutar mı bilmiyorum?” dedi Paul kulağına. “Sana telefon etmeye

çalıştım.”

“Biliyorum,” dedi India. “Ne söylediğini duyamadım.” Korkarak Paul'un gözlerine baktı. Gözlerindeki

ifadeyi görmekten, yanıldığını anlamaktan korkuyordu.

“Geldiğimi haber vermek istemiştım. Bu kasırga değil, sadece bir fırtına.” Ama şiddetli bir fırtınaydı.

“Oysa sen ille de kasırga olsun istiyorsan, India ... seni Newport'a götürebilirim ... beni

istiyorsan...”

Gözyaşları yağmurla karışıp yanaklarından süzülüyordu. “Buradayım artık. Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.” India’ya hiç de uzun gelmiyordu. Fırtınadan çıkmaları bir yıl sürmüştü.

Birbirlerini bulmaları ise bir ömür boyu. Sonunda rüyaları gerçek olmuştu. Aradıklarını bulmuşlardı. India

titreyen parmaklarıyla Paul’un yanağına dokundu. Deniz Yıldızı tam arkalarında duruyordu. Uzun

titreyen parmaklarıyla Paul’un yanağına dokundu. Deniz Yıldızı tam arkalarında duruyordu. Uzun

India başını kaldırıp Paul’a gülümsedi. Gözlerindeki ifade bütün duygularını anlatmaya yetiyordu. Paul’un

kendisi için geldiğini biliyordu artık. Paul onu yağmurluğunun içine çekti ve dudaklarından uzun uzun öptü.

-SON-391

India Taylor, kendini çocuklarına ve kocası Doug’a adanmış bir kadındır. Bir :amanlar ödül alacak kadar

başarılı bir haber muhabiriyken, böyle bir seçim “aptığı için de asla pişmanlık duymaz. Ancak bir gün

olaylar onu pişman İmaya sürükler. Birden yapmış olduğu fedakârlığın kendisine çok pahalıya ıal olduğunu

anlar. Tam o sırada Paul Ward’la tanışır...

BURUK ANILAR India’nın; daha doğrusu özgürlüğün, hayallerin ve bu ayalleri gerçekleştirmek için

yapılan seçimlerin hikâyesi. Danielle Steel, her amanki cesur yaklaşımıyla yeni maceralara doğru yolculuğa

çılmaktan .orkmayan kadının ve bu macerada ona yol gösteren erkeğin portresini çiziyor, ndia’nın bazen

hüzünlü, bazen coşkulu geçen bu yolculuğunu nefes nefese kuyacaksınız. İURUK ANILAR, cesaret

isteyen seçimlerin ve yeni başlangıçların romanı.

ISBN 975-10-1518-9

9 789751

Danielle Steel _ Buruk Anılar

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille ‘n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun “altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler ” bölümünde yeralan “EK MADDE 11.

Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir

engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan

gerçekleştirilebilir.”Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılmaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar

üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur.” maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı Ankara

Bu kitaplar hazırlanırken verilen emeye harcanan zamana saydı duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Aşağıdaki Açıklamaları Silmeyin

Tarayan Yaşar Mutlu

web sitesi

www.yasarmutlu.com

www.kitapsevenler.com

e-posta

yasarmutlu@kitapsevenler.com yasarmutlu@yasarmutlu.com

mutlukitap@hotmail.com kitapsevenler@gmail.com